virtual-project.eu

KARIN SLAUGHTER

Vise Spulberate

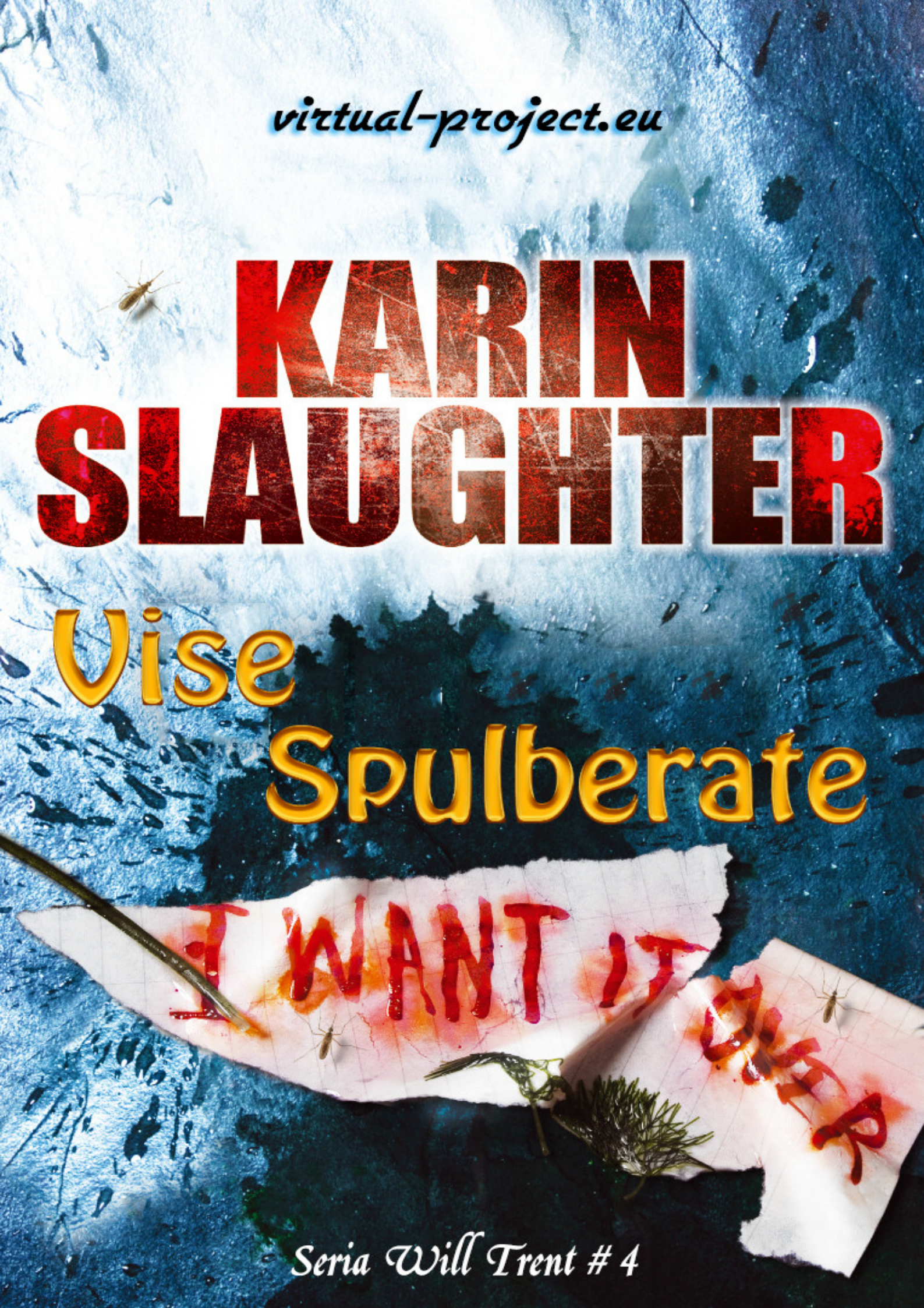

Seria Will Trent # 4

KARIN SLAUGHTER

Seria Will Trent

Volumul 4

VISE SPULBERATE

Original: *Broken* (2010)

Traducerea:
MIRCEA-LUCIAN FILIMON

virtual-project.eu

Editura: HARDCOVER & PAPERBACK

2011

PROLOG

Allison Spooner voia să plece din oraș de sărbători, dar nu avea unde să se ducă. Pe de altă parte, nu avea niciun motiv să stea aici, dar cel puțin era mai ieftin. Cel puțin avea un acoperiș deasupra capului. Cel puțin căldura în apartamentul ei de rahat mergea din când în când. Cel puțin putea mânca o masă caldă la serviciu. Cel puțin, cel puțin, cel puțin… De ce viața i se rezuma la cele mai puține lucruri? Când avea să vină o vreme când va avea cele mai multe lucruri?

Vântul se întețise și ea își încleșta pumnii în buzunarele hainei sale subțiri. Nu ploua atât de mult pe cât burnița o umezeală rece, ca și cum te-ai plimba prin nasul unui câine. Fiorul înghețat care venea dinspre Lacul Grant înrăutățea situația. De fiecare dată când briza de înțepea, simțea ca și cum niște lame de ras neascuțite îi tăiau pielea. Era în sudul Georgiei, nu la nenorocitul de Pol Sud.

În timp ce mergea cu greu de-a lungul țărmului mărginit de copaci, se părea că fiecare val care lovea nămolul mai scădea temperatura cu încă un grad. Se întreba dacă pantofii ei subțiri îi vor proteja degetele de la picioare de degerătură. Văzuse un tip la televizor care își pierduse toate degetele de la mâini și de la picioare din cauza frigului. Zicea că este recunoscător să fie în viață, dar oamenii ar zice orice ca să apară la televizor. După felul în care decurgea viața lui Allison, singura emisiune la care ar fi apărut ar fi fost știrile de noapte. Ar fi apărut o poză, probabil aia oribilă din anuarul de liceu, lângă cuvintele „Moarte tragică”.

Ironia nu era irosită pe faptul că Allison ar fi fost mai importantă pentru lume dacă ar fi fost moartă. Nimeni nu dădea nici doi bani pe ea acum, pe traiul modest pe care și-l încropea, pe strădania continuă de a ține pasul cu toate cursurile sale, în

timp ce jongla cu restul responsabilităților din viața ei. Nimic nu ar fi contat pentru nimeni decât dacă ar fi apărut înghețată la malul lacului.

Vântul se înteți din nou. Allison întoarse spatele frigului, simțind cum degetele înghețate ale vântului îi sondau cutia toracică, strângându-i plămânii. Un fior îi chinuia trupul. Respirația îi forma un nor în față. Își închise ochii. Își recită problemele printre dinții care-i clănțăneau.

Jason. Școală. Bani. Mașină. Jason. Școală. Bani. Mașină.

Mantra continuă mult după rafala pătrunzătoare. Allison își deschise ochii și se întoarse. Soarele apunea mai repede decât se gândea ea. Se întoarse cu fața spre colegiu. Să meargă înapoi? Sau înainte?

A ales să meargă înainte, pitindu-și capul de vântul vuitor.

Jason. Școală. Bani. Mașină.

Jason: prietenul ei se transformase într-un măgar, aparent peste noapte.

Școală: avea să pice la colegiu dacă nu-și găsea mai mult timp să studieze.

Bani: Nu ar fi avut cum să mai trăiască, darămite să se mai ducă și la școală, dacă și-ar fi redus și mai mult orele la serviciu.

Mașină: mașina ei a început să scoată fum azi dimineață când a pornit-o, ceea ce n-ar fi fost mare lucru având în vedere că fumega de luni de zile, dar de data asta fumul era pe dinăuntru, ieșind prin aerisiri. Aproape că se sufocase în timp ce conducea spre școală.

Allison mergea cu greu de-a lungul curburii lacului, adăugând „degerătură” la lista ei. De fiecare dată când clipea, simțea ca și cum pleoapele ei tăiau prin fâșii subțiri de gheață.

Jason. Școală. Bani. Mașină. Degerătură.

Frica de degerătură părea mai apropiată, deși era un pic reticentă în a recunoaște că pe măsură ce se îngrijora mai mult, se încălzea. Poate că îi bătea

inima mai tare sau grăbise pasul în timp ce soarele începuse să apună și ea realiză că toată smiorcăiala cu muritul în frig s-ar putea adeveri dacă nu se grăbea naibii.

Allison se întinse și se agăță de un copac pentru a putea păși peste o încrengătură de rădăcini care se scăldau în apă. Simțea scoarța umedă și spongioasă sub degete. Azi la prânz, un client a trimis înapoi hamburgerul pentru că zicea că acea chiflă era prea spongioasă. Era un bărbat masiv, necivilizat, îmbrăcat într-un costum de vânătoare din cap până-n picioare; nu era genul de tip de la care te așteptai să folosească un cuvânt atât de delicat precum „spongios”. Flirtase cu ea și ea îi răspunsese la flirt și când a plecat i-a lăsat un bacșiș de cincizeci de cenți peste cei zece dolari pentru masa sa. De fapt, îi făcuse cu ochiul când ieșise pe ușă, de parcă îi făcea o favoare.

Nu era singură cât de mult mai putea îndura asta. Poate că bunica ei avusese dreptate. Fetele ca Allison nu merg la colegiu. Găsesc de lucru la fabrica de anvelope, cunosc un tip, rămân însărcinate, se căsătoresc, fac vreo câțiva copii, apoi divorțează; câteodată în ordinea asta, câteodată nu. Dacă avea noroc, tipul nu o bătea prea mult.

Oare acesta era genul de viață pe care și-o dorea Allison? Era genul de viață care-i era întipărită în sânge. Maică-sa o trăise. Bunică-sa o trăise. Mătușa ei Sheila o trăise până când a tras cu pușca de vânătoare după unchiul Boyd și aproape că i-a luat capul. La un moment dat, toate cele trei femei Spooner aruncaseră totul pe apa sâmbetei pentru un bărbat de nimic.

Allison privise de atâtea ori când i se întâmplase mamei ei, încât atunci când Judy Spooner ajunsese în spital pentru ultima oară, cu toate măruntaiele mâncate de cancer, Allison nu se putea gândi decât la cum maică-sa își irosise viața. Chiar *arăta* irosită. La treizeci și opt de ani avea părul rărit și

aproape încărunțit de tot. Pielea-i era decolorată. Mâinile-i erau zgâriate de la munca la fabrica de anvelope – ridica anvelopele de pe bandă, le testa presiunea, le punea la loc pe bandă, apoi ridica următoarea anvelopă, apoi iarăși și iarăși, de peste două sute de ori pe zi, încât o durea fiecare încheietură când se târa noaptea în pat. Avea treizeci și opt de ani și întâmpinase cancerul. Întâmpinase alinarea.

Unul dintre ultimele lucruri pe care Judy i le spusese lui Allison era că se bucura că moare, se bucura că nu mai trebuia să fie singură. Judy Spooner credea în Rai și izbăvire. Credea că, într-o zi, străzi aurite și multe conace vor înlocui aleea cu pietriș și traiul ei din parcarea de rulote. Tot ce era în mintea lui Allison era că nu fusese niciodată îndeajuns pentru mama ei. Paharul lui Judy era veșnic pe jumătate gol și toată dragostea pe care Allison i-o turnase de-a lungul anilor, nu avea niciodată să o umple.

Judy era prea afundată în mocirlă. În mocirla slujbei ei fără niciun Dumnezeu. În mocirla bărbaților de nimic, care veneau unul după altul. În mocirla unui copil care o ține pe loc.

Colegiul avea să fie salvarea lui Allison. Era bună la chimie. Uitându-se la familia ei, nu avea nicio noimă, dar cumva ea înțelegea cum funcționează substanțele chimice. Înțelegea sinteza macromoleculelor. Felul în care înțelegea polimerii sintetici i se potrivea ca o mănușă. Cel mai important, știa cum să studieze. Știa că undeva pe pământ exista o carte cu un răspuns în ea și că cea mai bună cale de a afla acel răspuns era de a citi fiecare carte care-i pica în mână.

Până în ultimul an de liceu, reușise să stea deoparte de băieții și băutura și drogurile care le stricaseră pe majoritatea fetelor din orășelul Elba din Alabama. Nu avea să ajungă una dintre fetele acelea spălăcite și fără suflet, care lucrează pe tura de noapte și fumează Kools pentru că sunt

elegante. Nu avea să ajungă să aibă trei copii cu trei bărbați diferiți înainte să împlinească treizeci de ani. Nu avea să ajungă niciodată să se trezească dimineața și să nu poată să-și deschidă ochii pentru că un tip îi luase la pumni și-i umflase cu o seară înainte. Nu avea să ajungă moartă și singură într-un pat de spital, ca maică-sa.

Cel puțin asta gândea când a părăsit Elba cu trei ani în urmă. Domnul Mayweather, profesorul ei de chimie, a tras toate sforile pe care le-a avut la dispoziție pentru a o înscrie la un colegiu bun. Voia ca ea să plece cât mai departe posibil de Elba. Voia ca ea să aibă un viitor.

Grant Tech se afla în Georgia și nu era atât de departe ca distanță, pe cât era în sentiment. Colegiul era enorm, în comparație cu liceul ei, care avusese o promoție de douăzeci și nouă de oameni. Allison și-a petrecut prima săptămână în campus, întrebându-se cum este posibil să fii îndrăgostită de un loc. Sălile de curs erau pline de copii care crescuseră cu toate posibilitățile, care nu luaseră niciodată în calcul să *nu* meargă la colegiu imediat după liceu. Niciunul dintre colegii ei nu chicotea când ea ridica mâna să răspundă la o întrebare. Nu te considerau un trădător dacă ascultai într-adevăr ce spunea profesorul și încercai să înveți ceva, în afară de cum să-ți faci manichiură franțuzească și să-ți pui extensii de păr.

Și zona din jurul colegiului era atât de frumoasă! Elba era o nenorocire, chiar și pentru sudul Alabamei. Heartsdale, orașul unde era Grant Tech, îți dădea sentimentul unui oraș pe care l-ai vedea la televizor. Toată lumea avea grijă de curțile lor. Primăvara, pe strada principală erau plantate flori. Străinii îți făceau cu mâna cu zâmbetul pe buze. La restaurantul la care lucra, localnicii erau foarte amabili, chiar dacă nu prea lăsau bacșiș. Orașul nu era atât de mare încât să se piardă. Din păcate, nu era atât de mare încât să nu-l întâlnească pe Jason.

Jason.

Îl cunoscuse în al doilea an de colegiu. El era cu doi ani mai mare; cu mai multă experiență, mai sofisticat. Ideea lui pentru o întâlnire romantică nu era să te furișezi într-o sală de cinema și să o faci rapid pe rândul din spate, înainte să te arunce managerul afară. O ducea la restaurante adevărate, cu șervete de pânză pe masă. O ținea de mână. O asculta. Când au făcut sex, a înțeles și ea în sfârșit de ce lumea îl numea făcut dragoste. Jason nu voia lucruri mai bune doar pentru el. Voia lucruri mai bune pentru Allison. Ea credea că era ceva serios între ei – își petrecuse ultimii doi ani din viață construind ceva alături el. Și apoi, dintr-odată, s-a transformat într-un alt om. Dintr-odată, tot ce era atât de minunat în relația lor s-a transformat în motivul pentru care se destrăma.

Și, la fel cum i se întâmplase și mamei ei, Jason a reușit într-un fel să dea vina pe Allison. Ea era rece. Ea era distantă. Ea era prea pretențioasă. Ea nu avea niciodată timp pentru el. De parcă Jason era un sfânt afectuos, care-și petrecea zilele gândindu-se ce ar face-o fericită pe Allison. Nu ea se ținea de beții toată noaptea cu prietenii ei. Nu ea se încurca cu oameni ciudați la școală. Cu siguranță nu ea i-a încurcat cu golanul ăla din oraș. Cum putea să fie vina lui Allison, când ea nu-l văzuse niciodată la față pe tip?

Allison tremură din nou. Cu fiecare pas pe care-l făcea în jurul nenorocitului ăsta de lac, se părea că malul se mai lungea cu câte o sută de metri, numai ca să-i facă în ciudă. Se uită la pământul umed de sub picioarele ei. În ultimele săptămâni fuseseră numai furtuni. Viiturile distruseseră drumurile și retezaseră copacii. Lui Allison nu-i plăcuse niciodată vremea urâtă. Întunericul o afecta, încerca să o tragă în jos. O aducea într-o dispoziție proastă și îi venea să plângă. Nu voia decât să doarmă până răsărea din nou soarele.

„Rahat”, își zise Allison cu o șuierătură, păstrându-și echilibrul ca să nu cadă. Manșetele pantalonilor erau mânjite cu noroi, iar pantofii uzi leoarcă. Privi către lacul agitat. Ploaia i se lipea de gene. Își pieptănă părul cu degetele în timp ce privea fix către apele întunecate. Poate ar trebui să alunece. Poate ar trebui să cadă cu totul în lac. Cum ar fi dacă și-ar da drumul? Cum ar fi ca acel curent de apă să o ducă spre mijlocul lacului, acolo unde picioarele ei nu mai atingeau pământul și plămânii nu mai găseau aer?

Nu era prima oară când se gândise la asta. Era probabil de la vreme, de la ploaia necontenită și cerul posomorât. Totul părea mai deprimant când ploua. Și unele lucruri erau mai deprimante decât altele. A fost un articol în ziar joia trecută despre o mamă și un copil care se înecaseră în Volkswagen-ul lor Beetle la două mile în afara orașului. Erau la o aruncătură de băț de Biserica Baptistă, când o viitură neașteptată a inundat strada și i-a luat pe sus. Ceva din designul modelelor mai vechi de Beetle le făcea să plutească. Și modelul ăsta mai nou a plutit; cel puțin la început.

Membrii congregației, care tocmai ieșiseră de la slujbă, stăteau deoparte neajutorați, de frică să nu fie luați și ei de viitură. Se uitau îngroziți cum Beetle-ul se învârte la suprafața apei, apoi cum se răstoarnă. Apa a inundat cabina. Mama și copilul au fost luați de curent. Una dintre femeile intervievate de un ziar zicea că va adormi și se va trezi pentru tot restul vieții văzând cum micuțul de trei anișori întindea mâna până când apa l-a acoperit cu totul.

Nici Allison nu putea să se abțină să se gândească la copilaș, chiar dacă ea era la bibliotecă când se întâmplase. Chiar dacă nu o cunoscuse niciodată pe femeie sau pe copil, nici măcar pe femeia care dăduse interviu pentru ziar, de fiecare dată când închidea ochii vedea cum se întindea mânuța aceea. Câteodată, mâna se mărea.

Altădată, cea care întindea mâna după ajutor era mama ei. Uneori se trezea țipând pentru că mâna o trăgea în jos.

Dacă spunea adevărul, mintea lui Allison se orientase către gânduri întunecate cu mult înainte să apară articolul în ziar. Nu putea da toată vina pe vreme, dar cu siguranță ploaia necontenită și cerul mereu înnorat creaseră în mintea ei propriul fel de disperare. Nu ar fi mai ușor dacă ar renunța? De ce să se întoarcă la Elba și să ajungă o babă storcoșită și fără dinți, cu optsprezece copii de hrănit, când poate să intre în lac și pentru prima dată să dețină controlul asupra propriului destin?

Începea să semene cu mama ei atât de mult, încât aproape că simțea cum i se încărunțea părul. Avea aceleași năravuri ca Judy – credea că este îndrăgostită, când de fapt tipul era interesat numai de ce se afla între picioarele ei. Mătușă-sa Sheila îi spusese același lucru la telefon cu o săptămână înainte. Allison se văita că Jason nu-i răspunde la telefon și nici nu o sună înapoi.

A tras lung din țigară, apoi, în timp ce exala zise: „Parcă ești maică-ta.”

Ar fi fost mai simplu dacă i-ar fi înfipt un cuțit în piept. Partea cea mai rea era că Sheila avea dreptate. Allison îl iubea pe Jason. Îl iubea mult prea mult. Îl iubea într-atât încât să-l sune de zece ori pe zi, chiar dacă el nu răspundea niciodată. Îl iubea într-atât încât să-și verifice nenorocitul de computer la fiecare două minute să vadă dacă el i-a răspuns la unul dintre cele nouă miliarde de e-mailuri pe care i le scrisese.

Îl iubea într-atât încât să fie aici în toiul nopții ca să facă treaba murdară pe care el nu a avut tupeul să o facă.

Allison mai făcu încă un pas spre lac. Simțea cum călcâiul începea să-i alunece, dar spiritul de autoconservare al corpului a preluat controlul înainte să cadă. Apa încă îi plescăia pe pantofi. Șosetele îi erau deja leoarcă. Simțea degetele de la

picioare mai mult decât amorțite, ajunseseră în punctul acela când o durere ascuțită parcă străpungea osul. Oare așa avea să fie – o cădere înceată, care te amorțește, o trecere nedureroasă?

Era îngrozită de gândul că se va sufoca. Asta era problema. Iubise oceanul timp de vreo zece minute când era mică, dar asta s-a schimbat când a împlinit treisprezece ani. Idiotul de văr al său, Dillard, o ținuse odată cu capul sub apă la piscina municipală și acum nu-i plăcea nici măcar să facă baie în cadă pentru că îi era frică să nu-i intre apă în nas și să se panicheze.

Dacă Dillard ar fi fost aici, probabil că ar fi împins-o în lac fără ca ea măcar să-i ceară. Prima data când a ținut-o cu capul sub apă, n-a arătat niciun pic de remușcare. Allison și-a vomitat prânzul. Plângea cu sughițuri. Pe ea o ardeau plămânii, iar el doar a râs, „ha ha”, ca un bătrân care te ciupește cu putere de braț, numai ca să te audă țipând.

Dillard era băiatul lui Sheila, singurul ei copil, o dezamăgire mai mare decât taică-său, dacă așa ceva e posibil. Trăgea pe nas atât de mulți vapori de vopsea, încât nasul lui avea altă culoare de fiecare dată când îl vedeai. Fuma metamfetamină. Fura bani de la maică-sa. Ultima dată când Allison auzise de el, era la pușcărie pentru că încercase să jefuiască un magazin de băuturi alcoolice cu un pistol cu apă. Vânzătorul i-a crăpat capul în două cu o bâtă de baseball până să ajungă poliția acolo. Drept rezultat, Dillard era și mai tăntălău ca înainte, dar asta nu l-ar fi împiedicat să profite de ocazie. Ar fi îmbrâncit-o puternic pe Allison, cu ambele mâini, trimițând-o în apă cu capul înainte, în timp ce cotcodăcea: „Ha ha”. În tot timpul acesta, ea s-ar zbate, încercând să nu se înece.

Cât timp i-ar lua oare să leșine? Cât timp ar trebui Allison să trăiască în groază înainte să moară? Își închise din nou ochii, încercând să se gândească cum o înconjoară apa, cum o înghite. Ar

fi atât de rece încât ar părea caldă la început. Nu ar putea trăi mult fără aer. Ar leșina. Poate că panica ar pune stăpânire pe ea, trimițând-o într-un fel de inconștiență isterică. Sau poate că s-ar simți plină de viață – energizată cu adrenalină, zbătându-se ca o veveriță prinsă într-o pungă de hârtie.

În spatele ei trosni o creangă. Allison se întoarse, surprinsă.

„Vai, Doamne!” Alunecă din nou, de data asta pe bune. Brațele i-au zburat în aer, iar genunchiul i s-a prăbușit. Durerea îi tăie respirația. Se izbi cu fața de nămol. O mână o apucă de ceafă și o forță să rămână acolo. Allison inhală umezeala amară a pământului, mâlul transpirat.

Din instinct, se luptă cu apa, cu teama care-i inunda creierul. Simți un genunchi proptit la baza coloanei vertebrale, țintuind-o cu putere la pământ. O durere arzătoare îi străfulgeră gâtul. Allison simți gust de sânge. Nu voia asta. Voia să trăiască. *Trebuia* să trăiască. Deschise gura pentru a o striga cu toată puterea.

Dar apoi – întuneric.

LUNI

Capitolul 1

Din fericire, vremea de iarnă a asigurat buna conservare a cadavrului de pe fundul lacului, deși vântul rece de pe mal îți intra până în măduva oaselor; era genul de lucru care te făcea să te chinui să-ți amintești cum ar fi fost în august. Soarele îți strălucea pe față. Transpirația îți șiroia pe spate. Aerul condiționat din mașină degaja o ceață, pentru că nu putea face față căldurii. Oricât de mult încerca Lena Adams să-și amintească, toate gândurile călduroase erau pierdute în acea dimineață ploioasă de noiembrie.

— Am găsit-o, strigă căpitanul scafandrilor.

Își dirija oamenii de la mal, iar vocea sa era acoperită în mod constant de zgomotul ploii torențiale. Lena își ridică mâna și într-o rafală, ploaia îi intră pe mâneca pufoaicei pe care o aruncase pe ea când a primit telefonul la trei dimineața. Ploaia nu era deasă, dar era necontenită, picurând-o insistent pe spate și răpăind în umbrela care-i era rezemată de umăr. Vizibilitatea era numai de vreo doisprezece metri. Tot ce era mai departe era învăluit într-o ceață neclară. Închise ochii și se gândi la patul ei cald și la trupul și mai cald care fusese învăluit în jurul ei.

Sunetul ascuțit al telefonului la trei dimineața nu e niciodată un lucru bun, mai ales când ești polițist. Lena se trezi dintr-un somn adânc și cu inima sărindu-i din piept, înșfăcă receptorul cu o mișcare automată și-l lipi de ureche. Ea era detectivul senior pe tură, așa că la rândul ei trebuia să dea și ea alte telefoane de-a lungul sudului Georgiei. Șeful ei, medicul legist, pompierii și descarcerarea și Biroul de Investigații din Georgia, pentru a-i anunța pe toți că se descoperise un

cadavru pe teritoriul statului. Și Autoritatea de Administrare a Urgențelor din Georgia, care ținea o listă cu voluntari civili care erau nerăbdători să caute cadavre în orice moment.

Erau cu toții adunați acolo, lângă lac, dar oamenii deștepți așteptau în mașini, cu căldura duduind la maxim, în timp ce un vânt rece legăna șasiurile ca pe un prunc în leagăn. Dan Brock, proprietarul firmei de pompe funebre din oraș, care lucra în paralel și ca medic legist, dormea în dubița sa, cu capul rezemat de scaun și gura larg deschisă. Până și personalul medical de urgență era cuibărit bine în ambulanță. Lena îi vedea cum priveau cu atenție prin geamurile din spate. Din când în când, o mână ieșea afară și scrumul de țigară licărea în lumina răsăritului.

Ținea în mână o pungă pentru probe, care conținea o scrisoare găsită lângă mal. Hârtia de aproximativ douăzeci și doi de centimetri pe cincisprezece fusese ruptă dintr-un caiet studențesc. Era scrisă cu pixul, cu litere de tipar, pe un singur rând, nesemnată. Nu era un adio dușmănos sau jalnic, întâlnit de obicei, ci unul destul de clar: *VREAU SĂ SE TERMINE.*

În multe feluri, sinuciderile constituiau o anchetă mai dificilă decât omuciderile. La un omor, era întotdeauna cineva pe care puteai să dai vina. Erau indicii care duceau către răufăcător, un tipar clar pe care puteai să-l prezinți familiei victimei pentru a le explica exact de ce persoana iubită le fusese răpită de lângă ei. Sau, dacă nu de ce, atunci cine era nemernicul care le distrusese viețile.

La sinucideri, victima era criminalul. Persoana pe care cade vina este de asemenea și persoana a cărei lipsă este simțită cel mai adânc. Nu mai sunt printre noi pentru a primi acuzațiile pentru moartea lor și furia firească pe care o simte oricine când pierde pe cineva. În schimb, morții lasă în urmă un gol pe care nici toată durerea și suferința din lume

nu-l pot umple niciodată. Mama și tata, surorile, frații, prietenii și alte rude – cu toții se trezesc că nu au pe cine să pedepsească pentru pierderea lor.

Și oamenii vor întotdeauna să pedepsească pe cineva când o viață este luată pe neașteptate.

De asta, treaba anchetatorului era să se asigure că fiecare centimetru de la locul crimei era măsurat și trecut în evidență. Fiecare muc de țigară, fiecare gunoi sau hârtie trebuiau inventariate, cercetate pentru amprente și trimise la laborator pentru analiză. Starea vremii era notată în raportul de la fața locului. Polițiștii și personalul medical de urgență erau trecuți într-un jurnal. Numerele de înmatriculare erau verificate. Viața sinucigașului era cercetată la fel de amănunțit ca în cazul unei omucideri: Cu cine era prietenă? Cu cine se culca? Avea un soț? Un prieten? O prietenă? Avea vecini furioși sau colegi de serviciu invidioși?

Lena știa numai ce găsiseră până în momentul acela: o pereche de adidași de damă, mărimea 38, așezați la câțiva pași de bilet. În interiorul pantofului stâng era un inel ieftin, din aur de douăsprezece carate, cu un rubin lipsit de viață în mijloc. Pantoful drept avea înăuntru un ceas alb, marca Swiss Army, cu diamante false pe post de cifre. Sub el era biletul împăturit.

Vreau să se termine.

Nu era cine știe ce alinare pentru cei rămași în viață.

Deodată, se auzi o pleoscăia în timp ce unul dintre scafandri ieși la suprafața lacului. Colegul lui ieși lângă el. Amândoi se chinuiau cu mâlul de pe fundul lacului, în timp ce târau afară cadavrul din apa rece. Fata decedată era mică de statură, ceea ce făcea ca efortul să pară exagerat, dar Lena văzu imediat motivul strădaniei lor. Un lanț gros, cu aspect industrial era înfășurat în jurul taliei ei, cu un lacăt galben atârnând în jos, ca o cataramă de curea. De lanț erau agățate două blocuri de zgură.

Câteodată, în meseria de polițist, se întâmplă mici miracole. Era evident că victima încercase să se asigure că nu are cum să dea înapoi. Dacă nu erau blocurile de zgură, probabil că trupul ar fi fost dus de curent în mijlocul lacului, ceea ce ar fi făcut imposibilă găsirea lui.

Lacul Grant era un corp de apă construit artificial, pe o suprafață de 1294 hectare, care pe alocuri avea o adâncime de 92 de metri. Sub apă se aflau case abandonate, colibe și cocioabe în care odată locuiseră oameni, înainte ca zona să fie transformată într-un lac de acumulare. Erau magazine și biserici și o fabrică de bumbac care supraviețuiseră Războiului Civil, doar ca să fie închise în timpul crizei economice. Toate astea fuseseră rase de pe fața pământului de către apele învolburate ale râului Ochawahee, pentru ca ținutul Grant să aibă o sursă de electricitate de încredere.

Serviciul Național de Silvicultură deținea cea mai mare parte a lacului, peste patru sute de hectare care se întindeau în jurul apei ca o glugă. O parte atingea zona rezidențială unde locuiau cei privilegiați, iar cealaltă se învecina cu Institutul de Tehnologie Grant, o universitate de stat micuță dar prosperă, unde erau înscriși aproape cinci mii de studenți.

Șaizeci la sută din țărmul de o sută treizeci de kilometri al lacului era în proprietatea Departamentului de Stat de Silvicultură. Acesta era de departe cel mai popular loc, pe care localnicii îl numeau Locul Îndrăgostiților. Turiștii aveau voie să meargă cu cortul acolo. Adolescenții mergeau să petreacă acolo, adesea lăsând în urma lor sticle goale de bere și prezervative folosite. Din când în când, se anunța că un foc a fost scăpat de sub control și odată s-a dat alarma că era un urs turbat, dar s-a dovedit a fi doar un labrador maro și bătrân care se rătăcise de locul unde aveau stăpânii lui cortul.

Se găseau din când în când și cadavre acolo. Odată, o fată a fost îngropată de vie. Câțiva bărbați, evident adolescenți, s-au înecat executând diferite acte de prostie. Vara trecută, o copilă și-a rupt gâtul plonjând în apa puțin adâncă din golfuleț.

Cei doi scafandri au făcut o pauză, lăsând ca apa să se scurgă de pe cadavru înainte să-și continue sarcina. În cele din urmă, au primit încuviințări de la toată lumea și au târât cadavrul tinerei la mal. Blocurile de zgură lăsară brazde adânci în nisip. Era șase și jumătate dimineața, iar luna părea că-i face cu ochiul soarelui în timp ce-și începea urcușul lin deasupra orizontului. Portierele ambulanței se deschiseră, bălăngănindu-se. Personalul medical de urgență blestemă frigul aspru în timp ce scotea targa. Unul dintre ei avea un clește pentru tăiat lacăte proptit pe umăr. Lovi în capota mașinii cu mâna, speriindu-l pe Dan Brock, care-și aruncă mâinile în aer într-un fel caraghios. Acesta îi aruncă o privire aspră, dar nu se mișcă de unde stătea. Lena nu-l putea învinovăți pentru faptul că nu se grăbea să iasă în ploaie. Victima nu pleca nicăieri, decât la morgă. Nu era nevoie de girofaruri și sirene.

Lena se apropie de cadavru, împături cu atenție punga pentru probe în care era scrisoarea de adio și scoase un pix și un carnețel cu spirală. Își propti umbrela între gât și umăr și notă ora, data, starea vremii, numărul de tehnicieni medicali, numărul de scafandri, numărul de mașini și polițiști, starea solului. A notat și solemnitatea de la fața locului, absența spectatorilor – toate detaliile care trebuiau trecute cu exactitate în raport.

Victima era de înălțimea lui Lena, un metru și șaizeci și patru de centimetri, dar avea o constituție mult mai plăpândă. Încheietura mâinii era delicată, ca a unei păsări. Unghiile erau inegale, mâncate până la carne. Avea părul negru și pielea extrem de albă. Probabil că avea douăzeci și ceva de ani.

Avea ochii deschiși, neclari ca bumbacul și gura închisă. Buzele arătau zdrențuite, ca și cum și le-ar fi mușcat dintr-un tic nervos. Sau poate i se făcuse foame vreunui pește.

Trupul îi era mai ușor fără piedica apei, așa că a fost nevoie numai de trei scafandri să o pună pe targa care o aștepta. Era acoperită din cap până-n picioare de mâlul de pe fundul lacului. I se scurgea apă din haine – blugi, o cămașă flaușată, șosete albe, fără adidași, o geacă de trening bleumarin, descheiată, cu sigla Nike pe piept. Au răsucit targa, întorcând-o cu capul spre Lena.

Lena se opri din scris.

— Stai un pic, strigă ea, știind că ceva era în neregulă.

Își puse carnețelul în buzunar în timp ce se apropie de cadavru. Văzuse o scânteiere pe ceafa fetei – ceva argintiu, poate un lănțișor. Victima avea gâtul și umerii înfășurați în alge ca un șal. Lena folosi vârful pixului pentru a îndepărta cârceii verzi și alunecoși. I se mișca ceva pe sub piele, unduind carnea așa cum ploaia unduia apa.

Și scafandrii observaseră ondulația. S-au aplecat cu toții ca să se uite mai bine. Pielea a fluturat ca într-o scenă dintr-un film de groază.

— Ce naiba… spuse unul dintre ei.

— Vai, Doamne!

Lena sări repede înapoi în vreme ce o plevușcă mică se târî dintr-o despicătură din gâtul fetei.

Scafandrii au râs așa cum fac bărbații când nu vor să recunoască că tocmai au făcut pe ei. La rândul ei, Lena își puse mâna pe piept, sperând că nu observase nimeni că inima practic îi explodase. Trase mult aer în piept. Plevușca se zbătea în noroi. Unul dintre polițiști a ridicat-o și a aruncat-o înapoi în lac. Căpitanul scafandrilor a făcut inevitabila glumă despre ceva care nu mirosea a bine.

Lena îi aruncă o privire aspră înainte să se aplece peste cadavru. Despicătura de unde ieșise

peștele era pe ceafă, exact la dreapta coloanei vertebrale. Bănuia că rana nu era mai largă de doi centimetri și jumătate. Carnea deschisă era încreștită de apă, dar la un moment dat rana fusese curată, precisă – genul de incizie făcută cu un cuțit foarte ascuțit.

— Să-l trezească cineva pe Brock, zise ea.

Nu mai era ancheta unei sinucideri.

Capitolul 2

Frank Wallace nu fuma niciodată în limuzina sa Lincoln, înmatriculată în ținut, dar husele din pânză absorbiseră aerul îmbâcsit de nicotină care i se prelingea din fiecare por. Îi amintea lui Lena de Pig Pen din benzile desenate Peanuts. Indiferent cât de curat era sau cât de des își schimba hainele, duhoarea îl urmărea ca un nor de praf.

— Ce-ai pățit? o întrebă el fără să-i dea măcar răgaz să închidă portiera.

Lena își scoase pufoaica și o aruncă pe podea. Mai devreme, își aruncase pe ea o geacă și două cămăși pe dedesubt ca să lupte împotriva frigului. Chiar dacă duduia căldura, ei tot îi clănțăneau dinții, de parcă corpul ei înmagazinase tot frigul în timp ce stătuse afară în ploaie și îi dădea drumul doar acum, că era la adăpost.

Își apropie mâinile de aerisire.

— Doamne, ce ger e!

— Ce-ai pățit? repetă Frank întrebarea.

Făcu un gest simandicos și își trase mănușa de piele ca să se uite la ceas.

Lena tremura fără să vrea. Nu putea să nu-și arate emoția în tonul vocii. Niciun polițist nu ar recunoaște asta vreodată față de un civil, dar crimele sunt cele mai captivante cazuri la care se poate lucra. Lena era atât de pompată cu adrenalină, că rămase surprinsă că o ajunsese frigul. Cu dinții clănțănind, îi spuse:

— Nu e o sinucidere.

Frank păru și mai enervat.

— E și Brock de-acord cu tine?

Brock se culcase din nou în dubită, așteptând ca lanțurile să fie tăiate; amândoi știau asta pentru că îi vedeau molarii din spate de acolo de unde stăteau.

— Brock nu are habar nici unde îi e fundul, răspunse tăios Lena.

Își frecă brațele pentru a se încălzi.

Frank își scoase sticla și i-o înmână. Ea luă o înghițitură rapidă; whisky-ul arse totul în cale, din gât până în stomac. Frank, la rândul lui, luă o înghițitură mare înainte să pună sticla înapoi în buzunarul hainei.

— Are o rană de cuțit în gât, spuse ea.

— Brock?

— Fata moartă!

Lena îi aruncă o privire disprețuitoare. Se aplecă și căută în pufoaică portofelul pe care îl găsise în buzunarul jachetei femeii.

— Poate fi autoprovocată.

— Nu e posibil, își puse ea mâna la ceafă. Lama a intrat cam pe aici. Ucigașul stătea în spatele ei. Probabil că a luat-o prin surprindere.

— Ai învățat asta într-unul dintre manualele tale? mormăi Frank.

Lena își ținu gura – ceva cu care nu era obișnuită. De patru ani, Frank era șeful interimar al poliției. Tot ce se petrecea în cele trei orașe care constituiau Ținutul Grant era de competența lui. Madison și Avondale aveau obișnuitele probleme cu drogurile și violența domestică, dar Heartsdale ar fi trebuit să fie mai pașnic. Aveau colegiul acolo, iar locuitorii mai înstăriți protestau vehement împotriva infracțiunilor.

Chiar și așa, cazurile complicate aveau tendința de a-l transforma pe Frank într-un tâmpit. De fapt, viața în general îl putea transforma într-un tâmpit. I se răcea cafeaua, nu-i pornea motorul din prima, i

se usca cerneala în stilou. Frank nu fusese întotdeauna așa. Cu siguranță, de când îl știa Lena, înclina spre a fi țâfnos, dar în ultima vreme atitudinea lui luase tenta unei furii profunde care părea gata să explodeze la suprafață. Orice îl putea provoca. Trecea într-o clipită de la o furie controlată la a fi de-a dreptul răutăcios.

Dar acum, reticența lui Frank avea sens. După treizeci și cinci de ani lucrați în poliție, un caz de crimă era ultimul lucru pe care și-l dorea. Lena știa că i se acrise de muncă și de oamenii cu care intra în contact. Își pierduse doi dintre cei mai buni prieteni în ultimii șase ani. Singurul lac în fața căruia voia să stea în momentul acela era în însorita Florida. Ar fi trebuit să aibă o undiță și o bere în mână, nu portofelul unei copile moarte.

— Arată a făcătură, zise Frank, deschizând portofelul.

Lena fu de acord. Pielea era prea lucioasă. Emblema Prada era din plastic.

— Allison Judith Spooner, îi spuse ea uitându-se la el cum încerca să dezlipească poza umedă. Douăzeci și unu de ani. Permisul de conducere e din Elba, Alabama. Legitimația de student e dedesubt.

— Colegiu.

Frank expiră cuvântul cu un fel de disperare. Era destul de rău că Allison Spooner fusese găsită aproape de proprietatea statului. Mai adaugă și faptul că era o studentă din alt stat care frecventa Grant Tech și cazul tocmai ce devenise de douăzeci de ori mai politic.

— Unde ai găsit portofelul? întrebă el.

— În buzunarul jachetei. Bănuiesc că nu avea poșetă. Sau poată că cine a omorât-o voia ca noi să-i știm identitatea.

El se uita la poza din permisul de conducere.

— Ce este?

— Pare că este chelnerița care lucrează la restaurant.

Restaurantul Grant era pe strada principală, la celălalt capăt față de secția de poliție. Majoritatea polițiștilor mâncau acolo la prânz. Lena nu frecventa locul acela. De obicei își lua mâncare la pachet sau de cele mai multe ori, nu mânca.

— O cunoșteai? întrebă ea.

— Arăta bine, dădu el din cap, ridicând din umeri în același timp.

Frank avea dreptate. Nu multă lume arată bine în poza din permisul de conducere, dar Allison Spooner fusese mai norocoasă decât majoritatea. I se vedeau dinții albi într-un zâmbet larg. Avea părul strâns de pe față, ceea ce scotea la iveală pomeții înalți. I se citea veselia în ochi, de parcă cineva tocmai făcuse o glumă. Toate acestea erau într-un contrast țipător cu cadavrul pe care-l scoseseră din lac. Moartea îi șterse vitalitatea.

— Nu știam că era studentă, zise Frank.

— De obicei nu lucrează în oraș, adăugă Lena.

Studenții de la Grant Tech aveau tendința ori să lucreze în campus, ori deloc. Nu se amestecau cu orașul, iar orașul făcea tot posibilul să nu se amestece cu ei.

— Școala e închisă săptămâna asta pentru vacanța de Ziua Recunoștinței. De ce nu e acasă, cu familia ei?

— Are patruzeci de dolari în portofel, deci nu a fost vorba de un jaf, zise Lena, neștiind răspunsul la întrebarea lui.

Frank verifică oricum compartimentul pentru bani, degetele lui groase, învelite în mănuși găsind bancnota de douăzeci și cele două de zece lipite între ele cu apa din lac.

— Poate că se simțea singură. S-a hotărât să ia cuțitul și să-și pună capăt zilelor.

— Ar fi trebuit să fie contorsionistă, insistă Lena. O să vezi când o pune Brock pe masă. A fost înjunghiată de la spate.

— Și care-i treaba cu lanțurile și blocurile de zgură? întrebă el, oftând adânc.

— Putem încerca la Fierăria lu' Mann în oraș. Poate că ucigașul le-a cumpărat de acolo.

— Ești sigură de rana de cuțit? încercă Frank din nou.

Ea aprobă din cap. Frank se tot holba la poza din permis.

— Are mașină?

— Dacă are, nu e prin împrejurimi, sublinie Lena. Asta dacă nu cumva a cărat optsprezece kilograme de zgură și niște lanțuri prin pădure…

Frank închise în cele din urmă portofelul și i-l înmână lui Lena.

— De ce fiecare zi de luni e din ce în ce mai de rahat?

Lena nu-i putu răspunde. Nici cu o săptămână înainte nu fusese cu mult mai bine. O tânără mamă și fetița ei fuseseră luate de viitură. Tot orașul era încă năucit de pierderea lor. Nu se putea ști cum ar fi reacționat la aflarea veștii că o studentă tânără și frumușică fusese omorâtă.

— Brad încearcă să dea de cineva de la colegiu care poate să intre la arhivă și să ne dea adresa de acasă a lui Spooner, îi spuse ea lui Frank.

Brad Stephens avansase în sfârșit de la ofițer de patrulă la rangul de detectiv, dar pe noua poziție nu făcea cine știe ce lucruri diferite față de înainte. Tot alerga după comisioane.

— Imediat ce se eliberează locul, mă apuc de lucru la notificarea asupra morții, zise Lena.

— Alabama e pe ora centrală, zise Frank uitându-se la ceas. Ar fi mai bine să suni direct părinții decât să trezești Departamentul de Poliție Elba la ora asta.

Se uită și Lena la ceas. Era aproape ora șapte, ceea ce însemna că era șase în Alabama. Dacă în Elba era la fel ca în districtul Grant, polițiștii lucrau noaptea, dar nu puteau fi găsiți la birou înainte de ora opt dimineața. În mod normal, la ora asta Lena abia se dădea jos din pat și bâjbâia filtrul de cafea.

— O să dau un telefon de curtoazie când ajungem la secție.

Se făcu liniște în mașină; se auzea numai sunetul ploii pe metal. Un fulger subțire și meschin scânteie pe cer. Lena tresări din instinct, dar Frank doar se uită lung către lac. Scafandrii nu erau îngrijorați de fulger. Lucrau pe rând cu cleștele pentru lacăte, încercând să descurce trupul fetei de cele două blocuri de zgură.

Telefonul lui Frank sună cu un ciripit ascuțit, care semăna cu o pasăre care stătea undeva în pădurea tropicală. Răspunse arțăgos:

— Mda. Ascultă vreo câteva secunde, apoi întrebă: Ce-i cu părinții? Frank mormăi o înșiruire de înjurături. Atunci du-te înapoi înăuntru și află! Își închise telefonul cu o plesnitură. Cretinul!

Lena înțelese că Brad uitase să ia datele de contact ale părinților.

— Unde locuiește Spooner?

— Aleea Taylor. Numărul 16B. Ne întâlnim cu Brad acolo dacă reușește să nu mai fie cretin.

Schimbă în marșarier și își aruncă brațul pe scaun, în spatele lui Lena, în timp ce dădea cu spatele. Pădurea era deasă și umedă. Lena se sprijini cu palma de bord în timp ce Frank conducea încet înapoi spre șosea.

— 16B înseamnă că e un apartament în garaj, observă Lena.

Mulți localnici își transformaseră garajele și magaziile goale în spații oarecum locuibile pentru a cere chirii exorbitante studenților. Majoritatea studenților erau atât de disperați să locuiască în afara campusului încât nu puneau prea multe întrebări.

— Gordon Braham e proprietarul, zise Frank.

— Brad a aflat asta?

Trecură peste un dâmb care îl făcu pe Frank să-și încleștеze dinții.

— I-a zis maică-sa.

— Păi… și Lena se gândi la ceva pozitiv să spună despre Brad, dă dovadă de inițiativă dacă a găsit proprietarul casei și al garajului.

— Inițiativă, râse Frank. Copilul ăsta o să primească un glonț în cap într-o zi.

Lena îl știa pe Brad de peste zece ani. Frank îl știa de mai multă vreme. Amândoi îl vedeau ca pe un tânăr nătărău, un adolescent care părea să nu-și găsească locul, cu centura strânsă sus pe talie. Brad lucrase ani buni în uniformă și trecuse toate testele pentru a-și câștiga insigna aurie de detectiv, dar Lena fusese în meseria asta destulă vreme ca să știe care e diferența dintre o promovare pentru hârțogărie și una pentru munca pe stradă. Ea putea doar să spere că într-un orășel ca Heartsdale, lipsa de experiență pe stradă a lui Brad nu ar conta. Se pricepea la întocmit rapoarte și discutat cu martorii, dar după zece ani la volanul unei mașini de poliție, tot avea tendința de a vedea binele în oameni, nu răul.

În mai puțin de o săptămână de lucru Lena realizase că nu există o persoană cu adevărat bună. Nici măcar ea.

Nu voia să-și irosească timpul și să se îngrijoreze pentru Brad. Răsfoi fotografiile din portofelul lui Allison Spooner, în timp ce Frank își croia drum prin pădure. Era o fotografie cu o pisică portocalie zăcând la soare și un instantaneu candid care o arăta pe Allison cu o femeie, despre care Lena a presupus că era mama ei. A treia fotografie o arăta pe Allison stând pe o bancă în parc. La dreapta ei era un băiat care arata cu câțiva ani mai tânăr ca ea. Avea o șapcă de baseball trasă pe ochi și mâinile băgate adânc în buzunarele pantalonilor bufanți. La stânga lui Allison era o femeie mai în vârstă cu păr blond ars și machiaj strident. Blugii țipau pe ea. Ochii ei aveau o tărie anume. Ar fi putut să aibă la fel de bine treizeci sau trei sute de ani. Toți trei stăteau aproape unul

de celălalt. Băiatul avea brațul pe după umerii lui Allison.

Lena îi arătă lui Frank poza.

— Familia? întrebă el.

— Se pare că asta a fost făcută în campus, spuse ea după ce studie fotografia, concentrându-se pe fundal. Îi arătă lui Frank: Vezi clădirea albă din spate? Am impresia că ăla e centrul studenților.

— Fata aia nu îmi pare că e studentă. Arată a localnică.

Se referea la blonda mai în vârstă. Avea inconfundabilul aer al unei fete fără valoare, cu păr blond decolorat, crescută în oraș. Lăsând la o parte făcătura de portofel, Allison Spooner părea a fi cu câteva trepte mai sus pe scara socială. Nu părea plauzibil ca cele două să fi fost prietene.

— Poate că Spooner era dependentă de droguri? se întrebă Lena. Nimic nu traversează granițele sociale ca metamfetamina.

Ajunseră în sfârșit la șoseaua principală. Roțile din spate ale mașinii se învârtiră pentru ultima oară în noroi înainte ca Frank să treacă pe asfalt.

— Cine a sunat?

— Apelul la 911 a fost dat de pe un mobil. Numărul era ascuns. Era o voce de femeie, dar nu și-a lăsat numele, zise Lena dând din cap.

— Ce a zis?

Lena răsfoi prin carnețel, având grijă ca paginile umede să nu se rupă. Găsi transcrierea și citi cu voce tare:

— Voce de femeie: Prietena mea e dispărută de după-amiază. Cred că s-a sinucis. Operator 911: Ce vă face să credeți că s-a sinucis? Voce de femeie: Azi-noapte s-a certat cu prietenul ei. Zicea că o să se înece lângă Locul Îndrăgostiților. Operatorul a încercat să o țină pe linie după asta, dar ea a închis.

Frank era tăcut. Ea văzu cum i se mișca mărul lui Adam. Avea umerii atât de lăsați încât arăta ca un membru al unei găști ținându-se de volan. Se

lupta cu posibilitatea că asta putea fi o crimă încă de când Lena se urcase în mașină.

— Ce părere ai? întrebă ea.

— Locul Îndrăgostiților, repetă Frank. Numai un localnic l-ar numi așa.

Lena ținea carnețelul în fața aerisirii, încercând să usuce paginile.

— Prietenul e probabil băiatul din fotografie.

Frank nu-i urmări șirul gândurilor.

— Deci, a venit apelul la 911 și Brad s-a dus la lac și a găsit ce?

— Biletul era sub unul dintre adidași. Inelul și ceasul lui Allison erau înăuntru.

Lena se aplecă din nou după punga pentru probe, care era îngropată adânc în buzunarele pufoaicei. Umblă printre bunurile victimei și găsi biletul, pe care i-l arătă lui Frank.

— „Vreau să se termine."

El se holbă atât de mult la scris încât ea își făcea griji că nu mai era atent la drum.

— Frank?

Una dintre roți se juli de marginea asfaltului. Frank trase de volan. Lena se ținu de bord. Știa foarte bine că nu trebuie să comenteze nimic despre felul în care șofa. Frank nu era genul de bărbat căruia să-i placă să fie corectat, mai ales de o femeie. Mai ales de Lena.

— Straniu bilet pentru o sinucidere. Chiar și pentru o sinucidere falsă, zise ea.

— Scurt și la obiect.

Frank ținu o mână pe volan în timp ce căută în buzunarul hainei. Își puse ochelarii pentru citit și se uită lung la cerneala mânjită.

— Nu l-a semnat.

Lena se uită la drum. Iar încălecase linia albă.

— Nu.

Frank privi în sus și direcționă mașina către linia continuă.

— Ți se pare că arată ăsta a scris de femeie?

Lena nu se gândise la posibilitatea asta. Studie singura propoziție, care era scrisă cu litere largi și rotunjite.

— Arată ordonat, dar n-aș putea zice dacă e scris de un bărbat sau de o femeie. Am putea aduce un grafolog. Allison este studentă, așa că probabil există notițe pe care le-a luat la cursuri sau eseuri și teste. Sunt sigură că putem găsi ceva cu care să-l comparăm.

Frank nu luă în seamă niciuna dintre sugestiile ei. În schimb zise:

— Țin minte când fiică-mea era de vârsta ei. Tuși de câteva ori ca să-și curețe gâtul. Obișnuia să deseneze cerculețe deasupra *i*-urilor în locul punctelor. Mă întreb dacă încă mai face asta.

Lena rămase tăcută. Lucrase cu Frank toată cariera ei, dar nu știa mai mult despre viața lui personală decât majoritatea oamenilor din oraș. Avea doi copii cu prima soție, dar asta fusese cu multe soții înainte. Se mutaseră din oraș. Nu părea să mai păstreze legătura cu ei. Subiectul familiei era unul pe care nu-l abordase niciodată, dar în acel moment Lena era prea înfrigurată și stresată ca să se apuce să discute despre asta. Se concentră din nou asupra cazului.

— Deci, cineva a înjunghiat-o pe Allison în gât, a legat-o de niște blocuri de zgură, a aruncat-o în lac, apoi s-a decis să facă totul să pară o sinucidere. Lena își scutură capul la gândul prostiei: Alt criminal genial.

Frank aprobă cu o fornăială. Lena își dădu seama că lui îi stătea mintea la alte lucruri. El își scoase ochelarii și se uită lung la drumul din față. Nu prea dorea să poarte o discuție, dar totuși întrebă:

— Ce-ai pățit?

— Nimic.

— Frank, de câți ani lucrăm împreună?

Scoase încă un grohăit, dar se înmuie destul de repede și-i răspunse.

— Primarul tot se ține după mine.

Lena simți cum i se pune un nod în gât. Clem Waters, primarul din Heartsdale, încercase de ceva vreme să-l treacă pe Frank de pe poziția de șef interimar pe una permanentă.

— Nu prea vreau postul, dar nu se îngrămădește nimeni altcineva să-l ocupe, zise Frank.

— Așa e, aprobă Lena.

Nimeni nu voia postul și nu numai pentru că nici într-un milion de ani nu l-ar fi egalat pe omul care îl deținuse înainte.

— Sunt ceva avantaje, zise Frank. Un pachet bunicel pentru pensionare, asigurare medicală și pensie mai bună.

— Asta-i bine, Frank. Jeffrey ar vrea ca tu să-l ocupi, zise ea după ce reuși să înghită nodul pe care-l avea în gât.

— Aș vrea să mă pensionez înainte să fac un atac de cord fugărind un drogat prin campus.

Frank își scoase sticla și i-o oferi lui Lena. Ea dădu din cap și îl privi cum ia o înghițitură mare, cu un ochi la drum în timp ce își înclină capul pe spate. Lena se concentră pe mâna lui. Avea un tremur ușor. În ultima vreme îi tremurau mult mâinile, mai ales dimineața.

Dintr-odată, ritmul constant al ploii se transformă într-un staccato dur. Zgomotul răsuna în mașină, umplând spațiul. Lena își lipi limba de cerul gurii. Ar trebui să-i spună acum lui Frank că vrea să-și dea demisia, că o așteaptă un post în Macon dacă reușește să se urnească să facă saltul. Se mutase în Ținutul Grant ca să fie mai aproape de sora ei, dar aceasta murise de aproape zece ani. Unchiul ei, singura rudă rămasă, se pensionase și se mutase la granița Floridei. Prietena ei cea mai bună se angajase la o bibliotecă, undeva în nord. Prietenul ei locuia la două ore distanță. Nimic nu o ținea pe Lena aici, în afara inerției și loialității față de un om care era mort de patru ani și care oricum probabil că nu o considerase un polițist bun.

Frank își folosi genunchii ca să țină volanul drept, în timp ce înfileta capacul la sticlă.

— Nu accept decât dacă zici tu că e în regulă.

— Frank – zise ea întorcându-și capul surprinsă.

— Vorbesc serios, o întrerupse el. Dacă tu nu crezi că e în regulă, o să-i zic primarului să și-o vâre-n fund. Te las să vii cu mine să-i vezi fața jigodiei, râse el înfundat, ceea ce-i stârni un acces de tuse.

— Ar trebui să accepți postul, se forță ea să zică.

— Știu și eu, Lee. Îmbătrânesc al naibii de tare. Copii au crescut. Soțiile și-au continuat viața. În majoritatea zilelor, mă întreb de ce mă mai dau jos din pat, râse el din nou enervat. Poate ai să mă găsești în lac într-o zi, cu ceasul în pantof. Dar pe bune.

Ea nu voia să-i audă oboseala din voce. Frank lucrase în poliție cu douăzeci de ani mai mult ca Lena, dar îi simțea sfârșeala în tonul vocii de parcă ar fi fost a ei. De asta își petrecuse fiecare minut liber mergând la colegiu, încercând să obțină diploma de licență în criminalistică, ca să poată lucra pe partea de anchetă la locul faptei, nu la executare.

Lena suporta telefoanele dis-de-dimineață care o smulgeau din somn. Suporta măcelul și cadavrele și nenorocirea pe care moartea ți le aduce în fiecare moment al vieții. Ceea ce nu mai suporta era să fie în linia întâi. Era prea multă responsabilitate. Prea mult risc. Dacă faci o greșeală te costă o viață – nu a ta, dar a altcuiva. Ai putea să ajungi să omori pe fiul cuiva. Soțul cuiva. Prietenul cuiva. Aflai destul de repede că moartea cuiva pe tura ta era mult mai gravă decât strigoiul propriei tale morți.

— Ascultă, trebuie să-ți spun ceva, zise Frank.

Lena îi aruncă o privire, nedumerită de deschiderea lui neașteptată. Umerii i se lăsaseră și mai mult, iar încheieturile degetelor i se albiseră de la cât de tare strângea volanul. A inventariat

toate lucrurile care ar putea-o băga în bucluc la serviciu, dar ce i-a ieșit lui Frank pe gură îi tăie respirația:

— Sara Linton s-a întors în oraș.

Lena simți gust de whisky și fiere în gât. Pentru un scurt moment s-a panicat, a crezut că va vomita. Lena nu putea da ochii cu Sara. Acuzațiile. Vina. Până și gândul de a trece cu mașina pe strada ei era prea mult. Lena mergea întotdeauna pe drumul lung la serviciu, evitând casa Sarei, evitând supărarea care ieșea la iveală de fiecare dată când se gândea la locul acela.

Frank vorbea încet.

— Am auzit vorbe prin oraș, așa că l-am sunat pe taică-su. A zis că vine aici de Ziua Recunoștinței. Își drese vocea. Nu ți-aș fi zis, dar am mărit numărul de patrule pe lângă casa lor. Ai fi văzut pe fișa de planificare și te-ai fi întrebat – așa că acum știi.

Lena încercă să scape de gustul amar din gură. Era ca și cum înghițea sticlă.

— Ok, reuși ea să zică. Mersi.

Frank luă brusc o curbă pe Strada Taylor, spulberând un stop. Din reflex, Lena se prinse de marginea portierei pentru a se sprijini. Mintea ei era ocupată în a găsi o metodă să-i ceară lui Frank zile libere în toiul anchetei. Ar putea să-și ia o săptămână liberă și să meargă cu mașina la Macon, poate să caute un apartament până trecea sărbătoarea și Sara se întorcea în Atlanta, unde-i era locul.

— Uite-te la tâmpitul ăsta, mormăi Frank în timp ce frână.

Brad Stephens stătea în fața mașinii sale de patrulă. Purta un costum galben-maroniu, extrem de apretat. Cămașa lui albă aproape că strălucea lângă cravata albastră în dungi pe care probabil că mama lui i-o așezase pe pat în dimineața aceea, alături de restul hainelor. Ce îl deranja în mod evident pe Frank era umbrela din mâna lui Brad.

Era un roz-aprins, cu excepția emblemei Mary Kay, care era brodată cu galben.

— Ia-l ușor, încercă să-l înduplece Lena, dar Frank deja cobora din mașină.

Se luptă cu umbrela sa – un baldachin mare și negru pe care-l luase de la Brock de la pompe funebre – și merse apăsat înspre Brad. Lena așteptă în mașină, privindu-l pe Frank cum îl mustra pe tânărul detectiv. Știa cum e să-i pici de-a curmezișul lui Frank. Fusese instructorul ei când ea abia intrase în poliție, apoi partenerul ei când a fost promovată la gradul de detectiv. Dacă nu era Frank, Lena ar fi spălat putina din meseria asta din prima săptămână. Faptul că el credea că femeile nu au ce căuta în poliție a făcut-o a naibii de hotărâtă să-i demonstreze contrariul.

Iar Jeffrey fusese amortizorul ei. Lena realizase cu ceva timp în urmă că avea tendința de a fi o oglindire a oricui se afla în fața ei. Când era Jeffrey la conducere, făceau totul cum trebuie – sau pe cât de mult puteau. Era un polițist meticulos, genul de om în care comunitatea avea încredere deoarece caracterul său era vizibil în tot ce făcea. De asta îl și angajase primarul. Clem voia să schimbe vechile obiceiuri, să tragă districtul Grant în secolul douăzeci și unu. Ben Carver, fostul șef al poliției, era corupt până-n măduva oaselor. Frank fusese mâna sa dreaptă; la fel de ciubucar. Sub conducerea lui Jeffrey, Frank își schimbase năravul. Cu toții se schimbaseră. Sau cel puțin cât timp Jeffrey era în viață.

Încă din prima săptămână când a venit Frank la conducere, lucrurile au început să se miște. Inițial, lucrurile s-au schimbat mai încet și a fost mai greu de observat. Un rezultat de alcoolemie dispărut, unul dintre tovarășii de vânătoare a lui Frank eliberat după ce condusese sub influența alcoolului. Un distribuitor de marijuana la colegiu, neobișnuit de atent, prins din senin cu o încărcătură enormă în portbagajul mașinii. Amenzi

dispărute. Bani gheață dispăruți din seiful de probe. Rechiziții dubioase. Contractul de service pentru mașinile de stat din district a mers către un atelier care era deținut în parte de Frank.

La fel ca un baraj care se sparge, aceste mici crăpături au dus la probleme mai mari până când totul a explodat și fiecare polițist făcea ceva ce nu ar trebui. Acesta era unul dintre cele mai importante motive pentru care Lena voia să evadeze. În Macon nu se făceau lucrurile de mântuială. Orașul era mai mare decât toate cele trei orășele din districtul Grant la un loc, însumând o populație de vreo sută de mii de locuitori. Oamenii dădeau poliția în judecată dacă erau nedreptățiți și cam câștigau în instanță. Rata criminalității din Macon era una dintre cele mai ridicate din stat. Jafuri, violuri, infracțiuni violente – erau destule oportunități pentru un detectiv, dar și mai multe pentru un tehnician criminalist. Lena mai avea două cursuri de terminat până să-și ia diploma în știință criminalistică. Aspirai fibrele din covor. Fotografiai sângele și celelalte fluide. Inventariai probele. Apoi dădeai totul pe mâna altcuiva. Tehnicienii de laborator erau însărcinați cu partea științifică. Detectivii erau însărcinați cu prinderea răufăcătorilor. Tot ce avea să ajungă Lena era o curățitoare glorificată, cu insignă și beneficii pe teritoriul statului. Își putea petrece restul vieții analizând locurile crimelor, apoi să se pensioneze destul de tânără încât să-și suplimenteze pensia cu investigații particulare.

Avea să ajungă una dintre jigodiile alea de detectivi particulari care-și bagă întotdeauna nasul unde nu le fierbe oala.

— Adams!

Frank își plesni mâna de capota mașinii. Sări apă de parcă se scuturase un câine. Terminase țipatul la Brad și căuta pe altcineva în care să se înfigă.

Lena ridică pufoaica udă leoarcă de pe podea și o puse pe ea, strângând elasticele de la glugă ca să nu i se ude părul. Se văzu în trecere în oglinda retrovizoare. Începuse să i se încrețească părul. Ploaia scosese la iveală originile irlandezo-catolice ale tatălui ei și reușise să-i suprime bunica mexicană.

— Adams! strigă din nou Frank.

Până s-a dat ea jos din mașină, el se concentra cu încă o tiradă asupra lui Brad, țipând la el pentru că își ținea teaca pistolului prea jos pe centură.

Lena își forță buzele într-un zâmbet încordat, încercând să-l susțină pe Brad în liniște. Fusese și ea un polițist tăntălău cu mulți ani în urmă. Poate că și Jeffrey crezuse că era lipsită de valoare. Faptul că a încercat să o transforme în ceva util era o dovadă a hotărârii sale. Unul dintre puținele motive pentru care Lena nu ar fi acceptat postul în Macon era că se gândea că-l poate ajuta pe Brad să devină un polițist mai bun. Îl putea ține departe de corupție, îl putea instrui să facă lucrurile cum trebuie.

Fă ce zice popa, nu și ce face.

— Ești sigur că asta e? întrebă Frank.

Se referea la casă.

Gâtul lui Brad funcționă:

— Da, domnule. Asta avea colegiul la dosar. Aleea Taylor, numărul 16B.

— Ai ciocănit la ușă?

— Nu, domnule. Ați spus să vă aștept pe dumneavoastră, zise Brad, nesigur de care era răspunsul corect.

— Ai un număr de telefon al proprietarului?

— Nu, domnule. Îl cheamă Braham, dar…

— Doamne, murmură Frank mergând pe alee.

Lena nu se putea abține să nu-i pară rău de Brad. Se gândi să se întindă și să-l mângâie pe spate, dar el își aplecă umbrela roz-aprins în direcția greșită și ajunse să-i trimită un șuvoi de ploaie în cap.

— Oh, vai, îmi pare rău, Lena, zise Brad dintr-o suflare.

Ea îl opri înainte ca acesta să rostească și alte cuvinte de prisos care urmau, alăturându-se lui Frank.

Aleea Taylor numărul 16B era un garaj cu un singur nivel, puțin mai lung decât o dubiță și de două ori mai lat. „Transformat" era un termen cam nepotrivit, deoarece structura nu fusese deloc schimbată pe dinafară. Ușa metalică glisantă era la locul ei, cu geamurile acoperite de hârtie neagră pentru construcții. Pentru că era o zi întunecată, luminile dinăuntrul apartamentului răzbăteau prin învelișul de aluminiu. Moaștele de fibră de sticlă roz pentru izolare erau încâlcite de ploaie. Acoperișul era roșu de rugină, având o prelată albastră în colțul din spate.

Lena se uită lung la construcție, întrebându-se de ce o femeie în toate mințile ar fi locuit acolo.

— Scuter, observă Frank.

Era o Vespa purpurie parcată lângă garaj. Avea un lanț de bicicletă trecut prin roata din spate și printr-un inel înșurubat în aleea de beton.

— Același lanț care era pe față?

— Pare a fi același lacăt, zise ea văzând ceva galben-aprins sub roată.

Lena se uită la casa principală, o casă de fermă cu un fronton în pantă în față. Gemurile erau întunecate. Nu era nicio mașină lângă casă sau pe stradă. Trebuiau să-l găsească pe proprietar pentru a cere permisiunea de a intra în garaj. Deschise clapeta mobilului pentru a o suna pe Marla Simms, secretara mai în vârstă de la secție. Marla și prietena ei cea mai bună, Myrna, erau la un loc o carte de telefon a tuturor persoanelor din oraș.

Brad își lipi fața de unul dintre geamurile ușii de la garaj. Își miji ochii, încercând să vadă printr-o tăietură în hârtia pentru construcții.

— Doamne, șopti el, dându-se înapoi atât de repede încât aproape că se împiedică în picioare.

Își scoase arma și se lăsă pe vine.

Lena deja avea pistolul Glock în mână. Îi sărise inima din piept. Adrenalina îi ascuțise simțurile. O privire rapidă aruncată peste umăr îl arătă și pe Frank cu arma scoasă. Stăteau cu toții acolo, cu armele ațintite spre ușa închisă a garajului.

Lena îi spuse lui Brad să se dea înapoi. Merse pe vine către geamul garajului. Tăietura hârtiei părea mai mare acum, mai mult ca o țintă în fața căreia avea să-și pună fața. Aruncă o privire rapidă înăuntru. Era un bărbat la o masă pliantă. Purta o mască neagră. Arăta de parcă auzise un zgomot, dar Lena se piti din nou, cu inima sărindu-i din piept. Stătu nemișcată, numărând secundele, în timp ce se chinuia să audă zgomot de pași sau o armă încărcată. Nu se auzi nimic, așa că expiră încet aerul pe care-l ținuse în piept.

Ridică un deget către Frank: o persoană. Mimă cu buzele cuvântul „mască” și văzu cum lui i se măresc ochii de uimire. Frank arătă către pistol, iar ea ridică din umeri în timp ce dădu din cap. Nu reușise să vadă dacă bărbatul era înarmat sau nu.

Fără să i se spună, Brad se îndreptă către lateralul clădirii. Ocoli prin spate, evident căutând ieșiri. Lena numără secundele și ajunse până la douăzeci și șase când apăru el pe partea cealaltă a clădirii. Brad dădu din cap. Nicio ușa în spate. Niciun geam. Lena îi făcu semn să se ducă pe alee și să stea acolo, pe post de întărire. Să o lase pe ea și pe Frank să se ocupe de asta. Brad încercă să protesteze, dar ea îi tăie macaroana dintr-o privire. În cele din urmă, își plecă capul, dându-se bătut. Așteptă până când era la cel puțin cinci metri distanță înainte să-i facă semn lui Frank că era gata.

Frank merse către garaj și se aplecă, înfășurându-și mâna pe mânerul de oțel de la baza ușii glisante. Se înțelese din priviri cu Lena, apoi smuci tare de mâner în sus.

Bărbatul dinăuntru se sperie, ochii mărindu-se în spatele măștii negre de schi care-i acoperea fața. Avea un cuțit în mâna acoperită de mănușă, ridicat de parcă era gata de atac. Lama era lungă și subțire, de cel puțin douăzeci de centimetri. Mânerul era mânjit cu ceva care semăna foarte mult a sânge uscat. Pe betonul de sub picioarele sale erau pete maro închis. Și mai mult sânge.

— Lasă-l jos, zise Frank.

Intrusul nu se conformă. Lena făcu câțiva pași spre dreapta, îngrădind orice cale de scăpare. Stătea în spatele unei mese de cantină, cu hârțoage împrăștiate pe ea. Era un pat de o persoană înclinat de la perete, așa că rama patului și masa tăiau camera pe mijloc.

— Pune jos cuțitul, îi zise Lena.

A fost nevoită să meargă într-o parte ca să treacă de pat. Era încă o pată închisă la culoare pe beton, sub pat. Lângă ea era o găleată cu apă maro și un burete mizerabil. Își ținu arma ațintită spre pieptul bărbatului, în timp ce păși cu atenție printre cutii și hârtii împrăștiate. Acesta privea speriat când la Lena, când la Frank, cu cuțitul încă ridicat în pumn.

— Lasă-l jos, repetă Frank.

Mâinile bărbatului începură să se coboare. Lena își permise să expire, crezând că avea să meargă ușurel. Se înșela. Fără avertisment, bărbatul împinse masa într-o parte, lovind-o pe Lena în picioare și trimițând-o cu spatele în pat. Se lovi cu capul de ramă în timp ce se rostogolea pe podeaua de beton. Se auzi o împușcătură. Lena nu credea că era de la arma ei, dar mâna stângă-i era caldă, aproape că luase foc. Cineva țipă. Se auzi un geamăt înăbușit. Se luptă ca să stea în picioare. Avea privirea încețoșată.

Frank zăcea pe o parte în mijlocul garajului. Arma sa era pe jos, lângă el. Avea pumnul strâns în jurul brațului. La început, ea crezu că avea un atac

de cord. Sângele care-i curgea printre degete arăta că fusese tăiat.

— Du-te! strigă el. Acum!

— Rahat, șuieră Lena, împingând masa.

I se făcu greață. Încă avea privirea încețoșată, dar își reveni când văzu suspectul îmbrăcat în negru năpustindu-se pe alee. Brad era înlemnit, cu gura căscată de uimire. Intrusul fugi pe lângă el.

— Oprește-l, țipă ea. L-a înjunghiat pe Frank.

Brad se întoarse imediat și începu să-l urmărească. Lena o luă la fugă după ei, cu adidașii plescăind pe pământul ud, împroșcându-i apă în față. Ajunse la capătul aleii și ieși pe stradă. Îl văzu pe Brad în față, prinzându-l din urmă pe suspect. Era mai înalt, într-o formă mai bună, așa că fiecare pas micșora distanța dintre el și intrus.

— Stai! Poliția, țipă Brad.

Totul se mișca încet. Ploaia părea că stătea pe loc în aer, picăturile fiind prinse în timp și spațiu.

Suspectul se opri. Se întoarse și flutură cuțitul în aer. Lena se întinse după armă și simți teaca goală. Se auzi o pocnitură ca de metal care trece prin carne, apoi un geamăt răsunător.

— Nu, zise Lena gâfâind, apoi fugi înspre Brad și căzu în genunchi.

Încă avea cuțitul înfipt în stomac. Cămașa i se îmbibă cu sânge, transformând albul în stacojiu.

— Brad…

— Doare, îi spuse el. Doare atât de tare…

Lena formă numărul pe mobil, rugându-se ca ambulanța să mai fie încă la lac și nu pe drumul de jumătate de oră înapoi către secție. Auzi în spatele ei pași răsunători, pantofi care tropăiau pe trotuar. Cu o viteză surprinzătoare, Frank alergă pe lângă ea, țipând cu o furie de necontrolat. Suspectul se întoarse să vadă ce iad avea să se dezlănțuie asupra lui exact când Frank îl trânti pe asfalt. Dinții i se spulberară. Oasele-i pocniră. Pumnii lui Frank zburau ca o moară de durere asupra suspectului.

Lena își lipi telefonul de ureche. Ascultă cum suna și nimeni nu răspundea la secție.

— Lena… șopti Brad. Nu-i spune lu' mama că am dat-o în bară.

— Nu ai dat-o în bară. Își folosi mâna ca să-i protejeze fața de ploaie. Pleoapele îi tremurau, încercând să se închidă. Nu, îl imploră ea. Te rog, nu-mi face asta.

— Îmi pare rău, Lena.

— Nu! strigă ea.

Nu din nou.

Capitolul 3

Sara Linton nu mai considera districtul Grant casa ei. Parcă era dintr-un alt loc, dintr-un alt timp, la fel de palpabil pentru ea precum moșia Manderley a Rebeccăi sau bărăganul lui Heathcliff. În ce timp conducea prin periferia orașului, nu se putu abține să observe că totul arăta la fel, dar nimic nu era cu totul real. Baza militară închisă care revenea la natură. Parcările de rulote de pe partea urâtă a liniilor de cale ferată. Magazinul de cutii abandonat care fusese transformat într-un depozit.

Trecuseră trei ani și jumătate de când Sara fusese acasă și ea voia să creadă că viața ei era în regulă acum, că se apropria de o nouă normalitate. De fapt, viața ei din Atlanta arăta în momentul acela aproape cum ar fi arătat dacă ar fi rămas acolo după ce terminase Facultatea de Medicină, în loc să se mute înapoi în districtul Grant. Era medic curant șef pediatru la urgențe în Spitalul Grady, unde studenții se țineau după ea precum cățeii, iar paznicii purtau la centură mai multe încărcătoare în caz că membrii găștilor încercau să termine treaba pe care o începuseră pe stradă. Un epidemiolog care lucra la Centrul pentru Controlul Bolilor din campusul Emory începuse să o invite

în oraș. Se ducea la dineuri și ieșea la cafea cu prietenii. Din când în când, în week-end-uri, își ducea câinii în Parcul Stone Mountain, pentru ca ogarii să aibă loc să alerge. Citea mult. Se uita prea mult la televizor. Ducea o viață perfect normală, perfect plictisitoare.

Cu toate acestea, de-îndată ce văzu semnul care o anunța că intrase oficial în districtul Grant, masca sa construită cu atenție începu să se crape. Trase pe dreapta, simțind o gheară în piept. Câinii se foiau pe bancheta din spate. Sara se forță să nu cedeze. Ea era mai presus de asta. Se luptase cu înverșunare să iasă din depresia în care căzuse după moartea soțului și nu avea de gând să se lase să cadă din nou din cauza unui semn idiot.

— Hidrogen, zise ea. Heliu, litiu, beriliu. Era un truc vechi din copilărie: numea elementele din tabelul periodic ca să nu se mai gândească la monștrii care poate o pândeau sub pat. Neon, sodiu, magneziu, recită ea din memorie, până inima nu-i mai bătu așa tare și respirația îi reveni la normal.

În cele din urmă, momentul trecu și ea începu să râdă, gândindu-se la reacția lui Jeffrey dacă ar afla că ea recita tabelul periodic pe marginea drumului. El fusese sportiv în liceu – chipeș, fermecător și de gașcă, fără să facă niciun efort pentru asta. Îl zgândărise să vadă latura de tocilară a Sarei.

Se întinse în spate și le dădu câinilor puțină atenție ca să stea locului. În loc să pornească din nou mașina, stătu o vreme, uitându-se pe geam la drumul pustiu care ducea în oraș. Degetele îi atinseră gulerul cămășii, apoi mai jos, inelul pe care-l purta pe un lănțișor. Inelul lui Jeffrey de la Universitatea Auburn. Fusese în echipa de fotbal american, până când se săturase să încălzească banca. Inelul era voluminos, prea mare pentru degetul ei, dar când îl atingea, parcă îl atingea pe el. Era un talisman. Câteodată se trezea atingându-l, fără să-și amintească că pusese mâna acolo.

Singura ei consolare era că nu rămăsese nimic nespus între ei. Jeffrey știa că Sara îl iubea. Știa că nu era nicio parte a ei care nu-i aparținea lui cu totul, la fel cum și ea știa că el simțea la fel. Când a murit, ultimele sale cuvinte au fost pentru ea. Ultimele sale gânduri, ultimele sale amintiri, toate erau legate de Sara. La fel cum și ea știa că ultimele ei gânduri vor fi legate de el.

Sărută inelul înainte să-l vâre înapoi în cămașă. Sara trase cu grijă mașina de pe margine înapoi pe drum. Sentimentul copleșitor amenința să se întoarcă pe măsură ce conducea mai departe în oraș. Era mult mai ușor să îndepărteze lucrurile pe care le pierduse atunci când nu o priveau direct în față. Stadionul de fotbal al liceului unde îl cunoscuse prima dată pe Jeffrey. Parcul unde plimbau câinii împreună. Restaurantele unde luau masa. Biserica unde mergeau din când în când, pentru că mama ei îi făcea să se simtă vinovați.

Trebuia să existe un loc, o amintire, neatinse de omul acesta. Cu mult înainte ca Jeffrey Tolliver să știe că există districtul Grant, ea avea o viață acolo. Sara crescuse în Heartsdale, mersese la liceu, se alăturase clubului de fizică, dăduse o mână de ajutor la adăpostul pentru femei unde mama ei era voluntară, lucrase din când în când cu tatăl ei. Sara locuise într-o casă în care Jeffrey nu pusese niciodată piciorul. Condusese o mașină pe care nu o văzuse niciodată. Se sărutase pentru prima dată cu un băiat din oraș, al cărui tată avea magazinul de feronerie. Se dusese la ceaiuri dansante, la biserică și frecventa mesele comune și meciurile de fotbal american.

Toate fără Jeffrey.

Cu trei ani înainte ca el să intre în viața ei, Sara lucra cu jumătate de normă ca medic legist pentru a putea cumpăra jumătatea partenerului ei la clinica de copii. Păstrase slujba multă vreme după ce își achitase împrumutul. A fost surprinsă să afle că a ajuta morții aducea câteodată mai multe

beneficii decât a-i salva pe cei vii. Fiecare caz era o enigmă, fiecare cadavru era plin de indicii ale unui mister pe care numai Sara îl putea elucida. O parte diferită a creierului ei, una care nici nu știa că există, era captivată de munca de medic legist. Își iubise ambele slujbe cu egală pasiune. Lucrase la nenumărate cazuri, depusese mărturie în procese pentru nenumărați suspecți și circumstanțe.

Acum Sara nu-și putea aduce aminte niciun amănunt legat de aceste momente.

Dar ce își aducea aminte cu exactitate era ziua când Jeffrey Tolliver se mutase în oraș. Primarul îl curtase până îl aduse de la Departamentul de Poliție Birmingham, pentru a lua locul șefului poliției care urma să se pensioneze. Practic, fiecare femeie pe care o cunoștea Sara chicotea de fericire când i se menționa numele lui Jeff. Era plin de duh și șarmant. Era înalt, brunet și chipeș. Jucase fotbal american în colegiu. Conducea un Mustang vișiniu și când mergea avea grația atletică a unei pantere.

Faptul că Jeffrey pusese ochii pe Sara șocase tot orașul, inclusiv pe Sara. Nu era genul de fată care punea mâna pe tipii arătoși. Era genul de fată care o privea pe soră-sa sau pe prietena cea mai bună cum pune mâna pe tipii arătoși. Și totuși, întâlnirile lor relaxate se transformară în ceva mai profund, astfel încât, după câțiva ani, nimeni nu a fost surprins când Jeffrey a cerut-o în căsătorie. Relația lor se clădise cu multă străduință și Dumnezeu știe că avuseseră parte și de bune și de rele, dar până la urmă, ea simțise cu fiecare fibră a ființei ei că îi aparținea lui Jeffrey și, mai important, că el îi aparținea ei cu totul.

Sara își ștergea lacrimile cu dosul palmei în timp ce conducea. Dorul era partea cea mai grea, durerea fizică a trupului ei când se gândea la el. Nu exista nicio parte a orașului care să nu-i amintească ceea ce pierduse. Aceste drumuri fuseseră sigure în timpul vieții lui. Oamenii de aici îl numiseră prieten. Și Jeffrey murise aici. Orașul

pe care-l iubise atât de mult, îi devenise locul crimei. Acolo era biserica unde îl jeliseră. Acolo era strada pe care o coloană de mașini trăsese pe dreapta în timp ce-i duceau sicriul în afara orașului.

Urma să stea aici doar patru zile. Putea să facă orice timp de patru zile.

Aproape orice.

Sara o luă pe drumul lung către casa părinților, evitând strada principală și clinica de copii. Furtunile năprasnice care o urmăriseră tocmai din Atlanta se domoliseră în sfârșit, dar după norii întunecați de pe cer își dădu seama că era doar un răgaz temporar. Vremea se potrivea cu starea ei de spirit în ultima vreme – furtuni violente neașteptate, cu raze trecătoare de soare.

Datorită Zilei Recunoștinței care urma, traficul la ora prânzul era inexistent. Nu erau mașini care să blocheze traficul către colegiu. Nu erau oameni care-și făceau cumpărăturile la prânz, îndreptându-se către centru. Cu toate acestea, făcu stânga în loc de dreapta la Aleea Lakeshore, lungindu-și drumul cu trei kilometri pe lângă Lacul Grant, numai ca să nu treacă pe lângă vechea ei casă. Vechea ei viață.

Cel puțin casa familiei Linton era una primitoare. Casa aceea fusese cârpăcită de-a lungul anilor – adăugiri însăilate, băi modernizate. Tatăl Sarei construise apartamentul de deasupra garajului când a plecat ea la colegiu pentru ca să aibă unde să locuiască în timpul vacanței de vară. Tessa, sora mai mică a Sarei, locuise acolo timp de zece ani, așteptând să-și înceapă viața. Eddie Linton era instalator de meserie. Le învățase pe ambele fete afacerea, dar numai Tessa a rămas prin preajmă destul de multă vreme ca să facă ceva cu ea. Faptul că Sara alesese Facultatea de Medicină în locul unei vieți duse prin locuri umede alături de tatăl și sora ei era o dezamăgire cu care Eddie încă se străduia să se împace. Era genul de tată care se

simțea cel mai fericit când fetele lui erau prin preajmă.

Sara nu știa ce părere avea Eddie despre plecarea Tessei din afacerea familiei. Cam în perioada când Sara îl pierduse pe Jeffrey, Tessa se măritase și se mutase la treisprezece mii de kilometri depărtare pentru a lucra cu copiii din Africa de Sud. Era atât de impulsivă pe cât era Sara de calmă, deși în adolescență nimeni nu ar fi ghicit că vor ajunge cum erau astăzi. Ideea că Tessa era misionară era încă greu de crezut pentru Sara.

— Surioară! Tessa alergă în salturi din casă, cu burta-i însărcinată legănându-se când se aplecă să coboare scările. Ce ți-a luat atâta? Mor de foame!

Nici nu ieșise bine din mașină, că sora ei își aruncă brațele în jurul ei. Îmbrățișarea se transformă dintr-un salut în ceva mai profund și Sara simți cum se întorcea întunericul. Nu mai era sigură că putea face asta nici măcar patru minute, darămite patru zile.

— Vai surioară, totul s-a schimbat, mormăi Tessa.

— Știu, zise Sara, clipind pentru a opri lacrimile.

— Și-au făcut o piscină, zise Tessa, trăgându-se înapoi.

— O ce? râse uimită Sara.

— Mami și tati au construit o piscină. Cu jacuzzi.

Sara se șterse la ochi, încă râzând, căci își iubea sora mai presus de cuvinte.

— Îți bați joc de mine?

Sara și Tessa își petrecuseră marea parte a copilăriei implorându-și părinții să construiască o piscină.

— Și mama a dat jos husa de plastic de pe canapea.

Sara îi aruncă o privire aspră surorii ei, de parcă întrebând-o când vine punctul culminant.

— Au redecorat camera de zi, au schimbat toate corpurile de iluminat, au refăcut bucătăria, au vopsit toate urmele de creion pe care le-a făcut tati pe ușă… E de parcă nu am fi locuit niciodată aici.

Sara nu putea spune că jelea lipsa urmelor de creion care le ținuseră evidența înălțimii până în clasa a opta, când devenise în mod oficial cea mai înaltă persoană din familie, înșfăcă lesele câinilor de pe bancheta din spate.

— Ce e cu camera de zi?

— Au dat jos toate lambriurile. Au pus până și baghete la tavan, zise Tessa punându-și mâinile în șoldurile care-i creșteau. Au luat mobilier nou pentru grădină. Din răchită din aia bună, nu din aia care te ciupește de fiecare dată când te așezi.

Tunetul răsuna ca niște aplauze în depărtare. Tessa așteptă să treacă.

— Arată ca o poză din revista *Southern Living*.

Sara blocă ușile mașinii de teren în timp ce-i disciplina pe cei doi ogari, încercând să le prindă lesele, înainte ca aceștia să o ia la goană în stradă.

— Ai întrebat-o pe mama ce a făcut-o să schimbe totul?

Tessa pocni din limbă în timp ce luă lesele de la Sara. Billy și Bob se liniștiră, șezând la picioarele ei.

— A zis că poate în sfârșit să aibă lucruri frumoase, acum că noi nu mai suntem.

Sara se bosumflă.

— Nu mă voi preface că asta nu doare. Ocoli mașina și deschise portbagajul. Când vine Lemuel?

— Încearcă să găsească un zbor încoace, dar țărănoii aia de piloți africani nu decolează decât dacă fiecare găină și capră din sat își cumpără bilet.

Tessa venise acasă cu câteva săptămâni înainte ca să nască în State. Sarcina ei precedentă se terminase tragic, pierduse copilul. Era de înțeles că Lemuel nu voia ca Tessa să-și asume niciun risc,

dar Sarei i se păru ciudat că el nu i se alăturase soției încă. Trebuia să nască în mai puțin de o lună.

— Sper să apuc să-l văd înainte să plec, zise Sara.

— Vai, surioară, ce drăguț din partea ta. Mersi că ai mințit.

Sara era pe punctul de a răspunde cu ceea spera că va fi o minciună mai vicleană, când observă o patrulă de poliție mergând încet pe stradă. Bărbatul de la volan își atinse cozorocul șepcii în semn de salut către Sara. Li se întâlniră privirile și ea simți cum o podideau lacrimile din nou.

Tessa mângâie câinii.

— Au patrulat așa toată dimineața.

— De unde știau că vin?

— E posibil să mă fi scăpat la magazinul Shop'n Save deunăzi.

— Tess, oftă Sara. Știi bine că Jill June s-a pus pe telefon imediat ce ai plecat tu. Voiam să nu afle nimeni. Acum toată lumea și cu câinii lor o să vină pe aici.

Tessa îl pupă zgomotos pe Bob.

— În cazul ăsta o să apuci să-ți vezi și tu prietenii, nu-i așa, băiete? îl pupă și pe Bill pentru a nu face discriminări. Ai primit deja două telefoane.

Sara își scoase geamantanele și închise portbagajul.

— Lasă-mă să ghicesc. Marla de la secție și Myrna de la noi de pe stradă, amândouă încercând să mulgă fiecare picătură de bârfă.

— De fapt, nu. O fată, Julie nu-știu-cum. Avea o voce tânără.

Tessa merse alături de Sara înapoi către casă. Pacienții Sarei sunaseră des acasă, dar nu-și amintea nicio Julie.

— A lăsat un număr de telefon?

— L-a notat mama.

Își târî valiza pe verandă, întrebându-se unde era tatăl ei. Probabil că se rostogolea pe canapeaua

fără husă de plastic.

— Cine a mai sunat?

— A fost aceeași fată de două ori. A zis că are nevoie de ajutorul tău.

— Julie…

Sara repetă numele, dar nu-i sună cunoscut.

— Trebuie să-ți spun ceva, îi zise Tessa oprind-o pe verandă.

Sara simți cum i se furișa spaima în suflet, știind din instinct că urmau vești proaste. Tessa era pe punctul de a vorbi, când se deschise ușa de la intrare.

— Ești numai piele și os, o mustră Cathy. Știam eu că nu mănânci cum trebuie acolo.

— Și mie îmi pare bine să te văd, mamă.

Sara o pupă pe obraz. Eddie veni în spatele ei și Sara îl pupă și pe el pe obraz. Părinții ei mângâiară câinii, gângurind la ei, iar Sara încercă să nu observe că ei aveau parte de o primire mai călduroasă.

Eddie înșfacă valiza Sarei.

— O iau eu.

Înainte ca ea să apuce să zică ceva, el urca deja scările. Sara își scoase adidașii, privindu-și tatăl plecând.

— E ceva…

Cathy dădu din cap în loc de o explicație. Tessa își aruncă sandalele din picioare. Peretele proaspăt vopsit avea urme unde în mod evident ea mai făcuse asta.

— Mamă, trebuie să-i spui, zise ea.

Cathy schimbă o privire cu Tessa, care o făcu pe Sara să i se ridice părul pe ceafă.

— Ce să-mi zică?

— Toată lumea e bine – mama ei începu cu o asigurare.

— Dar?

— Brad Stephens a fost rănit azi-dimineață.

Brad fusese unul dintre pacienții ei, apoi unul dintre polițiștii în subordinea lui Jeffrey.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost înjunghiat când încerca să aresteze pe cineva. Este internat la Spitalul General Macon.

— Înjunghiat unde? E bine? întrebă Sara, rezemându-se de perete.

— Nu știu detaliile. Mama lui e cu el la spital acum. Bănuiesc că o să ne dea un telefon în seara asta, oricare ar fi situația. O mângâie pe Sara pe braț. Hai să nu ne îngrijorăm până nu vine vremea să ne îngrijorăm. E în mâinile Domnului acum.

— De ce l-ar răni cineva pe Brad?

Sara se simți luată prin surprindere.

— Ei cred că are legătură cu fata pe care au scos-o din lac azi-dimineață, adăugă Tessa.

— Care fată?

— Ei nu știu nimic, iar noi nu vom pune paie pe foc zvonurilor astea agresive, zise Cathy, punând punct conversației pe acest subiect.

— Mamă… insistă Sara.

— Gata, zise Cathy strângând-o de braț. Hai să ne amintim lucrurile pentru care suntem recunoscători, cum ar fi că fetele mele sunt amândouă acasă în același timp.

Cathy și Tessa merseră pe hol înspre bucătărie, cu câinii după ele. Sara rămase în foaier. Vestea despre Brad îi fusese dată atât de brusc, încât nu avusese timp să o proceseze. Brad Stephens fusese unul dintre primii pacienți ai Sarei la clinica de copii. Îl privise crescând dintr-un adolescent stângaci într-un tânăr prezentabil. Jeffrey îl ținuse din scurt. Era mai mult un cățel decât un polițist – un fel de mascotă a secției. Desigur, Sara știa mai bine decât oricine că a fi polițist, chiar și într-un orășel, era o slujbă periculoasă.

Se luptă cu impulsul de a suna la spitalul din Macon ca să afle vești despre Brad. Un polițist rănit aduna întotdeauna o mulțime de oameni în jur. Se dona sânge, se făcea de gardă. Cel puțin doi colegi polițiști stăteau cu familia tot timpul.

Dar Sara nu mai făcea parte din acea comunitate. Nu mai era nevasta șefului poliției. Își dăduse demisia din postul de medic legist al orașului cu patru ani în urmă. Starea lui Brad nu era treaba ei. Pe lângă asta, ar fi trebuit să fie în vacanță acum. Lucrase ture consecutive ca să obțină zile libere, făcuse schimb de week-end-uri, dăduse până și luna de pe cer în schimbul vacanței de Ziua Recunoștinței. Săptămâna asta avea să fie și așa grea, fără ca Sara să-și bage nasul în problemele altora. Avea ea destule probleme.

Sara se uită la fotografiile înrămate care erau înșiruite pe hol, scene cunoscute din copilăria ei. Cathy dăduse o mână proaspătă de vopsea peste tot, dar dacă vopseaua nu ar fi fost recentă, s-ar fi văzut un dreptunghi mare lângă ușă, mai deschis la culoare decât restul peretelui: locul unde fusese poza de la nunta lui Jeffrey cu Sara. Sara încă o vedea cu ochii minții – nu poza, ci ziua în sine. Felul cum briza îi răvășea părul, care în mod miraculos nu se încreținse de la umezeală. Rochia ei albastru pal, cu sandalele asortate. Jeffrey în pantaloni închiși la culoare și o cămașă albă de costum, călcată atât de tare încât nu se mai sinchisise să-și încheie butonii. Erau în curtea din spatele casei părinților, unde lacul oferea un apus spectaculos. Părul lui Jeffrey era încă umed după duș și când ea își pusese capul pe umărul lui, simțise mirosul cunoscut al pielii lui.

— Hei, scumpo.

Eddie stătea pe ultima treaptă în spatele ei. Ea zâmbi pentru că nu era obișnuită să fie nevoită să se uite în sus ca să-și vadă tatăl.

— Ai avut parte de vreme urâtă pe drum încoace? întrebă el.

— Nu prea.

— Bănuiesc că ai luat-o pe centură.

— Da.

O privi lung, cu un zâmbet trist pe față. Eddie îl iubise pe Jeffrey ca pe un fiu. De fiecare dată când

îi vorbea Sarei, ea îi simțea lipsa în dublă măsură.

— Știi, începi să fii la fel de frumoasă ca mama ta, începu el să zică.

— Mi-a fost dor de tine tati, zise ea simțind cum i se înroșeau obrajii de la compliment.

El îi luă mâna, o sărută în palmă, apoi o lipi de inima lui.

— Ai auzit de alea două pălării care stau agățate de un cârlig la ușă?

— Nu. Ce-i cu ele?

— Una îi zice celeilalte: „Tu atârnă aici. Eu îmi fac de cap."

— Tati, e groaznică, zise ea dând din cap la poanta seacă.

Sunetul demodat al unei sonerii de telefon umplu casa. Erau două telefoane în casa Linton: unul în bucătărie și celălalt sus, în dormitorul mare. Fetele aveau voie să-l folosească doar pe cel din bucătărie, iar firul, care fusese tras până în cămară sau afară sau oriunde putea fi o fărâmă infimă de intimitate, se descreți se de tot.

— Sara! E Julie la telefon, pentru tine, strigă Cathy.

— Du-te, zise Eddie, mângâind-o pe braț.

Merse pe hol spre bucătărie, care era atât de frumoasă că rămase blocată.

— Măiculiță!

— Stai să vezi piscina, zise Tessa.

Sara își plimbă mâna de-a lungul noii insule din mijlocul bucătăriei.

— Asta-i marmură.

Înainte, decorul a la Linton mergea pe faianță portocalie în stilul Brady Bunch și dulapuri din brad noduros.

— Ăla e un frigider Sub-Zero?

— Sara, zise Cathy ridicând telefonul – singurul lucru din bucătărie care nu fusese înlocuit cu unul mai modern.

Schimbă priviri indignate cu Tessa în timp ce puse receptorul la ureche.

— Alo?

— Dr. Linton?

— La telefon, zise ea deschizând ușa dulapului de perete din lemn de cireș și minunându-se de geamul antichizat. Alo? Dr. Linton la telefon, repetă ea când nu auzi niciun răspuns.

— Doamnă? Scuzați-mă. Julie Smith sunt. Mă auziți bine?

Legătura era proastă, evident că sunase de pe un mobil. Și faptul că fata aproape că vorbea în șoaptă nu îmbunătățea situația. Sara nu recunoscu numele, ghici după accentul puternic că Julie crescuse într-unul dintre cele mai sărace cartiere.

— Cu ce te pot ajuta?

— Scuzați-mă, vă sun de la serviciu și trebuie să vorbesc încet.

— Te aud bine. Ce dorești? zise Sara, simțind cum i se ridică o sprânceană.

— Știu că nu mă cunoașteți și îmi pare rău că vă sun așa, dar ați avut un pacient pe nume Tommy Braham. Îl știți pe Tommy, nu?

Sara îi trecu în revistă pe toți cu numele de Tommy la care se putu gândi și își aduse aminte nu de o față, ci de un caracter. Era un alt băiat tânăr care făcuse o miriadă de vizite la doctor pentru chestii la care te-ai aștepta: o mărgea vârâtă în nas, o sămânță de pepene verde în ureche, dureri de burtă fără o cauză anume în zilele importante la școală. Ieșea în evidență mai ales din cauza faptului că tatăl, nu mama, îl aducea întotdeauna la clinică, ceea ce era o întâmplare neobișnuită în experiența Sarei.

— Mi-aduc aminte de Tommy. Ce mai face? îi zise Sara fetei.

— Asta e problema. Fata amuți și Sara auzea cum curge apă pe fundal. Scuze! După cum spuneam, a intrat în bucluc. Nu v-aș fi sunat, dar el mi-a zis să o fac. Mi-a dat un mesaj de la închisoare.

Sara simți cum i se strânge inima. Ura să audă că unul dintre copiii ei ajunsese rău, chiar dacă nu își prea putea aduce aminte cum arăta.

— Închisoare? Ce a făcut?

— Nu a făcut nimic, doamnă. Asta e problema.

— Bine. De ce a fost condamnat? reformulă Sara întrebarea.

— De nimic din câte știu eu. Nici nu știe dacă e arestat sau nu.

Sara presupuse că fata confundase închisoarea cu arestul.

— E la închisoarea de pe strada principală?

Tessa îi aruncă o privire, iar Sara ridică din umeri, neputincioasă să dea explicații.

— Da, doamnă. L-au dus în centru, îi zise Julie.

— Ok, ei ce cred că a făcut?

— Se pare că ei cred că a omorât-o pe Allison, dar nu e posibil ca el…

— Crimă, o întrerupse Sara. Nu știu cu ce vrea el să-l ajut. În genul ăsta de situație îi trebuie un avocat, nu un doctor, se simți ea obligată să adauge.

Julie nu se simți jignită de clarificarea Sarei și continuă:

— Da, doamnă, știu diferența între un doctor și un avocat. Doar că a zis că are nevoie de cineva care să-l asculte, pentru că ei nu cred că a fost cu alde Pippy toată noaptea și a zis că dumneavoastră ați fost singura care l-a ascultat vreodată și polițista aia e dură cu el. Se tot holbează la el de parcă…

— Care polițistă? întrebă Sara punându-și mâna la gât.

— Nu sunt sigură. O doamnă.

Asta îngustă posibilitățile destul. Sara încercă să nu vorbească pe un ton rece.

— Chiar nu mă pot implica în asta, Julie. Dacă Tommy a fost arestat, ei sunt obligați prin lege să-i dea un avocat. Zi-i să întrebe de Buddy Conford.

Se pricepe foarte bine să ajute persoane în situația asta. Bine?

— Da, doamnă. Bine atunci. I-am zis că încerc.

Julie păru dezamăgită, dar nu surprinsă.

— Păi… Mult noroc amândurora, reuși Sara să zică.

— Mulțumesc, doamnă. Și după cum am zis, îmi pare rău să vă deranjez așa de sărbători.

— E în regulă.

Sara așteptă ca fata să răspundă, dar se auzi numai zgomotul apei unui WC, apoi tonul de ocupat.

— Despre ce era vorba? întrebă Tess.

— Unul dintre pacienții mei e la închisoare. Ei cred că a omorât pe cineva. Nu pe Brad – cineva pe nume Allison, zise Sara punând receptorul în furcă și așezându-se la masă.

— Despre care pacient este vorba? Pun pariu că e băiatul care l-a înjunghiat pe Brad, zise Tessa.

Cathy trânti ușa frigiderului pentru a-și arăta nemulțumirea. Totuși, Tessa continuă.

— Cum îl cheamă?

— Tommy Braham, zise Sara, evitând cu atenție privirea nemulțumită a mamei sale.

— Ăsta e. Mama, nu ne tăia el iarba?

— Da, răspunse sec Cathy, fără a mai adăuga nimic la conversație.

— Să fiu a naibii dacă-mi aduc aminte cum arată. Nu era prea isteț. Taică-su parcă era electrician. De ce nu-mi amintesc fața lui? zise Sara.

— Tu ar trebui să știi, zise Tessa, mijind un zâmbet.

Cathy făcu o afirmație înțepătoare, dar Sara nu-i răspunse. Se chinuia să-și aducă aminte mai multe detalii despre Tommy Braham, încercând să-l ia de undeva. Tatăl său ieșea în evidență mai mult decât el: un bărbat musculos, necioplit, care nu se simțea în largul lui la clinică, de parcă i se părea că dacă arată în public că ține la fiul său își știrbește

masculinitatea. Soția plecase – măcar atât își amintea și Sara. Plecarea ei iscase scandal, în mare parte pentru că fugise în miez de noapte cu un tânăr preot baptist.

Tommy avea vreo opt sau nouă ani când Sara l-a văzut prima oară ca pacient. Toți băieții arătau la fel la vârsta aceea: tunsori castron, tricouri, blugi imposibil de mici, strânși peste tenișii albi. Oare se îndrăgostise de ea? Nu-și putea aminti. Ce ieșea cel mai mult în evidență era faptul că fusese prostuț și încet la minte. Se gândi că dacă comisese o crimă, îl pusese cineva.

— Pe cine zic ei că a omorât Tommy? întrebă ea.

— O studentă. Au scos-o din lac dis-de-dimineață. La început au crezut că este vorba despre o sinucidere, apoi s-au răzgândit, așa că s-au dus la ea acasă. Locuia în garajul ăla de rahat pe care Gordon Graham îl închiriază studenților. Știi care? răspunse Tessa.

Sara aprobă din cap. Mai demult îl ajutase pe tatăl ei să pompeze canalizarea din fața casei Braham, într-o vacanță de vară când era la colegiu, întâmplare care a ambiționat-o să învețe de două ori mai mult ca să intre la medicină.

— Deci, Tommy era în garaj cu un cuțit. L-a atacat pe Frank și a fugit pe stradă. Brad l-a fugărit și Tommy l-a înjunghiat și pe el.

Sara dădu din cap. Ea se gândea la ceva mărunt – un jaf la o alimentară, o armă descărcată din greșeală.

— Nu pare a fi Tommy.

— Jumătate de cartier a văzut. Brad îl fugărea pe stradă și Tommy s-a întors și l-a înjunghiat în stomac.

Sara se gândi bine la pasul următor. Tommy nu înjunghiase un civil, ci un polițist. Erau alte reguli când era implicat un polițist. Ultrajul se transforma în tentativă de crimă. Crima se transforma în omor deosebit de grav.

— Am auzit că Frank l-a jumulit un pic, zise Tessa.

Cathy își vocifera nemulțumirea în timp ce dădea farfuriile jos din dulap.

— E foarte dezamăgitor când oamenii pe care-i respecți se comportă urât.

Sara încercă să-și imagineze scena: Brad fugărindu-l pe Tommy, Frank venind din spate. Nu și-ar fi pierdut timpul bumbăcind un suspect în timp ce Brad sângera. Mai trebuia să fie cineva acolo. Cineva care ar fi fost de vină că arestul nu mersese cum trebuie de la bun început.

Sara simți cum furia i se întindea în piept.

— Unde era Lena când s-a întâmplat asta?

Cathy scăpă o farfurie pe podea. Se făcu țăndări la picioarele ei, dar nu se aplecă să ridice cioburile. Buzele i se strânseră și nările i se înflăcărară. Sara își dădu seama că se chinuia să vorbească.

— Să nu îndrăznești să mai pomenești numele femeii ăleia odioase în casa mea. Ai înțeles?

— Da, doamnă.

Sara se uită în jos la mâinile ei. Lena Adams. Detectiva vedetă a lui Jeffrey. Femeia care ar fi trebuit să-l apere pe Jeffrey tot timpul. Femeia a cărei lașitate și frică l-au omorât pe Jeffrey.

Tessa se chinui să se aplece și să o ajute pe mama ei să curețe cioburile. Sara rămase pe loc, încremenită.

Întunecimea se întorsese, ca un nor sufocant de nenorocire care o făcea să vrea să se ghemuiască undeva. Bucătăria răsunase de râsete toată viața Sarei – ciondănelile amuzante dintre mama și sora ei, poantele seci și glumele tatălui ei. Sara nu-și mai avea locul aici. Trebuia să găsească o scuză ca să plece. Ar trebui să plece în Atlanta și să-și lase familia să se bucure de sărbătoare în pace, în loc să scormonească suferința colectivă din ultimii patru ani.

Nimeni nu vorbi până sună telefonul. Tessa era cea mai aproape, ea ridică receptorul.

— Casa Linton.

Nu făcu conversație de complezență, îi întinse telefonul Sarei.

— Alo?

— Îmi pare rău că te deranjez, Sara.

Frank Wallace întotdeauna părea că se străduiește când rostea numele Sarei. El juca poker cu Eddie Linton pe când Sara era în scutece și îi spunea „scumpete”, până când își dădu seama că nu se cădea să i se adreseze soției șefului său cu atâta familiaritate.

Sara reuși să scoată un „Bună” în timp ce deschidea ușa glisantă către veranda din spate. Nu realizase cât de calde îi erau picioarele până o lovi frigul.

— Brad e bine?

— Ai auzit despre asta?

— Desigur că am auzit. Jumătate de oraș probabil că auzise înainte ca ambulanța să ajungă la fața locului. Mai e încă în sala de operație?

— A ieșit acum o oră. Chirurgul zice că are o șansă dacă reușește să treacă de următoarele douăzeci și patru de ore.

Frank zise mai multe lucruri, dar Sara nu se putea concentra la cuvintele lui, care oricum nu aveau nicio importanță. Pragul de douăzeci și patru de ore era standardul de aur pentru chirurgi, diferența între a explica o moarte la întâlnirea săptămânală pentru morbiditate și mortalitate și a da mai departe un pacient slăbit, pentru ca alt doctor să aibă grijă de el.

Se rezemă de casă, cărămida rece apăsând-o pe spate, în timp ce aștepta ca Frank să treacă la subiect.

— Îți aduci aminte de un pacient pe nume Tommy Braham?

— Vag.

— Nu vreau să te târăsc în asta, dar a tot întrebat de tine.

Sara asculta cu jumătate de ureche, cu mintea bâzâindu-i cu posibile scuze pentru întrebarea pe care era sigură că o va pune. Era atât de prinsă în sarcina ei, încât nu realiză ca Frank se oprise din vorbit până ce el îi rosti numele.

— Sara? Mai ești pe fir?

— Da.

— Chestia e că nu se oprește din plâns.

— Plâns?

Din nou avu senzația că lipsește o parte importantă din discuție.

— Mda, plâns, confirmă Frank. Adică, mulți dintre ei plâng. La naiba, e închisoare. Dar el nu e bine deloc. Cred că-i trebuie un sedativ sau ceva ca să-l calmeze. Am adus trei beți̦vi și pe unu care și-a bătut nevasta, care o să dărâme pereții și o să-l strângă de gât dacă nu tace.

Ea repetă în gând cuvintele lui, încă nesigură că auzise bine.

Sara fusese măritată cu un polițist atâția ani și abia putea să numere pe degetele de la o mână dățile când Jeffrey se îngrijorase de un infractor din celulă – mai ales un criminal, un criminal care rănise un coleg polițist.

— Nu e vreun doctor de gardă?

— Scumpo, abia dacă e vreun polițist de gardă. Primarul ne-a tăiat jumate din buget. Rămân surprins de fiecare dată când deschid un întrerupător că se aprind luminile.

— Și Elliot Falteau? întrebă ea.

Elliot cumpărase cabinetul Sarei când ea a plecat din oraș. Clinica de copii era exact vizavi de secție.

— E în concediu. Cel mai apropiat doctor e la nouăzeci și șapte de kilometri.

Oftă adânc, enervată de faptul că Elliot își luase o săptămână liberă, de parcă copiii ar fi așteptat o săptămână să se îmbolnăvească. Era de asemenea enervată că Frank încerca să o târască în

încurcătura asta. Dar cel mai mult, era enervată că răspunsese la telefon de la bun început.

— Nu poți să-i zici că Brad va fi bine?

— Nu asta e chestia. E vorba despre fata pe care am scos-o din lac azi-dimineață.

— Am auzit.

— Tommy a mărturisit că a omorât-o. A durat ceva vreme, dar l-am făcut să cedeze. Era îndrăgostit de fată. Ea nu dădea nici doi bani pe el. Știi tu povestea.

— Atunci e doar remușcare, zise ea, deși găsea comportamentul straniu. Lasă-l o vreme.

În experiența Sarei, primul lucru pe care criminalii îl făceau după ce mărturiseau, era să cadă într-un somn adânc. Corpul lor fusese îmbibat cu adrenalină atât de mult timp, încât se prăbușea de epuizare o dată ce își luau piatra de pe inimă.

— E mai mult de atât, insistă Frank, cu un ton exasperat și ușor disperat. Jur, Sara. Nu-mi place deloc să-ți cer asta, dar ceva trebuie să-l ajute să treacă peste asta. Se poartă de parcă o să i se frângă inima dacă nu te vede.

— Abia mi-l amintesc.

— El își aduce aminte de tine.

— Unde e taică-su? întrebă mușcându-și limba.

— În Florida. Nu putem da de el. Tommy e de unul singur și știe asta.

— De ce întreabă de mine?

Cu siguranță erau pacienți de care se atașase de-a lungul anilor, dar Tommy Braham nu era unul dintre ei. De ce nu-și putea aminti fața lui?

— Zice că tu-l vei asculta, zise Frank.

— Doar nu i-ai zis că vin, nu?

— Bineînțeles că nu. Nici nu am vrut să te întreb, dar e într-o stare rea, Sara. Cred că trebuie să-l vadă un doctor. Nu doar tu, ci și un doctor.

— Nu e din cauză că… Se opri, neștiind cum să continue întrebarea. Se decise să fie directă: Am auzit că l-ai tăvălit rău de tot.

— A căzut de multe ori în timp ce îl arestam, zise Frank dregându-și vocea.

Sara era obișnuită cu acest eufemism, care era un cod pentru partea mai scârboasă a forțelor de ordine. Abuzul arestaților aflați în custodie era un subiect pe care nu-l abordase niciodată cu Jeffrey, mai ales pentru că nu voia să afle răspunsul.

— Are ceva rupt?

— Vreo câțiva dinți. Nimic grav, zise Frank pe un ton exasperat. Nu plânge că are buza spartă, Sara. Are nevoie de un doctor.

Sara se uită pe geam în bucătărie. Mama ei stătea la masă lângă Tessa. Amândouă se holbau la ea. Unul dintre motivele pentru care Sara se mutase înapoi în districtul Grant după ce terminase medicina era lipsa de cabinete medicale în zonele rurale. Cum spitalul din centru era închis, bolnavii trebuiau să facă un drum de aproape o oră pentru a primi îngrijiri. Clinica de copii era o binecuvântare pentru toți copii din zonă, dar se pare că nu și de sărbători.

— Sara?

— E și ea acolo? zise Sara frecându-se la ochi.

— Nu. E la spital cu Brad, răspunse el, după ce ezită un moment.

Probabil născocea o poveste în capul ei, în care era eroina, iar Brad era o victimă neatentă.

— Nu pot să dau ochii cu ea, Frank.

— Nu vei fi nevoită.

Simți cum i se pune un nod de durere în gât. Să fie la secția de poliție, să fie acolo unde Jeffrey se simțea ca acasă.

Un fulger se făcu văzut sus, în nori. Auzea ploaia, dar nu o vedea încă. Pe lac, valurile se spărgeau de mal. Cerul era întunecat și amenințător, promițând încă o furtună. Voia să ia asta ca pe un semn, dar Sara era un om de știință în adâncul sufletului. Niciodată nu se bazase pe credință.

— Bine, zise ea înmuindu-se. Cred că am niște Diazepam în geantă. Voi intra prin spate. Făcu o pauză. Frank…

— Ai cuvântul meu, Sara. Ea nu va fi aici.

•

Sara nu voia să recunoască nici măcar în sinea sa că era bucuroasă că-și părăsea familia, chiar dacă însemna că trebuia să se ducă la secție. Se simțea stânjenită în preajma lor, ca o piesă dintr-un puzzle care nu se prea potrivea. Totul era la fel, dar totuși diferit.

Merse din nou prin spate pe lângă lac, evitând vechea ei casă pe care o împărțise cu Jeffrey. Nu avea cum să ajungă la secție fără să treacă pe strada principală. Din fericire, vremea se schimbase și ploaia cădea ca o perdea groasă și cețoasă. Asta îi împiedica pe oameni să stea pe băncile aliniate de-a lungul străzii sau să se plimbe pe trotuarele cu piatră cubică. Ușile tuturor magazinelor erau închise ca să nu intre frigul. Până și Fierăria lu' Mann își strânsese produsele expuse pe verandă.

O luă pe o alee lăturalnică care ducea prin spatele vechii farmacii. Drumul pavat se transforma în pietriș, iar Sara era bucuroasă că era într-o mașină de teren. Dintotdeauna condusese mașini mici pe când locuia în Heartsdale, dar străzile din Atlanta erau cu mult mai înșelătoare decât orice alt drum de țară. Gropile erau destul de adânci cât să te pierzi în ele și inundațiile constante din sezonul ploios făceau un BMW o necesitate. Sau cel puțin asta își spunea ea de fiecare dată când plătea șaizeci de dolari pentru a umple rezervorul.

Probabil că Frank o aștepta, pentru că ușa din spate de la secție se deschise înainte ca Sara să tragă mașina în parcare. El deschise o umbrelă mare neagră și merse către mașină pentru a o conduce înăuntru în secție. Ploaia era atât de

zgomotoasă, încât Sara nu vorbi până nu ajunseră înăuntru.

— Mai e încă supărat? întrebă ea.

Frank aprobă din cap, încercând să închidă umbrela. Avea copci în formă de cruce pe încheieturile degetelor de la mâna dreaptă și trei zgârieturi adânci pe încheietură. Răni de apărare.

— Iisuse.

Frank tresări de durere în timp ce încerca să-și miște degetele înțepenite.

Sara îi luă umbrela din mână și o închise.

— Ți-au dat antibiotice?

— Am o rețetă pentru ceva. Nu sunt sigur ce e. Spune-i mamei tale că îmi pare rău că te-am luat de lângă ei din prima zi când ai venit, zise Frank aruncând umbrela în debara.

Frank îi păruse întotdeauna bătrân Sarei, mai ales pentru că era din aceeași generație cu tatăl ei. Uitându-se la el acum, i se păru că Frank Wallace îmbătrânise o sută de ani de când îl văzuse ultima dată. Avea pielea îngălbenită și fața brăzdată de riduri adânci. Se uită în ochii lui, observând gălbejeala. Evident, nu o ducea bine.

— Frank?

— Mă bucur să te văd, scumpete, zise el forțându-se să zâmbească.

Numele era menit să pună o barieră și funcționă. Îl lăsă să o pupe pe obraz. Mirosul său predominant fusese dintotdeauna de țigări, dar azi ea mirosi whisky și gumă de mestecat în respirația lui. Din instinct, ea se uită la ceas. Era unsprezece și jumătate dimineața, oră la care un pahar de băutură însemna că așteptai să ți se termine tura. Pe de altă parte, asta nu fusese o zi obișnuită pentru Frank. Unul dintre polițiștii săi fusese înjunghiat. Probabil că și Sara ar fi băut, dacă s-ar fi aflat în aceeași situație.

— Cum o mai duci? întrebă el.

— O duc minunat, Frank. Zi-mi ce se întâmplă.

El schimbă repede tonul.

— Puștiul credea că fata îl plăcea. A aflat că nu îl plăcea și a înjunghiat-o cu un cuțit. Ridică din umeri: Nu s-a priceput deloc să ascundă fapta. Ne-a dus direct la ușa lui.

Ea era acum și mai derutată. Sigur îl încurca pe Tommy cu unul dintre ceilalți puști. Frank își dădu seama.

— Chiar nu ți-l amintești?

— Credeam că da, dar acum nu mai sunt așa sigură.

— Pare să creadă că voi aveți un fel de legătură, zise el, dar când văzu expresia Sarei, rectifică. Nu într-un fel ciudat sau ceva de genul ăsta. E cam tânăr. Nu prea îl duce capul, zise Frank, atingându-și tâmpla.

Sara simți o străfulgerare de vinovăție pentru că puștiul ăsta pe care abia și-l amintea se simțea atât de legat de ea. Văzuse mii de pacienți de-a lungul anilor. Erau cu siguranță nume care ieșeau în evidență, copii la ale căror ceremonii de absolvire și nunți participase, câțiva la ale căror înmormântări se dusese. În afară de câteva detalii răzlețe, de Tommy Braham nu își amintea nimic.

— Pe aici, zise Frank, de parcă ea nu mai fusese de o mie de ori în secție.

Își folosi insigna de plastic să deschidă ușa masivă din metal care dădea către celule. Îi lovi un val de aer cald. Frank îi observă disconfortul.

— Boilerul își face de cap.

Sara își scoase geaca în timp ce îl urma, trecând de ușă. Când era mică, școala trimitea copiii în excursie la închisoare pentru a-i speria, astfel încât să nu devină infractori. Modelul Mayberry, cu bare de oțel care delimitau celulele, se schimbase cu mult timp în urmă. Erau câte șase uși de oțel pe fiecare parte a unui hol lung. Fiecare avea un geam securizat cu plasă metalică și o deschizătură prin care se introducea tava cu mâncare. Sara se concentra să înainteze pe acest hol, în spatele lui Frank, dar cu coada ochiului vedea cum o

urmăreau cu privirea bărbații din spatele ușilor de oțel.

Frank își scoase cheile.

— Cred că s-a oprit din plâns.

— I-ai zis că vin? zise ea, ștergând o broboană de sudoare care-i aluneca pe tâmplă.

El dădu din cap, nespunând cu voce tare ceea ce era evident: nu fusese sigur că Sara va apărea.

Găsi cheia potrivită și aruncă o privire prin geam pentru a se asigura că Tommy nu le va face necazuri.

— Rahat, murmură el, scăpând cheile pe jos. Doamne!

— Frank?

Înșfacă cheile de pe podea, înjurând în continuare.

— Doamne, murmură el, băgând cheia în broască și deschizând încuietoarea.

Deschise ușa și Sara văzu motivul panicii sale. Își scăpă haina, iar sticluța cu pastile pe care o vârâse în buzunar înainte să plece de acasă căzu pe podeaua de beton, zornăind.

Tommy Braham zăcea pe podeaua celulei sale. Era lungit pe o parte, cu ambele brațe întinse către patul din fața sa. Capul îi era întors într-un unghi incomod, privind în gol la tavan. Avea buzele deschise. Sara îl recunoscu acum; bărbatul care devenise nu era prea diferit de băiatul care fusese odată. Îi adusese o păpădie cândva și se înroșise ca un nap când ea îl pupase pe frunte.

Înaintă spre el și apăsă cu degetele pe gâtul lui, verificând superficial pulsul. Fusese în mod evident bătut – nasul spart, ochii învinețiți – dar nu asta era cauza morții sale. Ambele încheieturi de la mâini erau spintecate, rănile erau larg deschise, cu carnea și ligamentele expuse. Părea să fie mai mult sânge pe podea decât în corpul său. Mirosul era dulce-grețos, ca într-o măcelărie.

— Tommy, șopti ea, mângâindu-l pe obraz. Îmi amintesc de tine.

Sara îi închise pleoapele cu degetele. Încă avea pielea caldă, aproape fierbinte. Condusese prea încet într-acolo. Nu ar fi trebuit să se ducă la toaletă înainte să plece de acasă. Ar fi trebuit să o asculte pe Julie Smith. Ar fi trebuit să accepte să vină fără să se opună. Ar fi trebuit să-și amintească de băiețelul ăsta drăgălaș care îi adusese o buruiană culeasă din iarba înaltă din fața clinicii.

Frank se aplecă și folosi un creion pentru a trage un obiect cilindric subțire din balta de sânge.

— E o rezervă de cerneală de la un pix, zise Sara.

— Trebuie să-l fi folosit să…

Sara se uită din nou la încheieturile lui Tommy. Linii albastre de cerneală traversau pielea palidă. Lucrase ca medic legist în districtul Grant înainte să plece în Atlanta și știa cum arată o rană făcută cu mișcări repetate. Tommy tot hârjâise cu rezerva metalică de cerneală, săpându-și în carne, până când găsise o cale de a deschide o venă. Și apoi făcuse același lucru și la cealaltă încheietură.

— Rahat.

Frank se uita peste umăr.

Se întoarse și ea. Tommy mâzgălise cu propriul său sânge pe perete cuvintele *Nu eu.*

Sara își închise ochii, nevrând să vadă toate acestea sau să fie aici.

— A încercat să se dezică?

— Cu toții încearcă, zise Frank. A scris o mărturisire. Știa unele detalii care-l învinovățeau de crimă, adăugă el, după o ezitare.

Sara recunoscu cuvintele „detalii care învinovățesc”. Se foloseau pentru a descrie lucruri pe care numai poliția și infractorul le știau. Deschise ochii.

— De-aia plângea? Pentru că voia să-și dezică mărturisirea?

— Da, voia să se dezică, dar cu toții… zise Frank dând din cap.

— A cerut un avocat?

— Nu.

— De unde a luat pixul?

Frank ridică din umeri, dar el nu era prost. Putea ghici ce se întâmplase.

— Era deținutul lui Lena. I-a dat ea pixul?

— Bineînțeles că nu, zise Frank ridicându-se și îndreptându-se către ușa celulei. Nu dinadins.

— Lena trebuia să-l percheziționeze înainte să-l bage în celulă, zise Sara, atingând umărul lui Tommy înainte să se ridice.

— Ar fi putut să-l ascundă în…

— Presupun că ea i-a dat pixul ca să-și scrie mărturisirea. Cât timp l-a interogat?

Sara simți o ură adâncă și întunecată arzând în fundul stomacului. Nici nu se întorsese în oraș de o zi și deja se afla în mijlocul încă uneia dintre epicele încurcături ale lui Lena.

Frank dădu din nou din cap, de parcă ea înțelesese totul greșit.

— Vreo trei ore. Nu prea mult.

Sara arătă către cuvintele pe care Tommy le scrisese cu propriul sânge.

— *Nu eu,* citi ea. Zice că nu a făcut-o el.

— Cu toții zic că nu au făcut-o ei, zise Frank pe un ton care-i dădea de înțeles că nu mai avea răbdare. Uite, scumpo, du-te acasă. Îmi pare rău pentru toată situația asta, dar… Făcu o pauză, în timp ce se gândea ce să spună. Trebuie să sun la departamentul de stat, să încep hârțoagele, să o chem pe Lena înapoi… Se frecă cu mâinile pe față: Doamne, ce coșmar!

Sara își ridică haina de pe podea.

— Unde îi este mărturisirea? Vreau să o văd.

Frank își lăsă mâinile să-i cadă. Părea prins într-o capcană. În cele din urmă cedă și o conduse către ușa din celălalt capăt la holului. Luminile fluorescente ale camerei departamentului de poliție era aspre, aproape orbitoare, în comparație cu celulele întunecate. Sara clipi pentru a-și ajuta ochii să se obișnuiască. Câțiva polițiști în uniformă

stăteau lângă filtrul de cafea. Marla era la biroul ei. Se holbau cu toții la ea cu aceeași curiozitate macabră ca în urmă cu patru ani: *Cât de îngrozitor, cât de tragic, cât timp trebuie să mai stau până să sar pe telefon și să spun cuiva că am văzut-o*?

Sara îi ignoră pentru că nu știa ce altceva să facă. Își simțea pielea înfierbântată și se trezi ținând privirile în pământ doar ca să nu vadă biroul lui Jeffrey. Se întreba dacă lăsaseră totul cum fusese înainte: amintirile lui de la Auburn, trofeele sale de vânătoare și fotografiile de familie. I se scurgea sudoarea pe spate. Încăperea era atât de sufocantă încât crezu că i se va face rău.

Frank se opri la biroul lui.

— Allison Spooner o cheamă pe fata pe care a omorât-o. Tommy a încercat să facă să pară ca o sinucidere – a scris un bilet, a băgat ceasul și inelul lui Spooner în pantoful ei. Ar fi scăpat basma curată dar Le… Allison a fost înjunghiată în gât.

— I s-a făcut autopsia?

— Nu încă.

— De unde știi că înjunghierea nu a fost auto-provocată?

— Părea…

— Cât de adânc a penetrat? Care a fost traiectoria lamei? Avea apă în plămâni?

— Avea urme de ligatură pe încheieturile mâinilor, o întrerupse, cu un aer de exasperare.

Sara se uită la el. Dintotdeauna știuse că Frank era un om cinstit, dar ar fi jurat pe un teanc de Biblii că mințea cu nerușinare.

— A confirmat Brock asta?

Ezită, înainte să dea din cap și să ridice din umeri în același timp.

Sara simțea cum se înfurie din ce în ce mai tare. Știa, undeva în mintea ei, că furia era irațională, că venea din locul acela întunecat pe care-l ignorase atâția ani, dar nu mai avea cum să o oprească acum, nici să fi vrut.

— A fost cântărit cadavrul în apă?

— Avea două blocuri de zgură prinse cu un lanț de mijloc.

— Dacă a plutit cu ambele mâini atârnând în apă, este posibil să i se fi instalat livor mortis în încheieturi sau mâinile ar fi putut să stea într-un unghi pe fundul lacului astfel încât să li se pară necunoscătorilor că fusese legată.

— Le-am văzut, Sara. A fost legată.

Frank privi în altă direcție. Deschise un dosar de pe biroul său și îi înmână o foaie galbenă de hârtie A4. Partea de sus era sfâșiată, cum fusese ruptă din blocnotes.

— A recunoscut tot.

Mâinile Sarei tremurau în timp ce citea mărturisirea lui Tommy Braham. Scrisese cu litere mici, în stilul exagerat al unui elev de școală elementară. Construcția propozițiilor era la fel de copilărească: *Pippy este câinele meu. Era bolnavă. A mâncat o șosetă. Avea nevoie să i se facă o poză la mațe. L-am sunat pe tata. E în Florida.* Sara dădu pagina și găsi esența narațiunii. Allison dăduse cu flit unui avans sexual. Tommy clacase. O înjunghiase și o dusese la lac ca să-și acopere fapta.

Privi ambele părți ale colii. Două pagini. Tommy își pusese capăt zilelor în mai puțin de două pagini. Sara se îndoia că el înțelesese măcar jumătate din ce scrisese. Folosise virgula doar înaintea cuvintelor lungi. Pe acestea le scrisese cu litere de tipar și se vedeau punctișoare unde apăsase pixul sub fiecare literă ca să se asigure că le scrisese corect.

Sara abia putea să vorbească.

— L-a îndrumat ea.

— E o mărturisire, Sara. Majorității pușcăriașilor trebuie să le spui ce să scrie.

— Nici măcar nu înțelege ce scrie. Trecu ușor peste scrisoare citind: „Am lovit-o pe Allison cu pumnul ca să o *săpun*”. Se uită la Frank neîncrezătoare: Coeficientul de inteligență a lui

Tommy abia trece de optzeci. Crezi că a fost capul acestei sinucideri false? Mai are puțin până să poată fi clasificat drept handicapat mintal.

— Te-ai prins de asta citind două paragrafe?

— M-am prins de asta tratându-l! explodă Sara.

O inundară toate amintirile în timp ce citea mărturisirea: fața lui Gordon Braham când Sara îi sugerase că fiul lui se dezvolta prea încet pentru vârsta lui, testele pe care le îndurase Tommy, deznădejdea lui Gordon când Sara l-a anunțat că fiul său nu se va maturiza peste un anumit nivel.

— Tommy era încet la minte, Frank. Nu știa să numere. I-a luat două luni să învețe să-și lege șireturile.

Frank o privi la rândul lui, epuizat.

— L-a înjunghiat pe Brad, Sara. Pe mine m-a tăiat pe braț. A fugit de la locul faptei.

Ei începură să-i tremure mâinile. Trupul ei fierbea de furie.

— Te-ai gândit să-l întrebi de ce? întrebă ea furioasă. Sau erai prea ocupat să-l învinețești?

— Vorbește mai încet, zise Frank uitându-se la polițiștii de lângă filtrul de cafea.

Sara nu avea de gând să fie redusă la tăcere.

— Unde era Lena când s-au întâmplat toate astea?

— Era acolo.

— Pun pariu că așa a fost. Pun pariu că era chiar acolo, manevrând pe toată lumea. „Victima a fost legată. Sigur a fost omorâtă. Să mergem la apartamentul ei. Haide să rănim pe toată lumea din jurul meu în timp ce eu plec fără nici măcar o zgârietură.” Sara simțea cum îi tremura inima în piept. Câți oameni trebuie să fie răniți – omorâți – din cauza lui Lena înainte să o oprească cineva?

— Sara… L-am găsit pe Tommy în garaj cu…, zise Frank după ce se frecă cu mâinile pe față.

— Tatăl lui e proprietarul acelui spațiu. Avea tot dreptul să fie acolo. Aveai mandat? Aveai?

— Nu aveam nevoie de mandat.

— S-au schimbat legile de pe vremea când trăia Jeffrey? Frank tresări la auzul numelui. S-a legitimat Lena drept polițist sau doar a început să-și fluture pistolul?

Frank nu răspunse la acea întrebare, iar tăcerea sa spunea totul.

— Era o situație tensionată. Am făcut totul ca la carte.

— Se potrivește scrisul de mână a lui Tommy cu biletul de adio?

Frank se albi și ea realiză că el nici măcar nu-și pusese întrebarea asta.

— Probabil ca l-a falsificat, ca să arate ca al fetei.

— Nu avea inteligența de a falsifica nimic. Era încet la minte. Nu pricepi asta? Nu avea cum dracu' să facă nimic din toate astea. Nu era capabil mintal să se ducă până la magazin, darămite de o sinucidere falsă. Ești orb cu bună știință? Sau o acoperi pe Lena așa cum faci întotdeauna?

— Ai grijă la ton, o avertiză Frank.

— O să i se-nfunde.

Sara ridică mărturisirea ca pe un trofeu. Mâinile îi tremurau și mai tare. Simțea cum îi era și cald și frig în același timp.

— Lena l-a șmecherit ca să scrie asta. Tommy nu voia decât să facă pe plac oamenilor. L-a împins să mărturisească apoi l-a împins să-și ia propria viață.

— Ia stai…

— O să-și piardă insigna pentru asta. Ar trebui să meargă la închisoare.

— Mi se pare că îți pasă mult mai mult de un derbedeu de pușți decât de un polițist care se luptă pentru viața lui.

Ar fi putut să-i tragă o palmă și șocul ar fi fost mai mic.

— Crezi că nu-mi pasă de un polițist?

— Ascultă, scumpo. Calmează-te, bine? oftă Frank adânc.

— Să nu *îndrăznești* să-mi spui să mă calmez. Am fost calmă în ultimii patru *ani.*

Își scoase mobilul din buzunarul din spate și parcurse contactele, căutând numărul potrivit.

— Ce ai de gând să faci? zise Frank speriat.

Sara ascultă cum suna telefonul la sediul central al Biroului de Investigații Georgia din Atlanta. Răspunse o secretară.

— Sara Linton la telefon, o caut pe Amanda Wagner, îi spuse ea femeii.

Capitolul 4

Sara stătea în mașină în parcarea spitalului, cu privirile ațintite spre strada principală. Unitatea încetase să mai accepte pacienți cu un an în urmă, dar clădirea arătase ca fiind abandonată cu mult timp înainte. Răsăriseră buruieni pe rampa ambulanței. Geamurile de la etajele superioare erau sparte. Ușa de metal care de obicei era proptită să stea deschisă pentru fumători era zăvorâtă cu o bară de oțel.

Vina legată de Tommy Braham încă o apăsa tare – nu pentru că nu își amintise de el, ci pentru că în intervalul a câteva secunde se folosise de moartea lui pentru a lansa propria ei fantezie de răzbunare împotriva lui Lena Adams. Sara realiză că ar fi trebuit să lase lucrurile să se desfășoare de la sine, fără să intervină în vreun fel. O sinucidere în arestul poliției declanșa automat o anchetă a autorităților statului. Frank ar fi urmat linia ierarhiei, sunându-l pe Nick Sheldon, agentul de teren din districtul Grant pentru Biroul de Investigații Georgia. Nick ar fi discutat cu toți polițiștii și martorii implicați. El era un polițist bun. În cele din urmă ar fi ajuns la aceeași concluzie ca și Sara: Lena fusese neglijentă.

Din nefericire, Sara nu avusese destulă răbdare pentru a avea încredere în proces. Ea decisese

unilateral să fie din nou medicul legist al orașului, dându-l la o parte pe săracul Dan Brock. Făcuse propriile ei fotografii la locul faptei, schițase celula lui Tommy, înainte să permită ca trupul să fie mutat. Făcuse copii după fiecare bucată de hârtie care avea legătură cu Tommy Braham din secția de poliție. Cu toate acestea, faptul că o sunase pe Amanda Wagner, directorul adjunct al GBI, era cel mai grav lucru pe care îl făcuse. Era ca și cum ar fi trântit un baros pe o piuneză.

— Proasto, șopti ea, sprijinindu-și capul de volan.

Ar fi trebuit să fie acasă, uitându-se la faianța de marmură pe care o pusese tatăl ei în baia mare, nu așteptând pe cineva să apară direct de la sediul central al GBI, pentru a influența în mod excesiv o anchetă.

Se lăsă înapoi pe spătarul scaunului, uitându-se la ceasul de pe bord. Agentul Special Will Trent întârziase aproape o oră, dar nu avea cum să-l sune. Drumul de la Atlanta era de patru ore – mai puțin chiar, dacă știai că-ți poți flutura insigna ca să scapi de amenzi pentru viteză. Se uită din nou la ceas, așteptând ca ora să se schimbe de la 5:42 la 5:43.

Sara nu știa câtuși de puțin ce avea să-i zică. Discutase cu Will Trent de vreo cinci-șase ori când el lucra la un caz care-l implicase pe unul dintre pacienții Sarei de la urgențe la Spitalul Grady. Se băgase cu nerușinare în anchetă și atunci, cam la fel cum făcuse și acum. Probabil că Will s-ar întreba dacă nu cumva ea e vreun voyeur la locul crimelor. În cel mai fericit caz, ar ridica un semn de întrebare vizavi de obsesia ei pentru Lena Adams. Probabil ar crede că este nebună.

— Of, Jeffrey, oftă Sara.

Ce ar crede el despre încurcătura în care se băga? Ce ar spune despre cât de îngrozitor se simțea ea la întoarcerea în orașul lui adoptiv, orașul pe care-l iubise? Toată lumea era atât de

grijulie pe lângă ea, atât de respectuoasă. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare, dar într-un fel, i se făcea pielea de găină când vedea mila din ochii lor.

Se săturase să fie tragică.

Zgomotul unui motor anunță sosirea lui Will Trent. Era într-o frumusețe de Porsche negru vechi. Până și în ploaie, mașina arăta ca un animal gata să atace.

Nu se grăbi să se dea jos din mașină; scoase fața radioului, luă GPS-ul de pe bord și le încuie pe ambele în torpedo. El locuia în Atlanta, unde îți zăvorai ușa de la intrare chiar dacă ieșeai doar să-ți iei corespondența. Sara însă știa că ar fi putut să lase Porsche-ul în parcare cu portierele deschise și cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era să treacă cineva și să i le închidă.

Will îi zâmbi în timp ce încuia ușa. Sara îl văzuse numai în costume din trei piese, așa că era surprinsă să-l vadă îmbrăcat într-un pulover negru și blugi. Era înalt, avea pe puțin 1,92 m, un corp subțirel de alergător și un mers ușor. Îi crescuse părul blond nisipiu, nu mai avea tunsoarea soldățească pe care o purta când se cunoscuseră prima dată. La început, Sara crezuse că Will Trent era contabil sau avocat. Până și acum, se străduia să alăture omul și locul său de muncă. Nu pășea cu fudulia unui polițist. Nu avea privirea plictisită de lume care îți spunea că purta o armă la șold. Totuși, era un anchetator excelent, iar suspecții îl subestimau în defavoarea lor.

Acesta era unul dintre motivele pentru care Sara era bucuroasă că Amanda Wagner îl trimisese pe Will Trent. Lena l-ar fi urât din start. Avea vocea prea blândă, era prea curtenitor – cel puțin la prima vedere. Nu ar fi știut în ce se băga, până nu ar fi fost prea târziu.

Will deschise portiera și urcă în mașină.

— Am crezut că te-ai rătăcit, îi zise Sara.

El îi rânji cu jumătate de gură în timp ce-și potrivea scaunul ca să nu dea cu capul de tavan.

— Îmi cer scuze, de fapt *chiar* m-am rătăcit.

Se uită la fața ei, încercând să citească o expresie.

— Cum o mai duceți, Dr. Linton?

— Sunt… Sara oftă lung. Nu îl cunoștea prea bine, ceea ce în mod ciudat o ajuta să fie sinceră: Nu prea bine, Agent Trent.

— Agent Mitchell mi-a zis să vă transmit că îi pare rău că nu a reușit să vină.

Faith Mitchell era partenera lui și îi fusese pacientă Sarei o singură dată. Era în concediu de maternitate, foarte aproape să nască.

— Cum îi merge?

— Cu răbdarea ei obișnuită. Zâmbetul lui indică exact opusul. Scuzați-mă că schimb subiectul atât de repede, dar cum vă pot ajuta?

— V-a spus Amanda ceva?

— Mi-a spus că a fost o sinucidere în arestul poliției și să vin aici cât mai repede posibil.

— V-a spus despre… Sara așteptă ca el să umple golul. Când el nu reacționă, ea îl îmboldi: Soțul meu?

— Este relevant? Adică, pentru ce se întâmplă azi?

Sara simți cum se îneacă.

— Dr. Linton? întrebă Will.

— Nu știu dacă este relevant, răspunse ea în cele din urmă. Doar că face parte din trecut. Toată lumea pe care o veți întâlni în orașul ăsta va ști despre asta. Vor presupune că știți și dumneavoastră. Simți usturimea lacrimilor pentru a mia oară în ziua aceea. Îmi pare rău. Am fost atât de furioasă în ultimele șase ore încât nu m-am gândit în ce vă bag.

El se aplecă și scoase o batistă din buzunarul din spate.

— Nu e nevoie să vă cereți scuze. Sunt băgat în astfel de chestii tot timpul.

Pe lângă Jeffrey și tatăl ei, Will Trent era singurul bărbat pe care îl știa Sara care încă mai

avea o batistă. Luă bucata de pânză albă, împăturită îngrijit, pe care el i-o întinse.

— Dr. Linton? repetă Will.

— Îmi pare rău. Mi-au tot dat lacrimile așa toată ziua, își ceru ea scuze din nou, ștergându-se la ochi.

— E întotdeauna greu să te întorci.

El zisese aceste cuvinte cu atâta siguranță încât Sara se trezi privindu-l pentru prima dată de când se urcase în mașină. Will Trent era un bărbat atractiv, dar nu într-un fel pe care l-ai observa rapid. De fapt, părea doritor să se amestece cu mediul înconjurător, să-și țină capul plecat și să-și facă treaba. Cu câteva luni înainte, îi spusese Sarei că fusese crescut în orfelinatul din Atlanta. Mama lui fusese ucisă pe când era un prunc. Acestea erau dezvăluiri majore, dar Sara avea impresia că nu știa nimic despre el.

Capul lui se întoarse către ea, iar ea se uită în altă direcție.

— Haideți să încercăm așa: dumneavoastră îmi spuneți ce credeți că ar trebui să știu. Dacă am mai multe întrebări, le voi pune pe cât de respectuos pot, zise Will.

Sara tuși de câteva ori ca să-și curețe gâtul, încercând să-și dreagă vocea. Se gândea la moartea lui Jeffrey, la anul din viața ei pe care îl pierduse dormind, luând pastile și fiind jalnică. Nimic din toate aceste lucruri nu mai conta acum. Ce trebuia să-i transmită lui Will era că Lena Adams avea antecedente în a risca viața altor oameni, care câteodată erau omorâți din cauza ei.

— Lena Adams a fost responsabilă pentru moartea soțului meu, zise Sara.

— Cum așa? expresia lui Will nu se schimbă.

— S-a încurcat cu cineva… Sara tuși din nou. Bărbatul care mi-a omorât soțul era amantul lui Lena. Mă rog, prietenul. Erau împreună de câțiva ani.

— Erau împreună când a murit soțul dumneavoastră?

— Nu, zise Sara ridicând din umeri. Nu știu. Avea o influență asupra ei. O bătea. E posibil să o fi violat, dar… Sara se opri, neștiind cum să-i spună lui Will astfel încât acestuia să nu-i pară rău pentru Lena. Îl provoca. Știu că sună oribil, dar era de parcă Lena *voia* să fie abuzată.

El aprobă din cap, dar ea se întreba dacă înțelesese cu adevărat.

— Aveau o relație bolnavă, în care scoteau la iveală ce-i mai rău unul în celălalt. A suportat până a încetat să mai fie distractiv, apoi l-a chemat pe soțul meu să curețe mizeria și… Sara se opri, nevrând să pară atât de disperată pe cât era. Lena i-a pictat o țintă pe spate. Nu s-a dovedit niciodată, dar fostul ei amant este bărbatul care mi-a ucis soțul.

— Polițiștii au responsabilitatea de a raporta un abuz, zise Will.

Sara simți o scânteie de mânie, crezând că el îl învinovățea pe Jeffrey pentru că nu intervenise.

— A negat că se întâmpla. Știți cât de greu este să dovedești violența domestică când…

— Știu, o întrerupse el. Îmi cer scuze dacă cuvintele mele au fost neclare. Am vrut să zic că sarcina îi revenea Detectivului Adams. Chiar și când polițista însăși este victima unui abuz, este de datoria ei prin lege să raporteze.

Sara încercă să-și potolească respirația. Se agita atât de mult pe tema asta, încât probabil că părea ușor nebună.

— Lena nu este o polițistă bună. Este neglijentă. Este neatentă. Ea este motivul pentru care soțul meu este mort. Ea este motivul pentru care Tommy este mort. Probabil că este motivul pentru care Brad a fost înjunghiat în stradă. Pune oamenii în diferite situații, îi scoate la atac, apoi se retrage și privește măcelul.

— Dinadins?

Gâtul Sarei era atât de uscat, încât abia putea să înghită.

— Contează?

— Bănuiesc că nu, recunoscu el. Să înțeleg că Detectivul Adams nu a fost acuzată de nimic legat de moartea soțului dumneavoastră?

— Nu e niciodată trasă la răspundere pentru nimic. Întotdeauna reușește să se târască înapoi sub piatra ei.

El dădu din cap, cu privirea ațintită pe parbrizul plin de picături de ploaie. Sara închisese motorul. Îi fusese frig înainte să sosească Will, dar acum căldura combinată a corpurilor lor era îndeajuns pentru a aburi geamurile.

Sara riscă să-i mai arunce o privire lui Will, încercând să ghicească la ce se gândea. Fața lui rămase impasibilă. El era probabil cel mai greu de citit om pe care Sara îl cunoscuse vreodată.

— Asta pare ca o vânătoare de vrăjitoare din partea mea, nu? zise ea în cele din urmă.

— Un suspect s-a sinucis când era în arestul poliției. GBI-ul este însărcinat cu anchetarea cazului, răspunse el fără să se grăbească.

Era prea binevoitor.

— Nick Sheldon este agentul de teren al districtului Grant. Am sărit peste vreo zece capete.

— Agentul Sheldon nu ar fi avut voie să dirijeze această anchetă. Are o relație cu poliția locală. M-ar fi trimis pe mine sau pe altcineva ca mine să investigheze cazul. Am mai lucrat în orășele mici înainte. Nimeni nu are remușcări că urăște șoarecele de birou din Atlanta, zâmbi el, adăugând: Desigur, dacă nu ați fi sunat-o direct pe Dr. Wagner, poate că ar mai fi durat încă o zi până să trimită pe cineva aici.

— Îmi pare rău că v-am târât aici în ajunul sărbătorii. Bănuiesc că soția dumneavoastră este furioasă.

— Cine…? păru nedumerit pentru un moment, de parcă uitase de verigheta pe care o avea pe

deget. O drese prost, zicând: Nu o deranjează.

— Totuși, îmi pare rău.

— N-o să mor. O aduse înapoi la subiectul discuției: Spuneți-mi ce s-a întâmplat astăzi.

De data asta, cuvintele au ieșit mult mai ușor: telefonul lui Julie, zvonurile despre înjunghierea lui Brad, rugămintea lui Frank pentru ajutorul ei. Încheie cu găsirea lui Tommy în celulă și cuvintele pe care el le mâzgălise pe perete.

— L-au arestat pentru că a omorât-o pe Allison Spooner.

— L-au acuzat pe Braham de crimă? ridică Will dintr-o sprânceană.

— Asta e partea cea mai rea.

Ea îi întinse copia pe care o făcuse după mărturisirea lui Tommy.

— V-au dat ei asta? păru el surprins.

— Am o relație, o fostă relație. Ea nu prea știa cum să explice de ce Frank o lăsase să facă ce voia: Am fost medicul legist al orașului. Am fost măritată cu șeful. Sunt obișnuiți să-mi arate dovezile.

— Cred că ochelarii mei de citit sunt în servietă, zise el pipăindu-și buzunarele.

Ea scotoci prin poșetă și scoase perechea ei.

Will se încruntă când văzu ochelarii, dar îi puse la ochi. Clipi de câteva ori în timp ce trecea în revistă pagina.

— Tommy e localnic? întrebă el.

— Născut și crescut aici.

— Câți ani are?

— Nouăsprezece, răspunse Sara cu o voce revoltată, pe care nu o putea ascunde.

— Nouăsprezece? zise el ridicând privirea.

— Exact, răspunse ea. Nu știu de ce au crezut ei că el a fost capul acestei crime. El abia își putea scrie numele.

Will aprobă din cap în timp ce reveni la mărturisire; ochii lui făceau un du-te-vino de-a lungul paginii. În cele din urmă, se uită la Sara:

— Avea vreun fel de problemă de citire, dislexie?

— Dislexia este o tulburare de limbaj. Dar nu, Tommy nu era dislexic. Coeficientul său de inteligență era în jur de optzeci. Oamenii cu handicap intelectual obțin la teste un punctaj de șaptezeci sau mai puțin – ceea ce se numea înainte retardare. Dislexia nu are nicio legătură cu coeficientul de inteligență. De fapt, am avut vreo câțiva copii dislexici care erau mai inteligenți ca mine.

El rânji din nou pe jumătate.

— Mi se pare cam greu de crezut.

— Nu vă cramponați de câteva greșeli de ortografie, îi zâmbi ea înapoi, gândindu-se că el nu știa mai nimic despre ea.

— Sunt mai multe, nu doar câteva.

— Priviți-o așa: eu aș putea să stau în fața unui dislexic toată ziua și să nu știu. În cazul lui Tommy, el putea să vorbească despre baseball sau fotbal câte-n lună și-n stele, dar dacă îl puneai să discute un subiect mai complex, era total pierdut. Concepte care necesitau logică sau procesarea cauzei și efectului, erau incredibil de dificil de înțeles pentru el. Nu ați putea convinge un dislexic să facă o mărturisire falsă mai ușor decât ați convinge pe cineva cu ochii verzi sau cu părul roșu să zică că a făcut ceva ce nu a făcut. Tommy era incredibil de credul. Putea fi convins să facă orice.

Will o privi lung, tăcând un moment.

— Credeți că Detectivul Adams a scos o mărturisire falsă?

— Da, cred.

— Credeți că a dat dovadă de neglijență condamnabilă?

— Nu știu care este pragul legal. Știu doar că acțiunile ei au dus la moartea lui.

El vorbea cu atenție, iar ea realiză în sfârșit că el o intervieva.

— Îmi puteți spune cum ați ajuns la concluzia acesta?

— Alt motiv decât faptul că a mâzgălit *Nu eu* cu propriul său sânge înainte să moară?

— Altul.

— Tommy este – era – foarte influențabil. Mergea mână-n mână cu coeficientul său de inteligență scăzut. Rezultatele testelor sale nu au fost atât de scăzute încât să fie clasificat drept handicapat sever, dar avea unele dintre atribute: dorința de a face pe plac, inocența, credulitatea. Ce s-a întâmplat azi – biletul, pantofii, acoperirea cârpăcită. La suprafață, pare ca genul de lucru pe care o persoană înceată la minte sau proastă l-ar face, dar e mult prea complicat pentru Tommy. Încercă să-și asculte vorbele din perspectiva lui Will: Știu că sună de parcă sunt a naibii de pornită împotriva lui Lena, și evident că sunt, dar asta nu înseamnă că ceea ce spun nu este o realitate științifică. Am întâmpinat dificultăți când îl tratam pe Tommy, pentru că întotdeauna spunea că are simptomele de care îl întrebam, fie că era o durere de cap sau o tuse. Dacă-i băgam ideea cum trebuie în cap, mi-ar fi zis că are ciumă bubonică.

— Deci îmi spuneți că Lena ar fi trebuit să recunoască că Tommy era încet la minte și…?

— Să nu-l hărțuiască până se sinucide, pentru început.

— Și apoi?

— Să caute îngrijiri medicale adecvate pentru el. Era în mod evident afectat. Nu se oprea din plâns. Nu vorbea cu nimeni…

Vocea i se stinse pe măsură ce văzu inconsistența argumentului ei. Frank o sunase pe Sara să-i ceară ajutorul.

În loc să scoată în evidență ceea ce era clar, Will întrebă:

— Nu este deținutul responsabilitatea polițistului care l-a arestat?

— Lena este cea care l-a băgat acolo. Nu l-a percheziționat sau nu l-a percheziționat destul de bine ca să găsească rezerva de cerneală pe care a folosit-o să se sinucidă. Nu i-a pus în gardă pe paznici să stea cu ochii pe el. Doar a obținut mărturisirea și a plecat. Sara simțea cum devenea din ce în ce mai mânioasă cu fiecare secundă care trecea. Cine știe cum l-a lăsat din punct de vedere emoțional. Asta face ea, la nesfârșit. Creează furtunile astea de rahat și altcineva întotdeauna plătește prețul.

Will își aruncă privirea în parcare, cu mâinile așezate ușor de genunchi. Deși spitalul se închisese, curentul încă mai mergea. Luminile din parcare pâlpâiau. În licărirea galbenă, Sara văzu cicatricea care-i brăzda obrazul lui Will, coborând pe după guler. Era veche, probabil din copilărie. Prima dată când o văzuse, ea crezu că poate își jupuise pielea în alunecare la baseball sau eșuând o provocare măreață cu bicicleta. Asta fusese înainte să afle că el crescuse într-un orfelinat. Acum, se întreba dacă povestea avea o continuare.

Cu siguranță, nu era singura cicatrice a lui Will Trent. Chiar și din profil, ea putea vedea locul dintre nasul și buza sa unde cineva sau ceva îi plesnise pielea în mod repetat. Cine cususe rana la loc, nu făcuse o treabă bună. Cicatricea era ușor zimțată, dându-i gurii sale un aer aproape depravat.

Will expiră adânc. Când vorbi în cele din urmă, se concentră numai pe subiect.

— L-au acuzat pe Tommy Braham de crimă? De nimic altceva?

— Nu, doar de crimă.

— Nu de tentativă de crimă asupra Detectivului Stephens? întrebă Will, iar Sara dădu din cap: Nu a fost și Șeful Wallace de asemenea rănit?

Sara simți cum îi creștea un sentiment de jenă în piept. Își imagina că Frank încă vedea lucrurile

așa, chiar și după bătaia care i-o trăsese lui Tommy în mijlocul străzii.

— În raportul arestului scria crimă. Nimic altceva.

— După cum văd eu, am două probleme aici. Prima este că suspectul s-a sinucis cât timp era în custodia Detectivului Adams și a doua este că nu sunt sigur de ce ea l-a arestat pe Tommy Braham pentru crimă în baza mărturisirii sale. Și nu doar a mărturisirii lui, ci oricare alta.

— Adică?

— Doar nu arestezi pe cineva doar în baza mărturisirii sale. Trebuie să existe și dovezi care să confirme. Al șaselea amendament îi dă dreptul acuzatului să-și confrunte acuzatorul. Dacă ești propriul tău acuzator și îți dezici mărturisirea… ești ca un câine care-și fugărește coada, ridică el din umeri.

Sara se simți prost pentru că nu făcuse legătura asta cu ore în urmă. Fusese medicul legist al districtului timp de aproape cincisprezece ani. Poliția nu avea neapărat nevoie de o cauză a morții pentru a reține preventiv pe cineva ca suspect de crimă, dar aveau nevoie de dovada oficială că o crimă fusese comisă înainte să emită mandatul de arestare.

— Aveau destule motive să-l rețină pe Braham fără acuzația de crimă: atac cu o armă mortală, tentativă de omor, ultraj asupra unui polițist aflat în exercițiul funcțiunii, ultraj în timpul arestului, sustragerea de la arest, încălcarea proprietății. Acestea sunt delicte serioase. L-ar fi putut reține pentru orice combinație între ele pentru un an și nimeni nu ar fi comentat. Dădu din cap de parcă nu putea înțelege logica. O să am nevoie de rapoartele lor, zise Will.

Sara se întoarse către bancheta din spate și luă copiile pe care le făcuse.

— Trebuie să aștept până se deschide la farmacie mâine dimineață ca să pot imprima

fotografiile.

Will se minună de accesul pe care-l avea ea în timp ce răsfoia paginile.

— Uau! în regulă. Se uita pe pagini în timp ce vorbea: Știu că sunteți convinsă că Tommy nu a omorât-o pe fată, dar este datoria mea să o dovedesc, oricare ar fi situația.

— Desigur, nu am vrut să… Sara își lăsă vocea să i se stingă. *Voise* să-l influențeze, de asta și erau acolo. Aveți dreptate. Știu că trebuie să fiți imparțial.

— Am nevoie doar să fiți pregătită, Dr. Linton. Dacă aflu că Tommy a comis-o sau dacă nu găsesc destule dovezi solide că nu este așa, nimănui nu-i va păsa cum a fost tratat el în închisoare. Vor crede că Detectivul Adams le-a economisit mulți bani evitând un proces.

Sara simți cum i se strânge inima. El avea dreptate. Văzuse cum oameni din orașul acela făceau presupuneri fără să fie bazate pe fapte. Nu îmbrățișau conceptul de nuanță.

— Pe de altă parte, dacă Tommy nu a omorât-o pe fată, există un criminal în libertate care este fie foarte norocos, fie foarte inteligent, îi prezentă el un scenariu alternativ.

Din nou, Sara nu se gândise atât de departe. Fusese atât de concentrată pe implicarea lui Lena, încât nu-i trecu prin minte că nevinovăția lui Tommy ar fi indicat către un alt criminal.

— Ce altceva ați mai aflat? întrebă Will.

— După spusele lui Frank, atât el cât și Lena au văzut urme pe încheieturile mâinilor lui Spooner care indicau că a fost legată.

— Asta e foarte greu de stabilit când un cadavru a stat sub apă atâta timp, își arătă Will scepticismul.

Sara nu se bucură că avusese dreptate.

— Există o rană provocată de o înjunghiere, sau cel puțin asta cred ei, pe gât.

— Este posibil să fie auto-provocată?

— Nu am văzut-o, dar nu-mi închipui că cineva s-ar sinucide înjunghiindu-se în ceafă. Plus că ar fi fost o groază de sânge, mai ales dacă îi era lovită carotida. E vorba de o viteză mare, în ambele direcții, ca un furtun deschis la maxim. Bănuiesc că s-ar fi găsit între doi litri și doi litri și jumătate de sânge la locul faptei.

— Și biletul de adio a lui Spooner?

— *Vreau să se termine,* își aminti Sara.

— Straniu, zise el închizând dosarul. Legistul din oraș e bun de ceva?

— Dan Brock. El e proprietar de pompe funebre, nu medic.

— Să înțeleg că nu. Will o privi fix. Dacă transfer cazul Spooner și Braham în Atlanta, mai pierdem încă o zi.

Ea era deja cu un pas înaintea lui.

— Am vorbit cu Brock. Este bucuros să mă lase pe mine să fac autopsiile, dar va trebui să începem după unsprezece ca să nu deranjăm pe nimeni. Are o înmormântare mâine dimineață. O să mă sune mai încolo să-mi spună ora exactă ca să putem coordona procedurile.

— Autopsiile se fac la casa de pompe funebre?

— Le făceam aici, dar statul a tăiat fondurile și nu l-au mai putut ține deschis, zise ea, arătând către spital.

— Aceeași poveste, doar alt oraș, zise el uitându-se la mobil. Bănuiesc că ar trebui să mă duc să mă prezint Șefului Wallace.

— Șef interimar, îl corectă ea, zicând apoi: Îmi pare rău, nu contează. Frank nu e la secție acum.

— I-am lăsat deja două mesaje că vreau să ne întâlnim. A fost chemat undeva?

— E la spital cu Brad. Bănuiesc că și Lena.

— Sunt sigur că au nevoie de ceva vreme ca să pună de acord povestea.

— Vă veți duce la spital?

— Mă vor urî destul și fără să mă duc peste ei în camera de spital a unui polițist rănit.

Sara aprobă în tăcere.

— Ce veți face acum?

— Vreau să merg la secție și să văd unde-l țineau pe Tommy. Sunt sigur că au un paznic extrem de ostil acolo care-mi va spune că el tocmai ce a intrat pe tură, că nu știe nimic și că Tommy s-a sinucis pentru că era vinovat. Bătu ușor dosarul cu degetele: Voi discuta cu ceilalți deținuți, dacă nu cumva le-au dat drumul deja. Îmi imaginez că Șeful Interimar Wallace nu va apărea până dimineață, ceea ce îmi va da timp să mă uit peste dosarele acestea. Se aplecă în față ca să-și scoată portofelul din buzunarul din spate. Poftiți cartea mea de vizită. Are mobilul meu pe spate.

Sara citi numele lui Will de lângă emblema GBI.

— Aveți un doctorat?

El îi luă cartea de vizită înapoi și se uită la imprimeu. În loc să-i răspundă la întrebare, zise:

— Numerele sunt bune. Îmi puteți spune unde găsesc cel mai apropiat hotel?

— Este unul lângă colegiu. Nu e foarte drăguț, dar e relativ curat. Este liniștit pentru că studenții sunt în vacanță.

— Voi cina acolo și…

— Nu au restaurant acolo. Sara simți o strălucire de rușine pentru orășelul ei. Totul este închis la ora asta, în afară de pizzerie, dar ei au fost închiși de atâtea ori de către departamentul de sănătate încât numai studenții mănâncă acolo.

— Sunt sigur că sunt ceva automate cu gustări la hotel.

Își puse mâna pe siguranța mașinii, dar Sara îl opri.

— Mama a gătit o cină imensă și a rămas destul din ea. Îi luă dosarul din mână și scrise adresa pe coperta din față. Rahat, murmură ea, mâzgălind numărul casei. Îi dăduse vechea ei adresă, nu a părinților. Lakeshore, zise ea, arătând spre strada de vizavi de spital. Faceți dreapta. Sau stânga dacă

vreți ruta cu peisaje. E doar un cerc mare în jurul lacului. Își scrise numărul de mobil. Sunați, dacă vă rătăciți.

— Nu aș putea să vin pe nepusă masă la familia dumneavoastră.

— V-am târât până aici. Mă puteți lăsa să vă hrănesc măcar, ceea ce ar fi cu mult mai sănătos pentru dumneavoastră. Continuă, pentru că știa că nu e prost: Și știți că vreau să aflu ce se întâmplă cu cazul.

— Nu știu cât de târziu voi sta.

— Eu sunt trează.

Capitolul 5

Will Trent își lipi fața de ușa de sticlă a secției de poliție; era încuiată. Luminile erau stinse. Nu era nimeni la recepție. Ciocăni cu cheile în ușă pentru a treia oară, gândindu-se că dacă apasă mai tare, se sparge sticla. Streașina clădirii nu-l proteja cine știe ce de ploaie. Îi ghiorțăia stomacul de foame, îi era frig și era ud și extrem de iritat că primise ordin să se ducă în văgăuna aia de orășel în timpul concediului său.

Partea cea mai rea a acestei misiuni era că pentru prima dată în toată cariera sa, Will ceruse o întreagă săptămână liberă. Acasă, curtea din față era răscolită acolo unde el săpase un șanț în jurul țevii de canalizare de la casă până la stradă. Rădăcinile copacilor spărseseră conducta de lut, veche de nouăzeci de ani și un instalator cerea opt mii de dolari pentru a o înlocui cu una de plastic. Will săpase șanțul de mână, încercând să nu distrugă miile de dolari investiți în peisagistică în ultimii cinci ani, când sună telefonul. Să nu răspundă nu era o opțiune. Aștepta vești de la Faith – că bebelușul urma să se nască sau, și mai bine, că se născuse deja.

Dar nu, era Amanda Wagner, zicându-i:

— Noi nu-i spunem nu unei văduve de polițist.

Will acoperi șanțul cu o prelată, dar ceva îi spunea că cele două zile petrecute săpând vor fi șterse de o alunecare de teren până avea să se întoarcă el acasă. Se părea că îi era destinat să-și petreacă restul vieții stând într-o ploaie torențială, în fața secției de poliție a unui orășel uitat de lume.

Era gata să bată în sticlă din nou când în sfârșit se aprinse o lumină în clădire. O femeie în vârstă se îndrepta către ușă, clătinându-se încet de-a lungul holului mochetat. Era corpolentă și avea o rochie demodată, roșu-aprins, care o acoperea ca un cort. Părul ei cărunt era prins într-un coc în vârful capului, susținut de o clamă cu un fluture pe ea. În decolteul amplu îi atârna un lanț de aur cu o cruce.

Ea puse mâna pe încuietoare, dar nu o deschise. Vocea-i era estompată de geam.

— Te pot ajuta?

Will își scoase legitimația și i-o arătă. Ea se aplecă și cercetă cu atenție fotografia, comparând-o cu bărbatul din fața ei.

— Îți stă mai bine cu părul mai lung.

— Mulțumesc.

El încercă să clipească ca să nu-i intre ploaia în ochi.

Ea așteptă ca Will să zică ceva, dar el tăcu. În cele din urmă, ea cedă, deschizându-i ușa.

Temperatura dinăuntru nu era cu mult mai ridicată, dar măcar nu mai era în ploaie. Will își trecu degetele prin păr, încercând să îndepărteze apa. Își bătu picioarele de podea ca să scape de umezeală.

— Faci mizerie, zise femeia.

— Îmi pare rău, îi răspunse Will, întrebându-se dacă îi putea cere un prosop.

Își scoase batista și se șterse pe față. Simți miros de parfum. Parfumul Sarei.

Femeia îi aruncă o privire dură ca de oțel, de parcă putea citi ce-i trecea prin minte lui Will și nu

i plăcea.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea și să-ți miroși batista? Am de pregătit cina.

El își împături batista și o puse înapoi în buzunar.

— Sunt Agent Trent de la GBI.

— Am văzut deja asta pe legitimația ta.

Îl măsură din cap până-n picioare, evident nefiind mulțumită de ce vedea.

— Eu sunt Marla Simms, secretara secției.

— Îmi pare bine să vă cunosc domnișoară Simms. Îmi puteți spune unde este Șeful Wallace?

— Doamnă, răspunse ea pe un ton tăios. Nu știu dacă ai auzit, dar unul dintre băieții noștri aproape a fost omorât azi. Doborât pe stradă în timp ce încerca să-și facă datoria. Am fost puțin ocupați cu asta.

— Da, doamnă, am auzit. Sper că detectivul Stephens va fi bine, zise Will aprobând din cap.

— Băiatul a lucrat aici de când avea optsprezece ani.

— Mă rog pentru familia lui, adăugă Will, știind că credința era la loc de cinste în micile orașe. Dacă Șeful Wallace nu este disponibil, pot discuta cu ofițerul de la arestări?

Ea păru enervată că el știa de existența unui asemenea post. Era evident că Frank Wallace o însărcinase cu întârzierea tâmpitului de la GBI. Will aproape că vedea cum i se mișcau rotițele în cap, încercând să găsească o cale de evita întrebarea.

— Știu că arestații nu sunt lăsați nesupravegheați. Dumneavoastră sunteți însărcinată cu supravegherea celulelor?

— Larry Knox, e în spate, pe aici, răspunse ea în cele din urmă. Eu eram pe picior de plecare. Am încuiat deja toate dosarele, așa că dacă vrei…

Will vârâse în pantaloni dosarul pe care i-l dăduse Sara ca să nu se ude. Își ridică puloverul și îi înmână Mariei dosarul.

— Puteți trimite prin fax aceste douăsprezece pagini pentru mine?

Ea păru să ezite să ia hârtiile. Nu o putea condamna. Dosarul era cald de la cum stătuse lipit de corpul lui.

— Numărul de fax este…

— Stai un pic.

Scoase un pix de undeva adânc din părul ei. Era un pix Bic din plastic, cu arc, pe care l-ai găsi în orice birou.

— Zi.

El îi dădu numărul de fax al partenerei lui. Femeia nu se grăbi cu scrisul, prefăcându-se că încurcă cifrele. Will aruncă o privire pe hol, care arăta ca oricare alt hol al unei secții de poliție dintr-un orășel unde călcase el. Pereții erau acoperiți cu lambriuri de lemn. Fotografiile de grup arătau polițiști în uniformă, cu umerii pătrățoși, bărbiile ridicate și zâmbete pe față. Era o tejghea înaltă vizavi de fotografii și un grilaj care umplea spațiul dintre partea din față a clădirii și cea din spate, unde toate birourile erau aliniate. Toate luminile erau stinse.

— Bine, zise ea. Le trimit prin fax înainte să plec.

— Aveți un pix în plus?

Ea îi oferi Bic-ul.

— Nu aș vrea să vi-l iau pe ultimul.

— Hai, ia-l.

— Nu, serios, insistă el. N-aș putea lua.

— Sunt douăzeci de cutii pline în debara, se răți ea. Ia-l odată!

— Păi, bine. Mulțumesc.

Puse pixul în buzunarul din spate.

— În legătură cu faxul: am numerotat toate paginile, așa că aveți grijă ca toate doisprezece să fie trimise în aceeași ordine.

Ea bombăni în timp ce se îndrepta spre grilaj. El așteptă până ce ea găsi siguranța. Se auzi un bâzâit zgomotos și pocnitura încuietorii. Lui Will i se

păru curios că exista un nivel de pază atât de crescut în secție, dar orășelele găsiseră multe modalități inventive de a cheltui banii Securității Interne după atentatele de la 11 septembrie. Odată fusese într-o pușcărie care avea WC-uri Kohler în fiecare celulă și robinete nichelate la chiuvete.

Marla își făcu de lucru în fața coloanei de aparatură de birou de lângă filtrul de cafea. Will analiză spațiul. În centrul încăperii erau trei rânduri a câte trei birouri. Lângă peretele din spate erau aliniate mese cu scaune pliante. Pe partea care dădea înspre stradă era o ușă de birou închisă. Era o fereastră înspre încăperea echipei de poliție, dar jaluzelele erau lăsate.

— Arestul e în spate, îi zise Marla.

Puse hârtiile teanc pe masă, privindu-l cu atenție. Will se uită din nou la acel birou și pe Marla o cuprinse un fel de panică, de parcă îi era teamă că el va deschide ușa.

— Pe aici? zise el arătând către ușa de metal.

— Acolo-i spatele, nu?

— Mulțumesc, zise el. Vă sunt recunoscător pentru ajutor.

Will lăsă ușa să se închidă înainte să scoată pixul Mariei și să-l desfacă. După cum bănuia, rezerva dinăuntru era de plastic. Sara zisese că rezerva pe care Tommy Braham o folosise să-și taie venele era din metal. Will bănui că era de la un pix de mai bună calitate decât un Bic.

Înșurubă la loc pixul în timp ce mergea pe hol. Semnele de ieșire luminau podeaua faianțată care era lungă de vreo optsprezece metri și lată de vreun metru douăzeci. Will deschise prima ușă la care ajunse – era o cameră de depozitare. Se uită peste umăr înainte să aprindă lumina. Pe rafturi erau aliniate cutii cu agrafe și diferite obiecte de papetărie, precum și cele douăzeci de cutii cu pixuri dreptunghiulare Bic pe care le menționase Marla. Lângă pixuri erau două teancuri înalte de blocnotesuri A4. Will își imagină cum detectivii

intrau în debara și înșfăcau un pix și un blocnotes ca să le dea suspecților ceva cu care să-și scrie mărturisirea.

Pe hol mai erau încă trei uși. Două dintre ele duceau la camere de interogatoriu goale. Aranjamentul era cum te-ai aștepta: o masă lungă, cu un șurub cu ochi la un capăt, scaune împrăștiate peste tot. Erau oglinzi cu două fețe în ambele camere. Will presupuse că ar fi trebuit să fii în debara ca să vezi în prima cameră. Cealaltă cameră de observare era în spatele celei de-a treia uși. Încercă clanța, dar era încuiată.

Ușa de la capătul holului se deschise și un polițist în uniformă completă, inclusiv cu șapcă, ieși. Will se uită peste umăr și văzu o cameră de supraveghere în colț care îl urmărise cum avansase pe hol.

— Ce dorești? întrebă polițistul.

— Ofițer Knox?

— Da.

Ochii bărbatului se îngustară.

— Tu te ocupi de arestați? întrebă Will surprins.

Postul de ofițer de arestări era unul necesar, dar plictisitor. Avea responsabilitatea de a prelucra datele tuturor proaspeților arestați și de a se asigura de bunăstarea lor cât timp erau cazați în celule. De obicei, acest gen de post era dat unui bătrâior; muncă lejeră de birou care ar face tranziția către pensionare mai ușoară. Câteodată acest post îi era dat unui polițist drept pedeapsă. Will se îndoi că așa era și în cazul lui Knox. Frank Wallace nu ar fi lăsat un polițist mâhnit să se ocupe de Will.

Knox se uita la el cu o furie aprinsă.

— Ai de gând să stai acolo?

— Sunt Agent Special Trent. Sunt de la GBI, zise Will scoțându-și insigna.

Bărbatul își scoase șapca și dădu la iveală un păr șocant de portocaliu, ca un morcov.

— Știu cine ești.

— Sunt convins că șeful tău te-a pus în temă. Am fost chemați să facem o anchetă de rutină asupra sinuciderii lui Tommy Braham.

— Ai fost chemat de Sara Linton, ripostă el. Stăteam chiar acolo când a făcut-o.

Will îi zâmbi bărbatului, pentru că găsea că dacă le zâmbea oamenilor atunci când ar fi trebuit să fie supărat reducea din tensiune.

— Apreciez cooperarea ta în această anchetă, ofițer. Știu cât de dificilă trebuie să fie situația pentru tine acum.

— Zău așa?

S-a zis cu zâmbitul. Knox arăta de parcă voia să-i tragă un pumn în gât lui Will.

— Un om bun se luptă pentru viața lui în spitalul ăla din Macon și tu îți faci griji de un rahat care l-a înjunghiat. Asta văd eu.

— Îl cunoșteai pe Tommy Braham?

— Ce contează?

Knox fusese luat prin surprindere de întrebare.

— Doar eram curios.

— Da, îl cunoșteam. Avea o doagă lipsă de când se născuse.

Will dădu din cap de parcă înțelesese.

— Mă poți duce la celula unde a fost găsit Tommy?

Knox părea că se străduia să se gândească la un motiv să zică nu. Will așteptă. Orice polițist îți va spune că cea mai bună cale de a face pe cineva să vorbească, este să fii tăcut. Există o înclinație naturală, umană, de a umple tăcerea cu zgomot. Cei mai mult polițiști nu realizau că și ei erau la fel de vulnerabili la aceeași tehnică.

— Bine, dar eu nu te plac și tu nu mă placi. Așa că să nu ne prefacem că treaba stă altfel, zise Knox.

— În regulă, aprobă Will.

Îl urmă, trecu de ușă și se trezi într-un hol mai mic, cu o altă ușă. Pe o parte era o bancă și niște dulapuri pentru arme. Fiecare închisoare în care

fusese Will avea aceeași configurație. În mod isteț, nu era voie cu arme în spate, cu arestații.

— Vezi să-ți scoți încărcătorul, zise Knox arătând către dulapuri.

— Nu am arma cu mine.

După privirea pe care i-o aruncă Knox, Will ar fi putut să zică și că își lăsase penisul acasă.

Buza bărbatului se încreți de scârbă. Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Ai zis că erai aici când Dr. Linton a dat telefonul. Tocmai ce intrai pe tură? întrebă Will.

— Nu eram aici când s-a sinucis băiatul, dacă asta vrei să zici, spuse Knox întorcându-se.

— Erai pe tură? repetă Will.

Ezită din nou, de parcă nu era deja clar că nu voia să colaboreze.

— Presupun că nu ești ofițer la arestări de obicei. Ești în patrulă, nu? zise Will.

Knox nu răspunse.

— Cine a fost ofițerul la arestări în după-amiaza asta?

— Carl Phillips, răspunse el fără să se grăbească.

— O să am nevoie să discut cu el.

— Carl e în concediu. A plecat în după-amiaza asta la camping cu soția și copiii. Fără telefoane, zise el zâmbind.

— Când se întoarce?

— Va trebui să-l întrebi pe Frank despre asta.

Knox își scoase cheile și deschise ușa. Spre ușurarea lui Will, ajunseseră în sfârșit în închisoare. Lângă o altă ușă mare era un geam de observare prin care se vedea un alt hol, dar acesta avea cunoscutele uși de metal ale celulelor de detenție. În fața celulelor era un fel de birou pentru ofițerul de conducere. Pe o parte era un fișet mare. Pe cealaltă, era un birou încorporat, cu șase monitoare plate care arătau interiorul celor cinci celule. Pe cel de-al șaselea monitor era un joc de

Solitaire. Cina lui Knox, un sandviș de casă, cu cartofi prăjiți, era așezată în fața tastaturii.

— Am doar trei oameni aici în seara asta, zise Knox, ca un fel de explicație.

Will se uită la ecrane. Un bărbat se plimba prin celulă, ceilalți doi erau cuibăriți în paturile lor.

— Unde este caseta de la camere?

— S-a oprit din înregistrare ieri. Am sunat pe cineva să vină să o repare, zise bărbatul, punând mâna pe monitor.

— E tare ciudat că nu a mai funcționat exact atunci când aveai nevoie de ea.

— După cum am spus, nu eram aici, zise Knox, ridicând din umeri.

— A fost eliberat vreun arestat după ce a fost găsit Braham?

— Nu eram aici, zise el, ridicând din umeri din nou.

— Ai un jurnal al vizitelor?

Deschise unul dintre fișete și scoase o coală de hârtie pe care i-o înmână lui Will. Formularul avea coloane pentru nume și oră, un document obișnuit pe care l-ai găsi în orice închisoare din America. În partea de sus a paginii, cineva scrisese data. Restul formularului era gol.

— Bănuiesc că Sara nu s-a semnat, zise Knox.

— O știi demult?

— Mi-a îngrijit copiii înainte să plece din oraș. Tu de cât timp o știi?

— Nu demult.

Will observă o schimbare subtilă în furia bărbatului.

— Se pare că o cunoșteai destul de bine, de ai stat o oră cu ea în mașină în fața spitalului.

Will speră să nu pară atât de surprins pe cât se simțea. Uitase cât de insulare și incestuoase puteau fi orășelele. Întinse coarda.

— Este o femeie minunată.

Knox pufăi tot aerul pe care-l avea în piept. Era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai scund

decât Will, așa că evident încerca să compenseze asta cu bravadă.

— Jeffrey Tolliver a fost cel mai distins om cu care am lucrat.

— Reputația lui este binecunoscută în Atlanta. Din respect pentru el m-a trimis șefa mea aici ca să am grijă de oamenii lui.

Knox își miji ochii, iar Will realiză că polițistul îi putea interpreta cuvintele în multe feluri, printre care ca un semn că Will avea să fie indulgent cu ancheta din respect pentru Jeffrey Tolliver. Asta părea să-l relaxeze pe Knox, iar Will nu îl corectă.

— Câteodată îi sare țandăra Sarei. E foarte emotivă, zise Knox.

Will nu ar fi descris-o pe Sara drept cineva care se lăsa condusă de sentimente. Nu avu încredere în abilitatea sa de a scoate un clișeu precum „Femeile astea!” Așa că doar dădu din cap și ridică din umeri în același timp, ca și cum ar spune „Ce să-i faci?”

Knox se tot holba el, încercând să se hotărască.

— Bine, hai, zise el în cele din urmă. Folosi un card de plastic pentru a deschide ultima ușă. Încă avea cheile în mână și le zornăia din mers. Aici e un bețiv care doarme. L-am băgat acum vreo oră. Arătă către celula următoare: Drogat. Face urât rău de tot. Data trecută când am încercat să-l trezim, aproape că i-a spart dinții unui coleg.

— Și ușa cu numărul trei? întrebă Will.

— Își bate nevasta.

— Ba nu! se auzi un strigăt înfundat din spatele ușii.

Knox îi aprobă din cap în tăcere lui Will.

— E închis a treia oară pentru asta. Ea nu vrea să depună mărturie…

— Așa e, la naiba! strigă omul.

— E acoperit de vomă, va trebui să pun furtunul pe el dacă vrei să vorbești cu el.

— Nu-mi place să cer asta…, spuse Will ridicând din umeri. Poate ne ajută să rezolvăm

repede toată treaba, ca să ne întoarcem la viețile noastre. O să mă omoare nevastă-mea dacă nu mă întorc de sărbătoare.

— Știu ce zici. Knox îl duse pe Will către următoare celulă. Ușa era deschisă: Asta e.

Sângele lui Tommy Braham fusese curățat, dar pata roșie de pe podeaua de beton spunea povestea. Ar fi avut picioarele către ușă, cu capul pe spate. Poate că zăcea pe o parte, cu brațul întins în față. După circumferința petei, Will ghici că Tommy nu se oprise la o singură încheietură. Și le tăiase pe amândouă ca să se asigure că treaba e făcută cum trebuie.

Will păși în celulă, simțind un sentiment ușor de claustrofobie. Analiză pereții capitonați cu blocuri de zgură și patul cu ramă metalică și saltea subțire. Toaleta și chiuveta erau încorporate împreună, ca o singură unitate din inox. Vasul de toaletă părea curat, dar mirosul de canalizare era înțepător. Lângă chiuvetă erau o periuță de dinți, o cană de metal și un tub mic de pastă de dinți, ca acela pe care-l primești la hotel. Will nu era superstițios, dar era foarte conștient că Tommy Braham, în nenorocirea lui, își luase viața acolo cu mai puțin de opt ore înainte. Încă se simțea moartea lui.

— Nu eu, zise Knox.

Will se întoarse, întrebându-se ce voia să zică.

Knox arată cu capul spre peretele decolorat.

— Asta a scris. *Nu eu,* începu pe un ton de cunoscător. Dacă nu ai făcut-o tu, amice, atunci de ce te-ai sinucis?

Lui Will nu i se păruse niciodată de folos să le ceară morților să-și explice motivele, așa că aruncă întrebarea către Knox.

— De ce crezi că tot insista că nu el a omorât-o pe Allison Spooner?

— Ți-am zis, spuse Knox atingându-și tâmpla. Nu era în toate mințile.

— Nebun?

— Nu, doar mai prost ca noaptea.

— Prea prost ca să știe cum să omoare pe cineva?

— La naiba, aș vrea eu să existe așa ceva. N-ar mai trebui să stau cu ochii pe nevastă când îi vine.

Scoase un râs zgomotos și Will se strădui să i se alăture, îndepărtând gândurile la Tommy zăcând pe podeaua celulei, tăindu-și încheieturile cu rezerva de cerneală, încercând să dea de sânge. Cât timp durase până i se deschisese carnea? I se încinsese pielea de la frecare? Începuse să se încălzească rezerva de metal? Cât timp îi luase ca să piardă destul sânge încât să i se oprească inima?

Will se întoarse la literele șterse de pe perete. Nu voia să rupă această nouă camaraderie cu Knox, chiar dacă era falsă.

— O cunoșteai pe Allison Spooner?

— Lucra la restaurant. O cunoșteam cu toții.

— Cum era?

— Fată bună. Aducea farfuriile repede. Nu stătea prea mult la palavre. Se uită la podea, dând din cap: Era și frumușică. Cred că așa a luat-o Tommy la ochi. Săraca. Probabil credea că el e inofensiv.

— Avea prieteni? Un prieten?

— Cred că era numai Tommy. Nu am văzut niciodată pe altcineva în jurul ei. Ridică din umeri: Nu că aș fi fost atent. Neveste-mii nu-i place când îmi fuge privirea.

— L-ai văzut pe Tommy des la restaurant?

Knox dădu din cap. Will văzu cum îi scădea bunăvoința.

— Pot discuta cu cel care-și bate soția?

— Nu am atins-o! strigă arestatul, lovind cu mâna în ușa celulei.

— Pereți subțiri, observă Will.

Knox stătea rezemat de ușă, cu brațele încrucișate. Buzunarul de la cămașă era încrețit; avea un pix argintiu prins de material.

— Poți să-mi împrumuți pixul?

— Îmi pare rău, e singurul pe care-l am, zise Knox atingând clipsul.

Will recunoscu emblema Cross.

— Frumos.

— Șeful Tolliver ni le-a dat de Crăciunul dinainte să moară.

— Tuturor? Knox aprobă din cap, iar Will fluieră încet: Trebuie să fi fost scumpe.

— Cu siguranță nu-s ieftine.

— Are nevoie de o rezervă specială, nu? De metal?

Knox deschise gura să răspundă, apoi se prinse.

— Cine mai are unul? întrebă Will.

— Du-te dracului! zise Knox, încrețindu-și buza cu dispreț.

— Nu-i nimic. Pot să o întreb pe Sara despre asta mai încolo când mă văd cu ea.

— Ai face bine să fii atent, Agent Trent. Ultimul tip care a fost în celula asta nu a ajuns prea bine, zise Knox ridicându-se în picioare și blocând ușa.

— Cred că pot să am grijă de mine, zise Will zâmbind.

— Chiar așa?

— Sper, pentru că tu pari că mă amenințI, spuse Will forțând un rânjet.

— Crezi? zise Knox lovind ușa de la celulă. Ai auzit, Ronny? Dl. GBI zice că-l amenință.

— Ce-ai zis, Larry? strigă cel care-și bătea soția. Nu aud nimic de pereții ăștia groși. Absolut nimic.

•

Will stătea în camera de interogatoriu, încercând să respire pe gură în timp ce se uita peste fotocopiile pe care i le dăduse Sara. Ofițerul Knox își anulase oferta de a-l spăla cu furtunul pe bărbatul care-și bătea soția. Îndurase putoarea omului timp de douăzeci de minute, când se lăsă păgubaș să-l mai interogheze. În Atlanta, Ronny Porter și-ar fi ciripit calea către libertate, dându-i lui Will fiecare informație pe care o avea pentru a ieși din închisoare. Orășelele erau diferite. În loc

să încerce să inventeze un pretext, Porter îi apărase pe toți polițiștii din clădire. O vorbise de bine până și pe Marla, care chipurile îi fusese profesoară la școala de duminică.

Will împrăștie dosarele, încercând să le pună într-o oarecare ordine. Mărturisirea lui Tommy Braham era scrisă de mână, iar copia ieșise întunecată din cauza hârtiei galbene. O puse deoparte. Raportul poliției era ca orice formular cu care Will intrase vreodată în contact la GBI. Erau căsuțe pentru dată, oră, starea vremii și alte detalii ale infracțiunii, toate trebuind scrise de mână. Biletul de adio prinsese lumină în copiator, așa că avea literele neclare.

Mai erau încă două pagini care erau copii ale foilor dintr-un carnețel, din acela pe care majoritatea polițiștilor îl poartă în buzunarul din spate. Patru file de hârtie mai mici fuseseră așezate ca să încapă pe o pagină A4. În total, fuseseră rupte opt foi din carnețel. Will studie poziționarea. Văzu semne vagi acolo unde hârtia dictando fusese lipită cu scotch pe o coală mai mare pentru fotocopiere. În loc să aibă marginile de sus zimțate, cum fuseseră rupte din carnețelul cu spirală, foile aveau marginile drepte, de parcă cineva folosise un foarfece ca să le taie. Acest aspect i se păru cel mai ciudat dintre toate – nu pentru că polițiștii nu aveau tendința de a fi ordonați, ci pentru că în toată cariera sa nu cunoscuse un polițist care să-și rupă paginile din carnețel.

Mandatul de arestare era ultima pagină din teanc, dar măcar partea aceasta a procesului era computerizată. Toate spațiile erau completate cu un caracter de mașină de scris. Numele suspectului era în susul paginii, lângă adresă și numărul de telefon. Will găsi căsuța punctată pentru angajatorul lui Tommy. Se aplecă peste formular, mijindu-și ochii, în timp ce ținea degetul sub literele minuscule. I se mișca gura, încercând să

pronunțe cuvântul. Pe Will îl obosise drumul monoton. Literele i se învălmășeau în fața ochilor. Clipi, dorindu-și să fie mai multă lumină în încăpere.

Sara Linton avusese dreptate în privința unui lucru. Stătuse în fața lui Will și nu realizase că era dislexic.

Îi sună telefonul; zgomotul îl făcu să tresară în spațiul restrâns. Recunoscu numărul lui Faith Mitchell.

— Bună, partenero.

— Ai zis că mă suni când ajungi acolo.

— Am fost ocupat, zise el, ceea ce nu era departe de adevăr.

Will nu se pricepuse niciodată să se orienteze și erau unele porțiuni din Heartsdale, între strada principală și autostradă, care nu erau pe GPS-ul lui.

— Cum merge? întrebă ea.

— Sunt tratat cu cel mai mare respect și grijă.

— Eu nu aș bea nimic decât dacă e într-o sticlă sigilată.

— Bun sfat. Se rezemă de scaun: Tu cum ești?

— Sunt pe punctul de omorî pe cineva sau pe mine însămi, recunoscu ea. Îmi vor face cezariana mâine după-amiază.

Faith era diabetică. Doctorii voiau să țină nașterea sub control, astfel încât să nu-și pună viața în pericol. Începu să-i dea lui Will toate detaliile procedurii, dar el se simți năuc după ce ea folosi a doua oară cuvântul „uter”. Se studia într-o oglindă cu două fețe, întrebându-se dacă doamna Simms avea dreptate că-i stă mai bine cu părul mai lung.

În cele din urmă, Faith schimbă subiectul.

— Ce-i cu faxul ăsta pe care mi l-ai trimis? întrebă ea.

— Ai primit toate cele douăsprezece pagini?

O auzi cum număra paginile.

— Am șaptesprezece în total. Toate de la același număr.

— Șaptesprezece? întrebă el scărpinându-se pe falcă. Ai unele de două ori?

— Nu. Am primit un raport al poliției, niște notițe de pe teren xeroxate – paginile sunt tăiate din carnețel, asta-i straniu. Nu-ți tai paginile din carnețel – și…

El presupuse că ea citea mărturisirea lui Tommy Braham.

— Tu ai scris asta?

— Foarte amuzant, zise el.

Nu reușise să citească cuvintele când Sara îi arătase mărturisirea în mașină, dar până și lui Will, forma buclată, asemănătoare unui desen animat, a scrisului de mână a lui Tommy Braham îi părea în neregulă.

— Ce părere ai?

— Cred că arată ca unul dintre caietele lui Jeremy de când era în clasa întâi.

Jeremy era fiul ei adolescent.

— Tommy Braham are nouăsprezece ani.

— Ce are, e retardat?

— Acum se spune „cu handicap intelectual”.

Faith scoase un fornăit.

— Sara zice că are coeficientul de inteligență în jur de optzeci.

Faith păru suspicioasă, dar și data trecută când Sara se băgase peste cazul lor, fusese înțepată.

— Și de unde știe mă rog Sara coeficientul lui de inteligență?

— Îl trata pe vremuri la clinica ei.

— Și-a cerut scuze că te-a târât la Cuca Măcăii în concediu?

— Nu știe că sunt în concediu, și da, și-a cerut scuze.

Faith tăcu pentru un moment.

— Ce mai face?

El nu se gândi la Sara, ci la mirosul pe care ea îl lăsase pe batista lui. Nu-i părea genul de femeie

care s-ar da cu parfum. Poate că era un săpun din acela sofisticat pe care-l folosesc femeile să se spele pe față.

— Will?

El își drese vocea ca să deghizeze tăcerea.

— E bine. A fost foarte supărată, dar în mare parte, cred că pe bună dreptate. Își coborî vocea: Ceva nu pare în regulă cu toate acestea.

— Crezi că Tommy nu a omorât-o pe fată?

— Nu știu încă ce cred.

Faith tăcu, ceea ce nu era niciodată un semn bun. Fusese partenerul ei vreme de un an și exact când Will credea că învățase să-i citească dispoziția, ea rămăsese însărcinată și totul se dăduse peste cap.

— Bine, zise ea. Ce altceva ți-a mai zis Sara?

— Niște chestii despre bărbatul care i-a omorât soțul.

Will știa că Faith deja o cercetase pe Sara ca să afle detaliile. Nu știa de implicarea lui Lena Adams sau de faptul că Sara considera că Lena era de vină pentru moartea lui Tolliver. Will se ridică în picioare și ieși pe hol, asigurându-se că Knox nu era acolo. Totuși, vorbi încet în timp ce reda povestea pe care i-o spusese Sara despre crima soțului ei. Când termină, Faith expiră adânc.

— Mi se pare că Sara vrea să i-o facă lu' Madam Adams asta.

— Poți să zici și așa, spuse Will, așezându-se din nou la masă.

Nu-i împărtășise partea care ieșise cel mai mult în evidență din povestea Sarei. Tot timpul când vorbise, nu menționase niciodată numele lui Jeffrey Tolliver. Se referise la el numai drept „soțul meu".

— Cred că prioritatea numărul unu este să dai de această Julie Smith. Ea ori a văzut crima, ori a auzit de ea. Ai numărul ei de mobil? își dădu Faith cu părerea.

— O să-l iau de la Sara mai încolo.

— Mai încolo?

Will ignoră întrebarea pentru că Faith ar fi vrut o explicație pentru motivul pentru care lua el cina acasă la Sara și apoi ar fi vrut raportul după ce se termina.

— Unde lucrează – lucra – Tommy Braham?

— Zice aici că era angajat la o sală de popice. Poate de asta s-a sinucis – ca să nu mai fie nevoit să dea încălțămintea de damă cu spray Lysol toată ziua, zise Faith, după ce răsfoi hârtiile.

Will nu râse la glumă.

— L-au acuzat de crimă din start. Nu ultraj, nu tentativă de crimă, nu sustragere.

— De unde au scos crimă? Îmi lipsește raportul autopsiei? Rapoartele de laborator? Dosarele de la criminalistică?

Will îi puse povestea pe tavă:

— Brad Stephens este înjunghiat. Este dus cu elicopterul la spital. Primul lucru pe care-l face Adams este să-l ducă pe Tommy Braham la secție și să obțină mărturisirea pentru crima lui Spooner.

— Nu s-a dus la spital cu partenerul ei?

— Bănuiesc că s-a dus șeful. Nu a apărut pe aici.

— Avea Braham un avocat prezent? Faith își răspunse singură la întrebare: Niciun avocat nu l-ar fi lăsat să facă mărturisirea asta.

— O acuzație de crimă sună mai bine decât ultraj. Poate are o tentă politică – să obțină sprijinul orașului și așa nimănui nu-i pasă că un criminal s-a sinucis.

Will îi spusese și Sarei același lucru. Dacă Tommy Braham era ucigașul lui Allison Spooner, atunci lumea ar fi crezut că se făcuse dreptate.

— Mărturisirea asta e ciudată. Până la crimă a scos detalii până și pe fund. Și apoi rezolvă treaba în trei rânduri. „M-am înfuriat. Aveam un cuțit cu mine. Am înjunghiat-o o dată în gât.” Nu e cine știe ce explicație, adăugă ea. La ceva de genul ăsta

ar trebui să fie sânge cu găleata. Ții minte cazul când i s-a tăiat gâtul femeii ăleia?

Will se chirci când își aduse aminte. Era sânge împroșcat peste tot – pe tavan, pereți, podea. Era ca și cum ar fi intrat într-o cabină a durerii.

— Allison Spooner a fot înjunghiată în ceafă. Să fie asta diferit?

— Asta mai ridică încă o întrebare. O singură lovitură nu sună a furie. Mie îmi pare foarte controlată.

— Detectivul Adams era probabil grăbită să se întoarcă la spital. Poate că avea de gând să-l mai interogheze încă o dată după. Poate că Șeful Wallace avea de gând să discute și el cu Tommy mai târziu.

— Nu așa se face. Dacă un suspect vorbește, mai ales dacă mărturisește, notezi fiecare detaliu.

— Nu au arătat cine știe ce aptitudini polițienești până acum. Sara crede că Adams era neglijentă, prea joacă după ureche. Din câte văd cu ancheta pentru Spooner, are dreptate în privința asta.

— E drăguță?

Pentru o clipă, Will crezu că întreba de Sara.

— Nu am văzut o fotografie încă, dar polițistul cu care am vorbit mi-a zis că era frumușică.

— O tânără studentă. Presa va tăbărî cu totul pe cazul ăsta, mai ales dacă e drăguță.

— Probabil, confirmă el. Încă un motiv pentru a-l pune după gratii pe ucigașul lui Allison Spooner cât mai repede posibil. Fata lucra la restaurantul din oraș. Înțeleg că mulți polițiști o cunoșteau.

— Asta ar putea explica de ce s-au grăbit cu arestul.

— Ar putea. Dar dacă Sara are dreptate și Tommy nu a omorât-o pe fată, încă avem un criminal în libertate.

— Când e autopsia?

— Mâine.

Will nu-i spuse că Sara se oferise să o facă.

— Totul pare foarte comod, remarcă Faith. Fata moartă găsită dimineața, criminalul arestat după prânz, găsit mort în celulă înainte de ora cinei.

— Dacă Brad Stephens nu scapă cu viață, probabil că nu vor permite ca Tommy Braham să fie îngropat pe teritoriul orașului.

— Când te duci la spital?

— Nu am de gând.

— Will, un polițist este în spital. Dacă ești în raza a o sută șaizeci de kilometri, te duci să-l vezi. Zăbovești pe acolo și îi consolezi soția sau mama. Donezi sânge. Asta fac polițiștii.

Will își mușcă buza. Ura spitalele. Nu înțelesese niciodată de ce trebuia să zăbovești pe acolo dacă nu aveai nevoie.

— Nu e și Brad Stephens un potențial martor? întrebă Faith.

Will râse. Doar dacă Stephens era un Mic Cercetaș ar fi putut să-l lumineze puțin în legătură cu ce se întâmplase cu o zi înainte; altfel, Will se îndoia.

— Sunt sigur că va fi pe atât de politicos, pe cât va fi gata să colaboreze.

— Tot trebuie să treci prin proces. Făcu o pauză înainte să continue: Și întrucât o fac pe polițista, hai să-ți zic ceea ce e evident: Tommy s-a sinucis din același motiv pentru care a fugit când polițiștii l-au confruntat în garaj. Era vinovat.

— Sau nu era și știa că nimeni nu-l va crede.

— Zici că ești avocatul apărării, zise Faith. Și cum rămâne cu restul chestiilor? Arată ca primele pagini ale unui roman.

— Ce vrei să zici?

— Notițele scrise de mână de la locul crimei lui Spooner. „Pe mal, la aproximativ douăzeci și șapte de metri de linia mareei și patru metri de un stejar mare este o pereche de adidași albi de damă marca Nike Sport, mărimea treizeci și opt. Înăuntrul celui stâng, pe talpă, care este albastră și are cuvântul

Sport înscris acolo unde vine călcâiul, este un inel din aur galben…” Pe bune acum. Asta nu-i *Război și pace.* E un raport de teren.

— Ai primit biletul de adio?

— „Vreau să se termine.” Ea avu aceeași reacție ca și Will. Nu e chiar „Adio lume nemiloasă” la care te-ai aștepta. Iar hârtia este ruptă dintr-o coală mai mare. Asta e ciudat, nu? Ai de gând să scrii un bilet de adio și îl rupi dintr-o coală mai mare?

— Ce altceva ai mai primit? Ai zis că erau șaptesprezece pagini.

— Rapoartele incidentelor. Citi cu voce tare: Poliția a fost chemată la ringul de role Skatey, pe vechea autostradă numărul 5, în jurul orelor douăzeci și unu… Vocea i se stinse pe măsură ce citea repede cuvintele. Așa, săptămâna trecută Tommy s-a luat la ceartă cu o fată al cărei nume nu s-a sinchisit să-l noteze. Nu se oprea din țipat. I s-a cerut să plece. A refuzat. A venit poliția și i-a zis să plece. A plecat. Nimeni nu a fost arestat. Faith tăcu din nou. Al doilea raport este despre un câine care lătra la reședință acum cinci zile. Ultimul este despre muzica dată tare. Asta a fost acum două zile. Este o notiță pe ultima pagină în care polițistul care a făcut raportul pune un memento să vorbească cu tatăl lui Tommy când se întoarce în oraș.

— Cine a făcut rapoartele?

— Un polițist. Unu’ pe nume Carl Phillips.

Numele acela îi era mai mult decât cunoscut.

— Mi s-a spus că Philips era ofițerul de la arestări pe tură când s-au întâmplat toate astea.

— Asta n-are nicio noimă. Nu pui un polițist de patrulă la arestări.

— Fie el e un mincinos foarte prost, fie lor le e frică că va spune adevărul.

— Așa că găsește-l și convinge-te singur.

— Mi s-a spus că e plecat cu soția și copiii acum. Fără mobil. Nicio modalitate de a intra în legătură cu el.

— Ce coincidență uimitoare. Îl cheamă Carl Phillips?

— Exact. Will știa că Faith nota numele, căci ura oamenii care încercau să se ascundă. Și nici camerele lor de supraveghere din camere nu înregistrează, îi spuse el.

— Au filmat interogatoriul lui Tommy?

— Dacă l-au filmat, sunt convins că filmul a avut un accident de cădere care a implicat electricitate și apă.

— Rahat, Will. Tu ai numerotat paginile astea, nu?

— Da.

— De la unu la doisprezece?

— Exact. Care-i treaba?

— Pagina unsprezece lipsește.

Will se uită prin originalele lui. Erau dezordonate.

— Ești sigur că ai numerotat… întrebă ea.

— Știu cum să numerotez pagini, Faith.

Bombăni o înjurătură când văzu că pagina unsprezece lipsea și din copiile lui.

— De ce ar scoate cineva o pagină și ar trimite rapoartele incidentelor în schimb?

— Va trebui să văd dacă Sara…

Auzi un zgomot în spatele lui. Un tușit, poate un strănut. Presupuse că Knox stătea în camera de observare, ascultând tot ce se vorbea.

— Will?

Se ridică în picioare, puse foile teanc și le așeză înapoi în dosar.

— Te mai vezi cu mama ta de Ziua Recunoștinței?

Ea nu se grăbi să răspundă, interpretând greșit ce voia el să zică.

— Știi că te-aș invita și pe tine dacă…

— Angie pune la cale o surpriză pentru mine. Știi cât de mult îi place să gătească. Ieși pe hol și se opri în fața debaralei, unde ciocăni la ușă: Mulțumesc pentru ajutor, Ofițer Knox. Ușa nu se

deschise, dar Will auzi picioare târâte de cealaltă parte, așa că mai spuse: O să ies de unul singur.

Faith nu îl luă la întrebări până nu ajunse în încăperea departamentului.

— Ai scăpat?

— Mai lasă-mă un minut.

— Lui Angie îi place să gătească? râse ea din adâncul stomacului. Când ai văzut-o ultima dată pe evaziva doamnă Trent?

Trecuseră șapte luni de când Angie apăruse ultima dată, dar asta nu era treaba lui Faith.

— Ce face Betty?

— Am crescut un copil, Will. Sunt în stare să am grijă de câinele tău.

Will împinse ușa de sticlă de la intrare și ieși în ploaia care burnița. Avea mașina la capătul parcării.

— Câinii sunt mai sensibili decât copii.

— Este evident că nu ai fost în preajma unui copil ursuz, de unsprezece ani.

Se uită peste umăr. Knox, sau cineva cu o siluetă asemănătoare, stătea la geam. Will își păstră mersul încet, relaxat. Nu vorbi din nou până nu ajunse în mașină, în siguranță.

— Se mai petrece ceva cu crima fetei, Faith.

— Ce vrei să zici?

— E o bănuială instinctivă. Will se uită în spate, la secție. Luminile din fața clădirii se stinseră una câte una. Doar că e foarte convenabil că singura persoană care-mi poate spune adevărul despre ce s-a întâmplat cu adevărat, este moartă.

Capitolul 6

Lena îl ținea pe Brad de mână. Avea pielea rece. Aparatele din cameră scoteau tot felul de sunete, dar niciunul dintre ele nu le putea indica doctorilor starea reală a lui Brad. Lena auzise o asistentă folosind cuvântul „critic” cu câteva ore înainte, dar

Brad îi părea la fel. Și mirosea la fel; a dezinfectant, transpirație și prostia aia de gel de duș Axe, pe care începuse să-l folosească pentru că văzuse reclamele la televizor.

— O să te faci bine, îi zise ea, sperând că ce spunea era adevărat.

Fiecare lucru rău pe care-l gândise despre Brad îi răsuna atunci în cap ca un clopoțel. Nu avea șmecherie de stradă. Nu era făcut pentru meseria aia. Nu avea priceperea de a fi detectiv. Fusese Brad rănit din cauză că Lena își ținuse gura când nu trebuia? Ar fi fost bine să-i spună lui Frank că locul lui Brad nu era în poliție? Frank știa asta mai bine decât oricine. În fiecare săptămână din ultimii doi ani, bombănise câte ceva despre concedierea lui Brad. Cu zece minute înainte ca Brad să fie înjunghiat, Frank îl certa.

Dar fusese într-adevăr vina lui Brad? Lena vedea evenimentele din dimineața aceea ca pe un film care rula la infinit în capul ei. Brad fugise pe stradă, îi spusese lui Tommy să se oprească, Tommy se oprise, avea cuțitul în mână, apoi cuțitul se înfipsese în stomacul lui Brad.

Lena se frecă cu mâinile pe față. Ar trebui să se felicite că îl făcuse pe Tommy Braham să mărturisească. În schimb, nu putea să treacă peste sentimentul că îi scăpase ceva. Trebuia să discute din nou cu Tommy, să scoată de la el mai multe detalii despre ceea ce făcuse înainte și după crimă. Îi ascundea ceva, lucru obișnuit în cazul crimelor. Tommy nu voia să recunoască că era un om rău. Măcar atâta lucru fusese evident în timpul interogatoriului. El ocolise detaliile sângeroase, iar Lena îl lăsase pentru că voia – trebuia – să se ducă la Brad să vadă dacă era bine. Lena nu era atât de epuizată încât să nu vadă că Tommy avea mai multe de zis. Doar că avea nevoie de puțin somn înainte să intre din nou în el. Trebuia să se asigure că partea ei din caz, cel puțin partea pe care o putea controla, era spirt.

Cea mai mare problemă era că era al naibii de greu de discutat cu Tommy. La mai puțin de un minut după ce începuse interogatoriul, Lena își dădu seama că puștiul nu era în toate mințile. Nu era doar încet la minte, era de-a dreptul prost. Era nerăbdător să umple golurile pe care le lăsa Lena, atâta vreme cât ea îi dădea o hartă și îi indica direcțiile. Îi promisese că poate merge acasă dacă mărturisește. Când îl dusese în celulă, citise nedumerirea pe fața lui. Probabil că stătea pe patul lui în momentul acela, gândindu-se cum Dumnezeu se băgase în încurcătura asta.

Lena se întreba același lucru. Toate piesele se uniseră atât de rapid în dimineața aceea încât ea nu avusese timp să se gândească dacă într-adevăr se potriveau sau dacă ea le forța. Rana din ceafa lui Allison Spooner, biletul de adio, apelul la 911, cuțitul.

Nenorocitul de cuțit.

Telefonul îi vibră în buzunar. Îl ignoră așa cum ignoră totul de când ajunsese la spital. Două ore cu Tommy la secție. Două ore de condus până la Macon. Mai multe ore stând de veghe la ușa rezervei lui Brad. Donase sânge. Băuse prea multă cafea. Delia Stephens, mama lui, ieșise să ia puțin aer. Numai în Lena avea încredere să stea cu fiul ei.

De ce? Lena era ultimul om de pe pământ în care femeia ar avea încredere să-și lase băiatul.

Scoase un șervețel din cutie și umezi un colț în cana cu apă de lângă pat. Brad era conectat la un ventilator și niște salivă uscată i se adunase în colțul gurii. Avea un plămân și ficatul distrus. Avusese multe hemoragii interne. Doctorii erau îngrijorați de posibilele infecții, de faptul că nu va rezista peste noapte.

Îl șterse pe bărbie, rămânând surprinsă de faptul că avea un început de barbă. Lena îl considerase pe Brad dintotdeauna doar un puști, dar părul facial și mărimea mâinii sale pe care ea o ținea acum în

palma sa, îi aduseră aminte că era un bărbat în toată regula. El știa care erau riscurile meseriei de polițist. Brad fusese la fața locului când murise Jeffrey, primul polițist care a răspuns apelului. El nu vorbise niciodată despre asta, dar după ziua aceea se schimbase. Se maturizase. Moartea șefului fusese o dovadă dură a faptului că niciunul dintre ei nu era imun la răufăcătorii pe care îi arestau.

Îi vibră din nou telefonul. Lena îl scoase din buzunar și se uită le numere. Îl sunase pe unchiul Hank din Florida să-i spună că era bine, în cazul în care vedea ceva la știri. Jared o sunase în timp ce-l băga pe Tommy Braham pe bancheta din spate a mașinii. Era și el polițist. Auzise de atac prin stație. Ea îi spusese doar două cuvinte, „Sunt bine", apoi închise înainte să înceapă să plângă.

Toate celelalte apeluri pierdute erau de la Frank. Încercase să dea de ea în ultimele cinci ore. Ea nu-l mai văzuse după ce plecase cu Brad în elicopterul care aterizase în mijlocul străzii. Privirea din ochii săi umezi spunea o poveste pe care ea nu voia să o audă. Și acum el era îngrijorat că ea va spune tuturor ce știa.

Ar trebui să fie îngrijorat.

Îi sună din nou telefonul când îl ținea în mână, dar Lena apăsă butonul până când aparatul se închise. Nu voia să vorbească cu Frank, nu voia să mai audă și alte scuze de-ale lui. Știa ce mersese prost în ziua aceea. Mâinile lui erau mânjite cu sângele lui Brad, la fel de mult ca ale lui Lena – dacă nu cumva chiar mai mult.

Ar trebui să-și dea demisia și gata. Scrisoarea de demisie era în buzunarul hainei, stătea acolo de câteva săptămâni. Îl făcuse pe Tommy să mărturisească în timp record. Ar fi preferat ca altcineva să scoată detaliile de la el. Lasă să se uite la polițist cum Tommy cască gura timp de două ore, încercând să-și dea seama ce se petrece în creierul minuscul al acestuia. Nu o putea critica pe

Lena pentru munca ei. Fantoma lui Jeffrey nu o mai putea ține acolo după ce se întâmplase.

Delia Stephens reveni în încăpere. Era o femeie corpolentă, dar se mișcă în liniște pe lângă pat, umflând pernele lui Brad și sărutându-l pe frunte. Îi aranjă fiului ei părul blond, care începuse să se rărească.

— Îi place la nebunie să fie polițist.

— Se pricepe de minune, zise Lena găsindu-și vocea.

— Întotdeauna a vrut să-ți facă pe plac, zise Delia cu un zâmbet trist pe față.

— Niciodată nu a dat greș, minți ea. Este un detectiv bun, doamnă Stephens. Se va întoarce în patrulă cât ai zice pește.

Ochii Deliei se întunecară de griji. Îl frecă pe Brad pe umăr.

— Poate îl conving să vândă asigurări cu unchiul său Sonny.

— O să aveți destul timp să-l convingeți.

Vocea îi cedă. Optimismul ei fals nu păcălea pe nimeni.

Delia se ridică în picioare și își împreună mâinile.

— Mulțumesc că l-ai vegheat. Întotdeauna mă simt mai în siguranță când știu că e cu tine.

Lena simți că o ia amețeala din nou. Încăperea era prea mică, prea călduroasă.

— O să mă duc la baie puțin.

Delia zâmbi; recunoștința ei era atât de evidentă, încă Lena simți cum i se răsucea un cuțit în piept.

— Nu te grăbi, dragă. Ai avut o zi lungă.

— Mă întorc imediat.

Lena își ținu capul sus în timp ce mergea pe hol. Erau vreo câțiva polițiști de patrulă din districtul Grant care stăteau de pază în fața sălii de așteptare de la terapie intensivă. Îi văzu pe polițiștii localnici din Macon cum se foiau. Nu era nici urmă de Frank Wallace. Cel mai probabil era la bar, cu burta-n sus, încercând să bea până îi dispărea

gustul amar din gură. Probabil că era mai bine ca ea să nu-l vadă în momentul acela. Dacă el ar fi fost pe hol, ea s-ar fi luat de faptul că bea, de minciunile lui – de toate lucrurile pe care le ignorase în ultimii patru ani. Gata. După ziua aceea, încrederea oarbă a lui Lena în acel om avea să dispară de tot.

Cel puțin Gavin Wayne, șeful poliției din Macon era acolo. O salută din cap când Lena trecu pe lângă el. Cu câteva săptămâni înainte discutase cu Lena despre mutarea ei acolo. Ea venise să-l ia pe Jared când ieșea din tură pentru că el avea mașina la service. Lui Lena îi plăcuse de șeful Wayne, dar Macon era un oraș imens și întins. Wayne era mai mult politician decât polițist. Nu se compara cu Jeffrey, ceea ce era un obstacol care păru de nedepășit atunci când el îi menționă postul.

Lena deschise ușa de la toaleta femeilor, fericită că nu era nimeni înăuntru. Dădu drumul la robinet. Lăsă apa să-i curgă printre degete. Își spălase mâinile de o mie de ori, dar sângele – atât al lui Brad, cât și al ei – încă îi rămăsese sub unghii.

Fusese împușcată în mână. Glonțul îi luase o bucată de piele de pe marginea exterioară a palmei. Lena se bandajase singură, folosind trusa de prim ajutor de la secție. În mod ciudat, nu cursese mult sânge. Poată că fierbințeala glonțului cauterizase rana. Totuși, avu nevoie de trei bucăți de leucoplast puse unul peste altul ca să o acopere. La început, durerea era suportabilă, dar acum, că se dusese șocul, întreaga mână îi zvâcnea. Nu putea să ceară nimănui de la spital să se uite la rană. Rănile provocate de armele de foc trebuiau raportate. Lena trebuia să roage pe cineva să-i dea niște antibiotice, ca să nu se aleagă cu o infecție.

Măcar era mâna stângă. Deschise robinetul de apă caldă cu mâna sănătoasă. Lena se simțea mizerabil. Umezi un prosop de hârtie, puse niște săpun și se spălă la subraț. Continuă, spălându-se ca o curvă la chiuvetă. De când era trează? Primise

telefonul lui Brad în legătură cu cadavrul din lac în jurul orei trei dimineața. Ultima dată când se uitase la un ceas, se apropia de ora zece seara. Nu era de mirare că era moartă de oboseală.

— Lee?

Jared Long stătea în ușă. Era îmbrăcat în uniforma de motociclist în patrulă. Avea cizmele julite și părul vâlvoi. Lui Lena îi sări inima când îl văzu.

Cuvintele îi ieșiră repede pe gură.

— N-ar trebui să fii aici.

— Echipajul meu a venit aici ca să donăm sânge.

Lăsă ușa să se închidă în spatele lui. Păru că trece o veșnicie până traversă încăperea și o luă în brațe. Ea își rezemă capul pe umărul lui. Se potrivea în brațele lui ca un puzzle terminat.

— Îmi pare atât de rău, iubitule.

Ea vru să plângă, dar nu mai avea lacrimi.

— Era să mor când am auzit că unul dintre voi a fost rănit.

— Sunt bine.

El îi luă mâna și văzu leucoplastul pe care îl folosise să-și acopere rana.

— Ce s-a întâmplat?

Ea își lipi fața de pieptul lui din nou. Auzea cum îi bătea inima.

— A fost urât.

— Știu iubito.

— Nu, zise ea. Nu știi.

Lena se trase înapoi, dar nu se smulse din îmbrățișarea lui. Voia să-i spună ce se întâmplase cu adevărat – nu varianta care le va fi prezentată reporterilor, nu cea care va apărea în ziare. Voia să-și mărturisească complicitatea, să-și ia o piatră de pe suflet.

Dar când se uită în ochii lui căprui și profunzi, rămase fără cuvinte.

Jared era cu zece ani mai tânăr ca ea. Ea îl considera pur și perfect. Nu avea riduri la ochi sau

în jurul gurii. Singura cicatrice de pe corpul lui provenea de la un atac nereușit din timpul unui meci de fotbal american la colegiu. Părinții lui încă erau fericiți împreună. Sora lui mai mică îl venera. Era exact opusul genului preferat de Lena. Exact opusul oricărui bărbat cu care fusese ea vreodată.

Îl iubea atât de mult, încât o speria acest lucru.

— Zi-mi ce s-a întâmplat, spuse el.

Ea se hotărî să-i spună adevărul numai pe jumătate.

— Frank era beat. Nu am realizat cât de tare până… zise ea scuturând din cap. Poate că nu am fost atentă. Bea mult în ultima vreme. De obicei îi face față, dar…

— Dar?

— M-am săturat, zise Lena. O să-mi dau demisia. Am niște zile de concediu. Am nevoie să-mi limpezesc mintea.

— Poți să stai cu mine până te hotărăști ce vei face.

— Acum vorbesc serios. Chiar îmi dau demisia.

— Știu că așa vei face și mă bucur. Jared își puse mâinile pe umerii ei ca să o poată privi: Dar în clipa asta vreau să am grijă de tine. Ai avut o zi grea. Lasă-mă să fiu lângă tine.

Ea se înmuie repede. Gândul de a-i preda lui Jared următoarele ore din viața ei părea ca cel mai bun cadou din lume.

— Du-te tu primul. Mă duc să văd ce face Brad și vin în urma ta cu mașina.

El îi ridică bărbia și o sărută pe gură.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Întinse mâna către ușă, exact când se deschise. Frank stătea înlemnit, uitându-se la Jared ca la o fantomă.

— Iisuse, murmură el.

Ea simți cum miroase a whisky de la un metru și jumătate.

— Du-te, ne vedem acasă, îi zise Lena lui Jared.

Dar Jared nu se lăsa condus cu una cu două. Stătu nemișcat și se uită lung la Frank.

— Du-te, te rog. Jared, te rog, îl imploră ea.

— Sigur ești bine? zise el în cele din urmă, mutându-și privirea de la Frank la Lena.

— Sunt bine, îi zise ea. Du-te.

El plecă șovăielnic. Frank se uită atât de mult în urma lui, încât Lena trebui să închidă ușa ca el să-și mute privirea în altă parte.

— Ce naiba faci? întrebă Frank. Trebuia să se țină cu mâna de perete ca să-și păstreze echilibrul. Câți ani?

— Nu-i treaba ta. Spuse, și totuși continuă: Are douăzeci și cinci.

— Arată de zece, răspunse Frank. De cât timp te vezi cu el?

Lena nu avea chef să răspundă la întrebări.

— Ce cauți aici, Frank? Abia te ții pe picioare.

El se șterse la gură cu dosul palmei.

— Ai venit cu mașina? Mai bine nu-mi răspunde.

Ea nu voia să se gândească la câte vieți pusese el în pericol urcându-se la volan.

— Puștiul e bine?

Se referea la Brad.

— Nu știu încă. E într-o stare stabilă pentru moment. Ai băut ceva azi care să nu aibă alcool?

Frank nici nu putea să pășească. Se îndreptă spre chiuvetă, dar căzu peste ea.

Lena îi dădu drumul la apă. O amintire din copilărie îi trecu prin fața ochilor, cu unchiul ei Hank atât de beat încât urina pe el. Încercă să-și separe sentimentele, să se distanțeze de mânia pe care o simțea. Nu funcționă.

— Miroși ca un bar.

— Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat.

— La care parte? zise ea aplecându-se astfel încât fața ei să fie mai aproape de a lui. La partea când nu ne-am identificat drept polițiști sau la partea când aproape am împușcat un băiat pentru

că avea în mână un cuțit de deschis corespondență?

Frank îi aruncă o privire panicată.

— Credeai că nu o să aflu despre asta?

— Era un cuțit de vânătoare.

— Era un cuțit pentru corespondență, insistă ea. Mi-a zis Tommy, Frank. Era un cadou de la bunicul său. Era un cuțit pentru corespondență. Arăta ca un cuțit adevărat, dar nu era.

Frank scuipă în chiuvetă. Lui Lena i se întoarse stomacul pe dos când văzu culoarea maroniu-închis a flegmei lui.

— Nu contează. L-a înjunghiat pe Brad cu el. Așa că este o armă.

— Pe tine cu ce te-a tăiat? întrebă Lena. Frank se tăvălise pe podeaua garajului, ținându-se de braț. Am văzut că sângerai. De la asta a pornit totul. I-am zis lui Brad că te-a tăiat.

— Așa e.

— Nu cu un cuțit de corespondență. Nu am găsit nimic altceva asupra lui, în afară de o mașinuță de jucărie și niște gumă de mestecat.

Frank se privi în oglindă. Lena se uită la reflexia lui. Arăta de parcă era cu un picior în groapă.

Ea își dezlipi leucoplastul de pe mână. Rana era roșie și vie.

— Glonțul tău a luat-o aiurea. Ți-ai dat seama când am fost lovită?

Înghiți în sec, mărul lui Adam mișcându-se vizibil. Probabil voia să bea apă. După cum arăta, avea nevoie.

— Ce s-a întâmplat, Frank? Aveai arma scoasă. Tommy a venit către tine. Tu ai apăsat pe trăgaci și m-ai împușcat pe mine. Cum de te-ai tăiat pe braț? Cum de a trecut de tine o sfrijitură de copil de șaizeci de kilograme cu un nenorocit de cuțit pentru corespondență?

— Ți-am zis că m-a tăiat cu cuțitul. S-a înșelat, nu era un cuțit pentru corespondență.

— Știi, pentru un polițist, ești un mincinos de rahat.

Frank se sprijini de chiuvetă. Abia se ținea pe picioare.

— Tommy nu zice nimic de un cuțit pentru corespondență în mărturisire.

— Asta pentru că mi-au mai rămas vreo două picături de loialitate față de tine, boșorogule. Dar și astea aproape că s-au dus pe apa sâmbetei azi. Zi-mi ce s-a întâmplat în garajul ăla, mârâi Lena.

— Nu știu. Nu-mi amintesc.

— Cum de a trecut Tommy de tine? Ai leșinat? Ai căzut?

— Nu contează. A fugit. Asta e important. Tot ce s-a întâmplat după aceea e vina lui.

— Nu ne-am identificat în garaj. Erau doar trei oameni care-și îndreptaseră pistoalele către capul lui.

— Mă bucur să aud că recunoști că ai făcut ceva greșit azi, prințeso, zise el, uitându-se aspru spre ea.

Lena se simți copleșită de furie, gata să provoace orice daună putea.

— Când Brad a strigat „Poliția!”, Tommy s-a oprit. S-a întors. Avea cuțitul pentru corespondență în mână. Brad a intrat în el. Tommy nu a vrut să-l înjunghie. Asta o să-i zic oricui mă întreabă.

— A omorât-o pe aia cu sânge rece. Îmi spui tu mie că nu-ți pasă de asta?

— Desigur că-mi pasă, izbucni Lena. Doamne, Frank, nu zic că nu a făcut-o el. Zic că în momentul în care Tommy își ia un avocat, am pus-o.

— Nu am făcut nimic greșit.

— Să sperăm că judecătorul va fi de-acord cu tine, altfel va anula arestul, mărturisirea, tot ce a rezultat din prinderea lui Tommy în garaj. Puștiul ăla o să scape basma curată după ce a comis o crimă pentru că tu nu te poți ține pe picioare fără să torni o sticlă de whisky în tine. Își apropie fața

la câțiva centimetri de a lui. Așa vrei să-și aducă lumea aminte de tine, Frank? Drept un polițist care a lăsat un criminal să scape pentru că nu se putea abține de la băut în timpul serviciului?

Frank deschise din nou robinetul. Își aruncă apă pe față și pe ceafă. Ea văzu că îi tremurau din nou mâinile. Avea încheieturile degetelor julite rău de tot. Cât de tare îl lovise Frank pe Tommy încât dinții băiatului reușiseră să treacă prin mănușa de piele a lui Frank?

— E vina ta că s-a terminat prost. Tommy a trecut de tine. Nu știu ce făceai de te tăvăleai pe podea, cum te-ai tăiat pe braț, dar știu dacă ți-ai fi făcut treaba și l-ai fi oprit la ușă…

— Taci, Lena!

— Du-te dracului!

— Totuși sunt șeful tău.

— Nu mai ești, bețivan de nimic ce ești! Băgă mâna în buzunar și scoase demisia. Când el nu o luă, ea i-o aruncă în față: Am terminat-o cu tine!

El nu ridică scrisoarea. Nu-i răspunse cu un șir de obscenități. În schimb, o întrebă:

— Ce pix ai folosit?

— Poftim?

— Pixul pe care ți l-a dat Jeffrey. Pe ăla l-ai folosit?

— Încerci să mă faci să mă simt vinovată ca să rămân? Ai să calci în picioare amintirea lui Jeffrey ca să rămân să te ajut să cureți mizeria asta?

— Unde ți-e pixul?

Când ea nu i-l dădu, el începu să o caute în haină, să-i pipăie buzunarele. Ea se împotrivi, luându-l la palme și împingându-l de perete.

— Pleacă de lângă mine! îi zise ea împingându-l înapoi pe chiuvetă. Ce dracu’ ai?

El o privi în ochi pentru prima oară de când intrase în încăpere.

— Tommy s-a sinucis în celulă.

Lena își puse mâna la gură.

— Și-a tăiat încheieturile cu o rezervă de pix. Din aceea din metal, care se folosește pentru pixurile bune. Pixuri bune, ca cele pe care ni le-a dat Jeffrey.

Mâna lui Lena rămase inertă timp de câteva secunde. Găsi pixul acolo unde îl ținea întotdeauna – în spirala carnețelului din buzunarul din spate. Îl răsuci să-l deschidă, dar mina nu ieși.

— Rahat, șuieră Lena desfiletând capacul. Nu… nu… Pixul era gol. Cum a… Simți că-i vine rău de supărare. I se strânse stomacul. Ce a…

— L-ai percheziționat înainte să-l bagi în celulă? întrebă Frank.

— Desigur că…

Chiar așa să fie? Stătuse Lena să-l percheziționeze sau îl aruncase în celulă cât de repede putuse ca să ajungă la spital?

— Bine că nu a atacat pe nimeni cât timp a fost acolo. Deja omorâse o persoană și înjunghiase un polițist.

Lena nu mai putea sta în picioare, genunchii îi cedaseră. Se prăbuși la podea.

— Chiar e mort? Ești sigur?

— A sângerat până a murit.

— De ce? zise Lena punându-și capul în palme.

— Ce i-ai zis?

— Nu i-am…

Scutură din cap, încercând să scape de imaginea lui Tommy Braham zăcând mort. Era supărat când l-a închis, dar cu gând de sinucidere? Ea nu prea credea. Chiar și la cât de grăbită era să ajungă la spital, Lena i-ar fi spus ceva ofițerului de la arestări dacă ar fi considerat că Tommy avea nevoie să fie supravegheat.

— De ce a făcut-o?

— Probabil i-ai zis tu ceva.

Se uită în sus la Frank. Acum i-o plătea înapoi cu aceeași monedă. Își dădu seama după privirea meschină din ochii lui.

— Cel puțin asta crede Sara Linton, adăugă el.

— Ce legătură are Sara cu asta?

— Am sunat-o pentru că Tommy, arestatul tău, nu se calma. M-am gândit că ea poate să-i dea ceva care să-l ajute. Era de față când l-am găsit.

Lena știa că trebuia să-și facă griji pentru fundul ei, dar se gândea numai la Tommy Braham. Ce-l apucase? Ce-l împinsese pe puștiul ăla prost să facă așa ceva?

— A chemat un ștab de la GBI să investigheze cazul. Knox a avut deja de a face cu el. Și-a dat seama că Tommy a primit pixul de la noi.

Lena simți un gust groaznic în fundul gâtului. Tommy era arestatul ei. Era în grija ei. Din punct de vedere legal, el era responsabilitatea ei.

— Știu că rezerva era de la mine?

Frank se scotoci prin buzunar. Îi aruncă lui Lena un pachet din carton. Ea recunoscu emblema Cross. O rezervă nouă era învelită într-o apărătoare de plastic.

— Abia ai cumpărat asta? întrebă ea.

— Nu-s atât de prost, îi zise el. Le cumpăr online, nu se găsesc rezerve la noi în oraș.

Toată lumea făcea la fel. Era incomod, dar cadoul însemna mult, mai ales acum, că Jeffrey nu mai era. Lena avea zece rezerve acasă într-o cutie.

— Am încurcat-o amândoi cu asta, zise el.

Lena nu-i răspunse. Derula timpul petrecut cu Tommy, încercând să-și dea seama când se hotărâse să-și pună capăt zilelor. Îi spusese ceva înainte să încuie ușa celulei? Lena nu prea credea. Poate că era unul dintre multele indicii care-i scăpaseră. Tommy se calmase prea repede după ce ea ieșise din cameră să ia niște șervețele. Îl dusese în celulă la scurt timp după aceea. Se smiorcăia, dar își ținuse gura, chiar și când închisese ușa greoaie de metal. Se zicea dintotdeauna că cei tăcuți erau cei care se hotărâseră deja. Cum de îi scăpase ei asta? Cum de nu observase?

— Trebuie să ne apărăm reciproc, să susținem aceeași variantă.

Ea scutură din cap. Cum se băgase în încurcătura asta? De ce imediat ce ieșea dintr-un rahat, intra în altul?

— Sara vrea sânge. Pe al tău. Crede că a găsit în sfârșit o cale să te pedepsească pentru ce i-ai făcut lui Jeffrey.

— Nu i-am făcut nimic, zise Lena ridicându-și repede capul.

— Amândoi știm că altfel stă treaba, nu-i așa?

Cuvintele lui o străpunseră direct în inimă.

— Ești un nenorocit. Știi asta?

— E, păi și tu la fel.

Lena simți cum o înțepa mâna. Strângea ambalajul de plastic atât de tare încât începuse să-i perforeze pielea. Încercă să-l rupă, dar avea unghiile prea scurte. În cele din urmă rupse cartonul cu dinții și-l îndepărtă de plastic.

— Cât de solidă e mărturisirea aia? întrebă Frank.

— Tommy a recunoscut tot. A pus pe hârtie, răspunse ea în timp ce vârî noua rezervă în pix.

— Ai face bine să strigi asta oricui te ascultă, pentru că altfel tatăl lui te dă în judecată pentru tot ce ai.

— O Celica veche de cincisprezece ani și o ipotecă de optzeci de mii de dolari pe o casă de șaizeci de mii? Poate să ia cheile chiar acum, fornăi ea.

— O să-ți pierzi insigna.

— Poate că ar trebui. Renunță la pix, renunță la tot. Cu patru ani în urmă, Lena s-ar fi luptat să găsească o cale să acopere toată povestea. Acum, tot ce voia era să spună adevărul și să meargă mai departe. Asta nu schimbă nimic, Frank. Tommy era responsabilitatea mea. Voi suporta consecințele. Dar și tu va trebui să le suporți consecințele faptelor tale.

— Nu trebuie neapărat să fie așa.

— Cum adică? întrebă Lena uitându-se la el și mirându-se de schimbarea bruscă.

— Tommy a ucis-o pe fata aia. Crezi că o să-i pese cuiva că un mic retardat criminal și-a tăiat venele în celula de arest? Frank se șterse la gură cu dosul palmei. A omorât-o pe fata aia, Lee. A înjunghiat-o în ceafă de parcă răpunea un animal. Și asta numai pentru că ea nu-i voia cocoșelul.

Lena închise ochii. Era atât de obosită, încât nu putea gândi. Dar știa că Frank avea dreptate. Nimănui nu i-ar păsa de moartea lui Tommy. Dar asta nu însemna că era în regulă. Asta nu schimba ce se întâmplase în garaj în ziua aceea, nici nu repara pagubele provocate lui Brad.

— Ți-a ieșit de sub control băutul. Nu am zis nimic despre faptul că Brad nu era în formă. Poate că se va face bine sau poată că tăcerea mea va însemna moartea lui. Nu știu. Nu am de gând să văd cum ți se întâmplă și ție același lucru. Nu îți poți face datoria, Frank. Nu ar trebui să te urci la volan, darămite să porți o armă.

Frank îngenunche în fața ei.

— Poți să pierzi mult mai multe lucruri, Lena. Gândește-te.

— N-am la ce să mă gândesc. M-am hotărât.

— Pot să-i spun oricând lui Gavin Wayne despre iubițelul tău.

— Ai grijă să te speli pe dinți înainte, să nu puți a whisky.

— Amândoi știm ce neplăceri aș putea cauza.

— Când ai devenit atât de nobil?

— Iubițelul tău *chiar* te cunoaște, Lena? continuă Frank, încrețindu-și buzele într-un zâmbet. Gândește-te la toate lucrurile pe care mi le-ai spus de-a lungul anilor. Toate mașinile alea de poliție în care am stat împreună. Toate nopțile alea târzii și diminețile de după ce a murit Jeffrey. Își arătă dinții galbeni: Ești o polițistă coruptă, Lena. Crezi că iubitul tău o să ierte asta?

— Nu sunt coruptă. Se încinsese de multe ori, dar nu întrecuse niciodată măsura. Sunt o polițistă bună și tu știi asta.

— Ești sigură de asta? îi rânji el. Brad a fost înjunghiat în timp ce tu stăteai cu degetu-n fund. Ai convins un retardat de nouăsprezece ani să se sinucidă. Am un martor în celula alăturată care va spune orice-i zic eu dacă-l las să ducă înapoi la soție.

Lena simți cum i se oprește inima în piept, dar el continuă:

— Tu crezi că o să-mi abandonez pensia, să-mi predau arma și insigna doar pentru că ți s-a dezvoltat ție conștiința? zise el izbucnind în râs. Ascultă la mine, fato, nu vrei să mă apuc să le spun oamenilor ce știu despre tine, pentru că până tac, o să ai noroc dacă nu stai de partea cealaltă a ușii de la închisoare.

— Nu mi-ai face una ca asta.

— Mergi țanțoșă prin oraș, de parcă ai fi cine știe ce șmecheră, cu reputația proastă în buzunar. Nu te-a tot avertizat Jeffrey de asta? Te-ai certat cu prea mulți. Prea multă lume din oraș umblă cu un cuțit înfipt în spate.

— Tacă-ți gura, Frank.

— Când ai o reputație proastă, chestia e că lumea va crede aproape orice se spune despre tine. Se propti bine pe călcâie: Șeful ar fi putut să scape basma curată după o crimă pentru că nimeni nu-l credea capabil să facă ceva rău. Crezi că lumea crede același lucru despre tine? Crezi că au încredere în caracterul tău?

— Nu poți dovedi nimic și știi asta.

— Trebuie? Zâmbi din nou, buzele scoțându-i la iveală dinții. Am trăit în orașul ăsta toată viața. Lumea mă cunoaște. Au încredere în mine, în ceea ce le zic. Și dacă le zic că ești o polițistă coruptă…

Ridică din umeri.

Lui Lena i se strânsese pieptul atât de mult, încât abia mai putea respira.

— Poate că o să-l scot pe pretenu' Jared la o bere, continuă Frank. Pun pariu că nu ar deranja-o pe Sara Linton să vină și ea. Ce zici de asta? Ei

doi, vorbind frumușel despre tine? Nu uita cât de nemernic sunt, fetițo. Și să nu crezi niciun minut că nu o să te dau dracului pe pustiu că să-mi salvez eu pielea.

Ochii apoși ai lui Frank se holbau la ea. Lena îl privi cu ură. Știa că el vorbește serios. Amenințarea era la fel de reală ca o bombă cu ceas.

Frank își scoase sticla. Desfiletă cu atenție capacul și luă o înghițitură lungă.

— Ce vrei să fac? aproape că șopti Lena.

Frank zâmbi într-un fel în care o făcu pe Lena să se simtă de parcă era ceva în care el călcase.

— Doar spune adevărul. Tommy a mărturisit că a omorât-o pe Allison Spooner. L-a înjunghiat pe Brad. Nimic altceva nu mai contează. Frank ridică din umeri din nou: Joci după regulile mele până scăpăm de asta și poate că te voi lăsa să te duci la Macon, să fii cu iubițelul tău.

— Și mai ce? întrebă ea.

Întotdeauna mai era ceva.

El scoase din buzunar o pungă de plastic pentru probe. Acum că îl vedea de-aproape, Lena se întreba cum de crezuse vreodată că era adevărat – lama groasă și neascuțită, mânerul din piele falsă. Cuțitul pentru corespondență.

El îi aruncă punga în poală.

— Scapă de el.

Capitolul 7

Sara stătea la masa din sufragerie răsfoind o revistă, în timp ce sora și mama ei jucau cărți. Vărul ei Hareton li se alăturase cu o jumătate de oră înainte, venind pe nepusă masă, fără să sune înainte, ca de obicei. Hareton era cu doi ani mai mare ca Sara. Dintotdeauna se întrecuseră în toate, de aceea o făcuse să iasă afară când ploua cu găleata să se uite la BMW-ul lui 750Li nou-nouț. Era un mister pentru Sara cum de își permitea el o asemenea mașină luxoasă cu un salariu de doctor în zona rurală, dar ea se minună de complezență pentru că nu avea energie pentru altceva.

Își iubea vărul, dar câteodată i se părea că scopul lui în viață era să o calce pe ea pe nervi. Făcea mișto de înălțimea ei. Îi spunea „roșcata" numai ca să o enerveze. Cel mai tare o deranja faptul că toată lumea credea că el era fermecător. Chiar și propria ei mamă avea o părere extraordinară despre el – un punct dureros în mod special, deoarece Cathy nu-și privea copiii cu aceeași bunăvoință. Cea mai mare problemă a Sarei cu Hareton era că el nu lua nicio situație în serios, ceea ce putea o fi povară asupra celor din jurul lui.

Sara termină revista și o luă de la început, întrebându-se de ce nicio pagină nu-i părea cunoscută. Era prea distrată ca să citească și prea inteligentă să poarte o discuție cu cei de la masă. Mai ales cu Hareton, care părea hotărât să-i atragă atenția.

— Ce este? întrebă ea în cele din urmă.

El plesni o carte pe masă.

— Cum e vremea acolo sus, roșcato?

Sara îi aruncă aceeași privire pe care i-o aruncase cu treizeci de ani în urmă, când pusese pentru prima oară întrebarea asta.

— Plăcută.

El mai puse jos încă o carte. Tessa și Cathy oftară.

— Ești în concediu, roșcato. Care-i problema?

Sara închise revista, luptându-se cu dorința de a-i spune că-i părea rău că nu era mai vioaie, dar nu prea putea să-și scoată din cap imaginea cu Tommy Braham zăcând mort pe podeaua închisorii. O privire rapidă către Cathy îi spuse Sarei că mama ei știa exact la ce se gândea.

— Aștept pe cineva, recunoscu ea în cele din urmă. Will Trent. E un agent de la GBI.

— Ce caută un agent la GBI aici? întrebă Cathy îngustându-și ochii.

— Investighează crima de la lac.

— Și moartea lui Tommy, de la secția de poliție, adăugă Cathy tăios. Ce caută la noi acasă?

— Nu a apucat să cineze. M-am gândit că tu ai putea…

— Acum sunt responsabilă cu hrănirea străinilor?

Ca de obicei, Tessa înrăutățți situația.

— O să fii responsabilă să-l și cazezi peste noapte, îi spuse Sarei. Hotelul este închis pentru renovare. Dacă nu cumva are chef să conducă patruzeci și cinci de minute până în Cooperstown, mai bine du-te să faci curățenie în apartamentul de deasupra garajului.

Sara se abținu să înjure, chiar dacă-i stătea pe vârful limbii. Hareton stătea aplecat în față, cu bărbia în mâini, de parcă se uita la un film.

Cathy amestecă din nou cărțile. Zgomotul fu amplificat de tensiune.

— De unde te cunoaște omul ăsta?

— Sunt tot timpul polițiști la spital.

Nu era tocmai o minciună, dar pe aproape.

— Ce se petrece aici, Sara?

— E complicat, răspunse ea ridicând din umeri.

Gestul părea atât de fals încât se chinui să-și coboare umerii la loc.

— Complicat? răsună Cathy. Ce repede s-a mai întâmplat! Trânti cărțile pe masă și se ridică în picioare. Atunci să mă duc să-i spun lui taică-tu să pună niște pantaloni pe el.

Tessa așteptă până plecă mama ei.

— Mai bine îi spui, surioară. Oricum o să te facă să-i zici, vrând nevrând.

— Nu-i treaba ei.

Tessa izbucni într-un râs ca un lătrat. *Totul* era treaba mamei lor.

Hareton luă cărțile.

— Hai, roșcato. Nu iei lucrurile prea în serios? Ăsta este probabil unul dintre cele mai palpitante lucruri care i s-au întâmplat lui Brad Stephens în toată viața lui. Tipul încă stă cu maică-sa.

— Nu e amuzant, Hareton. Doi oameni sunt morți.

— Un retardat și o studentă. Orașul e în doliu.

Sara își mușcă limba ca să nu-l spintece în două.

Hareton oftă în timp ce amesteca cărțile.

— Bine. La chestia cu fata din lac am fost nedrept, dar cu Tommy e pe bună dreptate. Oamenii nu se sinucid din senin, fără niciun motiv. Se simțea vinovat pentru că o omorâse pe fată. De asta l-a înjunghiat pe Brad. Și cu asta basta.

— Zici că ești polițist.

— Păi… Își puse mâna pe piept: *Chiar* m-am costumat în polițist de Haloween. Se întoarse către Tessa: Mai ții minte chilotul tanga?

— Aia a fost la o petrecere de ziua mea, nu Haloween, își aminti Tessa. În primul rând, de ce te-ai dus la închisoare? o întrebă pe Sara.

— Tommy avea nevoie… Nu se sinchisi să termine propoziția. Nu știu de ce m-am dus acolo. Se ridică de la masă. Îmi pare rău. Bine? Îmi pare rău că m-am dus la secție. Îmi pare rău că am adus problema acasă. Îmi pare rău că mama e supărată pe mine. Îmi rău că am venit aici.

— Surioară… începu Tessa, dar Sara plecă înainte ca aceasta să mai poată spune ceva.

Ochii i se umplură de lacrimi pentru a nu știu câta oară în ziua aceea, în timp ce merse pe hol și se opri în fața ușii de la intrare. Ar trebui să se ducă sus și să vorbească cu mama ei. Sara ar putea măcar să născocească o explicație care să o facă pe Cathy să nu se mai îngrijoreze. Desigur, Cathy nu ar crede nicio explicație de-a Sarei, pentru că amândouă știau adevărul: Sara încerca să-i facă necazuri lui Lena. Mamei ei nu i-ar face plăcere deloc să-i zică Sarei că totul era în zadar. Ar avea dreptate – cel puțin parțial. Lena se pricepea la mințit, înșelat și orice alte subterfugii ca să nu intre în bucluc. Sara nu se putea lupta cu femeia aceea pentru că îi lipsea viclenia de bază cu care Lena aborda fiecare situație din viața ei.

Și cum rămâne cu fata moartă? Sara nu era mai presus de Hareton. O ignorase complet pe Allison Spooner, îi tratase moartea ca pe încă o ocazie de a o ataca pe Lena. Oamenii din oraș care o cunoșteau pe Allison începuseră să vorbească. Tessa stătuse la telefon toată după-amiaza și avea povestea pregătită pentru Sara când se întoarse din centru. Allison era mignonă și voioasă, genul de fată manierată ca la țară și cu un zâmbet luminos pentru străini. Lucra la restaurant în timpul zilei și la sfârșit de săptămână. Trebuie să aibă o familie pe undeva, o mamă și un tată care tocmai ce primiseră cea mai îngrozitoare veste pe care o poate auzi un părinte. Cu siguranță erau în drum spre districtul Grant în momentul acela, cu inimile frângându-se și mai tare cu fiecare kilometru străbătut.

Se auziră pași pe scările din spatele ei – era Cathy, după cum pășea. Sara o auzi pe mama ei cum se opri când ajunse la capătul scărilor, apoi se îndreptă către bucătărie.

Sara expiră, fără să-și dea seama că își ținuse respirația.

— Scumpo? o strigă Eddie de sus.

El își asculta discurile vechi, așa cum făcea când se simțea melancolic.

— Sunt bine, tati.

Aștepta ca podele care scârțâiau să o anunțe că el se întorsese în cameră. Dură ceva.

Ea își închise ochii din nou. Tatăl ei puse un disc cu Bruce Springsteen; acul se învârtea în gol pe discul de vinil acolo unde discul era zgâriat. O auzea pe mama ei cum se mișca în bucătărie. Zornăiau farfurii și oale. Probabil că Hareton spusese ceva amuzant, pentru că râsul Tessei răsună în toată casa.

Sara se uită afară pe stradă, frecându-se pe brațe pentru a se încălzi, căci i se făcuse frig. Știa și ea cât era de prostesc să aștepte la ușă un bărbat care era posibil nici să nu vină. Deși Sara nu era dispusă să recunoască, ea voia mai mult decât informații de la Will. El venise din viața ei din Atlanta. El îi reamintea că mai exista altceva care o aștepta.

Și slavă Domnului că în sfârșit venise.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Sara îl privi pe Will cum ascundea diferitele obiecte electronice din Porsche-ul său. Părea că durează mai mult de data asta sau poate că ea era mai nerăbdătoare. Coborî în cele din urmă din mașină. Ținea dosarul pe care i-l dăduse ea deasupra capului ca să se ferească de ploaie, în timp ce alerga pe alee.

Dădu să deschidă ușa, dar se răzgândi. Nu voia ca el să creadă că stătuse acolo să-l aștepte. Dar dacă încerca să se ascundă, probabil că nu ar fi trebuit să se uite la el prin geam.

— Idioato, murmură ea, deschizând ușa.

— Bună.

El își scutură ploaia din păr, profitând de veranda acoperită.

— Vrei să… se întinse Sara către dosarul ud din mâna lui.

Sara se abținu să scoată un oftat de dezamăgire. Era ud leoarcă. Totul ar fi fost distrus.

— Poftim, zise el, ridicându-și puloverul și scoțându-și din pantaloni maioul.

Sara văzu hârtiile pe care i le dăduse lipite de pielea lui goală. Văzu de asemenea și ceea ce părea a fi o vânătaie în formă de evantai de-a lungul abdomenului, care dispărea în jos, sub talia blugilor.

— Ce…

El își trase repede maioul.

— Mulțumesc. Se scărpină pe față, un tic nervos de care ea uitase. Cred că putem să aruncăm dosarul ăsta.

Ea aprobă din cap, neștiind ce altceva să spună. Și Will părea ca nu avea cuvinte. Se priviră până când se aprinse lumina în hol.

Cathy stătea în ușa bucătăriei, cu mâinile în șold. Eddie coborî pe scări. Fusese cel mai jenant moment de tăcere pe care Sara îl trăise vreodată. Simți pentru prima dată ce încurcătură monumentală crease în ziua aceea. Dacă ar fi putut pocni din degete ca să ia totul de la început, ar fi fost încă în Atlanta și familia ei ar fi fost scutită de această situație îngrozitoare. Îi venea să intre în pământ de rușine.

Tatăl ei rupse tăcerea. Îi întinse mâna lui Will.

— Eddie Linton. Sunt bucuros că te putem adăposti de ploaie.

— Will Trent, zise Will, strângându-i ferm mâna.

— Eu sunt Cathy, interveni mama ei, mângâindu-i brațul lui Will. Dumnezeule, ești ud leoarcă. Eddie, ia du-te să vezi dacă nu găsești ceva cu care să se schimbe. Dintr-un oarecare motiv, Eddie râse în sinea lui în timp ce urca scările. Hai să scoatem puloverul ăsta, înainte să răcești.

Will părea la fel de jenat cum ar părea orice bărbat dacă o femeie mult prea politicoasă, de șaizeci și trei de ani, i-ar fi spus să se dezbrace în holul ei. Totuși, se conformă, ridicându-și

puloverul peste cap. Purta un tricou negru cu mânecă lungă pe dedesubt. Începuse să-i iasă din pantaloni când își ridică brațele, iar Sara se întinse fără să se gândească, ca să-i țină tricoul.

Cathy îi aruncă o privire aspră, ceea ce o făcu pe Sara să se simtă de parcă ar fi fost prinsă furând.

— Mama, începu să spună Sara, simțind cum o năpădea o sudoare rece. Chiar am nevoie să vorbesc cu tine.

— O să avem destul timp mai încolo, scumpo. Fiica mea îmi spune că ești din Atlanta, i se adresă Cathy lui Will, luându-l de braț în timp ce-l conducea pe hol.

— Așa este doamnă.

— Din care parte? Am o soră care locuiește în Buckhead.

— Ăă… Se uită înapoi la Sara: Din Poncey-Highlands, e aproape…

— Știu exact unde este. Sigur stai aproape de Sara.

— Da, doamnă.

— Mamă…

— Mai încolo, dragă. Cathy îi aruncă un zâmbet șiret în timp ce-l conducea în sufragerie. Ea este Tessa, mezina. Hareton Earnshaw este băiatul fratelui meu.

Hareton îi aruncă o privire de evaluare.

— Vai, ce înalt ești!

— Ignoră-l, îl sfătui Tessa, în timp ce-i strânse mâna. Îmi pare bine să te cunosc.

Will se așeză pe locul cel mai apropiat, iar Sara simți cum îi stătu inima în loc de panică. Era locul lui Jeffrey.

Cathy nu era complet lipsită de suflet.

— Hai să te așezăm în capul mesei, sugeră ea, împingându-l ușor pe Will în direcția bună. Mă întorc imediat cu cina ta.

Sara se afundă în scaun lângă el. Își puse mâna pe brațul lui.

— Îmi pare *atât* de rău.

— Pentru ce?

— Mulțumesc că te prefaci, dar nu avem mult timp înainte ca… Sara își trase mâna. Mama ei se întorsese deja cu farfuria de mâncare.

— Sper că îți place puiul prăjit.

— Da, doamnă, zise Will uitându-se în jos la farfuria plină.

Era destulă mâncare pentru jumătate de oraș.

— Ceai îndulcit? întrebă Cathy.

Sara se ridică în picioare, dar mama ei îi făcu semn cu capul Tessei să aducă un pahar, apoi continuă:

— Spune-mi cum ai cunoscut-o pe fiica mea.

— Am cunoscut-o pe Dr. Linton la spital, zise Will după ce își ridică un deget ca să aibă timp să înghită o gură de fasole.

Sarei îi venea să-l pupe pentru formalitatea cu care vorbea.

— Mamă, partenera agentului Trent mi-a fost pacientă, explică Sara.

— Chiar așa?

Will dădu din cap, luând o îmbucătură sănătoasă de pui. Sara nu își putea da seama dacă îi era foame sau căuta cu disperare un motiv să nu vorbească. Riscă să-i arunce o privire lui Hareton. Pentru prima dată în viața lui nefericită, alesese să rămână tăcut.

— Este și soția dumneavoastră în poliție?

Will se opri din mestecat.

— V-am observat verigheta.

El se uită în jos la mâna sa. Cathy nu-l scăpă din privire. El mai mestecă puțin. În cele din urmă, răspunse:

— Ea este detectiv particular.

— Cred că aveți multe subiecte de discuție. V-ați cunoscut în timpul uneia dintre anchetele tale?

El se șterse la gură.

— Mâncarea asta e foarte bună.

Tessa așeză un pahar de ceai în fața lui. Will luă o înghițitură lungă, iar Sara se întrebă dacă el își

dorea să fie ceva mai tare în pahar.

Cathy își menținu presiunea subtilă.

— Aș fi vrut ca fetele mele să fie interesate de gătit, dar nu s-a lipit de niciuna dintre ele. Făcu o pauză să respire. Spune-mi, domnule Trent, de unde este familia ta?

Sara se luptă cu dorința de a-și lăsa capul în mâini.

— Mamă, pe bune. Chiar nu e treaba…

— Nu e nicio problemă, zise Will ștergându-se la gură. Am crescut într-un orfelinat, îi spuse el lui Cathy.

— Fii binecuvântat.

Will părea că nu știa cum să-i răspundă. Luă din nou o gură mare de ceai.

— Domnule Trent, mezina mea mi-a adus aminte că hotelul este închis pentru renovare. Sper că vei accepta să stai la mine acasă cât timp ești aici, continuă Cathy.

Will se înecă cu ceaiul.

— Avem un apartament deasupra garajului. Îmi pare rău să spun că nu e cine știe ce, dar nu m-aș simți bine dacă v-aș pune să conduceți tocmai până la Cooperstown pe vremea asta.

Will își șterse ceaiul de pe față. Se uită la Sara pentru ajutor.

Ea scutură din cap, neputincioasă să oprească atacul de ospitalitate sudistă a mamei ei.

•

Renovarea casei familiei Linton nu se extinsese și la spălătorie. Sara trebui să coboare pe scări în partea neterminată a beciului ca să aducă niște prosoape curate pentru Will. Uscătorul încă mergea când aprinse lumina. Verifică prosoapele – erau încă umede.

Sara porni la loc uscătorul. Începu să urce din nou scările, dar se opri la jumătate și se așeză. Se comportase cam ca o proastă toată ziua, dar nu era atât de nebună încât să cadă la picioarele mamei ei.

Își rezemă bărbia în mâini. Obrajii i se înroșiseră ca sfecla în momentul în care Cathy îl poftise pe Will Trent în casă.

— Surioară? șopti Tessa din capul scărilor.

— Mai încet, o preveni Sara.

Ultimul lucru de care avea nevoie era de mai multă atenție din partea mamei ei. Tessa închise ușurel ușa. Se ținu cu o mână de burtă și cu cealaltă se sprijini de balustradă în timp ce cobora pe scări.

— Ești bine?

Sara încuviință din cap, ajutând-o pe Tessa să se așeze.

— Nu-mi vine să cred că nu a mutat spălătoria sus.

— Sanctuarul ei?

Râseră amândouă. În adolescență, Tessa și Sara evitaseră în mod strategic spălătoria de frică să nu fie puse la treabă. Ele se credeau atât de istețe, până își dădură seama că mama lor de fapt se bucura de lipsa companiei.

Sara își puse mâna pe burta surorii ei.

— Hei, ce-i ăsta?

— Cred că e un bebeluș, zâmbi Tessa.

— Ești enormă, zise Sara cuprinzând-o cu ambele mâini.

— Îmi place la nebunie, șopti Tessa. N-o să-ți vină să crezi câte rahaturi am mâncat.

— Cred că îl simți cum lovește tot timpul acum.

— O să fie fotbalistă.

— Ea? zise Sara ridicându-și sprânceana.

— Zic și eu. Lem vrea să fie surpriză.

— Putem să mergem mâine la clinică. Elliot Felteau cumpărase cabinetul Sarei, dar ea era încă proprietara clădirii. Pot să mă prefac că fac ceva „proprietăresc” cu ecograful.

— Și eu vreau să fie o surpriză. În afară de asta, cred că ai destule pe cap acum.

— Mama, zise Sara, dându-și ochii peste cap.

— Dumnezeule, a fost epic. Ce mai interogatoriu! râse Tessa.

— Nu pot să cred cât de îngrozitoare a fost.

— Ai cam luat-o pe nepregătite.

— Am crezut… zise Sara scuturând din cap. Ce *fusese* în capul ei? Hareton nu prea a fost de ajutor.

— El se împacă cu situația asta mai greu decât crezi.

— Mă îndoiesc.

— Tommy îi tăia și lui iarba, zise Tessa ridicând din umeri. Știi cum e Hareton. A trecut prin multe.

Hareton își pierduse mulți prieteni și iubita de o viață după ce au fost infectați cu SIDA, dar Sara credea că era singura din familia ei care-și aducea aminte că atitudinea lui indiferentă data dinaintea epidemiei.

— Sper că nu-l va face pe Will să se simtă prost.

— Will poate să-și poarte singur de grijă.

Sara scutură din cap, gândindu-se la încurcătura pe care o crease.

— Îmi pare rău, Tess. Nu am vrut să aduc toate astea la ușa ta.

— Ce-s „toate astea”?

— O răzbunare, răspunse ea, după ce se gândi la întrebare. Cred că am găsit în sfârșit o cale de a-i veni de hac lui Lena.

— Of, scumpo, asta o să schimbe cu ceva situația?

Sara simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Nu se împotrivi de data aceasta. Tessa o văzuse într-o stare mult mai rea ca acum.

— Nu știu. Doar vreau… Făcu o pauză să respire. Vreau să-i pară rău pentru ce a făcut.

— Nu crezi că-i pare rău? continuă Tessa. Oricât de îngrozitoare e, ea îl iubea pe Jeffrey. Îl venera.

— Nu, nu-i pare rău. Nici nu vrea să accepte că Jeffrey a murit din cauza ei.

— Doar nu crezi că ea știa că nemernicul ăla de prieten al ei avea de gând să-i omoare pe Jeffrey.

— Nu e vorba de ce *a vrut* ea să se întâmple, recunoscu Sara. Ci de ce *a lăsat* să se întâmple. Jeffrey nici nu ar fi știut de existența omului ăla dacă nu ar fi fost Lena. Ea l-a băgat în viața noastră. Dacă cineva aruncă o grenadă, nu spui că este nevinovat pentru că nu s-a gândit niciodată că de fapt va exploda.

— Hai să nu mai vorbim despre ea, zise Tessa, punându-și brațul pe după umărul Sarei. Ceea ce contează e că Jeffrey te-a iubit.

Sara nu putu decât de încuviințeze cu capul. Acesta era singurul adevăr din viața ei. Știuse fără nicio îndoială că Jeffrey o iubise.

— Will e drăguț, zise Tessa, luând-o prin surprindere.

Râsul Sarei nu sună convingător, nici măcar pentru urechile ei.

— Tess, e însurat.

— Îți făcea ochi dulci la masă.

— Aia era o privire de frică.

— Cred că te place.

— Eu cred că hormonii tăi te fac să vezi lucruri.

— Fii pregătită ca prima dată să fie oribil, zise Tessa rezemându-se de trepte. Probabil că privirea Sarei o dădu de gol. Tessa rămase uimită: Nu pot să cred! Te-ai culcat deja cu cineva?

— Șșș, șopti Sara. Vorbește mai încet.

— De ce trebuie să mă prefac că sunt sub acoperire dacă tu nu ai de gând să-mi spui despre viața ta sexuală? întrebă Tessa aplecându-se în față.

— Nu am ce să-ți spun. Ai dreptate. A fost oribil. A fost prea devreme și nu m-a mai sunat niciodată.

— Și acum? Te vezi cu cineva?

Sara gândi la epidemiolog. Faptul că era pentru prima dată când se gândise la el toată săptămâna, spunea totul.

— Nu chiar. Am ieșit de câteva ori dar… Ce rost are? Sara își ridică mâinile în sus: Nu voi mai

avea o legătură ca asta cu nimeni. Jeffrey mi-a tăiat tot cheful pentru alții.

— Nu știi niciodată dacă nu încerci, o contrazise Tessa. Nu-ți refuza nimic, Sara. Jeffrey nu ar vrea așa ceva.

— Jeffrey nu ar vrea să mai ating vreun alt bărbat vreodată și tu știi asta.

— Probabil că ai dreptate. Cred totuși că Will ar fi bun pentru tine.

Sara dădu din cap, dorindu-și ca Tessa să renunțe la subiect. Chiar dacă Will ar fi fost disponibil – dacă printr-o minune ar fi fost interesat – Sara nu ar mai ieși niciodată cu un alt polițist. Nu putea să aibă un bărbat care pleca dimineața din patul ei, fără ca ea să știe dacă se va întoarce seara acasă întreg.

— Ți-am zis, e căsătorit.

— Eee, lumea e căsătorită sau *căsătorită.*

Tessa avusese parte de multă distracție la viața ei înainte să se așeze la casa ei. Practic, avea o ușă rotativă la dormitor.

— De unde are cicatricea aia pe buză?

— Habar nu am.

— Îți vine să-l săruți.

— Tess!

— Știai că a crescut într-un orfelinat?

— Credeam că erai în bucătărie când a vorbit despre asta.

— Stăteam cu urechea lipită de ușă, explică ea. Mănâncă precum copiii de la orfelinat.

— Cum adică?

— În felul ăla în care își încolăcește mâna pe după farfurie ca să nu-i fure nimeni mâncarea.

Sara nu observase asta, dar acum își dădea seama că era adevărat.

— Nu-mi pot imagina cum ar fi fost să cresc fără părinți. Adică… râse ea. După seara asta, pare ideal, dar cred că i-a fost greu.

— Probabil.

— Întreabă-l de asta.

— Ar fi nepoliticos.

— Nu vrei să știi mai multe despre el?

— Nu, minți Sara.

Desigur că voia să știe. Voia să știe despre cicatrici. Voia să știe cum ajunsese la orfelinat de mic și de ce nu fusese niciodată adoptat. Voia să știe cum de putea să stea într-o cameră plină de oameni și tot să se simtă complet singur.

— Copiii din orfelinatul meu sunt așa fericiți, zise Tessa. Le e dor de părinții lor, fără nicio îndoială. Dar au posibilitatea să meargă la școală. Primesc trei mese pe zi, haine curate. Nu trebuie să muncească. Ceilalți copii care încă au părinți sunt invidioși. Își netezi fusta: De ce nu-l întrebi pe Will cum s-a simțit el?

— Nu e treaba mea.

— Mai lasă-o pe mama încă o rundă cu el și vei afla totul. Tessa arătă cu degetul către pieptul Sarei: Trebuie să recunoști că a fost în mare formă în seara asta.

— Nu trebuie să recunosc nimic.

Tessa imită vocea blândă a mamei ei.

— Spune-mi domnule Trent, preferi chiloți normali sau boxeri? Sara râse și Tessa continuă: Prima ta experiență sexuală a fost în poziția misionarului sau de o natură mai canină?

Sara râse atât de tare încât o duru stomacul. Se șterse la ochi, gândindu-se că era prima dată când era fericită să fie acasă.

— Mi-a fost dor de tine, Tess.

— Și mie mi-a fost dor de tine surioară. Tessa se chinui să se ridice: Dar acum ar fi bine să mă duc la toaletă înainte să fac pipi pe mine de la atâta râs.

Urcă pe scări, câte o treaptă. Ușa se închise încet în spatele ei.

Sara cercetă beciul. Balansoarul și lampa mamei ei erau într-un colț, lângă un geam mic. Masa de călcat era scoasă, gata de folosit. De-a lungul peretelui din spate era aliniate cutii din plastic cu amintirile din copilăria Sarei și Tessei, cel puțin pe

acelea pe care mama lor le considerase demne de păstrat. Anuare, fotografii de la școală, carnete de note și lucrări de control umpleau câte două cutii pentru fiecare dintre ele. În cele din urmă, bebelușul Tessei va primi propria ei cutie. Ar avea botoșei și fluturași de la piesele de teatru de la școală și recitalurile de pian. Sau trofee de la fotbal, dacă Tessa făcea cum voia ea.

Sara nu putea să aibă copii din cauza unei sarcini extrauterine, pe când era studentă la medicină. Încercase să adopte un copil cu Jeffrey, dar visul acela se spulberă în ziua în care el muri. El avea un fiu pe undeva, un tânăr nemaipomenit și puternic, căruia nu i se spusese niciodată că Jeffrey era tatăl lui adevărat. Jeffrey era doar un unchi onorific, iar Sara o mătușă onorifică. Se gândea adesea să ia legătura cu băiatul, dar decizia nu era a ei. Avea o mamă și un tată care făcuseră o treabă foarte bună crescându-l. Să distrugă asta, să-i zică că avea un tată cu care nu putea vorbi niciodată, îi părea un gest de cruzime.

Cu excepția situațiilor care o implicau pe Lena, Sara avea o aversiune puternică asupra cruzimii.

Uscătorul bâzâi. Prosoapele erau oarecum gata, având în vedere că trebuia să iasă afară, în ploaia torențială. Își puse geaca pe ea și ieși din casă în liniște. Afară, ploaia se transformase în burniță din nou. Se uită în sus la cerul nopții. Chiar dacă era acoperit de nori întunecați, tot se vedeau stelele. Sara uitase cum era să fii departe de luminile orașului. Noaptea era neagră ca un cărbune. Nu se auzeau sirene sau țipete sau focuri de armă trase la întâmplare. Se auzeau numai greierii și din când în când, un câine singuratic.

Sara stătea în fața ușii lui Will, întrebându-se dacă să ciocăne. Era târziu. Era posibil să se fi culcat deja.

El deschise ușa exact când ea întoarse. Cu siguranță Will nu-i făcea ochi dulci, după cum spusese Tessa. De fapt, părea distrat.

— Prosoapele, îi spuse ea. O să ți le las aici.

— Așteaptă.

Sara își puse mâna la frunte ca să nu-i intre ploaia în ochi. Se trezi uitându-se la gura lui Will, la cicatricea de deasupra buzei sale.

— Intră, te rog.

Făcu un pas în spate ca ea să poată intra pe ușă.

Sara avu un sentiment de prudență de neexplicat. Totuși, intră.

— Îmi cer mii de scuze pentru mama.

— Ar trebui să predea un curs de interogatoriu la academie.

— Nici nu știu cum să-mi mai cer scuze.

— Te iubește foarte mult, zise el, întinzându-i unul dintre prosoapele curate ca să se șteargă pe față.

Sara nu se aștepta la un asemenea răspuns din partea lui. Credea că un bărbat care își pierduse mama la o vârstă atât de fragedă avea o părere diferită asupra impertinenței lui Cathy.

— Ai fost vreodată… Sara se opri. Lasă. Ar trebui să te las să te culci.

— Vreodată ce?

— Vreau să zic… Sara simți cum i se înroșesc obrajii din nou. Ai fost în casele asistenților maternali?

— Uneori, zise el încuviințând.

— De treabă?

— Uneori, spuse el ridicând din umeri.

Sara se gândea la vânătaia de pe burta lui nu era câtuși de puțin o vânătaie, ci ceva mult mai sinistru. Ea văzuse destule arsuri electrice la morgă. Lăsau un semn distinctiv, ca un praf de pușcă care intră pe sub piele și nu se spăla niciodată. Însemnul închis de pe corpul lui Will pălise cu timpul. Probabil se întâmplase când era mic.

— Dr. Linton?

Ea scutură din cap în semn de a-și cere scuze. Din instinct, mâna ei se așezase pe brațul lui.

— Pot să-ți mai aduc ceva? Cred că sunt niște pături în plus în dulap.

— Am să-ți pun niște întrebări dacă ai câteva minute libere.

Ea uitase motivul pentru care urcase acolo de la bun început.

— Desigur.

El arătă către canapea. Sara se cufundă în perna veche, care aproape o înghiți. Se uită prin cameră, încercând să-și dea seama cum ar vedea-o Will. Spațiul nu era cu nimic deosebit. O bucătărie lunguiață. Un dormitor minuscul, cu o baie și mai minusculă. Mocheta văzuse și vremuri mai bune. Lambriurile de lemn acopereau fiecare suprafață verticală. Canapeaua era mai bătrâna ca Sara. Era destul de mare ca să se întindă doi oameni pe ea, de aceea Cathy o mutase din camera de zi în apartamentul de sus când Sara împlinise cincisprezece ani. Nu că stăteau băieții la coadă să se întindă pe canapea cu Sara, dar stăteau pentru Tessa, care era cu trei ani mai mică.

Will puse prosoapele pe bufetul din bucătărie.

— Să-ți aduc niște apă?

— Nu, mulțumesc. Sara arătă către apartament: Îmi pare rău că nu-ți putem oferi o cazare mai bună.

— Am stat în locuri mult mai rele, zise el zâmbind.

— Dacă te încălzește cu ceva, aici e de fapt mai drăguț ca la hotel.

— Oricum mâncarea e mai bună. Făcu un gest către celălalt capăt al canapelei. Nu avea unde să se așeze în altă parte. Totuși, întrebă: Se poate?

Sara își încolăci picioarele sub ea, în timp ce stătea pe marginea pernei. Își încrucișă brațele, dându-și seama deodată că erau singuri în cameră.

Tăcerea jenantă reveni. El se juca cu verigheta, învârtind-o pe deget. Ea se întreba dacă el se gândea la soția lui. Sara o cunoscuse mai demult la spital. Angie Trent era genul acela de femeie

vivace, sufletul petrecerii, care nu ieșea niciodată din casă nemachiată. Avea unghiile perfecte. Fusta-i era strâmtă. Picioarele ei l-ar fi pus și pe Papă pe gânduri. Era la fel de diferită de Sara precum o piersică coaptă de o înghețată pe băț.

Will își împreună mâinile între genunchi.

— Mulțumesc pentru cină. Sau mulțumesc mamei tale. Nu am mai mâncat așa de… Chicoti, frecându-se pe burtă: De fapt, nu sunt sigur că am mai mâncat vreodată așa.

— Îmi pare atât de rău că te-a luat la întrebări așa.

— Nu-i nicio problemă. Îmi pare rău pentru deranj.

— E vina mea că te-am adus aici.

— Îmi pare rău că hotelul era închis.

Sara trecu la subiect, de teamă să nu-și petreacă restul nopții schimbând scuze banale.

— Ce întrebări vrei să-mi pui?

— Prima e cam delicată, zise el, după ce făcu o pauză, privind direct spre ea.

— În regulă.

— Când Șeful Wallace te-a sunat azi în cursul zilei să viii ca să-l ajuți pe Tommy… Vocea lui se stinse: Ai întotdeauna un Diazepam la tine? Ăsta e Valium, nu?

Sara nu-l putea privi în ochi. Se uită lung în jos, la măsuța de cafea. Era limpede că Will lucrase acolo. Laptopul era închis, dar lumina clipea. Erau cabluri care îl conectau la imprimanta portabilă de pe podea. Lângă el era un pachet nedesfăcut de dosare colorate. Deasupra era o riglă de lemn și un pachet de carioci colorate. Mai erau un capsator, agrafe și benzi de cauciuc.

— Dr. Linton?

— Will! Ea încercă să nu-i tremure vocea: Nu crezi că e timpul să începi să-mi spui Sara?

— Sara, zise el șovăielnic. Când ea nu spuse nimic, el continuă: Ai întotdeauna Valium la tine?

— Nu, recunoscu ea. Se simți atât de rușinată, încât nu putu decât să se uite la măsuța din fața ei. Era pentru mine. Pentru călătoria asta. În caz de…

Completă răspunsul cu o ridicare din umeri. Cum îi putea explica acestui om de ce avea nevoie să ia calmante în timpul unei sărbători în familie?

— Șeful Wallace știa că ai Valium?

— Nu. Eu m-am oferit să-l aduc, zise ea după ce se gândi la discuția pe care o avuseseră.

— Ai zis că îl ai în trusă?

— Nu am vrut să-i zic că sunt pentru…

— E în regulă, o opri el. Îmi pare foarte rău că a trebuit să pun o întrebare atât de personală. Doar încerc să-mi dau seama cum s-a întâmplat. Șeful Wallace te-a sunat să îți ceară ajutorul, dar de unde știa că tu puteai să ajuți?

Sara ridică privirea către el. Will se uită la ea, fără să clipească. Nu era nicio urmă de judecată sau milă în privirea lui. Sara nu-și putea aminti ultima dată când cineva se uitase la ea și o văzuse pe ea cu adevărat. Cu siguranță, nu de când ajunsese în oraș în dimineața aceea.

— Frank a crezut că pot vorbi cu Tommy. Să-l calmez, bănuiesc, îi zise ea.

— Ai mai ajutat vreodată persoane arestate?

— Nu chiar. Adică am fost chemată de vreo câteva ori când era vorba de o supradoză. Odată, cuiva i-a pocnit apendicele. I-am transferat pe toți la spital. Nu i-am tratat la închisoare. Nu medical.

— Și la telefon cu Șeful Wallace…

— Iartă-mă, își ceru Sara scuze. Îi poți spune Frank? Chestia e că…

— Nu trebuie să-mi explici, o asigură el. Mai devreme, la telefon când ai zis că nu prea ți-l aminteai pe Tommy Braham, că nu aveai nicio legătură cu el, ai simțit că Frank te împingea să vii la secție?

Sara își dădu seama în sfârșit unde bătea el.

— Crezi că m-a chemat după ce se întâmplase? Când Tommy era deja mort?

Ea își aminti cum Frank se uitase prin geamul celulei și își scăpase cheile pe podea. Să fi jucat teatru?

— După cum știi, ora morții nu este o știință exactă, zise Will. Dacă te-a sunat imediat după ce l-a găsit pe Tommy…

— Corpul era încă cald, își aminti ea. Dar era cald în celulă. Frank a zis că boilerul își face cap.

— S-a mai întâmplat să-și facă de cap?

— Nu am mai călcat în secția aia de peste patru ani, zise Sara dând din cap.

— Temperatura era normală când am fost eu acolo în seara asta.

Sara se rezemă de canapea. Ăștia erau oamenii care lucraseră cu Jeffrey. Oamenii în care avusese încredere toată viața. Dacă Frank Wallace avea impresia că Sara va acoperi ceva, se înșela amarnic.

— Crezi că l-au omorât ei? Sara își răspunse singură la întrebare: Am văzut cerneala albastră de la pix. Nu-mi pot imagina că l-au ținut pe Tommy pe podea și i-au zgâriat încheieturile. Există căi mai ușoare de a omorî pe cineva și de a face să pară sinucidere.

— Spânzurare, sugeră el. Optzeci la sută din sinuciderile în arestul poliției sunt realizate prin spânzurare. Deținuții sunt de șapte ori mai predispuși să se sinucidă decât restul populației. Tommy se potrivește aproape în totalitate profilului: era plin de remușcări în mod neobișnuit. Nu se oprea din plâns. Nu era însurat. Avea vârsta cuprinsă între optsprezece și douăzeci și cinci de ani. Aceasta era prima lui abatere. Acasă avea un părinte sau tutore dur care ar fi fost furios sau dezamăgit la aflarea veștii că a fost arestat.

— Tommy se potrivea profilului, recunoscu ea. Dar de ce ar amâna Frank găsirea cadavrului?

— Tu ești foarte respectată aici. Un arestat s-a sinucis în custodia poliției. Dacă tu spui că nu e nimic ciudat la mijloc, lumea te va crede.

Sara nu-l putea contrazice. Dan Brock era antreprenor de pompe funebre, nu medic. Dacă le-ar fi intrat în cap oamenilor că Tommy fusese omorât în închisoare, atunci Dan Brock ar fi fost presat puternic să infirme zvonul.

— Rezerva de la pixul pe care a folosit-o Tommy, începu Will. În seara asta, Ofițerul Knox mi-a spus că soțul tău le-a dat tuturor pixuri de Crăciun într-un an. Frumos gest.

— Nu chiar, zise Sara înainte să-și dea seama. Adică, el era ocupat, m-a rugat pe mine…

Își flutură mâna, dându-și la o parte cuvintele. Fusese atât de nervoasă pe Jeffrey că o pusese să caute pixurile, de parcă viața ei era mai puțin aglomerată decât a lui. Trecu peste asta, spunându-i lui Will:

— Sunt sigură că o rogi pe soția ta să facă anumite lucruri pentru tine când ești prins cu altele.

— Ții minte de unde ai luat pixurile? o întrebă Will zâmbind.

Sara simți încă un val de rușine prăbușindu-se asupra ei.

— Am rugat-o pe Nelly, secretara mea de la clinică, să le găsească Online. Nu am avut timp să… Dădu din cap, simțindu-se groaznic. Cred că pot găsi chitanța de la cartea de credit, dacă este important. A fost acum mai bine de cinci ani.

— Câte ai luat?

— Douăzeci și cinci, cred. Toată lumea de la secție a primit unul.

— Au costat o groază de bani.

— Da, recunoscu ea.

Jeffrey nu-i fixase un buget, iar ideea Sarei pentru un cadou scump avea un preț mai mare decât a lui Jeffrey. Totul părea atât de prostesc acum. De ce irosiseră zile în șir stând supărați unul pe celălalt? De ce contase atât de mult?

— Accentul tău este diferit aici, zise Will, luând-o prin surprindere.

— Vorbesc ca o țărancă? râse ea, fiind luată pe nepregătite.

— Mama ta are un accent minunat.

— Cultivat, zise Sara.

Cu excepția acelei seri, Sara iubise dintotdeauna sunetul vocii mamei ei.

El o surprinse din nou.

— Tu ai cam fost târâtă în mijlocul cazului ăsta, dar în multe feluri, te-ai și pus de una singură aici.

Ea simți cum se îmbujora datorită candorii lui.

Vorba lui era blândă, înțelegătoare. Ea se întreba dacă era autentic sau se folosea de una dintre tehnicile lui de intervievare.

— Știu că sună îndrăzneț, dar bănuiesc că m-ai chemat să ne întâlnim la spital, în văzul lumii, pe strada principală dintr-un motiv.

— Nu a fost calculat. Trebuie să pară așa acum, zise Sara după care râse din nou, de data asta de ea însăși, de situație.

— Stau la tine acasă. Oamenii îmi vor vedea mașina parcată în stradă. Știu cum merg lucrurile într-un orășel. Lumea va crede că este ceva între noi.

— Dar nu este. Tu ești însurat, iar eu…

— Adevărul nu e de mare ajutor în astfel de situații. Sigur știi asta.

Zâmbetul lui fu mai mult o tresărire.

Sara se uită din nou la rechizitele lui. Împărțise benzile elastice după culori. Până și agrafele erau întoarse în aceeași direcție.

— Se petrece ceva aici. Nu știu sigur dacă e ce crezi tu, dar ceva nu e în regulă la secția asta de poliție.

— Ce e?

— Nu știu încă, dar trebuie să fii pregătită pentru niște reacții neplăcute. Vorbi cu atenție: În astfel de cazuri, în care poliția este anchetată… Lor nu le place asta. Unul dintre motivele pentru care se pricep la meseria asta este că au impresia că au dreptate la orice.

— Eu sunt medic. Crede-mă, nu doar polițiștii gândesc așa.

— Vreau să fii pregătită, pentru că atunci când vom da de cap poveștii ăsteia, fie că aflu că Tommy era vinovat, fie că Detectivul Adams a dat-o în bară, fie că aflu că nimic nu era în neregulă, oamenii te vor urî că m-ai adus aici.

— M-au urât și înainte.

— Vor spune că târăști amintirea soțului tău prin mocirlă.

— Ei nu știu nimic despre el. Habar nu au.

— Vor pune lucrurile cap la cap. Situația va fi mult mai grea decât este acum. Se întoarse către ea: Eu voi face situația mai grea. Voi face niște lucruri dinadins ca să-i enervez într-atât încât să-și dea cărțile pe față. O să fii de acord cu asta?

— Și dacă zic nu?

— Atunci voi găsi o altă cale să o fac, astfel încât să nu te supăr.

Ea simți că propunerea lui era autentică și se simți vinovată pentru că-i pusese la îndoială motivele mai devreme.

— Asta nu mai este casa mea. O să plec peste trei zile, indiferent de ce se va întâmpla. Tu fă ce trebuie să faci.

— Și familia ta?

— Familia mea mă susține. Sara nu era sigură de multe lucruri în aceste zile, dar cel puțin asta era adevărat: Poate că nu sunt de acord cu mine, dar mă susțin.

— În regulă, răsuflă el ușurat, de parcă trecuse de partea cea mai grea. Am nevoie să-mi dai numărul de telefon al lui Julie Smith.

Sara anticipase rugămintea. Scoase o bucată de hârtie împăturită din buzunar și i-o înmână lui Will.

— E linie comună cu telefonul din casă? întrebă el, arătând cu degetul către telefonul de lângă canapea.

Sara încuviință din cap.

— Voiam să mă asigur că numărul e același.

Ridică receptorul și începu să formeze pe discul cu numere.

— Părinții mei nu prea sunt în pas cu tehnologia, își dădu Sara ochii peste cap.

El începu să învârtă discul, dar acesta îi alunecă de sub deget în mijlocul numărului.

— Lasă-mă pe mine, se oferi ea, luând telefonul înainte ca el să se poată opune.

Învârti discul cu o ușurință mult mai mare decât voia să recunoască.

Will ținu telefonul între ei, astfel că auziră amândoi cum vocea înregistrată informa apelantul că numărul respectiv fusese deconectat. Will puse receptorul la loc în furcă.

— O s-o pun pe Faith să-l localizeze mâine. Cred că este un telefon de unică folosință. Ții minte altceva legat de Julie? Ceva ce a zis?

— Mi-am dat seama că suna dintr-o toaletă, îi zise Sara. Mi-a spus că Tommy îi trimisese un mesaj că era la închisoare. Poate faci rost de desfășurătorul telefonului lui.

— Faith se poate ocupa și de asta, zise el. Dar vocea lui Julie? Părea tânără? Bătrână?

— Părea foarte tânără și foarte de la țară.

— De la țară cum?

— Nu ca mine, zise Sara zâmbind. Cel puțin sper că nu. Suna de parcă era dintr-un cartier sărac de la marginea orașului. A folosit cuvântul „alde”.

— Așa se vorbește la munte.

— Da? Eu nu mă pricep la dialecte.

— Am avut o misiune în Blue Ridge acum ceva vreme, explică el. Auzi des cuvântul acela pe aici?

— Nu prea. Nu din câte îmi aduc eu aminte, zise Sara dând din cap.

— În regulă. Deci o avem pe o tânără, venită probabil din Georgia sau Appalachia. Ți-a zis că era prietena lui Tommy. Ne vom uita pe desfășurătorul apelurilor efectuate de pe telefonul său ca să vedem dacă au vorbit vreodată.

— Julie Smith, zise Sara, întrebându-se de ce nu-i trecuse vreodată prin cap că poate fata folosea pseudonim.

— Poate că interceptarea telefonului ne va da ceva.

— Astea au fost de folos? zise Sara arătând către fotocopiile pe care le făcuse.

— Nu în sensul în care te-ai gândit tu. Am rugat-o pe secretara de la secție, doamna Simms, să i le trimită prin fax lui Faith. Poți să te uiți peste ele pentru mine? spuse el, răsfoindu-le.

Sara dădu paginile. Aveau numere scrise de mână în susul paginii. Se opri la a unsprezecea pagină. Cineva scrisese numărul doisprezece în colț. Doiul era pe dos.

— Tu le-ai numerotat?

— Da, zise el. Când le-am primit înapoi de la doamna Simms, una dintre pagini lipsea. Pagina unsprezece. Pagina exact de după raportul de teren al Detectivului Adams.

Sara reveni la a doua pagină. Doiul era scris corect. Verifică a treia și a cincea pagină. Ambele cifre erau cu fața în direcția corectă. Pixul fusese apăsat atât de tare, încât hârtia părea stanțată.

— Îți aduci aminte ce lipsește? întrebă el.

— Desfășurătorul de la 911, răspunse Sara după parcurse din nou paginile, concentrându-se asupra conținutului, nu asupra numerotării.

— Ești sigură?

— Mai era încă foaie din carnețelul lui Lena. Era lipită cu scotch de una singură pe o coală de hârtie. Scrisese conținutul apelului la 911.

— Îți amintești ce scria?

— Știu că era o voce de femeie. Nu prea îmi aduc aminte restul.

— Au localizat numărul de pe care sunase?

— Nu am văzut nimic care să indice asta. De ce nu-mi amintesc ce mai scria? scutură ea din cap.

— Îl putem lua de la dispecerat.

— Asta dacă nu au reușit să-l piardă.

— Nu e mare lucru, îi zice el. Ai luat dosarul de la Frank, nu?

— De la Carl Phillips.

— Ofițerul de la arestări?

— Da. Ai discutat cu el în seara asta?

— A plecat în vacanță cu familia. Nu se știe când se întoarce. Nu tu telefon, nu tu mobil. Nicio cale de a intra în legătură cu el.

Sara se simți neputincioasă.

— Mă îndoiesc că a plecat cu adevărat. Probabil că îl țin departe de mine. Cred că îl vom găsi la secție mâine, ascunzându-se în văzul lumii.

— El este singurul afro-american din echipă.

— Mulțumesc pentru informație. Asta limitează considerabil posibilitățile, zise Will râzând.

— Nu-mi vine să cred că fac asta.

— Polițiștilor nu le place să fie luați la întrebări. Se apără unul pe celălalt, chiar dacă știu că nu e bine.

Se întreba dacă Jeffrey făcuse vreodată așa ceva. Dacă ar fi făcut, ar fi fost numai pentru că voia să fie cel care face curățenie în propria lui casă. Nu ar fi lăsat niciodată pe altcineva să vină și să facă treaba pentru el.

— Unde ai făcut copiile? întrebă Will.

— În partea din față a încăperii.

— La copiatorul de lângă filtrul de cafea?

— Exact.

— Ai băut și o cafea?

— Nu am vrut să pierd vremea.

Toată lumea se holba la ea de parcă era un monstru. Singurul ei scop era să facă copiile și să iasă de acolo cât mai repede posibil.

— Deci, stăteai lângă copiator așteptând să iasă paginile. Ăla părea că era un aparat vechi. Făcea zgomot?

Sara încuviință din cap, întrebându-se unde ducea discuția.

— Ca un vâjâit sau ca un trosnit?

— Ambele, răspunse ea, amintindu-și sunetul.

— Câtă cafea era rămasă în cană? A venit cineva lângă tine?

— Nu. Cana era plină, zise ea dând din cap.

Filtrul de cafea era mai vechi decât copiatorul. Simțise miros de cafea arsă.

— A vorbit cineva cu tine?

— Nu. Nimeni nici nu se uita la… O!

Se văzuse stând lângă copiator. Aparatul era vechi, din acela în care trebuia să bagi foile una câte una. Ea citise dosarul ca să nu se uite aiurea pe pereți.

— Ce ți-ai amintit?

— M-am uitat în treacăt peste desfășurătorul de la 911 în timp ce așteptam să se încălzească copiatorul.

— Ce scria în el?

Își aminti cum stătea în secție, citind dosarul.

— Femeia a pomenit de o posibilă sinucidere. A zis că era îngrijorată că prietena ei făcuse ceva. Sara își miji ochii, forțându-se să-și amintească: Era îngrijorată că Allison avea să se sinucidă pentru că se certase cu prietenul ei.

— A zis unde credea că era Allison?

— Locul Îndrăgostiților, își aminti ea. Așa-l numesc localnicii. Este golfulețul unde a fost găsită Allison.

— Cum este acolo?

— Ca un golfuleț, zise Sara ridicând din umeri. Este romantic dacă ieși să te plimbi acolo, dar nu când plouă cu găleata și e frig.

— Este retras?

— Da.

— Deci, potrivit acestui apelant, Allison se certase cu prietenul ei. Apelantul se îngrijora că Allison avea gânduri de sinucidere. Apelantul știa de asemenea că ea avea să fie la Locul Îndrăgostiților.

— A fost probabil Julie Smith. La asta te gândești?

— Poate, dar de ce? Apelantul voia să atragă atenția asupra morții lui Allison. Julie Smith încerca să-l ajute pe Tommy Braham să scape după ce a comis o crimă. Par să aibă scopuri opuse. Făcu o pauză. Faith încearcă să dea de urma ei, dar vom avea nevoie de mai mult decât un număr deconectat ca să o găsim.

— Probabil că Frank și Lena gândesc același lucru, presupuse Sara. De asta au ascuns desfășurătorul. Ei ori nu vor ca tu să discuți cu ea, ori vor să vorbească ei cu ea mai întâi.

— Poate.

Will se scărpină pe obraz. Era limpede că lua în considerare o altă posibilitate. În sinea ei, Sara nu putea să treacă peste faptul că Marla Simms ascundea informații într-o anchetă oficială. Bătrâna lucra la secție de atât de multă vreme, încât nimeni nu mai ținea minte de când.

Will se îndreptă pe canapea. Răsfoi cu degetul paginile de pe măsuța de cafea.

— Doamna Simms a trimis din proprie inițiativă niște informații în plus. Am rugat-o pe Agentul Mitchell să scaneze foile acestea ca să le pot imprima.

Găsi paginile pe care le căuta și i le înmână Sarei. Ea recunoscu formularul, un raport al incidentelor, de două pagini. Polițiștii în patrulă completau zeci de astfel de formulare săptămânal, pentru a nota cazurile unde fuseseră chemați, dar nu se făcuse nicio arestare. Era util să le ai, în caz că se întâmpla ceva rău mai târziu, ca un fel de raport al progresului unei persoane sau a unei zone din oraș.

— Acestea sunt rapoarte ale incidentelor care arată interacțiunea lui Tommy cu forțele de ordine, zise Will, arătând către paginile din mâinile Sarei. Aici scrie despre o fată la care a început să țipe pe ringul de role.

În colțul raportului era un punct galben.

— L-ai văzut vreodată pe Tommy să-și piardă cumpătul? întrebă el.

— Niciodată.

Sara se uită și prin celelalte rapoarte de incidente. Mai erau încă două, fiecare cu ambele pagini capsate, fiecare cu un punct de cariocă colorată în colț. Unul era roșu, celălalt verde. Se uită spre Will.

— Tommy era destul de stabil. Copii ăștia sunt de obicei foarte drăguți.

— Datorită stării lor mintale?

Sara îl privi, gândindu-se la discuția lor din mașină.

— Da. El era încet la minte. Și foarte credul.

Semăna mult cu Sara.

Ea îi înmână lui Will un alt raport, arătându-i-l cu susul în jos. Puse degetul în mijlocul paginii, unde Carl Phillips descrisese incidentul.

— Ai citit partea asta?

Privi cum ochii lui Will se duseră la punctul roșu.

— Câinele care lătra. Tommy a început să țipe la vecini. Femeia a chemat poliția.

— Exact. Ea luă al treilea raport și i-l înmână cum trebuie de această dată. Apoi mai e ăsta.

Din nou, ochii lui nu se duseră la cuvinte, ci la punctul colorat.

— Raport pentru muzică dată tare acum câteva zile. Tommy a țipat la polițist.

Ea rămase tăcută, așteptând ca el să-și mai întindă o antenă. El nu se grăbi.

— La ce te gândești? îl întrebă în cele din urmă.

Ea se gândea că el era incredibil de inteligent. Sara se uită la dosare, la carioci. Îndosariase totul după culori. Caligrafia lui era ciudată, ca a unui copil. Scrisese cifra doi pe dos, dar nu cu consecvență. Nu-și dădea seama dacă o pagină era cu susul în jos sau nu. În alte circumstanțe, Sara nici nu ar fi observat. La naiba, *nu* observase ultima dată când petrecuse ceva timp cu el. El

fusese la ea acasă. Ea lucrase cu el și nu-și dăduse seama că avea o problemă.

— Ăsta e vreun fel de test? glumi el.

— Nu. Ea nu-i putea face una ca asta. Nu așa. Poate niciodată… Mă uitam la date. Răsfoi formularele ca să-și facă de lucru: Toate incidentele au avut loc pe parcursul ultimelor câteva săptămâni. Ceva trebuie să-l fi provocat. Tommy nu-și pierdea cumpătul până de curând.

— Să văd ce pot afla.

El luă înapoi paginile și le puse teanc pe masă. Era nervos. Și nu era prost. Își petrecuse o viață identificând semne și ticuri, ca să-și poată ține secretul ascuns.

— Will… spuse Sara, punându-și mâna pe brațul lui.

El se ridică în picioare și se îndepărtă.

— Vă mulțumesc, Dr. Linton.

Se ridică și Sara. Bâjbâi să zică ceva.

— Îmi pare rău că nu am fost de mai mare ajutor.

— Ați fost minunată. Mulțumiți-i mamei dumneavoastră pentru ospitalitate.

Se îndreptă spre ușă și o ținu deschisă pentru ea.

Sara plecă înainte să i se dea brânci afară. Coborî până la capătul scărilor și se întoarse, dar Will intrase deja înăuntru.

— Doamne Dumnezeule, murmură Sara în timp ce mergea prin iarba udă.

Reușise să-l facă pe Will să se simtă mai jenat decât o făcuse mama ei.

În depărtare se auzi sunetul unei mașini pe stradă. Sara privi cum trecea o patrulă de poliție. De această dată, polițistul de la volan nu-și mai ridică șapca în fața ei. De fapt, părea că o privea cu asprime.

Will o avertizase că avea să se întâmple asta, că orașul avea să se întoarcă împotriva ei. Sara nu credea că va veni momentul acela atât de repede. Râse de ea însăși, de situație, în timp ce traversă

aleea și intră în casă. Poate că Will avea probleme cu cititul cuvintelor de pe o pagină, dar se pricepea al naibii de bine la citit oamenii.

Capitolul 8

Jason Howell pășea de colo-colo în minuscula lui cameră de cămin; târșâitul picioarelor lui se amesteca cu susurul ploii pe geam. Pe jos erau presărate o mulțime de hârtii. Pe birou era o grămadă de cărți deschise și cutii goale de Red Bull. Laptopul lui antic scotea un zgomot ca un fel de oftat de epuizare atunci când intra în stand-by. Trebuia să lucreze, dar i se învârtea creierul în cap. Nimic nu-i putea reține atenția mai mult de câteva minute – nici lampa stricată de pe birou, nici puhoiul de e-mailuri din inbox și cu siguranță nici lucrarea pe care ar fi trebuit să o scrie.

Jason își puse palma sub tastatura laptopului. Plasticul era fierbinte la atingere. Ventilatorul care răcea placa de bază începuse să scoată un sunet cu câteva săptămâni înainte, cam în aceeași perioadă când aproape se procopsise cu o arsură de gradul trei pe picioare pentru că își ținuse laptopul în poală. El bănuia că ceva nu mai funcționează între baterie și încărcătorul băgat în priza din perete. Chiar și acum se simțea miros de plastic ars în aer. Jason înșfăcă cablul, dar se opri brusc înainte să-l smulgă din priză. Își mușcă vârful limbii în timp ce se uita la cablul electric șerpuitor din mâna lui. Voia ca aparatul să se supraîncălzească? Un laptop mort ar fi fost o catastrofă care i-ar fi schimbat viața. Poată că toată munca lui s-ar fi pierdut, notițele lui, cercetarea și ultimul lui an din viață s-ar fi topit într-o masă mare de plastic împuțit.

Și apoi ce?

Nu mai avea prieteni. Toată lumea când cămin îl evita când trecea pe hol. Nimeni nu vorbea cu el la cursuri și nimeni nu îi cerea notițele cu împrumut.

Nu ieșise să bea ceva de luni de zile. În afară de profesorii lui, Jason nu-și amintea să fi purtat o discuție serioasă cu cineva, de la vacanța de Paște.

Cu nimeni decât cu Allison, dar asta nu se punea. Nu prea mai vorbeau în ultima vreme. Nu făceau decât să țipe unul la celălalt din cele mai stupide motive – cine trebuia să comande pizza, cine uitase să închidă ușa. Până și sexul era prost. Ostil, mecanic, dezamăgitor.

Jason nu o putea învinovăți pe Allison dacă-l ura în momentul acela. Nu era în stare să facă nimic cum trebuie. Lucrarea lui era o învălmășeală. Notele sale erau din ce în ce mai mici. Rămânea fără banii din fondul bunicului său. Papa îi lăsase douăsprezece mii de dolari care să suplimenteze bursele și împrumuturile lui Jason pentru școală. La momentul respectiv, suma părea enormă. Acum, că Jason începuse școala de un an, suma părea mică și devenea din ce în ce mai mică pe zi ce trece.

Nu era de mirare că era atât de deprimat încât abia își ridica capul.

El și-o dorea cu adevărat pe Allison. Nu, rectific: și-o dorea pe acea Allison pe care o știuse timp de un an și unsprezece luni. Cea care zâmbea când îl vedea. Cea care nu izbucnea în plâns la fiecare cinci minute și țipa la el pentru că era un nemernic când Jason o întreba de ce era tristă.

„Din cauza ta”, zicea ea. Și cine voia să audă asta? Cine voia să fie învinovățit pentru nenorocirea altuia, când și el era afundat până la genunchi în a lui?

Și Jason *era* nenorocit. Radia asta la fel ca lampa de căldură de deasupra cartofilor prăjiți de la McDonald’s. Uitase când făcuse ultima dată duș. Nu putea să doarmă. Nimic nu-i putea face creierul să se închidă un timp destul de lung încât să se odihnească. Imediat ce se întindea, pleoapele începeau să i se deschidă și să se închidă ca nebunele. De obicei, întunericul reîmprospăta totul

în mintea lui și nu dura mult până când greutatea aceea monstruoasă a singurătății începea să-l apese pe piept, încât nu putea să respire.

Nu că lui Allison îi păsa. Ar fi putut să fie mort în momentul acela, și ea n-ar fi știut. Nu mai văzuse pe nimeni de când căminul se golise pentru vacanța de Ziua Recunoștinței, cu trei zile înainte. Până și biblioteca se închisese devreme duminică, iar ultimii întârziați se ținuseră cu ghearele de trepte în timp ce personalul închise în sfârșit ușile. Jason îi privi pe geam cum plecau, întrebându-se dacă avea să fie singuri, dacă aveau pe cineva cu care să-și petreacă sărbătoarea.

Cu excepția zumzetului constant de la Cartoon Network și al bombănelilor ocazionale a lui Jason, locul era învăluit într-o liniște totală. Nici măcar omul de serviciu nu-și făcuse apariția de câteva zile. Probabil că Jason nu ar fi trebuit să fie în clădire. Se oprise căldura când plecaseră studenții. Dormea cu cele mai călduroase haine, învelit cu haina de iarnă. Și singura persoană căreia ar fi trebuit să-i pese de asta evident că nu dădea niciun ban pe el.

Allison Spooner. Cum de se îndrăgostise el de o fată care avea un nume atât de stupid?

Îl sunase ca nebuna timp de câteva zile și apoi de ieri… nimic. Jason privea cum i se lumina telefonul cu numărul ei și de fiecare dată el nu răspundea. Mesajele ei erau toate la fel. „*Hei, sună-mă*.” Murea dacă zicea altceva? Murea dacă zicea că-i era dor de el? Purta discuții cu ea în mintea lui în care îi punea aceste întrebări, iar ea zicea: „Știi ce? Ai dreptate. Ar trebui să fiu o prietenă mai bună.”

Discuții. Mai mult fantezii.

Timp de trei zile, telefonul sunase încontinuu. Începuse să se îngrijoreze că numărul lui Allison avea să rămână gravat pe ecranul telefonului. Privi liniuțele de la indicatorul bateriei cum dispăreau una câte una. Cu fiecare liniuță, el își spunea că va

răspunde la telefon dacă ea va suna înainte să dispară următoarea. Apoi dispărea, fără ca ea să sune și el spunea la fel despre următoarea. Apoi următoarea. Jason se panică în timp ce căuta încărcătorul. Îl băgă în priza din perete și… nimic.

Tăcerea ei era foarte clară. Nu renunțai așa la cineva dacă-l iubeai. Sunai în continuare. Lăsai mesaje în care spuneai ceva mai profund și personal decât „*Hei, sună-mă*.” îți cereai scuze. Nu trimiteai la fiecare douăzeci de minute un mesaj idiot pe Messenger întrebând „Unde ești?” Îi băteai la ușă și îl rugai din tot sufletul să se vadă cu tine.

De ce renunțase ea la el?

Pentru că n-avea sânge. Asta-i reproșase ea ultima dată când vorbiseră. Jason nu era destul de bărbat să facă ceea ce trebuia făcut. Nu era destul de bărbat să aibă grijă de ea. Poate că ea avea dreptate. Lui îi *era* frică. De fiecare dată când vorbeau despre ce aveau să facă, se simțea de parcă îl strângeau intestinele. Își dorea să nu fi vorbit niciodată cu tâmpitul ăla din oraș. Își dorea să poată să dea timpul înapoi – tot ce făcuseră în ultimele două săptămâni. Allison se comporta de parcă era totul în regulă, dar știa că și ei îi era frică. Nu era prea târziu. Puteau să dea înapoi. Se puteau preface că nu se întâmplase niciodată. Numai de-ar fi văzut Allison că nu exista nicio cale de scăpare. De ce era Jason singurul din încurcătura asta care părea să fie blestemat cu o conștiință?

Deodată, se auzi un zgomot afară. Trânti ușa de perete și ieși pe hol. Jason rămase nemișcat pe întuneric, uitându-se în jur ca un nebun. Nu era nimeni acolo. Nu-l urmărea nimeni. Era doar paranoic. Având în vedere numărul de cutii de Red Bull pe care le dăduse pe gât și cele două pungi de Cheetos care-i zăceau în stomac ca o cărămidă, nu era de mirare că se simțea tensionat.

Jason se întoarse în cameră. Deschise geamul să intre puțin aer. Ploaia se domolise, dar soarele nu apăruse pe cer de câteva zile. Se uită la ceasul de lângă pat, nefiind sigur dacă era dimineață sau noapte. Mai erau doar câteva minute până la miezul nopții. Sufla un vânt rece, dar el stătuse baricadat înăuntru atât de mult încât se bucura de aerul proaspăt, chiar dacă era atât de rece încât respirația forma un nor în fața lui. Parcarea studenților era goală. Un câine se auzea lătrând în depărtare.

Se așeză din nou la birou. Se uită la lampa cu gâtul rupt de lângă laptop. Abajurul atârna de două fire, de parcă își bălăngănea capul de rușine. Acesta făcea o umbră ciudată în cameră. Nu-i plăcuse niciodată întunericul. Se simțea vulnerabil și singur. Îl făcea să se gândească la lucruri la care nu voia să se gândească.

Mai erau câteva zile până la Ziua Recunoștinței. Săptămâna trecută, Jason o sunase pe mama lui ca de obicei, dar ea nu avea chef să-l vadă. Niciodată nu avea. Jason era fiul ei din prima căsătorie, cu un tip care într-o zi a ieșit după bere și nu s-a mai întors. Al doilea ei soț i-a spus foarte clar din start că Jason nu este fiul lui. Împreună aveau trei fiice, care abia știau de existența lui Jason. El nu era invitat la reuniunile de familie, la nunți sau la mesele de sărbători. Mama lui ținea legătura cu el doar prin poștă. Îi trimitea câte un cec în valoare de douăzeci și cinci de dolari de ziua lui și de Crăciun.

Allison era cea care trebuia să schimbe lucrurile. Își petreceau sărbătorile împreună, voiau să-și întemeieze propria lor familie. Asta făcuseră timp de un an și unsprezece luni. Se duceau la film sau mâncau mâncare chinezească, neluând în seamă rudele pe care nu le plăceau și care mâncau lucruri care lor nu le priau. Erau ei doi împotriva lumii, bucuroși că se aveau unul pe celălalt. Jason nu știuse niciodată cum era să-ți fie bine. Fusese

întotdeauna pe dinafară, cu fața lipită de geam. Allison îi dăduse asta, iar acum i-o luase.

Nici nu știa dacă ea mai era încă în oraș. Era posibil să se fi dus acasă, să-și viziteze mătușa. Poate fugise cu un alt tip. Allison arăta bine. Putea să găsească pe cineva mult mai bun decât Jason. Nu ar fi fost surprins dacă ea și-o trăgea cu un alt tip chiar în momentul acela.

Un tip nou.

Gândul îl tăie ca un cuțit. Cu picioarele și brațele împletite, părul ei lung întins pe pieptul unui alt tip. Probabil era un piept păros, așa cum au bărbații, nu un piept scobit, alb ca brânza, care nu se modificase din școala generală. Tipul ăsta nou ar avea testiculele cât niște grepuri. Ar ridica-o pe Allison în brațe și i-ar pune-o ca o bestie oriunde ar vrea el.

Cum putea ea să fie cu un alt tip? De prima dată când se sărutaseră, Jason știuse că avea să se căsătorească cu ea. Îi dăduse inelul acela, cu promisiunea că de îndată ce se termină toată povestea aceea, el avea să-i cumpere unul mai bun. Unul adevărat. Allison uitase asta? Oare era ea atât de nemiloasă?

Jason își mușcă limba, apăsând-o cu dinții din față, până simți gust de sânge. Se ridică în picioare și începu din nou să pășească. Lampa stricată îi urmărea mișcările cu o umbră stranie care se legăna pe perete. Șase pași dus. Șase pași întors. Umbra ezită, se opri și porni, agățându-se de Jason ca un vis urât. Își ridică mâinile, își cocoșă umerii, iar umbra se transformă într-un monstru.

Jason își coborî mâinile, gândindu-se că avea să se sperie singur dacă nu înceta.

Dacă putea trece de Ziua Recunoștinței, toată povestea avea să se sfârșească. El și Allison aveau să fie bogați, sau cel puțin nu atât de săraci. Tommy ar fi putut să-și cumpere destul echipament ca să înceapă propria lui afacere de grădinărit. Allison ar fi putut să-și dea demisia de

la restaurant și să se concentreze asupra școlii. Jason ar… Ce ar face Jason?

I-ar cumpăra lui Allison inelul acela. L-ar îndepărta pe tipul celălalt, cu prostia lui de piept păros, din mintea ei, iar el și Allison ar merge mai departe și și-ar trăi viața împreună. Ar putea să se căsătorească. Să aibă copii. Amândoi ar fi oameni de știință, doctori. Ar putea să-și cumpere o casă nouă, mașini noi. Și-ar permite să lase aerul condiționat la șaisprezece grade toată vara dacă ar vrea. Ultimele trei luni ar fi fost o amintire îndepărtată, ceva despre care ar fi vorbit peste zece, cincisprezece ani când toate erau trecut. Ar fi la o serată. Allison ar fi băut puțin cam mult. Discuția ar fi deviat către zilele nebune din facultate, iar ochii ei ar sclipi în lumina lumânărilor în timp ce l-ar privi pe Jason, cu un zâmbet larg pe buze.

„Aaa, noi avem una și mai bună”, ar zice ea, începând să-i șocheze cu încurcătura nebună în care se băgaseră în ultimele trei săptămâni.

Ar fi ajuns să fie o poveste de petrecere, ca aceea pe care o spusese Jason despre ziua când bunicul lui îl dusese pentru prima dată la vânătoare de rațe, iar el împușcase din greșeală două momeli.

Pentru ca aceste vise să se îndeplinească, trebuia să-și termine lucrarea. Nu se putea mulțumi cu o diplomă oarecare. Trebuia să fie cel mai bun, primul din an, pentru că Allison nu o spusese, dar el știa că ei îi plăcea să aibă lucruri frumoase. Îi surâdea ideea de a intra într-un magazin și de a putea cumpăra orice voia. Ura să-și drămuiască fiecare bănuț, până la ultimul cent, în fiecare lună. Jason nu avea de gând să fie genul de soț care o întreabă cât costa o pereche de pantofi sau de ce mai avea nevoie de încă o rochie neagră. Jason avea de gând să fie genul de soț care făcea atât de mulți bani, încât Allison ar fi putut umple zece dulapuri cu haine de firmă și tot ar fi rămas bani să meargă la Cancun sau St. Croix sau oriunde se

duceau oamenii putrezi de bogați cu avioanele lor private de sărbători.

Jason își așeză degetele pe taste, dar nu le apăsă. Se simțea febril. Sentimentul de vină fusese dintotdeauna o problemă la el. Nu exista nicio pedeapsă dată de cineva mai rea decât tristețea provocată de dezamăgirea lui Jason de el însuși. Și *trebuia* să fie dezamăgit. Trebuia să se simtă oripilat de ceea ce făcuse. Ar fi trebuit să o protejeze pe Allison de toate acestea, să-i fi spus că indiferent cât de mulți bani erau la mijloc, nu merita. O pusese în pericol. Îl amestecase și pe Tommy, pentru că el era atât de prost încât făcea orice dacă-l împingeai în direcția în care trebuia. Jason era responsabil pentru amândoi. Ar fi trebuit să-și apere prietenii, nu să-i împingă în fața mașinii. Viețile lor chiar valorau atât de puțin? La asta se rezuma totul la sfârșitul zilei, douăzeci și ceva de ani de viață pentru mai puțini bani decât aducea acasă un om de serviciu?

— Nu, zise el; sunetul vocii sale fu acoperit de zgomotul ploii.

Nu putea lasă pe toți să fie târâți în asta. Allison se înșela. Jason avea sânge. Avea destul sânge ca să facă ce era corect.

În loc să scrie la lucrare, deschise o pagină de Internet. O căutare rapidă îl aduse în locul potrivit. Găsi datele de contact ascunse în josul paginii. Jason deschise e-mailul pentru a scrie un mesaj nou, dar se răzgândi. Nu voia să se afle că provenea de la el. Era o dovadă de lașitate, dar Jason prefera să fie un laș cinstit, decât să înfunde pușcăria. Nu exista nicio îndoială asupra vinovăției lui în toată povestea asta – șantaj, fraudă, cine știe ce altceva. Agenții federali s-ar fi implicat. Ar fi putut fi considerată și tentativă de omor.

Jason deschise contul de Yahoo pe care-l folosea pentru filme porno și copie adresa de contact în email. Vorbi cu voce tare în timp ce scria:

— Nu știu dacă sunteți persoana potrivită căreia să mă adresez în legătură cu asta, dar se petrece ceva foarte grav în districtul Grant la…

Vocea lui Jason se stinse, în timp ce căuta cuvântul potrivit. Era un șantier? O locație? O unitate?

— Hei!

Jason își ridică surprins capul.

— M-ai speriat de era să mă scap pe mine.

Bâjbâi cu mausul să închidă pagina.

— Ești bine?

— Ce cauți aici? întrebă Jason, uitându-se agitat la calculator.

Prostia de e-mail îl întreba dacă voia să-l salveze. Jason mișcă din nou mausul ca să micșoreze pagina. Tot îl întreba dacă voia să salveze.

— Ce scrii?

— Chestii pentru școală.

În loc să salveze pagina, Jason apăsă pe *Șterge*. Pagina se închise. Auzea clicăitul ventilatorului de la laptop, care încerca să răcească îndeajuns procesorul încât să îndeplinească cererea. Dizertația lui clipi, apoi dispăru. Ecranul se înnegri.

— Rahat, șopti Jason. Nu, nu, nu…

— Jason.

— Lasă-mă un minut.

Jason apăsă pe tasta de spațiu, încercând să trezească calculatorul. Câteodată era nevoie numai de atât. Câteodată avea nevoie să știe că el era atent.

— Tu ai cerut-o.

— Ce…

Jason se aplecă în față, închizându-și gura în timp ce fața lui se lovi de computer. Simți plasticul fierbinte pe obrazul lui. Curse un lichid închis la culoare pe lângă taste. Avea ideea nebună că laptopul era rănit, că sângera.

Vântul suflă prin geamul deschis. Jason încercă să tușească. Gâtul lui nu se conforma. Tuși din nou. Îi ieși din gură ceva umed și gros. Se uită la ea, gândindu-se că arăta ca o bucată de carne de porc. Carne rozalie. Carne crudă.

Lui Jason îi veni să vomite.

Își privi limba.

MARȚI

Capitolul 9

Will se simți ca un hoț în timp ce se furișă de-a lungul curții familiei Linton și se urcă în Porsche. Cel puțin ploaia în rafale îi dădea o scuze să-și țină capul în jos și să se miște repede. Băgă cheia în încuietoare și intră în mașină înainte să-și dea seama că era ceva prins sub ștergător. Will mârâi. Deschise portiera și încercă să ajungă la ștergător, dar brațul lui nu era destul de lung. Mâneca i se udă leoarcă când coborî din nou din mașină pentru a lua punga de sub ștergător.

Cineva îi lăsase un bilet. Hârtia era împăturită în două, pusă în siguranță într-o pungă de plastic. Will se uită în jur, în stânga și în dreapta pe stradă. Nu era nimeni, lucru deloc surprinzător, având în vedere vremea oribilă. Nu erau mașini parcate, cu motorul pornit. Will desfăcu punga. Simți un miros cunoscut.

Săpun scump.

Se uită la bucata de hârtie împăturită, întrebându-se dacă Sara-i juca vreo farsă. Se plimbase timp de jumătate de noapte prin apartamentul familiei ei, derulând în minte ultimele cinci minute din discuția lor. Ea nu spusese nimic, de fapt. Sau spusese. Avea cu siguranță o privire anume. Ceva se schimbase între ei și nu în bine.

În afară de soția lui Will, mai erau doar trei persoane în viața lui care știau despre dislexia lui. Toate găsiseră propriile lor căi de a-l face nefericit în legătură cu asta. Amanda Wagner, șefa lui, arunca din când în când cuvinte de bine despre el, cum că era incompetent profesional în cel mai bun caz și incapabil mintal în cel mai rău. Faith era mai bine intenționată, dar era prea vorbăreață. Odată, îl

bombardase pe Will cu atâtea întrebări despre tulburarea lui, încât nu a mai vorbit cu ea timp de două zile.

Soția lui, Angie, era o combinație între cele două. Ea crescuse cu Will, ajutându-l să-și facă temele, să scrie lucrări și să completeze formulare. Ea era cea care-i revedea rapoartele și se asigura că nu se exprima ca un cimpanzeu înapoiat. Era, de asemenea, predispusă la a-și oferi ajutorul în schimbul altor lucruri pe care le voia. Și nu erau niciodată lucruri bune. Cel puțin, nu pentru Will.

În felul lor, toate cele trei femei spuseseră răspicat că ele credeau că era ceva în neregulă cu el. Ceva nu era tocmai în regulă cu capul lui. Cu felul în care gândea. Cu felul în care aborda lucrurile. Nu le era milă de el. Era destul de sigur că Amanda nici nu-l plăcea. Dar îl tratau în mod diferit. Îl tratau de parcă avea o boală.

Ce ar face Sara? Poate nimic. Will nici nu era sigur dacă ea își dăduse seama. Sau poate că se amăgea singur. Sara era deșteaptă – asta era o parte din problemă. Era cu mult mai deșteaptă ca Will. O dăduse în bară? Oare ea avea vreun fel de instrument special al doctorilor pentru a prinde în capcană nătărăii nepregătiți? El trebuie să fi zis sau făcut ceva care să-l fi dat de gol. Dar ce?

Will se uită din nou la casa familiei Linton ca să se asigure că nu-l privea nimeni. Sara își formase un obicei ciudat de a se furișa în spatele ușilor închise. El despături hârtia de caiet. Era o față zâmbăreață în josul paginii.

Credea că el era un copil? Rămăsese fără steluțe aurii?

Își apăsă degetele pe ochi, simțindu-se ca un idiot. Nu era nimic sexy la un bărbat de treizeci și cinci de ani care abia putea să citească.

Se uită din nou la bilet.

Din fericire, Sara nu scrisese cu litere mici. Nu scrisese nici ca un doctor. Will își puse degetul sub fiecare literă, mișcându-și buzele în timp ce citea.

— Pom… Inima lui bătu de două ori, în mod ciudat, dar își dădu seama repede de greșeala lui. Pompe.

Știa cuvântul următor, iar cifrele nu fuseseră niciodată o problemă pentru el. Se uită din nou la ușa de la intrare. Nu era nimeni la geam. Se uită iar la bilet. „Pompe funebre 11:30.”

Și o față zâmbăreață, pentru că aparent ea credea că el era handicapat mintal.

Will băgă cheia în contact. Evident, se referea la ora autopsiei. Dar oare era și vreun fel test ca să vadă cât de bine putea el citi? Gândul că Sara Linton îl examina ca pe un cobai îl făcea să vrea să-și facă bagajele și să se mute în Honduras. Ei i-ar fi milă de el. Mai rău, ar încerca să-l ajute.

— Alo!

Will tresări atât de tare încât se lovi cu capul de plafon. Cathy Linton stătea afară, lângă mașină, cu o mimică plăcută pe față. Avea o umbrelă mare deasupra capului. Îi făcu semn să deschidă geamul.

— Bună dimineața, domnule Trent.

Era toată numai un zâmbet din nou, dar el se lăsase prostit o dată de imaginea ei de doamnă cumsecade din sud.

— Bună dimineața, doamnă Linton.

— Sper că ai dormit bine, spuse, respirația sa formând un abur dens.

El se uită din nou către casă, întrebându-se de ce Sara nu dădea și acum târcoale ușii.

— Da, doamnă, mulțumesc.

— Eu am ieșit să mă plimb. E cel mai bine să-ți începi dimineața cu puțină mișcare, zise ea, zâmbind din nou. Nu vrei să intri și să iei micul dejun cu noi?

Îi ghiorțăiau mațele atât de tare, încât era sigur că se zguduia mașina. Batonul energizant pe care-l găsise dimineață pe fundul valizei nu picase chiar la fix. O femeie precum Cathy Linton știa cum să facă biscuiți buni. Ar fi servit unt și șuncă. Probabil terci. Ouă. Cârnăciori. Era de parcă îl

invita în pădure să-i viziteze căsuța făcută din turtă dulce.

— Domnule Trent?

— Nu, doamnă, trebuie să mă apuc de lucru. Dar vă mulțumesc.

— Atunci cina. Sper că apartamentul nu a fost prea oribil azi-noapte.

Avea un fel de a spune lucruri care la început păreau sugestii, dar în final se dovedeau a fi ordine stricte.

— Nu, doamnă. A fost bine.

— O să dau o fugă acolo mai încolo ca să șterg praful. Eddie și cu mine nu l-am mai folosit de când au plecat fetele. Nici nu vreau să mă gândesc în ce stare e.

Will se gândi la mormanul de haine murdare pe care-l lăsase pe canapea. Le împachetase în Atlanta, gândindu-se că le va spăla pe toate la hotel.

— E în regulă. Eu…

— Prostii. Lovi cu mâna de portieră ca un judecător care dădea un verdict: Nu te pot lăsa să respiri tot praful ăla.

El știa că nu avea cum să o oprească.

— Doar… ăăă… Nu luați în seamă dezordinea mea. Vă rog. Îmi cer scuze.

Zâmbetul ei se schimbă în ceva mult mai blând decât până atunci. Văzu atunci de unde moștenise Sara frumusețea. Cathy se aplecă în mașină și își puse mâna pe brațul lui. Sara îl atinsese pe braț de mai multe ori cu o seară înainte. Era clar că era genul de familie afectuoasă, lucru la fel de străin pentru Will, ca și cum ar fi venit de pe Marte.

— Cina este la șapte și jumătate fix, zise ea strângându-l de braț.

— Mulțumesc.

— Să nu întârzii.

Zâmbetul ei se schimbă din nou în acela cu care el era obișnuit. Îi făcu cu ochiul înainte să se întoarcă pe călcâie și să meargă înapoi spre casă.

Will ridică geamul. Băgă mașina în viteză și merse drept înainte, dându-și seama prea târziu că direcția era greșită. Sau poate că nu. Sara îi spusese că Lakeshore era un mare cerc. Ultima dată Will se învârtise în cerc destul ca să-i ajungă toată viața, dar nu avea să riște să mai treacă încă o dată prin fața casei familiei Linton.

Strada era goală, el bănuind că datorită orei matinale. Will planifica să ajungă la secția de poliție înainte ca majoritatea polițiștilor să intre în tură. Voia să pară ager și nerăbdător. Voia ca ei să se simtă de parcă el îi călca pe coadă.

Încetini mașina în timp ce luă o curbă. Drumul era mai mult un pârâu, pentru că apa de ploaie inundase asfaltul. Manevră Porsche-ul către cealaltă parte a străzii ca să nu-și inunde podeaua mașinii. Will își petrecuse zece ani din viață și cheltuise o mare parte din economii restaurând singur modelul 911. În majoritatea timpului, stătuse aplecat peste manuale și diagrame, încercând să-și dea seama cum ar fi trebuit să funcționeze mașina. Învățase să sudeze. Învățase tinichigerie. Își dăduse seama că nu-i plăcea niciuna în mod deosebit.

Motorul era solid, dar vitezele își făceau de cap. Simțea cum aluneca ambreiajul când schimba viteza. Odată ce trecu de porțiunea inundată opri mașina, gândindu-se să lase apa să se scurgă din șasiu, în același timp întrebându-se dacă era posibil așa ceva. În față, o cutie poștală albastră, cu emblema Universității Auburn pe ea se legăna în vântul puternic. Își aminti primul număr pe care-l scrisese Sara pe fața dosarului când îi dădea indicații cum să ajungă la casa părinților ei. Will reținuse dintotdeauna numerele.

În Atlanta, Sara locuia în fosta fabrică de lactate, unul dintre complexele acelea industriale care fuseseră transformate în locuințe de lux în timpul exploziei pieței imobiliare. El remarcase că locul acela nu prea părea ca genul ei de casă. Liniile

erau prea aspre. Mobila era prea lucioasă. El își imaginase că locuia într-un loc cald și primitor, ca o căsuță.

Avusese dreptate.

Cutia poștală Auburn aparținea unei case înguste, cu un singur nivel și cu plante care năpădeau curtea din față. Sara locuise pe marginea lacului, iar afară era destulă lumină pentru ca Will să vadă aspectul splendid al curții din spate. Se întrebă cum era viața Sarei când locuia acolo. Nu îi părea genul de soție care-și aștepta soțul acasă cu cina pregătită și cu un Martini sec, dar poate că din când în când juca acest rol din bunătate. Ceva la ea îi indica o putere fantastică de a iubi.

Lumina de pe verandă se aprinse. Will băgă mașina în viteză și continuă să conducă în jurul lacului. Trecu de ieșirea către strada principală, așa că trebui să dea cu spatele. Își simți verigheta pe deget, ca un fel de semn că trebuia să cotească în acea parte. De-a lungul anilor, își antrenase mintea să-și recunoască ceasul, nu verigheta. Probabil pentru că ceasul era mai permanent.

Will o cunoscuse pe Angie Polaski când avea opt ani. Angie era cu trei ani mai mare ca el și fusese aruncată în orfelinat după ce mama ei luase o supradoză cu o combinație nasoală între heroină și speed. În timp ce Diedre Polaski zăcea în comă în baie, peștele ei avea grijă de Angie în dormitor. În cele din urmă, cineva chemă poliția. Diedre fusese conectată la aparate la spitalul de stat, unde rămase până azi, și Angie fu trimisă la Orfelinatul din Atlanta, pentru cei șapte ani care-i mai rămăseseră dintr-o copilărie deja pierdută. Will se îndrăgostise de ea la prima vedere. La unsprezece ani ea era deja traumatizată și i se citea iadul în ochi. Când nu-i masturba pe băieți în dulapul pentru haine, îi bătea de le săreau capacele cu pumnii ei surprinzător de iuți.

Will o iubise pentru înverșunarea ei, iar când înverșunarea ei l-a epuizat, el se agață de ea pentru

familiaritatea ei. Anul trecut, se căsătorise cu el dintr-o provocare, după ani de promisiuni deșarte. Ea îl înșelase. Îl împinsese către punctul în care el era gata să cedeze, apoi își afundase ghearele în carnea lui și îl trăsese înapoi. Relația lui cu Angie semăna cu un hopa-mitică. Ea când era în viața lui Will, când pleca. Apoi revenea. Făcea ce voia cu el.

Will ajunse pe strada principală după vreo câteva încercări ratate. Ploaia se mai potolise, așa că putea să vadă magazinașele aliniate de-a lungul străzii. Unul dintre ele era evident o fierărie. Altul arăta ca un magazin cu haine de damă. Exact vizavi de secția de poliție era o curățătorie. Will se gândi la maldărul lui de rufe murdare de pe canapea. Poate avea cum să-și facă timp să se strecoare înapoi la apartament și să le ia. De obicei se îmbrăca la costum și cravată când mergea la serviciu, dar nu prea avusese de unde să aleagă în dimineața aceea. Îi mai rămăseseră un tricou și o pereche de boxeri. Blugii erau destul de curați ca să mai fie purtați încă o zi. Puloverul era cel pe care-l purtase cu o seară înainte. Cașmirul nu reacționase bine în contact cu ploaia. Simțea cum materialul se strângea de fiecare dată când își încorda umerii.

Will parcă cât mai departe de ușa de la intrare, intrând cu spatele, așa încât Porsche-ul să rămână cu fața la stradă. Pe partea cealaltă, în diagonală față de secție, văzu o clădire joasă de birouri, cu cărămidă de sticlă pe fațadă. Firma decolorată de afară avea pe ea un ursuleț de pluș care ținea niște baloane. Probabil era o creșă. O mașină de poliție trecu pe stradă dar nu se opri, ci intră pe porțile a ceea ce trebuia să fi fost colegiul. Mașina lui Will era singura din parcare. El bănuia că Larry Knox era înăuntrul secției sau poate că îi dăduseră liber după ce Will plecase cu o seară înainte. În orice caz, nu avea de gând să-și petreacă următoarele

douăzeci de minute în ploaie în fața unei uși încuiate.

Formă numărul Amandei Wagner, având o speranță deșartă că ea nu venise la birou încă.

Nu avu noroc. Amanda răspunse chiar ea la telefon.

— Will la telefon, zise el. Sunt în fața secției.

Amanda nu acorda nimănui prezumția de vinovăție, mai ales lui Will.

— Tocmai ce ai ajuns acolo?

— Am ajuns azi-noapte.

Simți o oarecare ușurare. În sinea sa, Will fusese îngrijorat că Sara ar putea să o sune pe Amanda și să o roage să i se ia cazul lui Will. Ea l-ar fi vrut pe cel mai bun de la GBI, nu un analfabet funcțional, cu o servietă plină de rufe murdare.

Tonul Amandei era tăios.

— Spune, Will. Nu am toată ziua la dispoziție.

Îi relată povestea Sarei: că primise un telefon de la Julie Smith, apoi de la Frank Wallace. Că se dusese la închisoare și-l găsise pe Tommy Braham mort. Nu îi spuse despre neînțelegerile dintre Sara și Lena, în schimb sări direct la pixurile Cross pe care Jeffrey Tolliver le făcuse cadou întregului personal.

— Sunt destul de sigur că rezerva pe care a folosit-o Braham provenea de la unul dintre pixurile acelea.

— Mult noroc să afli al cui pix. Amanda observă același lucru ca și Will: Nu avem cum să știm când a murit Tommy Braham – înainte sau după ce Frank Wallace a sunat-o pe Sara.

— Vom vedea ce scoate la iveală autopsia. Dr. Linton o va face.

— Uite o rază de soare într-o zi întunecată.

— E bine să am aici pe cineva care știe ce face.

— Nu ar trebui să fii tu acela, Will?

El lăsă remarca fără niciun răspuns.

— Ce părere ai despre uciderea lui Allison Spooner? întrebă ea.

— Nu știu ce să cred. Poate că Tommy Braham a comis-o. Sau poate că ucigașul ei crede că a scăpat basma curată.

— Păi, dă-i de cap și întoarce-te aici rapid, pentru că nu or să te placă prea mult dacă dovedești că el e nevinovat.

Avea dreptate. Un lucru pe care polițiștii îl urăsc mai mult decât pe răufăcători este să se demonstreze că au greșit în privința răufăcătorilor. Will îl văzuse pe un detectiv din Atlanta cum aproape făcuse o criză când îi spusese că rezultatul analizei ADN-ului care-l dezvinovățea pe suspect trebuie să fi fost greșit.

— Am sunat la Spitalul General Macon în dimineața asta. Brad Stephens a fost băgat din nou în operație. Prima dată doctorii nu au văzut un vas de sânge care era tăiat.

— Se simte bine?

— Prognozele sunt rezervate. Îl țin sedat acum, așa că nu va vorbi cu nimeni prea curând.

— Sunt destul de sigur că nu-și va aminti nimic folositor, în afara faptului că un alt polițist i-a salvat viața.

— Fie cum o fi, el rămâne un polițist. Trebuie să te duci acolo la un moment dat și să iei parte la camaraderie. Donează niște sânge. Cumpără-i o revistă.

— Da, doamnă.

— Care e planul tău de atac?

— În dimineața asta o să-i calc pe coadă să vedem dacă urlă cineva. Faith încearcă să dea de urma lui Julie Smith și a lui Carl Phillips. Prioritatea mea este să vorbesc cu ei, dar trebuie să-i găsim mai întâi. Vreau să arunc o privire la lacul unde a fost găsită Spooner, apoi să mă duc la garajul unde locuia. Se pare că uciderea ei este cheia întregii povești. Orice îmi ascund ei, duce către crima ei.

— Nu crezi că dansează tontoroiul datorită sinuciderii?

— E posibil, dar instinctul meu îmi spune că se mai petrece ceva.

— Aaa, faimoasa ta intuiție feminină. Amanda nu scăpa nicio ocazie să-l insulte. Cum rămâne cu Adams?

— O s-o țin aproape.

— Am cunoscut-o odată. E a dracului.

— Așa am auzit și eu.

— Pune-mă la curent la sfârșitul zilei.

Ea închise telefonul înainte ca Will să poată răspunde. Își trecu degetele prin păr, întrebându-se dacă umezeala era de la ploaie sau de la transpirația lui.

Pentru a doua oară în dimineața aceea, Will tresări când cineva îi bătu în geamul mașinii. De data aceasta, cel care ciocănise era un bărbat negru mai în vârstă, care stătea lângă ușa din dreapta, rânjind la reacția lui Will. El făcu un semn de răsucire cu mâna. Will se întinse și deschise ușa.

— Urcă, nu mai sta în ploaie, îl invită Will, gândindu-se că bărbatul era prima persoană de culoare pe care o văzuse de când ajunsese în districtul Grant. Nu voia să facă nicio presupunere, dar ar fi pariat jumătate din salariul lui că afro-americanii din oraș nu-și făceau un obicei din a aborda anchetatorii în fața secției de poliție.

Bărbatul oftă în timp ce se așeză pe scaun. Will văzu că mergea cu un baston. Avea piciorul înțepenit și îndoit în mod ciudat la genunchi. Îi picura apă din haina groasă. Barba sa încărunțită era ușor umedă. Nu era atât de bătrân pe cât crezuse Will la început – avea vreo șaizeci și ceva de ani. Când vorbi, vocea lui sună ca un șmirghel care zgâria în pietriș.

— Lionel Harris.

— Will Trent.

— Pe tata îl chema Will. Prescurtare de la William, zise Lionel scoțându-și mănușa și strângându-i mâna.

— Și pe mine, îi zise Will, deși pe certificatul lui de naștere nu scria așa ceva.

Lionel arătă cu degetul către stradă:

— Tăticu' a lucrat la restaurant timp de patruzeci și trei de ani. Moș Pete l-a închis în 2001. Își plimbă mâna pe bordul de piele: Din ce an e?

— Șaptezeci și nouă, zise Will, bănuind că se referea la mașină.

— Ai muncit la ea de unul singur?

— Este atât de evident?

— Nu, zise el, deși găsise încreștitura pielii sub mânerul de la torpedo. Ai făcut o treabă bună, fiule. O treabă foarte bună.

— Să înțeleg că te pasionează mașinile?

— Soția mea ți-ar spune că sunt prea pasionat de ele. Se uită atent la verigheta lui Will: O știi de mult pe Sara?

— Nu demult.

— L-a îngrijit pe nepotul meu. Avea astm, rău de tot. Venea într-un suflet în miezul nopții ca să-l ajute. Câteodată era încă în pijama.

Will încercă să nu și-o imagineze pe Sara în pijama, deși din povestea lui Lionel își dădu seama că nu era genul pe care îl născocise mintea lui.

— Sara vine dintr-o familie bună. Își plimbă degetele de-a lungul tapițeriei de pe portieră, pe care, din fericire, Will o lucrase bine. Lionel păru să fie de acord: Ai învățat din greșeli. Ai îndoit frumos aici, la colț.

— Mi-a luat jumate de zi.

— Merită fiecare minut, aprobă el.

Will se simți ca un prost când îl întrebă:

— Carl Phillips nu e fiul tău, nu?

— Pentru că el e negru și io-s negru – zise el râzând adânc și satisfăcut.

— Nu, îl întrerupse Will. Dar apoi se corectă: De fapt, ba da. Se simți incomod când îi explică: Nu pare să fie prea multă populație minoritară pe aici.

— Cred că venind din Atlanta, ai avut un pic de șoc cultural.

Avea dreptate. În Atlanta pielea albă a lui Will îl făcea o minoritate. Districtul Grant era într-un contrast puternic.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Nu ești primul care face asta. Carl merge la aceeași biserică ca mine, dar altfel nu-l cunosc.

Will încercă să devieze discuția de la prostia lui.

— De unde știi că sunt din Atlanta?

— Pe numărul de înmatriculare scrie districtul Fulton.

Will zâmbi răbdător.

— Bine, m-ai prins, se dădu Lionel bătut. Ești aici să cercetezi chestia aia cu Tommy?

— Da, dom'le.

— A fost un copil bun.

— Îl cunoșteai?

— Îl vedeam des prin oraș. Era genul de pușți care avea treizeci de slujbe – tundea iarba, plimba câinii, arunca gunoiul, ajuta lumea să se mute. Aproape toți din oraș îl cunoșteau.

— Ce cred oamenii despre faptul că l-a înjunghiat pe Brad Stephens?

— Cam ce te-ai aștepta. Sunt confuzi, furioși. Nu știu dacă să creadă că a fost o greșeală sau… Vocea i se stinse: Că avea o problemă cu capul.

— Nu mai fusese violent până atunci?

— Nu, dar nu știi niciodată. Poate l-a provocat ceva, de a pornit nebunia.

În experiența lui Will, oamenii ori erau predispuși la violență, ori nu. Nu credea că Tommy Braham era o excepție.

— Crezi că asta s-a întâmplat? A clacat?

— Nu mai știu ce să mai cred despre nimic și Dumnezeu știe asta. Oftă istovit. Doamne, ce bătrân mă mai simt azi!

— Te dor oasele de la vreme, aprobă Will. Își rupsese mâna cu mulți ani în urmă și de fiecare

dată când se răcea vremea așa, îl dureau degetele. Ai trăit aici toată viața?

Lionel zâmbi din nou, arătându-și dinții.

— Când eram mic, oamenii numeau locul în care trăiam Orașul Negru. Se întoarse către Will: Îți vine să crezi asta? Orașul Negru, și acum locuiesc pe o stradă cu o mână de profesori universitari. Râse adânc: Multe s-au schimbat în cincizeci de ani.

— S-a schimbat și poliția?

Lionel se uită întrebător la Will, de parcă încerca să se decidă cât de multe să-i zică. În cele din urmă, păru că se decise.

— Ben Carver era șeful când am plecat eu din oraș. Nu eram singurul negru tânăr căruia i s-a părut o idee bună să plece din oraș cât mai putea. M-am înrolat în armată și m-am procopsit cu asta pentru deranj. Ciocăni în picior și sună a gol. Will își dădu seama că omul purta o proteză. Laos, în 1964. Lionel făcu o pauză timp de un minut, de parcă reflecta asupra pierderii. Pe vremea aceea erau două feluri de traiuri, la fel cum erau două feluri de legi sub conducerea Șefului Carver: pentru negri și pentru albi.

— Am auzit că s-a pensionat Carver.

— Tolliver, zise Lionel încuviințând din cap.

— Era un polițist bun?

— Nu l-am cunoscut niciodată, dar îți pot spune doar atât: acum multă vreme, tatăl meu lucra la restaurant când o profesoară de la colegiu a fost omorâtă. Toată lumea a văzut o față de negru și a început să facă presupuneri. Șeful Tolliver și-a petrecut noaptea acasă la tăticu' doar ca să se asigure că mai apucă încă o zi.

— Așa rău era?

— Șeful Tolliver era atât de bun. Allison era și ea o fată bună, adăugă Lionel.

Will simți că ajunseseră în punctul în care să discute motivul vizitei neașteptate a lui Lionel.

— O cunoșteai?

— Eu sunt proprietarul restaurantului acum. Îți vine să crezi? Dădu din cap de parcă nici lui nu-i venea să creadă încă. M-am întors acum câțiva ani și l-am scăpat pe Pete de el.

— Merge bine?

— A mers cam greu la început, dar acum este plin în majoritatea zilelor. Soția mea ține contabilitatea. Câteodată ajută și sora mea, dar e mai bine dacă nu ajută.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Allison?

— Sâmbătă seara. Avem închis duminica. În afară de Tommy, cred că am fost unul dintre ultimii care a văzut-o în viață.

— Cum se simțea?

— La fel ca de obicei. Obosită. Bucuroasă că pleca de la serviciu.

— Ce fel de persoană era?

Lionel își drese vocea, dându-și răgaz să-și adune gândurile înainte să continue.

— Nu angajez niciodată studenți. Nu știu cum să vorbească cu lumea. Ei știu doar să tasteze pe calculator sau pe telefon. Nu au pic de etică a muncii și nu e niciodată vina lor, chiar dacă-i prinzi cu mâța-n sac. Cu excepția lui Allison. Ea era diferită.

— Cum așa?

— Știa cum să-și câștige o pâine. Arătă cu degetul către porțile deschise de la capătul străzii principale: Niciun copil de la școala aia nu știe să muncească pentru un ban cinstit. Economia asta o să-i trezească la realitate. O să învețe cu forța că o slujbă e ceva ce câștigi, nu ceva care ți se dă.

— Știai multe despre familia lui Allison? întrebă Will.

— Mama ei e moartă. Are o mătușă despre care nu vorbea prea mult.

— Un prieten?

— Avea unul, dar nu o deranja niciodată la lucru.

— Știi cum îl cheamă?

— Nu îl pomenea decât în treacăt, când eu o întrebam ce avea să facă în week-end și ea îmi spunea că avea de gând să învețe cu prietenul ei.

— Niciodată nu a sunat sau a venit pe aici? Nici măcar o dată?

— Nici măcar o dată, confirmă el. Vezi tu, ea era conștientă că o plăteam pentru timpul ei. Nu am văzut-o niciodată vorbind la mobil. Nu veneau niciodată prietenii ei să o țină din timp. Ea se concentra pe lucru și știa că trebuia să-și facă treaba.

— Câștiga bine?

— Pe dracu', râse el de expresia mirată de pe fața lui Will. Eu nu plătesc bine și clienții mei sunt zgârciți, majoritatea bătrâni și polițiști, câteodată studenți cărora li se pare amuzant să fugă fără achite nota. Sau încearcă să fugă. Nu prea te duce mintea dacă crezi că poți să mă tragi în piept cu nota într-o încăpere plină de polițiști.

— Purta poșetă sau un ghiozdan cu ea?

— Avea un ghiozdan roz cu un ciucure la fermoar. Îl lăsa în mașină când venea la lucru. Cu excepția portofelului. Nu era o fată din aia simandicoasă care nu se poate dezlipi de oglindă.

— Era cineva suspicios care-i dădea târcoale? Clienți care erau prea atenți?

— M-aș fi ocupat eu singur de asta. Nu că era nevoie. Fata aia avea șmecherie de stradă. Știa cum să-și poarte singură de grijă.

— Purta vreo armă? Poate spray paralizant sau un cuțit de buzunar?

— Din câte am văzut eu, nu. Ridică din mâini: Acum să nu crezi că era vreo dură. Era o fată foarte dulce, genul ăla care face cum zici ca să fie totul bine. Nu se lua la ceartă, dar se apăra când era nevoie.

— I se schimbase atitudinea în ultima vreme?

— Părea un pic mai stresată ca de obicei. M-a întrebat de vreo câteva ori dacă putea să învețe când nu aveam mulți clienți. Nu mă înțelege greșit,

e foarte ușor să lucrezi pentru mine atâta vreme cât îți faci treaba. O lăsam să-și deschidă cărțile când nu eram aglomerați. Mă asiguram că lua o masă caldă înainte să plece acasă.

— Știi ce mașină avea?

— Un Dodge Daytona vechi, cu număr de înmatriculare de Alabama. Îți aduci aminte de alea? Erau făcute după modelul Chrysler G. Cu tracțiune față, cam joase.

— Cu patru uși?

— Brec. Avea pistoanele stricate. Ținea portbagajul legat cu o coardă elastică. Cred că era din ’92 sau ’93. Se bătu ușor cu degetul la tâmplă: Mintea nu mai e cum era pe vremuri.

— Ce culoare?

— Ai putea spune roșie. În mare parte e grund și rugină. Scoate fum pe țeava de eșapament de fiecare dată când o ambalează.

— Unde o parca?

— În spatele restaurantului. M-am uitat dimineață, nu e acolo.

— Mergea vreodată pe jos acasă după serviciu?

— Câteodată, când era frumos afară, dar n-a mai fost de mult vreme bună, așa că nu se ducea pe jos acasă. Arătă cu degetul în spatele lor: Lacul e acolo. În spatele secției. În spatele restaurantului. Arătă cu degetul vizavi: Când se ducea pe jos acasă, întotdeauna mergea pe aici, pe ușa din față.

— Îl cunoști pe Gordon Graham?

— Dacă nu mă înșel, lucrează la compania de electricitate. De asemenea, se vede cu femeia care lucrează la magazinul de haine de vizavi de restaurant. Vin amândoi să mănânce la prânz de câteva ori pe săptămână.

— Se pare că știi multă lume.

— E un orășel mic, domnule Trent. Toată lumea știe multe despre toți. De aceea locuim aici. E mai ieftin decât să te uiți la cablu.

— Cine crezi că a omorât-o pe Allison?

Lionel nu păru surprins de întrebare, dar dădu răspunsul care era de așteptat.

— Poliția zice că Tommy Braham.

— Tu ce zici?

— Eu zic că aș face bine să mă duc să încălzesc grătarul înainte să vină lumea pentru micul-dejun, zise el uitându-se la ceas.

Puse mâna pe portieră, dar Will îl opri:

— D-le Harris, dacă crezi că cineva…

— Nu știu ce să cred, recunoscu el. Dacă Tommy nu a făcut-o, atunci de ce l-a înjunghiat pe Brad? De ce s-a sinucis?

— Nu crezi că a făcut-o.

Will nu punea o întrebare, era o afirmație.

— Cred că-s cam bătrân, ca Șeful Carver, zise el oftând istovit din nou. Există oameni buni și oameni răi. Allison era un om bun. Tommy era un om bun. Oamenii buni pot face lucruri rele, dar nu atât de rele.

Dădu din nou să plece.

— Pot să întreb… Will așteptă până se întoarse cu fața la el. De ce ai venit să vorbești cu mine?

— Pentru că știam că Frank nu o să vină să-mi bată la ușă. Nu că ți-am zis cine știe ce, dar am vrut să zic ceva în numele fetei. Nu are pe nimeni să-i ia apărarea acum. Totul se rezumă la Tommy și de ce a făcut-o, nu la Allison și la ce fată bună era.

— De ce crezi că Șeful Wallace nu ar vrea să vorbească cu tine?

— Fă cunoștință cu noul șef, e la fel ca cel vechi.

Will știa că nu se referea la Jeffrey Tolliver.

— Ben Carver?

— Frank și Ben au fost făcuți din același aluat. Cu făină albă, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Cred că înțeleg.

Lionel încă ținea mâna pe mânerul portierei.

— Când m-am întors în oraș după ce a murit tăticu', am văzut că multă lume se schimbase. La

înfățișare, vreau să zic, nu la suflet. Trebuie să treci printr-un iad anume sau printr-o iubire anume ca să te schimbi la suflet. Înfățișarea e o cu totul altă poveste. Își frecă barba, probabil gândindu-se la firele albe din ea. Acu', domnișoara Sara, ea s-a făcut mai frumoasă. Tatăl ei, domnu' Eddie, are sprâncenele mai stufoase. Soră-mea a îmbătrânit și s-a îngrășat, iar asta nu e în veci o combinație bună pentru o femeie.

— Și Frank?

— El a devenit mai atent, zise Lionel. Poate că nu mai locuiesc în Orașul Negru, dar tot îmi amintesc cum e să am piciorul omului ăla pe gâtul meu. Trase mânerul portierei: Fă rost de un ciocan de lipit și pune-l numai un piculeț pe pielea de la torpedo și ai să reușești să scoți încreștitura aia. Își ridică piciorul ca să poată ieși din mașină. Dar numai un piculeț. Dacă e prea fierbinte, o să faci o gaură cu totul în ea. Se uită cu tâlc la Will: Nu prea fierbinte, fiule.

— Mulțumesc pentru sfat.

Lionel se chinui să iasă din Porsche, în cele din urmă apucându-se de acoperiș și trăgându-se afară. Își ținu echilibrul în baston și își întinse mâna, arătându-i lui Will o mișcare de gimnast, înainte să închidă ușa cu blândețe.

Will îl privi pe Lionel cum se sprijinea cu toată greutatea pe baston în timp ce mergea pe stradă. Se opri în fața magazinului de fierărie să vorbească cu un bărbat care măturа molozul de pe trotuar. Ploaia se potolise, iar ei nu păreau că se grăbesc. Will bănui că discutau despre Allison Spooner și Tommy Braham. Într-un loc atât de mic precum districtul Grant, nu ar fi avut alt subiect de discuție.

Un Cadillac vechi trase în parcare. Chiar și de la distanță, muzica bisericească zumzăi în urechea lui Will. Marla Simms își parcă mașina pe cât putu de departe de Will. Își verifică machiajul în oglindă, își aranjă ochelarii – toate lucrurile care făceau

evident faptul că-l ignora – apoi se dădu jos din mașină.

El merse de-a lungul parcării ca să o întâmpine, salutând-o pe cât de voios putu.

— Bună dimineața, doamnă Simms.

— Nu a venit nimeni încă, îi zise ea, aruncându-i o privire circumspectă.

— Văd asta, zise el ridicându-și servieta. Mai gândit să o iau înainte și să mă instalez. Dacă nu vă deranjează, vă rog să-mi aduceți toate probele de la lac și orice aveți legat de persoana lui Tommy Braham.

Marla nu se sinchisi să-l bage în seamă, în timp ce încuie la loc ușa. Aprinse luminile și merse în hol. Din nou, se aplecă peste grilaj și apăsă pe buton ca să se deschidă. Will prinse ușa înainte să se închidă.

— E frig aici, zise Will. E ceva în neregulă cu boilerul?

— Boilerul n-are nimic, răspunse ea defensiv.

— E nou?

— Arăt eu de parcă lucrez la o firmă de boilere?

— Doamnă Simms, aș minți dacă nu aș zice că arătați de parcă știți tot ce se întâmplă în secția asta, dacă nu în tot orașul.

Ea scoase un mormăit în timp ce luă cana de la filtrul de cafea.

— Îl cunoșteați pe Tommy Braham?

— Da.

— Cum era?

— Încet la minte.

— Dar Allison Spooner?

— Nu era înceată la minte.

— Ar trebui să vă mulțumesc, doamnă Simms, pentru rapoartele incidentelor pe care le-ați trimis partenerei mele aseară. Arată un tipar interesant a lui Tommy. Și-a cam ieșit din fire în ultima vreme. Asta voiați să aflu? zâmbi Will.

Ea îi aruncă o privire peste ochelari, dar gura-i rămase închisă în timp ce se îndrepta către capătul

încăperii. Will o privi cum împinse ușa grea de oțel. Îl lăsase de unul singur, în întuneric.

Se duse la fax și verifică sub masă, acordându-i Marlei Simms prezumția de nevinovăție. Nu era nicio coală dedesubt, niciun desfășurător de la 911 care căzuse printre crăpături. Deschise copiatorul și văzu doar sticla. Era ceva lipicios în mijloc. Will zgârie cu unghia substanța, care s-ar fi luat pe fiecare copie făcută la acel aparat. O ridică la lumină. Lipici, poate? Gumă?

Îi dădu un bobârnac în coșul de gunoi. Niciuna dintre copiile pe care i le făcuse Sara cu o zi înainte nu aveau vreun semn. Poată că folosise cineva aparatul după ea și fără să-și dea seama pusese guma pe geam.

Biroul din lateralul încăperii era gol, după cum anticipase. Will încercă clanța. Ușa era descuiată. Intră și trase jaluzele, scoțând la iveală birourile detectivilor. Erau urme de cuie pe pereți. În raza subțire de lumină care venea de afară, putea să vadă umbrele unde fuseseră cândva fotografii. Pe birou nu era decât un telefon. Toate sertarele erau golite. Scaunul scârțâi când se așeză pe el.

Dacă ar fi fost ahtiat după pariuri, Will ar fi pus la bătaie zece dolari, fiind convins că acela era vechiul birou a lui Jeffrey Tolliver.

Își deschise servieta și își întinse dosarele. În sfârșit, luminile din tavan se aprinseră pâlpâind. Will o văzu pe Marla prin geamul din perete. Se holba la el cu gura deschisă. Cu cocul ei strâns și ochelarii murdari, arăta ca o bătrână rotofeie din benzile desenate ale lui Gary Larson. Will își puse un zâmbet pe față și îi făcu cu mâna. Marla apucă cana de toartă atât de strâns, încât Will aproape simți dorința ei de a sparge sticla de fața lui.

Will băgă mâna în buzunar și găsi reportofonul său. Fiecare polițist din lume avea un carnețel cu spirală în care să noteze detaliile unei cercetări. Will nu-și permitea un asemenea lux, dar învățase să compenseze.

Se uită pe geam să vadă dacă Marla era prin preajmă înainte să pună aparatul la ureche și să-l pornească. Sonorul era dat încet, dar auzi vocea lui Faith citind mărturisirea lui Tommy Braham. Will nu-și irosise toată noaptea făcându-și griji cu privire la îndrăgostirea sa adolescentină de Sara. Se pregătise pentru ziua care urma citind fiecare cuvânt din rapoarte și ascultând mărturisirea lui Tommy Braham de atâtea ori, până când memoră fiecare cuvânt. O ascultă din nou în birou; cadența vocii lui Faith era atât de familiară încât ar fi putut să vorbească o dată cu ea.

Tonul ei era imparțial, nu avea nicio inflexiune. „Eram în apartamentul lui Allison. Asta era aseară. Nu știu la ce oră. Câinele meu Pippy, era bolnav. Era după ce o dusesem la doctor. Allison a zis că vrea să facă sex cu mine. Am început să facem sex. Ea s-a răzgândit. Eu m-am înfuriat. Aveam un cuțit la mine. Am înjunghiat-o o dată în gât. Am luat lanțul în plus și lacătul și am dus-o la lac. Am scris biletul ca lumea să creadă că s-a sinucis. Allison era tristă. Am crezut că ăsta era un motiv suficient."

Se auzeau șoapte în încăperea alăturată. Will ridică privirea și văzu câțiva polițiști în uniformă uitându-se la el, fără să le vină să creadă. Unul dintre ei porni spre birou, probabil ca să-l confrunte, dar partenerul lui îl opri.

Will se lăsă pe spate în scaun, auzind din nou scârțâitul. Își scoase mobilul și o sună pe Faith. Ea răspunse după ce sună de patru ori. Salutul ei fu mai mult un fel de mormăit.

— Te-am trezit?

— E șapte și jumătate dimineața. Normal că m-ai trezit.

— Pot să sun mai încolo.

— Lasă-mă un minut. O auzi cum se mișcă. Căscă atât de zgomotos, încât Will simți cum propriul lui maxilar se deschidea. Am scos niște informații despre Lena Adams.

— Și?

— Stai să mă duc la laptop, zise ea căscând din nou.

Will nu se abținu să nu caște și el.

— Îmi pare rău că te-am dat jos din pat.

— Sunt a ta până azi la patru după-amiaza. Atunci mă văd cu doctorul la spital.

Will începu să vorbească numai ca ea să nu-i explice din nou procedura.

— E grozav, Faith. Bănuiesc că te duce mama ta cu mașina. Trebuie să fie încântată. Și fratele tău? L-ai sunat?

— Poți să taci acum. Sunt la calculator. Se auzi cum apăsa pe taste. Salena Marie Adams, zise Faith, probabil citind din dosarul personal al femeii. Detectiv gradul unu. Treizeci și cinci de ani. Un metru șaizeci și cinci și cincizeci și cinci de kilograme. Faith bolborosi o înjurătură. Doamne, asta e destul să mă facă să o urăsc de pe acum.

— Și trecutul ei?

— A fost violată.

Will fu luat prin surprindere de bruschețea ei. Will se aștepta la data nașterii, poate câteva laude. Sara îi spusese că bănuia faptul că Lena fusese violată de fostul prieten, dar el avusese impresia că nu se depusese nicio plângere. O întrebă pe Faith:

— De unde știi asta?

— A ieșit la iveală cazul când i-am verificat dosarul. Ar trebuit să folosești Google mai mult.

— Când s-a întâmplat?

— Acum zece ani. Se auzi cum tastează. Dosarul ei e destul de curat. A lucrat la niște cazuri interesante. Mai ții minte cercul ăla de pedofili din sudul Georgiei, de acum ceva vreme? Ea și Tolliver i-au dat de cap.

— Are ceva bile negre?

— Poliția din orașele mici nu-și spală rufele murdare în public, îi reaminti Faith. Și-a luat liber de la lucru acum vreo șase ani. A lucrat ca paznic

la colegiu mai puțin de un an, apoi s-a întors pe post. Atât am găsit despre ea. Tu ai aflat altceva?

— Am avut o discuție interesantă cu patronul restaurantului azi-dimineață.

— Ce ți-a zis?

— Nu prea multe. Allison era o fată bună, muncitoare. Nu știa prea multe despre viața ei personală.

— Crezi că el a omorât-o?

— Are șaizeci și ceva de ani și o proteză în loc de un picior.

— Proteză pe bune?

Will își aminti cum Lionel ciocănise în proteză și cum sunase a gol.

— O să văd dacă pot să confirm asta, dar dacă piciorul era adevărat, juca teatru de minune.

— Nu știi niciodată, în orășelele alea. Ed Gein era bonă.

Faith nu rata niciodată ocazia de a compara un bătrânel cumsecade cu unul dintre cei mai cunoscuți criminali în serie ai secolului XX.

— Nici verificarea făcută asupra lui Spooner nu oferă prea multe detalii. Are un cont în bancă cu optsprezece dolari și niște mărunțiș. Trebuie să o fie o tipă care ține banii la ea. Singurele cecuri pe care le-a scris în ultimele luni au fost pentru colegiu și pentru librăria din campus. Extrasele de cont sunt trimise la adresa de pe Aleea Taylor. În afară de asta, nu are cărți de credit. Nu are utilități pe numele ei, nici istoric de creditare, nici telefon mobil cu abonament, nici mașină.

— Bătrânul de la restaurant mi-a zis că avea un Dodge Daytona cu numere de înmatriculare din Alabama.

— Trebuie să fie înmatriculată pe numele altcuiva. Crezi că localnicii știu despre asta?

— Nu știu. Sursa mea mi-a mai zis că Allison avea un ghiozdan roz pe care-l ținea în mașină când era la lucru.

— Ia stai un pic. Era evident că Faith căuta ceva în calculator. Așa, nu găsesc niciun avertisment legat de o mașină din districtul Grant sau din vecinătate.

Dacă Frank Wallace știa de mașina lui Allison, ar fi postat un avertisment către toate ținuturile învecinate.

— Poate că ei știu deja de mașină, dar nu vor ca eu să o găsesc, zise Will.

— Postez un avertisment în tot statul acum. La ședința de dimineață șeful tău va trebui să le spună băieților lui să o caute.

— E o mașină veche. Allison a locuit aici câțiva ani fără să schimbe numerele de înmatriculare.

— E un orășel universitar. Nu ar fi ciudat dacă sunt mașini cu numere de înmatriculare din alte state. Singurul motiv pentru a nu înmatricula o mașină este pentru că nu are asigurare, sublinie Faith. Mi se pare credibil. Fata asta locuia la capătul orașului. Abia dacă apărea pe radar.

Will văzu cum se umplea încăperea. Numărul de polițiști crescuse. Un om mai fricos i-ar numi o gloată în creștere. Se tot uitau pe furiș la Will. Marla le turna cafea, privindu-l peste umăr. Apoi, de parcă li se făcuse semn, își îndreptară cu toții privirile către ușa de la intrare. Will se întrebă dacă Frank Wallace catadicsise să-și facă apariția, dar realiză deîndată că nu era cazul. O femeie cu pielea măslinie și părul brunet ondulat, lung până la umeri, se alătură grupului. Era cea mai mică din grup, dar ei s-au dat la o parte din calea ei precum Marea Roșie.

— Cred că Detectivul Adams s-a decis să ne onoreze cu prezența, îi zise Will lui Faith.

— Cum arată?

Lena îl văzu. Ochii îi ardeau de ură.

— Arată de parcă vrea să-mi sfâșie gâtul cu dinții, zise el.

— Ai grijă. Știi că ai o slăbiciune pentru femei dușmănoase și ale dracului.

Will nu se deranjă să se certe cu ea. Lena Adams avea pielea și ochii de aceeași culoare ca Angie, doar că ea se trăgea evident din latino-americani, pe când originile lui Angie erau oarecum mediteraneene. Lena era mai scundă, mai atletică. Nu avea nici urmă din feminitatea lui Angie – Lena era prea polițistă pentru asta – dar era o femeie atrăgătoare. De asemenea, se părea că împărtășea talentul lui Angie de a agita lucrurile. Câțiva polițiști se holbau acum la Will cu dușmănie clară. Nu mai dura mult până punea cineva mâna pe o furcă.

— Ce-i cu e-mailul ăsta de la tine? întrebă Faith. Apoi își răspunse singură la întrebare: Julie Smith. În regulă, o să văd dacă pot să dau de numărul ei. Nu va fi o problemă să obținem un mandat pentru istoricul apelurilor lui Tommy Braham, având în vedere că e mort, dar s-ar putea să am nevoie de cauza oficială a morții înainte să obținem accesul.

Will stătu cu ochii pe Lena. Ea spunea ceva grupului. Probabil le spunea să-și verifice armele.

— Nu poți să completezi tu ceva acolo? Julie Smith i-a spus Sarei că Tommy i-a trimis un mesaj din închisoare. Desfășurătorul ne poate ajuta să aflăm cine e. Poate că Amanda are pe cineva care să-i facă o favoare.

— Aaa, grozav. Exact cu cine voiam să discut la prima oră de dimineață.

— Poți să-i zici să se grăbească și cu mandatul de percheziție a garajului? Vreau să le arăt ăstora de aici cum se fac lucrurile ca la carte.

— Sunt sigură că o să se spetească îndeplinindu-ți ție dorințele. Faith gemu adânc: Mai vrei să o întreb și altceva?

— Zi-i că-mi vreau înapoi testiculele.

— Sunt sigură că sunt deja la bronzat.

— Trebuie să plec.

Lena își scoase geaca și o aruncă pe un birou. Will închise telefonul exact când detectivul se îndreptă cu pas apăsat către birou.

Will se ridică în picioare. Îi aruncă unul dintre zâmbetele lui de milioane.

— Tu trebuie să fii Detectivul Adams. Îmi pare bine să te cunosc, în sfârșit.

Ea se uită la mâna pe care el i-o întinse. Pentru un moment, el se gândi că ea avea să i-o smulgă.

— S-a întâmplat ceva, detectiv?

— Biroul ăsta…

Era atât de furioasă, că abia putea să vorbească.

— Sper că nu te superi, o întrerupe Will. Era gol și vreau să mă asigur că nu vă stau în cale. Ținea încă mâna întinsă către ea. Nu am ajuns încă în punctul în care să-mi poți strânge mâna, așa e?

— Am trecut de punctul acela când te-ai așezat la biroul acela.

— Îl așteptam pe Șeful Wallace, zise Will, lăsându-și mâna în jos.

— Șef interimar, îl corectă ea, la fel de tăioasă ca Sara pe acel subiect. Frank e la spital cu Brad.

— Am auzit că Detectivul Stephens a avut o noapte grea, dar se pare că se simte bine în dimineața asta.

Ea nu-i răspunse; era totuna. Avea accentul specific locuitorilor din sudul Georgiei, iar mânia îi făcea cuvintele să se amestece precum compoziția de prăjituri.

Will arătă către scaun.

— Ia loc, te rog.

— Stau în picioare.

— Sper că nu te deranjează dacă eu mă așez.

Scaunul scârțâi când se așeză din nou pe el. Will își împreună vârfurile degetelor. Observă că Lena avea prins un pix de buzunarul de la piept. Era argintiu, marca Cross, exact ca acela pe care Larry Knox îl avea prins de cămașă cu o seară înainte. Will se uită la grupul de polițiști care roiau în jurul filtrului de cafea. Cu toții aveau pixuri prinse la buzunarul de la piept.

— Sunt sigur că șeful tău ți-a spus deja de ce mă aflu aici, zise Will zâmbind.

— Tommy, zise Lena, în timp ce i se zbătea un ochi.

— Exact, Tommy Braham și prin asociere, Allison Spooner. Sper că putem termina asta cât mai repede. Sunt sigur că am vrea cu toții să scăpăm de asta înainte de Ziua Recunoștinței.

— Rahatul ăsta de atitudine de băiat bun nu o să meargă cu mine.

— Avem amândoi insigne, detectiv. Nu crezi că ar trebui să cooperăm ca să scoatem adevărul la iveală în cazul ăsta?

— Știi ce cred eu? zise punându-și mâinile-n sân. Cred că ai venit aici, unde nu ți-e locul, dormi pe unde nu ar trebui și încerci să bagi multă lume în bucluc pentru rahaturi care sunt peste puterea lor.

Se auzi o bătaie zgomotoasă în ușa deschisă. Marla Simms stătea impunătoare, cu o cutie de carton de mărime medie în mâini. Se îndreptă către birou și trânti cutia în fața lui Will.

— Mulțumesc, îi spuse el, în timp ce ea se trăgea înapoi. Doamnă Simms? Ea nu se întoarse, dar se opri. Dacă nu vă supărați, am nevoie de caseta audio cu apelul la 911 în care se raporta așa-zisa sinucidere a lui Allison Spooner.

Ea plecă fără a confirma rugămintea lui.

Will se uită în cutie, analizând conținutul. Erau vreo câteva pungi de plastic cu probe, care fuseseră luate în mod evident de la locul morții lui Allison Spooner. Într-una era o pereche de adidași albi. Aveau dâre de noroi în părți, care se întindeau până la talpă.

Inelul și ceasul menționate în raportul lui Lena erau în cealaltă pungă. Studie inelul, genul de inel ieftin pe care i-l dădeai unei fete când aveai cincisprezece ani și când era mare lucru să cheltui cincizeci de dolari pe o bijuterie din vitrina încuiată de la Walgreens.

El ridică inelul.

— I-am dat și eu unul la fel soției mele când eram copii.

Privirea nesuferită a lui Lena semăna cu cea a lui Angie atunci când Will îi dăduse inelul.

Will scoase o altă pungă din cutie. Înăuntru era un portofel închis. Will reuși să-l deschidă prin plastic. Găsi o fotografie cu o femeie mai în vârstă lângă o fată și încă una cu o pisică portocalie. Erau niște bancnote în despărțitura pentru bani. Legitimația de student a lui Allison și permisul de conducere erau în compartimentele de dedesubt.

Will se uită la fotografia fetei. Faith ghicise bine. Allison era forte frumușică. De asemenea, arăta și mai tânără, poate că datorită înălțimii. Părea delicată, aproape fragilă. Se întoarse la fotografia cu femeia mai în vârstă, realizând că fata de lângă ea era Allison Spooner. Fotografia fusese clar făcută cu câțiva ani înainte. Allison arăta ca o adolescentă.

— Asta e tot ce ați găsit în portofel? o întrebă el pe Lena. Le enumeră pentru ea: Două fotografii, patruzeci de dolari, permisul și legitimația de student?

Ea se uita la portofelul deschis din mâna lui.

— Frank le-a inventariat.

Nu era chiar un răspuns, dar Will știa că nu trebuia să se ia la ceartă de la orice. Observă că mai era încă o pungă pentru dovezi în cutie. Bănui că în ea erau lucrurile găsite în buzunarele lui Tommy Braham.

— Gumă, treizeci și opt de cenți și o mașinuță de metal de la Monopoly.

Se uită din nou în sus către Lena.

— Nu avea portofel la el?

— Nu.

— Mobil?

— Este vreunul în pungă?

Răspunsurile ei combative îi spuneau mai multe lui Will decât realiza ea.

— Și hainele și încălțămintea? Aveau sânge pe ele? Ceva pete? întrebă el.

— Potrivit procedurii pentru o sinucidere a cuiva aflat în custodia poliției, Frank le-a trimis la laborator. Laboratorul vostru.

— Laboratorul Central GBI din Dry Branch?

Ea încuviință din cap.

— Și teaca?

Ea păru confuză.

— În mărturisirea lui, Tommy a scris că avea la el un cuțit când a omorât-o pe Allison. Îmi închipui că avea o teacă la curea. O teacă pentru cuțit.

— Probabil că a scăpat de ea, zise Lena dând din cap.

— Nu pomenește în mărturisire ce fel de cuțit a folosit.

— Nu, nu pomenește.

— Ați găsit ceva cuțite în casa în care locuia Tommy?

— Nu putem percheziționa casa fără mandat sau fără acordul tatălui lui, care este proprietarul.

În fine, măcar cunoștea legea. Faptul că alegea să o urmeze acum era o enigmă.

— Presupui că Tommy l-a înjunghiat pe Detectivul Stephens cu același cuțit cu care a omorât-o pe Allison Spooner?

Lena tăcu timp de câteva momente. Condusese destule interogatorii ca să știe ce simțeai când erai prins la colț.

— În cariera mea, am găsit că este mai bine să nu faci presupuneri despre ce va face sau nu un suspect.

— Aceasta este o lecție foarte valoroasă pentru orice polițist, zise el. E vreun motiv pentru care probele din cazul Spooner nu au fost trimise la Centru?

— Probabil că pe motiv că acest caz este clasat, zise ea după ce ezită din nou.

— Ești sigură?

— Tommy a fugit de poliție. A înjunghiat un polițist. A mărturisit crima. S-a sinucis pentru că nu suporta vinovăția. Nu sunt sigură cum faceți voi în Atlanta, dar aici noi de obicei ne oprim să mai pompăm bani într-o anchetă după ce cazul a fost clasat.

— Mi-aș dori tare mult să iei loc, zise Will frecându-se pe ceafă. O să mai dureze o vreme și nu cred că pot să mă mai uit în sus la tine fără să mi se pună un junghi.

— Ce va dura o vreme?

— Detectiv Adams, poate tu nu înțelegi importanța acestei anchete. Sunt aici să te interoghez despre moartea unui arestat aflat în custodia ta, în închisoarea ta, în orașul tău. În plus, o fată a fost omorâtă. Un ofițer de poliție a fost grav rănit. Asta nu va fi o mică șuetă la cafea și gogoși, și nu în ultimul rând pentru că am fost sfătuit să accept mâncare de la voi doar dacă este într-un ambalaj sigilat. Zâmbi. Ea nu-i răspunse la zâmbet. Nu ai vrea să iei te rog un loc ca să putem discuta ca niște oameni raționali? Ea rămase pironită, iar Will continuă: Dacă ai prefera să mergem într-una dintre camerele de interogatoriu în loc să stăm în biroul răposatului tău șef, aș fi mai mult decât încântat să-ți fac pe plac.

Maxilarul ei se încordă. Schimbară priviri dure, iar Will aproape că se simți intimidat. Era greu să te uiți la Lena. Durerea și epuizarea i se vedeau pe fiecare rid de pe față. Avea ochii umflați și înroșiți. Ținea mâna sprijinită pe scaunul din fața ei, dar tot se bălăngănea, de parcă genunchii ei voiau să cedeze.

— Da, răspunse în cele din urmă.

— Da, ce?

— Da, cred că tu ești dușmanul.

Totuși, trase scaunul și se așeză.

— Mulțumesc pentru franchețe.

— Cum zici tu.

Lena își tot deschidea și strângea pumnul. El văzu două bucăți de leucoplast de culoarea pielii înfășurate în jurul palmei. Degetele-i erau umflate.

— Ai pățit asta ieri? întrebă el.

Ea nu-i răspunse.

Will scoase un dosar roșu din servietă și îl lăsă închis pe birou. Lena se uită în podea, agitată.

— Ai vrea să ai un avocat de față?

— Am nevoie de unul?

— Ar trebui să știi că nu-i ceri unui anchetator sfaturi legale, detectiv. Dar reprezentantul de la sindicat?

Ea râse scurt și ascuțit.

— Nu avem sindicate aici. Abia avem uniforme.

El ar fi trebuit să-și amintească acest aspect.

— Trebuie să-ți reamintesc drepturile constituționale?

— Nu.

— Trebuie să menționez că minciuna în fața un anchetator al statului în timpul desfășurării unei anchete este un delict care se poate pedepsi cu amenzi sau închisoare până la cinci ani?

— Dar tocmai mi-ai menționat, nu?

— Așa e. Unde a fost înjunghiată?

O luă pe nepregătite.

— Poftim?

— Allison Spooner. Unde a fost înjunghiată?

— Aici.

Își puse mâna la ceafă, cu degetele la câțiva centimetri de coloană.

— Aceea a fost singura rană?

Deschise gura, apoi o închise.

— După cum ai spus, Frank a observat urmele unde a fost legată de încheieturi, răspunse în cele din urmă.

— Tu le-ai observat?

— Cadavrul a stat în apă mult timp. Nu sunt sigură de ce am văzut, în afară de rana de cuțit de pe ceafă.

Detaliul acesta îl deranjă, mai ales pentru că era primul punct în care varianta lui Frank Wallace nu se potrivea cu cea a lui Lena.

— Ați găsit mașina lui Spooner?

— Nu are mașină.

— Asta mi se pare ciudat.

— Este un orășel universitar. Copii merg oriunde pe jos sau cu scuterele. Lena ridică din umeri: Dacă au nevoie să se ducă undeva, de obicei fac autostopul.

— E posibil ca Allison să aibă o mașină de care voi să nu știți?

— Nu la colegiu. Ți-o ridică dacă ocupi două spații. Se pricep de minune să țină campusul sub control. În plus, nu sunt prea multe locuri în jurul orașului unde să abandonezi o mașină. Pot să dau un avertisment la ședința de dimineață dacă vrei, dar e o pierdere de vreme. Aici nu e Atlanta. Dacă oamenii văd mașini abandonate, sună la poliție.

Will o studie pe Lena, încercând să citească orice urmă de prefăcătorie.

— Și șeful lui Allison de la restaurant? Ați discutat cu el?

— Lionel Harris. Frank a zis că a vorbit cu el aseară. Nu știe nimic.

Ori Frank mințise, ori Lena inventa lucruri pe parcurs.

— Cum se potrivește domnul Harris în povestea crimei? întrebă Will.

— Nu are decât un picior și e mai bătrân decât Iisus.

— Să înțeleg că e puțin probabil. Will deschise dosarul roșu. Copia după mărturisirea lui Tommy Braham era deasupra. Văzu o strălufgerare în ochii lui Lena, cum că-i era cunoscută. Explică-mi-o.

— Care parte?

Știa că ea se aștepta ca el să treacă direct la subiect – înjunghierea, ceea ce se petrecuse în fața garajului. El merse în direcția opusă, sperând să o deruteze.

— Hai să începem de la partea când l-ai adus pe Tommy Braham la secție și să continuăm de acolo. A zis ceva în mașină?

— Nu.

Will nu văzuse încă fotografiile de la arest sau cele de la locul crimei pe care Sara le făcuse în celula lui Tommy Braham, dar știa că un polițist fusese înjunghiat în timp ce alți doi polițiști zdraveni erau la fața locului. Încercă să facă o presupunere cu privire la ce s-a întâmplat după aceea.

— În ce stare era Tommy în momentul acela?

Ea îl privi absentă.

— A căzut de vreo câteva ori în timp ce era arestat?

— Va trebui să-l întrebi pe Frank de asta. Eu mă ocupam de Brad, zise ea dând din nou din cap.

— Tu l-ai văzut pe Tommy în mașină. În ce stare era?

Lena scoase un carnețel cu spirală din buzunarul din spate. Răsfoi încet paginile. Will văzu că acestea fuseseră lipite la loc în carnețel și bănui că acelea erau originalele pe care Sara le fotocopiase cu o seară înainte.

Lena tuși.

— Am adus suspectul, Thomas Adam Braham, în jurul orei opt și jumătate ieri dimineață. Lena îl examină din priviri: Nu ai de gând să iei notițe?

— Mă lași să-ți împrumut pixul?

Ea își pierdu calmul pentru o fracțiune de secundă, iar Will văzu ceea ce căuta din momentul în care Lena intrase în încăpere. Indiferent ce credea despre Tommy Braham, era supărată de moartea lui. Nu supărată pentru că ar fi putut să o bage în bucluc, ci supărată pentru că el era o ființă umană care fusese în grija ei.

— Ți-am citit deja notițele, detectiv. Spune-mi părțile care nu apar în acele pagini, zise Will.

Ea începu să se joace cu leucoplastul.

— Cine a făcut notificările morților?

— Eu.

— Și a lui Spooner și a lui Braham?

Ea aprobă din cap.

— Elba, de unde este Allison, este un orășel mic. Detectivul cu care am vorbit a fost coleg de școală cu ea. Mi-a zis că mama ei a murit acum opt ani. Tatăl e necunoscut. Are o mătușă, Sheila McGhee, dar ea nu prea e de găsit acasă. Lucrează pentru o echipă care renovează moteluri dărăpănate de-a lungul graniței statului. Detectivul va încerca să dea de urma ei. I-am lăsat un mesaj pe robot, dar nu v-a asculta până ajunge acasă sau sună să verifice mesajele.

Acum chiar părea un adevărat detectiv.

— Nu are mobil? întrebă Will.

— Nu, din câte am găsit eu.

— S-a găsit vreo agendă în apartamentul lui Allison?

— Nu am avut timp să percheziționăm. Tonul ei deveni tăios din nou: S-au întâmplat multe ieri. Partenerul meu sângera, aproape mort, în stradă.

— Aș vrea să știu când te sună înapoi doamna McGhee.

Ea aprobă din cap.

— Și rudele lui Tommy?

— E doar tatăl lui, Gordon. Am vorbit cu el dimineață, i-am spus ce s-a întâmplat.

— Cum a reacționat?

— Niciun tată nu vrea să audă că fiul lui a mărturisit o crimă.

— Cum a reacționat la aflarea veștii despre sinucidere?

— Cam cum te-ai aștepta. Lena își privi notițele, dar Will își dădu seama că ea încerca să câștige timp ca să-și adune gândurile. Gordon e pe drum, vine din Florida chiar acum. Nu știu cât timp va face cu mașina. Șapte, poate opt ore.

Will se întreba cum era Frank Wallace implicat în cazul acesta și cum de cele mai grele părți căzuseră în seama lui Lena.

— O știai pe Allison Spooner? întrebă el.

— O știa jumătate de oraș. Lucra la restaurantul de peste drum.

— *Tu* o știai?

— Nu am cunoscut-o niciodată.

— Tu nu te duci la restaurant?

— Ce importanță are? Tommy a dat totul pe față. Ai mărturisirea lui chiar în fața ta. A zis că voia să facă sex cu ea. Ea nu voia, așa că a omorât-o.

— Cât timp i-a luat să mărturisească?

— A dat-o cotită timp de vreo oră, apoi am reușit să scot tot de la el.

— A oferit un alibi? La început, vreau să zic.

— A zis că era la veterinar. Are un câine, Pippy. Înghițise o șosetă sau cam așa ceva. Tommy a dus-o la veterinarul de pe strada Conford. Personalul de la cabinet nu poate confirma că el a fost acolo tot timpul.

— El are mașină?

— Un Chevrolet Malibu verde. E la service. Tommy zicea că demarorul făcea figuri. A lăsat cheile în cutia de valori la Earnshaw ieri dimineață.

— Earnshaw?

Will nu se aștepta la asta.

— Unchiul Sarei.

— Au camere de supraveghere în parcare?

— Nu, dar am sunat la service. Mașina e acolo. Ridică din umeri: Tommy ar fi putut să o lase acolo după ce a omorât-o pe Allison.

— Ai percheziționat mașina?

— Am în plan să fac asta azi.

Tonul ei indica faptul că Will era obstacolul major care-i stătea în cale să-și facă treaba; dar Will nu se dădu bătut.

— De unde o cunoștea Tommy pe Allison?

— Ea închiria un spațiu de la tatăl lui – un garaj transformat în apartament.

Lena se uită ostentativ la ceas.

— Cum era Tommy?

— Prost, îi spuse ea. Încet la minte. Sunt sigură că Sara ți-a spuse deja despre asta.

— Potrivit Doctorului Linton, coeficientul de inteligență a lui Tommy era în jur de optzeci. Nu era isteț, dar avea o slujbă la sala de popice. Era un băiat bun. Băiat bun, cu excepția încurcăturilor în care se băgase în ultima vreme.

— Aș zice că o crimă e mai mult de o încurcătură.

— Mă refer la rapoartele incidentelor.

Ea își ascunse bine mirarea, dar el văzu licărirea întrebătoare din ochii ei.

— Există trei rapoarte care detaliază altercațiile din ultima lună. Doamna Simms a fost atât de drăguță să mi le pună la dispoziție. Știai de ele, nu? întrebă Will când Lena rămase tăcută.

Lena tot nu răspunse. Will împinse rapoartele incidentelor de-a lungul biroului ca ea să le vadă. Trecu repede cu privirea peste ele.

— Mici probleme. E evident că avea un temperament exploziv.

— Cine ți-a zis să-l arestezi pe Tommy pentru uciderea lui Allison?

— Frank… Ezită, de parcă voia să-și retragă spusele. Frank și cu mine am discutat. A fost o decizie comună.

Măcar aflase cum arăta ea când mințea. Partea proastă era că fața ei mincinoasă semăna foarte mult cu fața ei sinceră.

— Când ai aflat prima dată că era un cadavru în lac?

— Brad m-a sunat ieri dimineață, pe la trei. I-am trezit pe restul și am început ancheta.

— Ai vorbit cu vreunul dintre profesorii lui Allison?

— Sunt toți plecați în vacanța de Ziua Recunoștinței. Am numerele de telefon ale unora, dar nu i-am sunat încă. Majoritatea sunt din oraș.

Nu pleacă nicăieri. Aveam de gând să dau de ei în dimineața asta, dar…

Își ridică mâinile, arătând către spațiul dintre ei.

— Ce altceva aveai de gând să mai cauți? Îi enumeră planurile de până acum: Să discuți cu profesorii. Poate să discuți cu personalul de la cabinetul veterinar. Să verifici mașina lui Tommy. Să dai de cunoscuții lui Allison. Bănuiesc că ai afla de ei de la școală, poate de la Lionel Harris?

— Poate, zise ea ridicând din umeri.

— Aveai de gând să discuți din nou cu Tommy? Vreau să zic, dacă era în viață.

— Da.

— De ce?

— Voiam să-i înregistrez mărturisirea. Era un martor puternic împotriva lui însuși.

— Dar ți se părea că restul are sens – motivația lui, înjunghierea în gât?

— Erau lucruri pe care voiam să le clarific. Evident, voiam să găsesc arma crimei. Bănuiesc că este în garaj pe undeva. Sau în mașină. Trebuie să o fi dus pe Allison la lac. Ar fi existat dovezi. Oprește-mă dacă asta îți aduce aminte de ceva ce poate ai citit într-o carte când erai la școala GBI.

— Este un cuvânt potrivit – „carte”. Mi se pare că este foarte mult de muncă pentru un caz pe care-l considerai închis. Nu asta mi-ai zis acum câteva minute, că era închis? sublinie el.

Ea îl privi lung, din nou. Will știa că ea aștepta să fie întrebată de apelul la 911.

— Trebuie să fii obosită, zise el.

— Sunt bine.

— Vei avea câteva zile grele. Arătă către notițele ei de pe teren: Ai primit telefonul lui Brad în jur de ora trei, ieri dimineață. O posibilă sinucidere. Te-ai dus la lac. Ai găsit-o pe Spooner moartă, posibil omorâtă. Te-ai dus acasă la Spooner, șeful tău a fost rănit, partenerul tău a fost înjunghiat. L-ai arestat pe Tommy. Ai obținut mărturisirea lui. Sunt convins că ai stat toată noaptea la spital.

— Ce vrei să zici?

— Era Tommy o persoană malițioasă?

— Nu, zise ea fără echivoc.

— A dat semne de furie în timpul interogatoriului?

Ea rămase tăcută din nou, adunându-și gândurile.

— Nu cred că a avut în plan să-l rănească pe Brad. Dar l-a înjunghiat. Și a omorât-o pe Allison, așa că…?

— Așa că?

— Uite ce e, ne învârtim în jurul cozii. E păcat ce i s-a întâmplat lui Tommy, dar a mărturisit că a omorât-o pe Allison Spooner. Mi-a înjunghiat partenerul. Frank a fost rănit, zise ea încrucișându-și mâinile pe piept din nou.

Will îi cântări cu atenție vorbele. Era extrem de convinsă că Tommy era vinovat de uciderea lui Allison Spooner. Vorbi mai sumar despre cum Brad Stephens fusese înjunghiat și Frank Wallace rănit.

Lena se uită din nou la ceas.

— Am terminat?

Se pricepea de minune, dar nu o putea ține așa o veșnicie.

— Lacul este în spatele secției, nu?

— Exact.

— Între colegiu și Locul Îndrăgostiților?

— Nu chiar între.

— Crezi că pot împrumuta o geacă?

— Ce?

— Un fulgarin, o geacă, ce aveți acolo. Will se ridică de la birou: Aș vrea să facem o plimbare.

•

Ploaia deveni necruțătoare, nori negri se rostogoleau pe cer, aruncând găleți de apă direct în capul lui Will. Purta o geacă de poliție potrivită pentru un bărbat mult mai solid decât el. Mânecile îi atârnau peste degetele mari. Gluga îi cădea pe

ochi. Plăcile reflectorizante din spate și din față îl plesneau la fiecare pas.

Will avusese dintotdeauna probleme în a găsi haine care i se potriveau, dar de obicei era exact pe dos: mâneci scurte, tivuri strâmte la umeri. Se aștepta ca Lena să-i ofere una dintre gecile ei ca o glumă. Se pare că ei îi venise o idee mai bună. Will se uită la emblema cusută pe buzunarul de la piept în timp ce mergeau către lac. Geaca îi aparținea ofițerului Carl Phillips.

Își vârî mâinile în buzunare când se înteți vântul. Dădu peste niște mănuși din latex, o ruletă, un pix de plastic și o lanternă mică. Cel puțin așa spera, că era o lanternă mică. În ciuda celor mai rele intenții ale lui Lena, geaca era bună, o imitație de North Face, cu o groază de buzunare cu fermoar și destulă vatelină ca să-l protejeze împotriva vântului. Will avea varianta de firmă acasă. Nu o adusese pentru că în Atlanta vremea bună nu ținea niciodată mai mult de câteva zile, și chiar și atunci ieșea soarele să ardă răceala. Gândul la geaca lui care atârna în dulap îl făcu să simtă dorul de casă, ceea ce îl surprinse.

Lena se opri, întorcându-se către secția de poliție. Își ridică vocea, că să acopere sunetul ploii.

— Colegiul e acolo în spate, după secție.

Will bănui că mergeau de vreo cincisprezece minute. Abia se vedeau vreo câteva clădiri aflate pe malul lacului, în partea opusă secției de poliție.

— Allison nu avea niciun motiv să meargă în direcția asta, zise Lena.

— Unde e Locul Îndrăgostiților?

— Golfulețul acela la vreo opt sute de metri, zise ea arătând în direcția opusă.

Will urmări traiectoria degetului ei, până la adâncitura din mal. Golfulețul era mai mic decât se aștepta el. Sau poate părea așa de la distanță. Pe mal erau împrăștiați bolovani mari. Își imagina că oamenii făceau focuri de tabără când era vreme

mai bună. Arăta ca genul de loc unde o familie ar trage o barcă pentru un picnic lung.

— Mai stăm mult aici?

Lena avea mâinile adânc înfipte în buzunare și ținea capul plecat ca să se ferească de vânt. Lui Will nu-i trebuiau puteri extrasenzoriale să-și dea seama că ea nu voia să stea acolo în ploaia torențială. Era atât de frig lângă apă, încât trebuia să se lupte să nu-i clănțăne dinții.

— Mai arată-mi încă o dată unde sunt drumurile, zise el.

Ea îi aruncă o privire care-i spunea că nu avea de gând să se mai joace mult așa.

— Acolo, arătă ea în depărtare. Acela e drumul de urgență în caz de incendiu. Nu a fost folosit de ani de zile. L-am verificat când am scos cadavrul din lac. Nu e nimic acolo.

— Asta e singura ieșire de la Locul Îndrăgostiților, nu?

— După cum ți-am arătat pe hartă, la secție.

Nu se pricepuse niciodată la hărți.

— Locul acela, zise el arătând către o zonă exact lângă golfuleț. E al doilea drum pe care-l folosesc oamenii de obicei ca să ajungă la golfuleț, nu?

— E pustiu, ți-am zis. L-am verificat, bine? Nu suntem imbecili cu totul. Ne-am uitat după mașini, după urme de roți, urme de picioare. Am verificat ambele drumuri și pe niciunul dintre ele nu am găsit niciun indiciu cum că ar fi fost folosit.

Will încercă să se orienteze. Soarele nu lumina cine știe ce calea. Cerul era atât de întunecat încât ar fi putut să fie noapte, nu miezul dimineții.

— Unde e zona rezidențială?

— Acolo locuiește Sara, iar părinții ei, acolo, arătă ea peste lac. Apoi arătă și mai în depărtare: Tot țărmul ăsta, inclusiv unde stăm noi, aparține Departamentului de Stat de Silvicultură.

— Oamenii își scot bărcile pe lac?

— E un doc la colegiu pentru echipa de canotaj. Mulți dintre proprietarii caselor ies cu bărcile vara. Nu e nimeni atât de prost încât să stea aici în ploaia asta.

— Numai noi, zise Will încărcându-și vocea cu câte voioșie putea. Hai să mergem mai departe.

Ea își târâia picioarele înaintea lui. Will văzu că avea adidașii uzi leoarcă. Adidașii de alergat pe care-i găsise el în mașină nu erau mai presus. Adidașii lui Allison, sau cel puțin cei găsiți lângă cadavrul ei erau murdari, dar nu erau acoperiți de noroi. De-a lungul malului terenul ar fi fost mult mai tare decât argila roșie de Georgia care-i aluneca lui de sub picioare.

Will verificase pe calculator prognoza vremii pentru toată săptămâna în seara de dinainte. Temperatura fusese mai scăzută în dimineața când fusese găsită Allison, dar cu o noapte înainte plouase la fel ca acum. Era numai bine să omori pe cineva. Urmele de pe mal s-ar fi pierdut. Apa rece ar fi făcut aproape imposibilă ghicirea orei morții. Dacă nu ar fi fost apelul la 911, nu ar fi știut nimeni că era un cadavru în lac.

Lena alunecă pe noroi. Will se întinse și o prinse înainte să cadă. Era atât de ușoară încât aproape putea să o ridice cu o singură mână.

— Dumnezeule!

Se sprijini cu mâna de un copac. Respira greu. Will realiză că ea mersese repede ca să păstreze o distanță de câțiva pași între ei.

— Ești bine? întrebă Will.

Ea se depărtă de lângă copac, cu o figură hotărâtă. Will îi privi picioarele, în timp ce-și croia drum printre rădăcinile mari și crengile căzute care împânzeau malul. Nu avea de unde să știe dacă Allison o luase pe același drum către Locul Îndrăgostiților. Scopul lui era să o scoată pe Lena Adams din secție, din elementul ei, astfel încât ea să discute cu el. Cu ploaia torențială și drumul anevoios, Will se gândi că era mai bine dacă nu

țintea prea sus. Spre exemplu, putea să-și propună să se protejeze, atât pe el, cât și pe ea, de degerături.

Lena era atât de sigură că Tommy Braham o omorâse pe Allison Spooner, pe cât era Sara de convinsă că nu Tommy era vinovatul. Will era prins la mijloc și era conștient de faptul că ar fi făcut o greșeală să o lase pe oricare dintre ele să-i influențeze gândirea. Bănuia că pentru Lena problema nevinovăției lui Tommy era încărcată cu mai multă vină decât era ea dispusă să care pe umeri. Să creadă altceva însemna că puștiul se omorâse degeaba, că ea îi pusese la dispoziție mijloacele și motivul să se sinucidă. Cât despre Sara, dacă recunoștea că Tommy era criminalul, ar fi însemnat să recunoască că Lena nu era atât de nemiloasă pe cât voia ea să creadă.

Will nu simți cum ploaia se domoli, ci mai mult o auzi. Pleoscăitul constant al apei de pe frunze se transformă într-o șoaptă blândă. Auzi o pasăre și niște greieri. În fața lor, un copac mare bloca poteca. Rădăcinile groase ieșeau la suprafață și se scurgea pământul de pe cârcei. Lena trecu peste el. Will o urmă, uitându-se împrejur, încercând să se orienteze. Erau aproape de drumul folosit în caz de incendiu. Sau cel puțin așa credea el.

— Acolo, zise ea, arătând către un morman de lemne. Acolo e capătul drumului.

Ea își scoase gluga. Will o urmă. Două fâșii de pământ, late cam cât să permită accesul unei mașini și lungi cam de vreo trei metri, dădeau către o pădure deasă. El înțelese de ce Lena era convinsă că drumul nu fusese folosit. Aveai nevoie de un buldozer cu care să pătrunzi acolo.

— Drumul de pe partea cealaltă este cel pe care îl folosesc majoritatea, dar este la vreo nouăzeci de metri de golfuleț, îi zise ea.

— Dacă Allison nu avea mașină, cum a ajuns aici? întrebă el.

— Tommy a adus-o aici, îi zise ea după ce-l privi lung.

— Dar tocmai ce mi-ai spus că v-ați uitat după mașini.

— Avea un scuter. Poate l-a folosit pe acela.

Will aprobă, dar nu-l vedea pe Tommy cărând un cadavru pe coarnele scuterului și croindu-și drum prin pădure în același timp.

— Unde se afla ea înainte să o omoare Tommy?

— Acasă, așteptând să fie omorâtă. Bătu din picioare ca să se încălzească bine. Biblioteca de la școală s-a închis duminică la prânz. Ar fi putut să fie acolo.

— Și serviciul?

— Restaurantul e închis duminica.

— Ar fi putut să o ia Allison pe aici în drum spre casă?

— Ar fi mers prin pădurea de vizavi de secție, zise Lena dând din cap. Ar fi ajuns acasă în zece minute.

Măcar în privința asta spunea adevărul. Lionel Harris îi spusese lui Will același lucru.

— Atunci, de ce era Allison aici? întrebă el.

Lena își vârî mâinile în buzunare când se înteți vântul.

— Detectiv Adams?

— Era aici pentru că Tommy a adus-o aici.

Ea își continuă drumul, târându-și picioarele prin noroi. Pantofii ei plescăiau la fiecare pas prin noroi.

Un pas de-al lui Will era cât doi ai lui Lena. O ajunse ușor din urmă.

— Hai să facem portretul criminalului nostru.

— Crezi în rahaturile asta? râse ea.

— Nu prea, dar avem ceva timp de pierdut.

— E o prostie. Ea alunecă din nou, dar el o prinse. Chiar ai de gând să mă faci să străbat tot drumul până la golfuleț?

Dacă Will ar fi putea să o pună să facă ceva, ar fi fost să zică adevărul. Asta nu părea a fi o

opțiune, așa că el zise:

— Hai să-i facem profilul.

— Cum să nu, bombăni ea, mergând înainte. E un puști retardat cu vârsta cuprinsă între nouăsprezece ani și nouăsprezece ani și jumătate, care are un Chevrolet Malibu verde și locuiește cu taică-su.

— Hai să-l scoatem pe Tommy din discuție pentru moment.

Ea îi aruncă o privire circumspectă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Will.

Ea ocoli încă un copac căzut.

— Ce s-a întâmplat? repetă el.

— Te referi la crimă? întrebă ea reticentă.

— Exact. Ce s-a întâmplat?

— Allison Spooner a fost înjunghiată în gât duminică noapte sau luni dimineață devreme.

— A fost multă mizerie

— Probabil. Sunt tot felul de chestii în gât, artere și vene. Ar fi curs mult sânge, ceea ce explică de ce Tommy avea o găleată și un burete în apartamentul lui Allison. Încerca să curețe mizeria, zise ea după ce ridică din umeri.

— Care a fost motivul?

— Așa se face un profil? râse ea.

În varianta lui Will, cel puțin. Lena era atât de sigură că avea dreptate în privința lui Tommy Braham, că nu luase în considerare posibilitatea că un criminal sălbatic își ascuțea chiar atunci cuțitul pentru următoarea lui victimă.

— De ce s-a hotărât criminalul să ucidă? Furie? A profitat de ocazie? Bani?

— A omorât-o pentru că nu voia să facă sex cu el. Tu chiar ai citit declarația aia?

— Am crezut că-l scoatem pe Tommy din discuție. Ea dădu din cap, iar Will încercă din nou: Fă-mi pe plac, detectiv. Să zicem că există un criminal misterios în libertate, care o voia pe Allison moartă. Altul în afară de Tommy Braham.

— Asta da fantezie, având în vedere că el a mărturisit că a făcut-o.

O apucă de braț ca să o ajute să treacă peste o băltoacă mare.

— A adus criminalul arma la locul faptei?

Lena păru că se gândește la întrebare.

— Poate. Avea de asemenea blocurile de zgură, lanțurile și lacătul.

Will bănuia că blocurile și lanțul fuseseră duse la locul faptei dinainte, dar acum nu i se păru un moment bun pentru a prezenta teoria asta.

— Deci a fost premeditat.

— Sau avea chestiile astea prin casă, adăugă Lena. Pe Aleea Taylor.

Will nu mușcă momeala. Dacă Allison fusese ucisă la lac și nu în garaj, atunci toată teoria lui Lena despre sentimentul lui Tommy de vinovăție începea să se năruie.

— Era mânios criminalul? întrebă el.

— Rana din gât era destul de adâncă.

— Dar nu era furios. Asta înseamnă control, planificare.

— Probabil că s-a panicat când i-a sărit sânge în gură. Făcu un pas mare peste o băltoacă. Ce altceva mai e?

— Hai să analizăm ce știm: Criminalul nostru este organizat. Nu este oportunist. Cunoaște bine zona. O cunoaște pe Allison și are mașină.

— Mi se pare credibil, zise ea încuviințând din cap.

— Să trecem în revistă desfășurarea evenimentelor.

Lena se opri. Erau la vreo nouă metri de golfuleț.

— Bine. Tommy sau tipul nostru misterios o omoară pe Allison și o aduce aici. Își mișcă ochii. Probabil că o pune pe mal. O înfășoară cu lanțuri, leagă blocurile de zgură și apoi o aruncă în apă.

— Cum o aruncă?

Lena se uită lung la golfuleț. Will aproape că auzea cum îi mergea mintea.

— Ar fi trebuit să o care. A fost găsită la patru metri și jumătate de țărm, acolo unde se adâncește. Blocurile de zgură erau grele. Poate că a pus-o pe ceva care să plutească până a băgat-o în apă, apoi a legat lanțurile și blocurile de ea. Asta are mai mult sens. Nu avea cum să fie aruncată în apă de pe mal și să ajungă acolo.

Will o ghidă în continuare:

— Deci, criminalul o duce în apă, apoi o înlănțuie. Era o noapte friguroasă.

— I-ar fi trebuit un costum de cauciuc sau ceva similar. Pe urmă ar fi trebuit să se întoarcă la mașină și să plece. Ce rost are să scapi de cadavru în apă, dacă iei lacul după tine în mașină?

— Să intre în lac nu este neapărat o idee rea.

— Exact. Ar fi fost plin de sânge.

— Criminalul nostru nu voia să se găsească cadavrul. A dus-o unde era apa mai adâncă ca să rămână acolo. I-a pus greutăți ca să o țină la fundul lacului.

Lena tăcu din nou, dar Will știa că era prea inteligentă să nu se gândească la același lucru ca și el.

Will îl rosti în locul ei:

— *Cineva* a vrut să fie găsit cadavrul. A fost un apel la 911.

— Poate că unul dintre vecinii lui Tommy a văzut ceva.

— Și l-a urmări până la lac, l-a văzut cum a aruncat cadavrul și…

— Crezi că a avut un complice?

— Tu ce crezi?

— Cred că avem cel puțin un martor. Va trebui să discutăm cu el la un moment dat, dar ce mai contează, când tipul care a recunoscut că a ucis-o pe Allison este mort?

Will se uită în jur. Stăteau în noroi până la glezne. Pământul era mai închis la culoare aici, era

aproape negru lângă apă. Adidașii lui Allison aveau noroi negru pe ei, nu argilă roșie.

— A pomenit Tommy dacă Allison aveau un prieten sau nu? întrebă Will.

— Nu crezi că discutam cu el acum dacă ar fi pomenit de el?

Will văzu o veveriță grasă care o zbughi într-un copac, fluturându-și coada. Vreo câteva rămurele fuseseră frânte în două. Iarba de la baza copacului era tasată. Auzi o mașină în depărtare.

— E vreun drum prin apropiere?

— La vreun kilometru și jumătate, zise ea arătând în direcția zgomotului. E o autostradă.

— Ceva case?

Lena își împreună buzele. Nu voia să se uite la el.

— Detectiv Adams?

Ea se uită în jos și își scutură pantofii de noroi.

— Tommy locuia în partea aceea.

— La fel și Allison Spooner.

Will își îndreptă privirea înapoi către lac. Apa era agitată. Vântul care venea dinspre apă era ca gheața pe pielea lui.

— Ai auzit vreodată numele de Julie Smith?

— Cine e? întrebă ea scuturând din cap.

— A pomenit Tommy de ceva prieteni? Ori ai lui, ori ai lui Allison?

— Nu acesta era scopul interogatoriului. Încercam să-l fac să mărturisească o crimă, nu să-mi zică povestea vieții lui.

Will rămase cu privirea ațintită spre lac. Privea lucrurile greșit. Criminalul era deștept. Știa că apa va distruge urmele. Știa să ducă cadavrul în partea adâncă a lacului. Probabil că plănuise atent să o ademenească pe Allison într-acolo. Terenul ud, noroiul și lăstărișul i-ar fi servit la acoperirea urmelor.

Will își suflecă blugii. Pantofii lui erau deja uzi leoarcă, așa că nu se mai sinchisi să-i scoată înainte să intre în lac. Apa rece îi intră în adidași.

— Ce faci?

El merse câțiva metri și privi țărmul, studiind copacii și lăstărișul.

Lena stătea cu mâinile în șold.

— Ești nebun? O să faci hipotermie.

Will studie fiecare copac, fiecare creangă, fiecare poțiune de buruieni și mușchi. Când găsi ce căuta, avea picioarele complet amorțite. Merse către un stejar mare care se apleca dincolo de mal. Rădăcinile sale noduroase erau răsucite în lac ca un pumn deschis. La început, Will crezu că se vedea o umbră pe scoarță, dar apoi își aminti că era nevoie de soare sau de o altă sursă de lumină pentru a se forma o umbră.

Will stătea în fața copacului, cu picioarele afundate în mâlul de pe fundul lacului. Coroana lui lemnoasă se înălța la cel puțin treizeci de metri deasupra solului. Trunchiul avea circumferința de aproape un metru și se apleca în direcție opusă apei. Will nu era specialist în plante, dar erau destui stejari în Atlanta ca să știe că scoarța lor roșie-maronie devenea de culoarea cărbunelui pe măsură ce copacul îmbătrânea. Scoarța solzoasă absorbise ploaia ca un burete, dar Will observase altceva din poziția lui avantajoasă din apă. Dezlipi o bucățică de scoarță cu unghiile. Lemnul lăsă un reziduu umed, ruginiu. Răsuci bucățica de lemn între degete, storcând umezeala.

Sângele chiar nu se făcea apă.

— Ce este acolo? întrebă Lena.

Își ținu mâinile în buzunare, în timp ce se înclina spre apă.

Will își aminti de lanterna din buzunar.

— Uite.

Dirijă fascicolul de lumină pe dâra închisă la culoare de pe trunchiul copacului. Se gândi la ce-i spusese Sara despre rana lui Allison, că ar fi împroșcat cu mare viteză, ca un furtun deschis la maxim. Ar fi însemnat în jur de doi litri de sânge.

— Trebuie să fi fost cu fața la pământ, foarte aproape de apă. Sângele i-a țâșnit în formă de arc. Se vede că a sărit mai mult aici, la baza trunchiului, care era mai aproape de gâtul ei. Apoi începe să se împuțineze mai sus.

— Asta nu e… Lena tăcu.

Acum văzuse și ea. El își dădu seama după expresia șocată de pe fața ei.

Will privi spre cer. Norii se scuturau din nou. Nu avuseseră parte de mare răgaz. Nu mai conta. În afara jupuirii scoarței, nu aveau cum să curețe în întregime copacul. Lemnul absorbise semnul morții la fel cum ar fi absorbit fumul de la un incendiu.

— Tot mai crezi că ucigașul nostru este un băiat de nouăsprezece ani care locuia cu taică-su? întrebă Will.

Vântul agită lacul în timp ce Lena se uita la copac. Îi dădură lacrimile. Vocea îi tremura:

— A mărturisit.

Will cită cuvintele lui Tommy:

— „M-am înfuriat. Aveam un cuțit la mine. Am înjunghiat-o o dată în gât.” Ați găsit sânge în garaj? întrebă el.

— Da… Se șterse la ochi cu podul palmei. Îl curăța când am ajuns acolo. Am văzut o găleată și era… Vocea i se stinse. Era sânge pe podea. L-am văzut.

Will își lăsă manșetele de la blugi. Pantofii lui se afundau în noroiul de la baza copacului. Văzu o nouă culoare amestecată cu pământul, o rugină întunecată care se îmbibase în plasa din vârful adidasului său.

O văzu și Lena. Căzu în genunchi. Își înfipse degetele și scoase un pumn de pământ. Pământul era îmbibat, dar nu doar cu apă de ploaie. Lăsă noroiul să cadă pe pământ. Mâna ei era mânjită cu ceva roșu-închis, sângele lui Allison Spooner.

Capitolul 10

Lena își puse un prosop ud de hârtie pe gât. Stătea rezemată cu spatele de compartimentul toaletei din vestiar. Un polițist încercase să intre tocmai când ei îi venea să vomite. Plecase fără să scoată niciun cuvânt.

Ea nu avusese niciodată un stomac puternic. Unchiul ei Hank zicea că Lena nu avea stomacul necesar pentru genul de viață pe care o ducea. Nu s-ar fi bucurat să vadă că avusese dreptate.

— Oh, Doamne! murmură ea ca un fel rugăciune, deși nu se mai rugase de ceva vreme. În ce se băgase puștiul ăla prost? Ce altceva îi mai scăpase ei?

Își închise ochii. Nimic nu mai avea sens acum. Nimic nu se mai potrivea așa cum se potrivise ieri dimineață.

El o făcuse. Lena știa că Tommy o omorâse pe Allison. Oamenii nu mărturiseau o crimă decât dacă erau vinovați. În afară de asta, la mai puțin de cincisprezece minute după ce o scoseseră pe fată din lac, îl găsiseră Tommy în apartamentul lui Allison, scotocindu-i prin lucruri. Purtând o mască de schi neagră. Fugise când ei îl încolțiseră. Îl înjunghiase pe Brad, chiar dacă era un cuțit pentru corespondență. Lena îl văzuse cu ochii ei cum îl înjunghiase pe Brad. Ascultase mărturisirea lui Tommy. Îl privise cum scrisese totul cu cuvintele lui stupide. Și se sinucisese. Îl năpădise sentimentul de vinovăție și își tăiase venele pentru că știa că ce-i făcuse lui Allison era greșit.

Atunci de ce se îndoia Lena?

Suspecții mințeau tot timpul. Niciodată nu voiau să mărturisească toate ororile pe care le comiseseră. Despicau firul în patru. Mărturiseau violul, dar nu și crima. Recunoșteau că dăduseră cu pumnul, dar nu că bătuseră, recunoșteau înjunghierea, dar nu omorul. Era atât de simplu? Oare Tommy mințise că a omorât-o pe Allison în

garaj pentru a face crima să pară mai de înțeles, ca și cum ar fi venit dintr-un impuls?

Lena își lipi capul de perete.

Prostia aia de profil pe care-l născocise Will Trent îi tot revenea în minte. Rece. Calculat. Premeditat. Ăsta nu era Tommy. El nu era atât de deștept încât să se gândească la toate variabilele. Ar fi trebuit să plănuiască dinainte, să pregătească blocurile de zgură și lanțurile, să le care din timp la lac. Chiar dacă Tommy ar fi luat blocurile după aceea, ar fi trebuit să anticipeze sângele și să se bazeze pe ploaie să-i acopere urmele.

Atâta sânge! Pământul era îmbibat.

Lena se prăbuși în genunchi și își ținu capul deasupra toaletei. Stomacul ei se încordă, dar nu mai rămăsese nimic. Se așeză pe călcâie și se uită la spatele rezervorului. Porțelanul alb și rece se uita și el la ea. Acesta era compartimentul ei și numai al ei. Toaleta aceasta era singurul petec de pământ pe care reușise să-l păstreze numai pentru ea în vestiarul unisex. Pisoarele erau pătate ca dinții unei bătrâne. Celelalte două compartimente erau dezgustătoare. Puteau a excremente, indiferent de câte ori erau curățate. În dimineața aceea, lucrurile nu părură să se oprească acolo. Întregul loc mirosea îngrozitor.

Lena se șterse la gură cu un prosop de hârtie. Mâna îi zvâcnea acolo unde fusese împușcată. Probabil că se infectase. Pielea-i era fierbinte până la încheietură. Își închise ochii strâns. Voia să fie departe de acolo. Voia să fie înapoi în pat cu Jared. Voia să se întoarcă la ziua de dinainte și să-l scuture pe Tommy Braham până îi spunea ce se întâmplase cu adevărat. De ce se afla în apartamentul lui Allison? De ce-i umbla prin lucruri? De ce purta o mască de schi? De ce fugise? Și de ce, pentru Dumnezeu, se sinucisese?

— Lena? Vocea scârțâită a Marlei Simms era aproape o șoaptă. Poți vorbi un minut?

Lena se forță să se ridice în picioare. Nu uitase că singurul loc pe care-l putea numi al ei în nenorocirea aia de secție, era toaleta.

Marla avea o coală de hârtie îndoită în mână.

— Ești bine?

— Nu, zise ea pentru că nu avea rost să mintă.

Trebuia doar să se uite în oglindă și să vadă adevărul. Avea părul vâlvoi și pete roșii pe față. Era moartă de oboseală și nervii ei erau atât de întinși încât simțea că vibra chiar și atunci când stătea înțepenită.

— Agentul Trent a cerut asta. Nu a văzut-o azi-noapte.

Marla întinse coala de hârtie între degete, aruncându-i lui Lena o privire plină de înțeles, de parcă erau doi spioni care făceau schimb de serviete în fața Kremlinului.

Lena trebui să tragă de coală înainte ca Marla să-i dea drumul. Își recunoscu scrisul de mână. Pagina copiată era din carnețelul ei. Transcrierea apelului la 911 pe care o făcuse. Încercă să distingă cuvintele, dar avea privirea încețoșată.

— Am crezut că ceruse caseta.

— Dacă vrea mai mult de atât, va trebui să se ducă el la Eaton și s-o ia. Își propti mâinile pe șoldurile late. Și poți să-i spui din partea mea că nu sunt secretara lui personală. Nu știu cine se crede, de ne dă ordine tuturor.

El era omul care avea să închidă secția aia de poliție dacă ei nu făceau tot ce zicea el.

— Ai vorbit cu Frank în dimineața asta?

— Bănuiesc că a trecut pe aici azi-noapte. Dosarele mele erau vraiște când am venit.

Lena știa deja că Frank îi furase telefonul lui Tommy și fotografiase portofelul lui Allison, dar această nouă informație îi aduse un junghi direct în piept.

— Care dosare?

— Toate. Nu știu ce căuta, dar sper că a găsit.

— I-ai dat lui Trent rapoartele incidentelor.

— Și ce dacă?

— De ce?

— Nimeni nu vrea să vorbească de rău morții, dar eu o s-o spun oricui mă întreabă. Tommy nu se purta bine în ultima vreme. Intra în necazuri, țipa la oameni, îi amenința. Nu mă înțelege greșit, era un băiat bun când era mic. Avea frumusețea aia de păr blond ondulat și ochișorii ăia albaștri. Asta își amintește Sara. Dar ea nu știe cum se comporta în ultima vreme. Cred că pur și simplu îi pocnise ceva în cap. Poate că fusese așa dintotdeauna și noi nu am observat. Nu am vrut să observăm. Marla scutură scurt din cap. Asta este o încurcătură totală. Un morman de caca de nota zece.

Lena se concentră pe Marla pentru moment. Bătrâna nu-i era cea mai mare admiratoare. În cel mai bun caz, reușea să dea din cap când Lena intra pe ușă dimineața. De cele mai multe ori, nici nu se deranja să-și ridice privirea de la birou.

— De ce vorbești cu mine? Tu nu vorbești niciodată cu mine.

— Scuzați că încerc să ajut, zise Marla fornăind.

Se întoarse pe călcâie și plecă cu un mers apăsat.

Lena privi cum ușa se închise ușor din balamale. Încăperea părea mică, claustrofobică. Nu putea sta acolo toată ziua, dar instinctul ei de a se ascunde de Will Trent era greu de învins. Larry Knox îi spusese lui Frank că Will era un birocrat, nu un polițist. Prima impresie a lui Lena fusese aceeași. Cu puloverul lui din cașmir și tunsoarea de metrosexual, Will arăta de parcă se potrivea mai bine în spatele unui birou, plecând la ora cinci și ducându-se acasă la soție și copii. Vechea Lena nu l-ar fi luat în seamă pentru că era un impostor, care nu era de nivelul ei și nu merita o insignă.

Vechea Lena se pârlise de atâtea ori din cauza hotărârilor pripite, încât practic se jertfise singură pe rug. Acum putea privi mai departe de reacția ei nechibzuită și vedea adevărul. Will fusese trimis

de un director adjunct care era la un pas de postul de vârf. Lena o cunoscuse pe Amanda Wagner cu mulți ani în urmă. Era o jigodie bătrână. Nu avea cum să fi trimis Amanda pe cineva de mâna a doua, mai ales la cererea Sarei Linton. Will era probabil unul dintre cei mai buni anchetatori din echipa ei. Trebuia să fie. În mai puțin de două ore îi fărâmițase lui Lena cazul împotriva lui Tommy Braham.

Și acum ea trebuia să se întoarcă și să dea ochii cu el din nou.

Pe Lena încă o dureau picioarele după drumul lung prin pădure. Avea pantofii uzi leoarcă. Se duse la dulapul ei. Combinația îi zbură din minte imediat ce încercă să introducă cifrul. Își lipi fruntea de metalul rece. De ce mai era încă acolo? Nu putea să o țină așa cu Will Trent. Se spuseseră atâtea minciuni și adevăruri pe jumătate, încât nu le putea ține minte pe toate. El îi tot întindea capcane și cu fiecare dintre ele, ea simțea că se apropia din ce în ce mai mult de momentul când va cădea într-una. Ar trebui să se ducă acasă înainte să zică prea multe. Dacă Trent voia să o oprească, trebuia să-i pună cătușe.

Îi veni în minte combinația. Învârti cifrul și deschise dulapul. Se uită la fulgarinul ei, la cosmetice, la toate rahaturile pe care le adunase de-a lungul anilor. Nu voia nimic de acolo, doar perechea de adidași de rezervă pe care o ținea sub toate celelalte. Dădu să închidă dulapul, dar se opri în ultimul moment. Într-o cutie de tampoane era o poză a lui Jared, făcută cu trei ani în urmă. Stătea în fața Stadionului Sanford, la Universitatea din Georgia. Era plin ochi. Georgia juca cu Universitatea de Stat din Louisiana. Era înconjurat de o mulțime de studenți, dar el era singurul care se uita în spate, spre aparat. Se uita în spate, la Lena.

În acel moment, când făcuse poza, se îndrăgostise de el – în fața stadionului zgomotos,

înconjurată de necunoscuți beți. Lena chiar reușise să prindă în poză momentul exact când totul în viața ei se schimbase. Cine ar fi fost în preajmă să-l prindă din nou când se schimba la loc?

Probabil ofițerul de la arestări care-i făcea poză.

Ușa se deschise de perete. Intrară patru polițiști, atât de antrenați în discuția lor, că abia o observară pe Lena. Puse poza lui Jared în buzunarul din spate. Avea șosetele ude leoarcă, dar încălță oricum perechea de adidași de rezervă. Voia doar să plece de acolo. Avea să meargă în birou, să treacă direct pe lângă Will Trent, să se urce în mașină și să se ducă acasă la Jared.

Lena avea să înceapă împachetatul în seara aceea. Ar fi unul dintre acei oameni care lăsau băncii cheia de la casă în cutia poștală. Mașina ei era într-o stare bună. Avea destule economii cât să-i ajungă trei luni, patru, dacă Jared nu se aștepta ca ea să contribuie la chirie. Avea să se mute cu el și să încerce să treacă peste asta, să încerce să-și trăiască viața fără să fie polițistă.

Asta dacă nu cumva ajungea la pușcărie pentru obstrucționarea unei anchete. Dacă nu era condamnată pentru neglijență în serviciu. Dacă Gordon Braham nu o băga în procese până la gât. Dacă Frank nu-i umplea urechea lui Jared cu otravă. Otravă pe care Jared ar fi crezut-o, pentru că aspectul important al minținului era că lumea credea atât timp cât minciuna era destul de aproape de adevăr.

Lena trânti ușa dulapului, apăsând cu mâna pe metalul rece.

— Dacă-l lași pe tâmpitul ăla de la GBI să cadă și să se lovească la cap, noi nu o să vărsăm lacrimi, zise unul dintre polițiști.

Se îmbrăcau cu toții, punându-și echipamentul gros pentru ploaie. Will făcuse fotografii și luase mostre de scoarță și de sol de lângă copac, dar ordonase o cercetare completă a pădurii. Voia mai multe fotografii, desene, diagrame. Voia să se

asigure că departamentul știa că făcuse o greșeală. Că Lena făcuse o greșeală.

— Retardatu' dracului, zise alt polițist.

Lena nu știa dacă se referea la Will sau la Tommy. În orice caz, reuși să mimeze o bravadă falsă:

— Aș vrea să fie puțin mai deștept ca să știe cât de prost e.

Râdeau cu toții când ea plecă din vestiar. Lena își îmbrăcă geaca. Străbătu biroul cu mai mult tupeu decât avea. Îi revenise calmul. Trebuia să se pregătească psihic pentru următoarea salvă de întrebări ale lui Will Trent. Cu cât îi dădea mai puține răspunsuri, cu atât îi era mai bine.

Avea în mână hârtia pe care i-o dăduse Marla. Lena se uită peste conținut în timp ce mergea ca să nu fie nevoită să vorbească cu nimeni. Se opri când ajunse la ușa de la intrare. Citi din nou transcrierea. Cuvintele erau scrise de mână, dar lipseau ultimele replici ale apelului. Apelantul menționase că Allison se certase cu prietenul ei. De ce fusese scoasă partea aceea?

O privi pe Marla cum stătea la recepție. Marla o privea și ea, cu o sprânceană ridicată peste ochelari. Ori era încă supărată, ori îi trimitea lui Lena un mesaj. Era greu de zis. Lena își aruncă din nou ochii pe transcriere. Ultima parte nu mai era, iar tăietura era atât de bine făcută încât nimeni nu și-ar fi dat seama că lipsea. Oare încercase Marla să distrugă probele poliției? Frank îi umblase prin dosare cu o seară înainte. De ce ar fi editat transcrierea fără să-i spună lui Lena? La naiba, ea avea carnețelul în buzunarul din spate, cu transcrierea originală. Trent nu trebuia decât să i-l ceară și Lena ar fi fost pusă în fața unei acuzații de obstrucționare pentru distrugerea probelor.

Ușa de la intrare se deschise înainte ca Lena să ajungă la ea. Will Trent devenise clar nerăbdător să aștepte afară.

— Detective, zise el pe post de salut.

Își pusese la loc pantofii de la costum și își dăduse jos geaca lui Carl Philips. Era pe atât de dornic, pe cât era reticent.

Lena îi înmână hârtia.

— Marla mi-a zis să-ți dau asta. A zis că va trebui să faci rost singur de casetă de la Eaton.

— Mulțumesc, doamnă Simms, strigă Will către Marla.

Luă hârtia din mâna lui Lena și o privi intens.

— Tu ai ascultat apelul? întrebă el uitându-se în sus. Tu ai făcut transcrierea de pe caseta audio?

— Mi-au dictat ei de pe ecran. Casetele audio sunt depozitate în alt loc. Nu sunt greu de luat.

Lena își ținu respirația, rugându-se ca el să nu-i ceară să le dea de urmă.

— Ai idee cine a făcut apelul?

— Era o voce de femeie. Numărul era ascuns și ea nu a vrut să-și lase datele de contact, zise Lena dând din cap.

— Tu ai făcut copia asta pentru mine?

— Nu. Marla mi-a dat-o.

— Aveți niște gumă de mestecat pe sticla din copiator, zise el arătând către punctul negru de pe pagină.

Lena se întrebă de ce naiba îi spunea el asta. Will Trent nu semăna cu niciun polițist pe care-l văzuse ea vreodată. Avea obiceiul de a ocoli întrebările adevărate și de a face comentarii sau observații la întâmplare, care păreau să nu ducă nicăieri, până când deodată era prea târziu și ea simțea cum i se strângea nodul în jurul gâtului. El juca șah și ea era îngrozitoare la dame.

Lena își încercă propria diversiune.

— Ar trebui să mergem la locul faptei, dacă vrei să te întorci la timp pentru autopsii.

— Dar nu tocmai ne-am întors de la locul faptei?

— Nu știm precis ce s-a întâmplat. Tommy ar fi putut să mintă. Asta se întâmplă în Atlanta, nu? Răufăcătorii îi mint pe polițiști?

— Mai des decât mi-aș dori. Își puse transcrierea în servietă. La ce oră ar trebui să înceapă?

— Frank a zis la unsprezece și jumătate.

— Asta când ai vorbit cu el azi-noapte?

Lena încercă să-și aducă aminte răspunsul pe care i-l dăduse lui Will prima dată când el pusese întrebarea asta. Stătuse de vorbă cu Frank de două ori. Ambele dăți el o luase la întrebări în legătură cu mărturisirea lui Tommy. Ambele dăți își reînnoise amenințarea de a-i distruge viața dacă nu-i apăra fundul de bețivan.

Lena îi dădu un răspuns evaziv, sperând că Will îl va înghiți.

— La fel cum ți-am spus mai devreme.

El deschise ușa pentru ea.

— Ai idee de ce presa nu a tăbărât pe subiectul ăsta?

— Presa? Ar fi râs dacă nu era afundată până la genunchi în mizerie. Ziarul este închis de sărbători. Thomas Ross se duce întotdeauna la schi în perioada asta a anului.

— Cum să nu iubești orășelele? râse Will binevoitor.

Un vânt rece îl făcu să închidă cu umărul ușa de sticlă. Își băgă mâinile în buzunarele de la blugi. Manșetele pantalonilor erau încă ude.

— Hai să luăm mașina ta.

Ea se simți incomod să-l primească în Celica ei, așa că făcu semn cu capul spre limuzina lui Frank. Lena își scoase brelocul cu chei din buzunar. Districtul avea bugetul restrâns, așa că amândoi trebuiau să folosească aceeași mașină.

Ea apăsă pe buton să deschidă ușile.

Will nu se urcă. În schimb, se strâmbă la mirosul care adie în aerul dimineții.

— Fumezi?

— Frank, zise ea.

Mirosul era mai rău ca de obicei. Probabil că fumase încontinuu pe drumul dus-întors de la

Macon.

— Asta e mașina Șefului Wallace? întrebă Will.

Ea încuviință din cap.

— Unde este Șeful Wallace, dacă asta e mașina lui?

— S-a dus cu o mașină de patrulă la spital, zise Lena după ce reuși să înghită fierea din gât.

El nu comentă, deși ea se întrebă dacă el își notase acest amănunt. Frank luase mașina de poliție ca să nu fie oprit pe drum. Să mergi cu viteză când nu era o urgență era ilegal, dar era genul de ilegalitate cu care polițiștii jonglau tot timpul.

— Știi să conduci o mașină cu transmisie manuală?

Acum era rândul ei să se strâmbe. Normal că putea să conducă o astfel de mașină.

— Hai să mergem cu mașina mea, zise Will.

— Glumești?

Lena auzise de Porsche înainte să ajungă la secție în dimineața aceea. Tot orașul vorbea despre el – cât costase, de ce un anchetator al statului îl conducea și în primul rând, că fusese parcat în fața casei familiei Linton toată noaptea.

Will nu așteptă să vadă dacă ea îl urma în timp ce mergea spre partea opusă a parcării. Îi vorbi în timp ce se îndrepta către mașină, cu servieta pendulând ușor lângă el.

— Sunt curios de Allison Spooner. Ai zis că e din Alabama?

— Da.

— Și e studentă la Grant Tech?

Lena fu atentă cu răspunsul ei.

— Este înregistrată la școală.

— Și asta înseamnă că este studentă? zise Will întorcându-se către ea.

— Înseamnă că este înscrisă. Nu am vorbit cu profesorii ei încă. Nu știm dacă mergea la cursuri. Primim multe apeluri din partea părinților în

perioada asta, întrebându-se de ce nu primesc situația școlară a copiilor.

— Crezi că Allison Spooner renunțase la școală? o întrebă el din nou.

Ea încercă o nouă strategie.

— Cred că nu-ți voi spune nimic dacă nu sunt convinsă că e adevărul absolut.

El dădu din cap repede, cum făcea de obicei.

— Corect.

Lena aștepta încă o întrebare, încă o insinuare. Will continuă să meargă, cu gura închisă. Dacă credea că tehnica asta nouă avea să o facă pe ea să cedeze, se înșela amarnic. Lena avusese de-a face cu critici mute toată viața ei. Transformase ignorarea lor într-o artă.

Se zgribuli din nou din cauza frigului. Mintea ei se tot întorcea la discuția ei cu Will de mai devreme. Fusese atât de mânioasă că îl găsise în biroul lui Jeffrey, încât nu prea fusese atentă la ce spusese el la început. Dar apoi el scosese portofelul lui Allison și ea observă că a treia fotografie lipsea.

Poza era cu Allison și un băiat care stătea lângă ea, ținând-o de mijloc. O femeie mai în vârstă stătea în stânga lor, la o oarecare distanță. Erau cu toții pe o bancă în fața centrului studențesc. Lena se uitase destul la fotografie încât să țină minte detaliile. Băiatul era de vârsta lui Allison. Avea gluga de la hanorac trasă peste ochi, dar își dăduse seama că avea părul brunet și ochii căprui. Avea un început de cioc pe bărbia lui firavă. Era dolofan, ca majoritatea băieților de Grant Tech, de la prea multe zile petrecute în sălile de curs și prea multe nopți irosite în fața jocurilor video.

Femeia din fotografie era evident din partea săracă a orașului. Avea patruzeci și ceva de ani, poate mai mult. După o anumită vârstă, era greu să-ți dai seama de vârsta femeilor cu trăsături masculine. Vestea bună era că nu mai îmbătrâneau. Vestea proastă era că deja arătau de nouăzeci de

ani. Fiecare rid de pe fața ei confirma că era fumătoare. Părul blond decolorat era atât de uscat, că arăta mai mult a paie.

Dintre probe mai lipsea și mobilul lui Tommy. Frank i-l înmânase lui Lena pe stradă. Îl găsise în buzunarul din spate al lui Tommy când îl percheziționase, înainte să-l urce în mașina de poliție. Ea sigilase telefonul într-o pungă de plastic, notase detaliile și îl inventariase ca probă.

Și la un moment dat azi-noapte, atât fotografia lui Allison, cât și telefonul lui Tommy dispăruseră.

Exista numai o singură persoană care ar fi putut să ascundă dovezile și aceea era Frank. Marla zisese că-i umblase prin dosare. Probabil că el falsificase și transcrierea apelului la 911. Dar de ce? Atât fotografia, cât și apelul scoteau în evidență posibilitatea că Allison avea un prieten. Poate că Frank încerca să dea de puști înainte ca Will Trent să-l găsească. Frank îi spusese lui Lena că amândoi ar trebui să spună adevărul, sau cel puțin o variantă apropiată. De ce lucra el pe la spatele ei și căuta un alt suspect?

Lena se șterse la ochi cu mâna. Vântul era tăios, făcându-i nasul să curgă și ochii să lăcrimeze. Trebuia să facă în așa fel încât să rămână zece, cincisprezece minute singură, ca să se gândească la asta până la capăt. Cât timp era în prezența lui Will, nu putea decât să se îngrijoreze de următoarea întrebare care-i ieșea pe gură.

— Gata? întrebă Will.

Ajunseseră la Porsche. Mașina era un model mai vechi decât credea Lena. Nu avea telecomandă ca să descuie ușile. Will făcu onorurile, apoi îi înmână ei cheia.

Lena se simți cuprinsă de un nou val de nervozitate.

— Dacă o bușesc?

— Ți-aș fi foarte recunoscător dacă nu o vei face.

El se aplecă și își puse servieta în spatele scaunului din față.

Lena nu se putea mișca. Se simțea ca într-o capcană, dar nu vedea motivul.

— E vreo problemă? întrebă Will.

Lena cedă. Se așeză pe scaunul scoică, care era mai mult ca un fotoliu. Avea picioarele întinse către pedale, iar părțile din spate ale gambelor erau doar la vreo câțiva centimetri de podea.

Will deschise ușa din dreapta.

— Nu ai mașină de serviciu? întrebă Lena.

— Șefa mea a vrut să ajung aici cât mai repede posibil.

El fu nevoit să dea scaunul pe spate, înainte să se urce în dreapta.

— Se potrivește din față, îi zise el lui Lena.

Ea puse mâna sub scaun și se împinse mai aproape de volan. Picioarele lui Will erau mult mai lungi decât ale ei. Lena ajunse practic lipită de volan când atinse în cele din urmă cu picioarele pedalele de ambreiaj și accelerație.

La rândul lui, Will nu putea să potrivească scaunul. Îl împinse la maxim pe șină, apoi îl lăsă cât de jos putu ca să nu dea cu capul de plafon. În cele din urmă, se plie în mașină ca un origami. Ea așteptă până ce el își puse centura, riscând să se uite la el. Era destul de obișnuit, cu excepția înălțimii sale. Era slab, dar avea umerii lați, musculoși, de parcă petrecea mult timp la sală. Era clar că avusese nasul spart la un moment dat în viață. Avea pe față cicatrici neclare, ca cele căpătate într-o bătaie cu pumnii.

Nu, cu siguranță nu era un agent de mâna a doua din echipa Amandei.

— Așa, zise Will, așezându-se pe scaun în sfârșit.

Ea întinse mâna către contact, dar nu era acolo.

— E pe partea cealaltă.

Ea găsi contactul pe partea stângă a volanului.

— E ca la cursele Le Mans. Ca să pornești motorul cu o mână și să schimbi viteza cu cealaltă, explică Will.

Ea era extrem de dreptace, așa că trebui să încerce de câteva ori înainte să reușească să întoarcă cheia în contact. Motorul porni cu un răget. Vibra scaunul sub ea. Simțea cum ambreiajul se împingea înapoi pe picior.

Will o opri.

— Poți să o lași câteva minute să se încălzească?

Lena își luă piciorul de pe pedală. Își aruncă privirea peste drum. El parcase cu spatele la marginea parcării. Se vedea clar clinica de copii de peste drum. Clinica Sarei. Se întrebă dacă el parcase acolo dinadins. Părea să fie un tip foarte chibzuit în tot ce făcea. Sau poate că ea era atât de paranoică încât nu se putea uita la el cum respiră fără să creadă că făcea parte dintr-un plan măreț de a o demasca pe ea.

Puse una dintre întrebările lui, la întâmplare.

— Ce părere ai despre apelul la 911?

— Mă deranjează că a fost dat de pe un număr ascuns, recunoscu ea.

— A anunțat o sinucidere falsă. De ce?

Lena scutură din cap. Apelantul era ultimul lucru la care se gândea ea în momentul acela.

— Poate că Tommy vorbise cu ea. Poate fi o colegă de serviciu. Un complice. O prietenă geloasă.

— Nu-mi pare că Tommy era un Don Juan.

Nu, nu era. În timpul interogatoriului, Lena îl rugase să fie explicit, pentru că ea nu era sigură că el știa cu adevărat ce era sexul.

— A menționat Tommy că se vedea cu cineva? întrebă Will.

Lena dădu din cap.

— Putem să întrebăm în jur. Cel puțin fata care a anunțat sinuciderea falsă știa că ceva nu era în regulă. E clar că punea temelia apărării lui Tommy.

— Cum așa? întrebă Lena, întorcându-și capul.

— Apelul telefonic. Ea a zis că Allison se certase cu iubitul. De aceea era îngrijorată că se sinucisese. Nu a zis nimic de Tommy.

Lena simți cum îi îngheață fiecare picătură de sânge. Mâna ei strânse volanul. Transcrierea modificată a lui Frank nu menționa un prieten. Trebuia ca Will să fi contact deja centrala telefonică din Eaton. Atunci de ce-i ceruse Mariei caseta?

Ca să întindă o capcană. Și Lena tocmai căzuse în ea.

Will avea un ton constant.

— În mod evident, trebuie să găsim prietenul. El probabil că ne va putea duce la apelant. Avea Allison ceva fotografii în apartament? Scrisori de dragoste? Un calculator?

Fotografii. Oare el știa de fotografia lipsă? Lena își simți gâtul atât de iritat, încât nu putea să înghită. Dădu din cap.

Will își luă servieta din spatele scaunului. Deschise încuietorile. Ei îi țiuiau urechile. Avea pieptul încordat. Vederea începețoșată. Se întreba dacă avea un atac de panică.

— Hmmm, mormăi Will, scotocind prin servietă. Ochelarii mei de citit nu sunt aici. Îi întinse transcrierea: Te deranjează?

Inima lui Lena se smuci din nou în piept. Will ținea hârtia în mână, cu marginea fluturând de la aerul suflat prin aerisire.

— De ce faci asta? aproape că șopti ea.

Fiecare cuvânt era încărcat de frică. Will o privi atent mult vreme – atât de mult, încât ea se simțea de parcă i se jupuia sufletul de pe corp. În cele din urmă, el dădu din cap, așa cum numai el făcea, de parcă ar fi luat o decizie. Puse transcrierea la loc în servietă și închise încuietorile.

— Hai să mergem acasă la Allison.

•

Aleea Taylor era la mai puțin de zece minute de secție, dar drumul păru să dureze ore. Lena se simțea atât de panicată, încât încetini de vreo câteva ori, crezând că i se va face rău. Trebuia să se concentreze pe Frank, să-și dea seama câte cuie putea să-i bată el în sicriu, dar în schimb ea se gândea la Tommy Braham.

El murise pe tura ei. Era arestatul ei. Era responsabilitatea ei. Nu îl percheziționase când îl încinsese în celulă. Presupusese că dacă el era încet la minte, nu era viclean. Cine era prostul acum? Lena crezuse că puștiul era capabil să comită o crimă, dar ea îl considerase atât de inofensiv încât îl lăsase să intre în celulă cu un obiect ascuțit în posesia lui. Frank avea dreptate – Lena era norocoasă că Tommy nu folosise arma să mai atace pe cineva.

Când luase Tommy rezerva de cerneală din pixul ei? Trebuia să fi știut când a luat-o că avea să facă ceva rău cu ea. Când terminase de scris mărturisirea, Tommy plângea. Cutia de șervețele era goală. Lena îl lăsase de unul singur nu mai mult de jumătate de minut, ca să aducă alte șervețele. Când se întorsese în încăpere, el avea mâinile sub masă. Ea îl șterse la nas ca pe un copil. Îl liniștise, îi atinsese pe umăr și-i spusese că totul avea să fie bine. El părea să o fi crezut. El își suflase nasul și se șterse la ochi. Ea crezuse în momentul acela că Tommy se împăcase cu soarta lui, dar poată că soarta pe care o alesese era cu mult diferită de cea pe care și-o imaginase Lena.

Era compasiunea pentru Tommy sau nevoia ei instinctuală de autoprotejare care o împiedicase pe Lena să scape de cuțitul de corespondență cu care el îl înjunghiase pe Brad Stephens? Cu o seară înainte, se gândise să-l arunce de pe unul dintre miile de poduri de beton dintre cele două orașe. Dar nu o făcuse. Era încă înfășurat în pungă, ascuns sub roata de rezervă din portbagajul mașinii ei. Lena nu voia să-l țină în casă. Acum, nu-i

plăcea că era atât de aproape de secție. Frank falsificase hârțogăria. Rupsese ordinea cronologică a procedurii. Ascunsese probe. L-ar fi crezut în stare pe bătrân să-i cotrobăie și prin mașină.

Iisuse. De ce altceva mai era capabil?

Coti la dreapta pe Aleea Taylor. Ploaia torențială din seara de dinainte spălase sângele de pe stradă, dar ea încă îl vedea cu ochii minții. Felul în care Brad clipea ca să nu-i intre ploaia în ochi. Felul în care pielea începuse să-i devină cenușie până aterizase elicopterul.

Lena trase mașina pe partea cealaltă a drumului.

— Aici a fost înjunghiat Brad.

— Unde este apartamentul lui Spooner? întrebă Will.

— La patru case, pe partea stângă, zise ea arătând în față.

— Ce număr? întrebă el uitându-se drept înainte pe stradă.

— 16B. Lena băgă mașina în viteză și trecu pe lângă locul unde fusese înjunghiat Brad. Am luat adresa de la colegiu. Am venit aici să vedem dacă era vreun coleg de cameră sau proprietar cu care să stăm de vorbă.

— Ați avut mandat de percheziție pentru casă?

El mai pusese această întrebare. Primi același răspuns:

— Nu. Nu am venit să percheziționăm casa.

Ea așteptă ca el să întrebe altceva, dar Will era tăcut. Lena se întreba dacă ceea ce-i spusese era adevărul. Dacă Tommy nu ar fi fost în apartamentul lui Allison, ei tot ar fi găsit o cale de a pătrunde în garaj. Gordon Braham era plecat din oraș. Cunoscându-l pe Frank, el ar fi spart lacătul și ar fi intrat oricum în apartamentul lui Allison. Ar fi făcut un comentariu despre cum e mai bine să-ți ceri iertare decât să ceri voie. O intrare prin efracție nu ar fi deranjat pe nimeni, când o tânără studentă fusese omorâtă.

— I-ai interogat pe vecini? întrebă Will.

Lena opri mașina în fața casei familiei Braham.

— Ofițerii de patrulă au vorbit cu ei. Nimeni nu a văzut nimic în afară de ce s-a întâmplat.

— Și *ce* s-a întâmplat mai exact?

— Brad a fost înjunghiat.

— Povestește-mi de la început. Ați oprit aici…

Ea încercă să inspire adânc. Plămânii ei se umpleau numai pe jumătate.

— Ne-am apropiat de garaj…

— Nu, o întrerupse el. Zi de la bun început. Ați venit la locul faptei. Apoi ce a urmat?

— Brad era deja aici.

Nu-i dădu amănunte cu privire la umbrela roz sau la criza și urletele lui Frank.

— Te-ai dat jos din mașină? o înghionti Will.

El chiar avea de gând să o facă să-i povestească totul pas cu pas.

Ea deschise portiera. Ploaia o împroșcă cu picături lenețe și grase. Will se dăduse și el jos din mașină.

— Ploaia se potolise. Vizibilitatea era bună, îi spuse ea.

Porni pe alee. Will era lângă ea, cu servieta în mână. În vârful dealului, ea văzu că garajul era înconjurat cu bandă galbenă de poliție. Frank trebuie să se fi întors acolo noaptea trecută. Sau poate că trimisese o patrulă să încercuiască spațiul ca să pară că luau lucrurile în serios. Nu mai avea cum să-și dea seama ce făcea el sau de ce.

Will își deschise servieta și scoase o coală de hârtie.

— A venit mandatul când îți luai tu haina.

Îi înmână lui Lena documentul. Fusese emis de către un judecător din Atlanta.

— Ce a urmat? Să înțeleg că ușa garajului era închisă când v-ați apropiat? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

— Stăteam cam pe aici. Toți trei. Luminile erau stinse. Nu era nicio mașină nici pe alee, nici pe stradă. Arătă către scuter: Apărătorile de plastic

erau acoperite cu noroi. Lacătul și lanțul păreau să fie la fel.

Lena se uită la scuter și se bucură că era pietriș înfipt în cauciucuri. Tommy ar fi putut să se ducă în pădure pe scuter. Nu ar fi găsit urme, dar noroiul de pe cauciucuri ar fi fost același ca cel din jurul lacului.

— Detectiv Adams?

Lena se întoarse. Nu-i auzise întrebarea.

— Ați ciocănit la ușa de la intrare? repetă Will.

Lena se uită spre casă. Luminile erau încă stinse. De ușă, era sprijinit un buchet de flori.

— Nu.

Will se aplecă și deschise ușa de fier a garajului. Zgomotul era asurzitor, un zdrăngănit puternic care trebuie să fi fost auzit de jumătate din cartier. Lena văzu patul, revistele și hârtiile împrăștiate. Era o mică baltă de sânge acolo unde căzuse Frank, la intrare. Tăietura de pe brațul lui era mai adâncă decât credea ea. Nu ar fi avut cum să fie provocată de un cuțit de corespondență. Se înjunghiase singur?

— Așa ați găsit garajul? întrebă Will.

— În mare parte.

Lena își încrucișă brațele pe piept. Simțea cum i se strecoară frigul prin geacă. Ar fi trebuit să se întoarcă la locul faptei după ce obținuse mărturisirea lui Tommy și să fi căutat prin lucrurile lui Allison mai multe indicii care să fi susținut povestea lui Tommy. Acum era prea târziu pentru asta. Cel mai bun lucru pe care Lena putea să-l facă pentru ea însăși era să înceapă să gândească ca un detectiv în loc să se comporte ca un suspect. Arma crimei era probabil acolo. Scuterul era o pistă bună. Pata de lângă pat era una și mai bună. Tommy ar fi putut să o lovească pe Allison în cap, apoi să o ducă în pădure și să o omoare. Poate că planul lui era să o înece lângă lac. Fata își revenise, iar el o înjunghiase în ceafă. Tommy locuise toată viața lui în districtul Grant. Probabil

că fusese de sute de ori la golfuleț. Ar fi știut unde se adâncea lacul. Ar fi știut să ducă cadavrul în larg astfel încât să nu poată fi găsit cu ușurință.

Lena răsuflă ușurată. Acum putea respira. Asta avea sens. Tommy o minți despre cum o omorâse pe Allison, dar *tot* o omorâse.

Will tuși.

— Hai să facem înapoi câțiva pași. Stăteați aici. Garajul era închis. Casa părea goală. Apoi ce a mai urmat?

Lui Lena îi luă un minut să se calmeze. Ea îi povesti despre cum Brad văzuse intrusul mascat înăuntru, despre felul în care el ocolise clădirea înainte ca ei să se împrăștie și să încolțească suspectul.

Will părea că ascultă numai pe jumătate în timp ce Lena îi înșiruia evenimentele. El stătea exact în ușa garajului, cu mâinile la spate, analizând conținutul încăperii. Lena îi spunea cum Tommy refuzase să lase cuțitul jos, când observă că Will se concentra pe pata maronie de lângă pat. El intră în garaj și se lăsă pe vine ca să se uite mai bine. Lângă el era găleata cu apă închisă la culoare, pe care o văzuse ea ieri. Buretele cu sânge închegat era lângă ea.

Ridică privirea spre ea:

— Continuă.

Lena se gândi o clipă, apoi continuă:

— Tommy era în spatele acelei mese.

Îi indică din mișcarea capului masa șubredă.

— Ușa aceea nu este tocmai silențioasă când se ridică. Avea deja cuțitul în mână? zise Will.

Lena se opri, încercând să-și amintească ce spusese prima dată când îi pusese Will întrebarea. O întrebase dacă Tommy avea o teacă la curea unde își ținea cuțitul. Voise să știe dacă era același cuțit cu care fusese omorâtă Allison Spooner.

— Când l-am văzut eu, avea deja cuțitul în mână. Nu știu de unde îl luase. Poate de pe masă, zise ea.

Normal că îl luase de pe masă. Era un plic deschis parțial, genul de corespondență nesolicitată, cu acele cupoane pe care nu le folosea nimeni.

— Ce altceva ai mai remarcat?

Ea arătă către găleata cu apă maronie de lângă pat.

— Făcuse curat. Bănuiesc că o lovise în cap sau o doborâse aici. A pus-o pe scuter și…

— Nu a menționat curățenia în declarație.

Nu, nu menționase. Lena nici nu se gândise să-l întrebe de găleată. Lena nu se gândea decât la Brad și la cât de cenușie arăta pielea lui ultima dată când îl văzuse.

— Suspecții mint. Tommy nu a vrut să recunoască cum a făcut-o. A inventat o poveste care-l punea pe el într-o lumină mai favorabilă. Așa este mereu.

— Ce s-a întâmplat apoi? întrebă Will.

Lena înghiți în sec, luptându-se cu imaginea lui Brad care-i tot venea în cap.

— M-am apropiat de suspect din dreapta.

Will își deschise servieta pe pat.

— Dreapta ta sau a lui?

— Dreapta mea.

Lena se opri din vorbit. Will scosese un fel de trusă de teren din servietă. Ea recunoscu cele trei sticluțe pe care le avea în punga de plastic. Urma să facă un test Kastle-Meyer pe acea pată.

Will nu o îndemnă să continue povestea. Scoase un bețișor cu vată din trusă. Deschise prima sticluță și folosi pipeta ca să umezească vata cu alcool etilic. Atinse pata cu bețișorul, răsucindu-l ușor astfel încât substanța maronie să se transfere pe acesta. Adăugă reactivul, fenolftaleină, din a doua sticluță. Lena își ținu respirația cât timp el folosi ultima pipetă să adauge apă oxigenată la amestec. Studiase procedeul la curs, îl făcuse și ea de o sută de ori. Dacă pata maronie era sânge

uman, vârful beţişorului şi-ar fi schimbat rapid culoarea în roz-aprins.

Culoarea nu se schimbă. Will începu să strângă trusa.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Lena uitase unde rămăsese. Nu-şi putea lua ochii de la pată. Cum putea să nu fie sânge? Avea aceeaşi formă, aceeaşi culoare ca o pată de sânge. Tommy era în apartamentul lui Allison, umblându-i prin lucruri. Era îmbrăcat ca un spărgător. Stătea la jumătate de metru de sângele ei, cu un cuţit în mână.

De fapt, nu era chiar un cuţit. Era un cuţit pentru corespondenţă.

Şi nu era sângele lui Allison. Will o îndemnă să continue.

— Deci, tu l-ai blocat pe Tommy din dreapta ta. Şeful interimar Wallace era în dreapta ta?

— Stânga mea, dreapta ta.

— Acela a fost momentul când v-aţi identificat ca poliţişti?

Lena îşi ţinu respiraţia. Trebuia să-l mintă. Nu avea cum să admită că nu-şi amintea, pentru că ar fi însemnat să recunoască faptul că nu urmase procedura în cazul arestării unui suspect.

— Detectiv Adams?

Lena expiră încet. Încercă să adune nişte sarcasm.

— Ştiu cum să-mi fac treaba.

El încuviinţă din cap solemn.

— Sper că da. În loc să o preseze şi mai mult, renunţă. Zi-mi ce s-a întâmplat pe urmă.

Lena continuă povestea în timp ce Will se plimba prin garaj. Spaţiul era mic, dar nu era niciun centimetru pe care să nu-l fi studiat la un moment dat. De fiecare dată când el se oprea să analizeze un obiect mai îndeaproape – întăritura de-a lungul peretelui din spate, o tijă de metal care ieşea de pe şina uşii garajului – inima ei se oprea.

Totuși, îi spuse despre cum Tommy fugise pe stradă și cum Brad îl urmărise. Înjunghierea. Sosirea elicopterului medical. Lena încheie:

— Elicopterul a decolat, iar eu m-am dus la mașină. Tommy era deja înăuntru, cu cătușe. L-am dus la secție. Știi povestea de aici încolo.

Will se scărpină pe obraz.

— Cam cât timp ai zice că a trecut între momentul când Tommy te-a dărâmat pe podea și până când ai reușit să te ridici?

— Nu știu. Cinci secunde. Zece.

— Te-ai lovit la cap?

— Nu știu.

Pe Lena încă o durea capul de la vânătaie.

Will era în celălalt capăt al camerei.

— Ai observat asta?

Făcu un efort ca să poată intra în garaj. Îi urmări degetul către o gaură din perete. Era rotundă, cu marginile zimțate, cam de mărimea unui glonț. Fără să se gândească, Lena privi către partea din față a garajului, unde stătuse Frank. Traiectoria se potrivea. Nu erau cartușe pe podea. Glonțul nu se oprise după ce-i julise mâna și făcuse o gaură în placa de metal. Era afară pe undeva, probabil îngropat în noroi.

— A tras cineva cu arma? întrebă Will.

— Eu nu am tras.

El se uită la leucoplastul de pe lateralul palmei ei.

— Deci, tu erai pe podea.

Merse către pat și stătu unde căzuse ea.

— Așa e.

— Te-ai ridicat și ai văzut că Frank Wallace era la pământ. Era cu fața în jos? Pe o parte?

— Pe o parte.

Lena îl urmă pe Will în timp mergea încet către partea din față a garajului. Călcă peste revistele care fuseseră împrăștiate în timpul încăierării. Văzu în treacăt un model mai vechi de Mustang aflat pe marginea unei piste de curse.

Will făcu semn către tija de metal ce ieșea din șina ușii garajului.

— Asta pare periculoasă.

Își deschise din nou servieta. Cu o mână fermă, se folosi de pensetă pentru a ridica vreo câteva fire dintr-un material bej-deschis de pe metalul ascuțit. Haina lui Frank era bej, un trenci London Fog pe care-l purta de când îl cunoștea Lena.

Will îi înmână trusa cu testul K-M.

— Sunt convins că știi ce să faci cu asta.

Ei îi tremurară mâinile când luă trusa. Ea urmă același procedeu ca și Will, folosind pipeta pentru a adăuga reactivul. Când vârful bețișorului se coloră într-un roz-aprins, Lena fu convinsă că niciunul dintre ei nu era prea surprins.

Will se întoarse și se uită la garaj. Aproape că îi putea auzi gândurile. În cazul ei, Lena avea avantajul implicării în creionarea adevărului. Tommy împinsese masa către Lena. Frank se panicase sau se speriase sau ceva – dintr-un motiv oarecare, apăsase pe trăgaci. Glonțul o luase razna, trecând prin mâna lui Lena. Frank scăpase arma. Reculul Glock-ului fusese probabil neașteptat. Sau poate că era atât de beat încât nu-și mai putea ține echilibrul. Se răsturnase într-o parte, tăindu-se la braț în metalul ascuțit care ieșea de pe șina ușii. Căzuse pe podea. Se ținea de braț când se ridică Lena. Tommy deja fugea pe alee cu cuțitul de corespondență în mână.

Erau ca polițiștii Keystone[1]. Niște incompetenți.

Câte pahare băuse Frank ieri dimineață? Stătea în mașină cu sticla, în timp ce Lena privea cum Allison era scoasă din lac. Luase vreo trei sau patru înghițituri pe drum încoace. Dar înainte de asta? De câte pahare avea nevoie să bea numai ca să se dea jos din pat?

Will era tăcut. Luă înapoi bețișorul, sticluțele și puse totul la loc. Ea așteptă ca el să zică ceva

despre locul faptei, despre ce se întâmplase cu adevărat. În schimb, el întrebă:

— Unde este baia?

— Poftim? întrebă Lena, confuză.

— Baia.

El arătă către spațiul gol și Lena realiză că avea dreptate. Camera era ca o cutie mare. Nu avea nicio baie. Nu avea nici măcar un dulap. Mobilierul era spartan, nimic mai mult decât un pat care arăta de parcă fusese cumpărat de la un magazin de aprovizionare militară și o masă pliantă, de genul celor folosite la vânzarea produselor de panificație de la biserică. În colț era un televizor mic, cu folie de aluminiu pe antenă și un Playstation conectat la mufa din față. În loc de un dulap cu sertare, erau rafturi metalice prinse cu șuruburi în perete, de care atârnau tricouri, blugi, șepci.

— Ce a zis Tommy, de ce purta masca de schi? întrebă Will.

Lena se simți de parcă înghițise un pumn de pietriș.

— A zis că o purta pentru că era frig.

— E destul de frig aici, aprobă Will.

Puse trusa în servietă. Lena tresări când se închiseră încuietorile. Sunetul răsună ca o împușcătură. Sau ca o ușă de celulă care se închide.

Revistele cu mașini. Cearșafurile murdare de pe pat. Lipsa băii. Allison Spooner nu avea cum să fi locuit în acel garaj părăginit.

Tommy Braham locuise acolo.

Capitolul 11

Casa de pompe funebre a lui Brock era într-una dintre cele mai vechi clădiri din districtul Grant. Castelul victorian, care avea până și turnulețe, fusese construit la începutul secolului XX de către

omul însărcinat cu întreținerea depoului căilor ferate. Procurorul statului se ocupase mai târziu de faptul că el folosise fonduri deturnate de la stat. În cele din urmă, castelul fusese vândut la licitație, pe treptele tribunalului, lui John Brock, antreprenorul de pompe funebre din oraș.

Sara auzise de la bunicul Earnshaw că toată lumea oftase de bucurie când aflase că familia Brock se muta de pe strada principală, mai ales măcelarul care avusese ghinionul de a fi chiriașul de alături. Subsolul și primul etaj fuseseră transformate în salonul de pompe funebre, în timp ce etajul superior era rezervat pentru familie.

Sara crescuse cu Dan Brock. Fusese un băiat ciudat și serios, genul acela de copil care se simțea mai comod pe lângă adulți decât pe lângă copiii de vârsta lui. În clasele primare, Dan fusese necăjit în permanență de ceilalți copii. Huliganii se agățaseră de el ca piranha și nu se opriseră până în liceu, când Dan trecuse de 1,83 m. Cum ea era cea mai înaltă fată din clasă la momentul respectiv, dacă nu cumva cea mai înaltă din școală, Sara se bucura întotdeauna să-l aibă pe Dan prin preajmă.

Și totuși, ea nu-l putea privi fără să-l vadă pe băiatul deșirat de zece ani, la care țipau fetele în autobuz că avea păduchi de oameni morți.

Tocmai ce se terminase o înmormântare când ajunse Sara în parcare. Moartea era o afacere prosperă, chiar și în cele mai dificile perioade financiare. Casa veche, construită în stil victorian, era bine întreținută. Era proaspăt vopsită și avea un acoperiș nou din țiglă. Sara privi cum oamenii îndoliați ieșeau și se pregăteau să străbată scurtul drum către cimitir.

În acel cimitir era o piatră de mormânt din marmură cu numele lui Jeffrey pe ea. Sara avea cenușa lui acasă, în Atlanta, dar mama ei devenise deodată credincioasă și insistase să-i facă o înmormântare cum trebuie. Biserica fuse atât de plină în timpul slujbei, încât ușile din spate

rămăseseră deschise astfel încât oamenii aliniați pe trepte să audă vocea preotului. Oamenii au mers pe jos la cimitir, în loc să meargă cu mașina în spatele dricului.

Apropiații lui Jeffrey puseseră fiecare ceva în sicriu, care le aducea aminte de prietenul, șeful, mentorul lor. Un prieten din copilărie pusese un program de fotbal de la Universitatea Auburn, care-l avea pe Jeffrey pe copertă. Eddie adăugase un ciocan pe care Jeffrey îl folosise să-l ajute să construiască o magazie în curtea din spate. Mama ei pusese acolo vechea ei tigaie, pentru că ea îl învățase să prăjească pui în ea. Tessa contribuise cu o vedere pe care i-o trimisese el din Florida. Lui îi plăcuse întotdeauna să o tachineze. Pe vedere scria *Mă bucur că nu ești aici*!

Cu câteva săptămâni înainte ca Jeffrey să fie ucis, Sara îi dăruise un exemplar cu autograf din prima ediție a cărții *Andersonville* a lui MacKinley Kantor. Sarei nu-i fusese ușor să renunțe la carte, deși știa că trebuie. Nu putea lăsa pământul să acopere sicriul cu amintiri al lui Jeffrey fără să contribuie și ea cu ceva. Dan Brock stătuse cu ea în camera de zi a casei ei ore în șir până când ea fusese gata să renunțe la carte. Se uitase la fiecare pagină, atinsese locurile unde se sprijiniseră degetele lui Jeffrey. Dan fusese răbdător, tăcut, și când veni vremea ca el să plece, plângea la fel de tare ca Sara.

Ea scoase un șervețel din torpedo și se șterse la ochi. Avea să ajungă să plângă în hohote dacă se lăsa în voia amintirilor. Geaca era pe scaunul din dreapta, dar Sara nu se deranjă să o pună pe ea. Găsi o clamă în buzunar și își prinse părul. Se uită la părul vâlvoi și încrețit în oglindă. Ar fi trebuit să se fardeze de dimineață. Avea pielea palidă. Sara împinse oglinda. Acum era prea târziu să mai facă ceva.

Ultima mașină se alătură cortegiului. Sara coborî din mașina ei de teren și aproape că nimeri

într-o băltoacă adâncă. Ploua cu găleata, iar ea își acoperi în zadar capul cu mâinile. Brock stătea în ușă, făcându-i semne cu mâna. Părul lui părea mai rărit în creștet, dar cu costumul lui cu trei piese și silueta deșirată, Dan Brock arăta cam ca în liceu.

— Bună, zise el zâmbindu-i rapid. Ai ajuns prima. I-am zis lui Frank că începem pe la unsprezece și jumătate.

— M-am gândit că pot să pregătesc lucrurile dinainte.

— Cred că ți-am luat-o eu înainte. Îi zâmbi ca unei persoane îndoliate: Cum o mai duci, Sara?

Ea încercă să-i întoarcă zâmbetul, dar nu reuși să răspundă la întrebare. Trecuse peste politețuri cu o zi înainte la închisoare, când Brock venise să ia cadavrul lui Tommy Braham și acum se simțea puțin incomod pe lângă el. Ca de obicei, Brock îndulci momentul.

— Vino-ncoace. O luă în brațe ca pe un ursuleț. Arăți minunat, Sara. Foarte bine. Sunt așa bucuros că te-ai întors pentru sărbătoare. Mama ta trebuie să fie fericită.

— Cel puțin, tata e.

El își ținu brațul pe după umerii săi și o conduse în casă.

— Hai să intrăm, e vremea prea urâtă.

— Uau!

Ea se opri la ușă, uitându-se de jur împrejurul holului larg. Părinții ei nu erau singurii care făcuseră renovări în ultima vreme. Decorul cuminte al casei fusese îmbunătățit considerabil. Draperiile din catifea groasă și mocheta verde-închis fuseseră înlocuite cu jaluzele romane și un covor oriental pastelat, care acoperea o frumoasă podea din lemn masiv. Chiar și încăperile în care erau depuși morții fuseseră renovate ca să nu mai semene cu saloanele formale din era victoriană.

— Mamei nu-i place, deci înseamnă că am făcut ceva bine, zise Brock.

— Ai făcut o treabă grozavă, îi zise ea, știind că Brock probabil că nu primise prea multe complimente.

— Afacerea merge mai bine. Brock își ținu mâna pe spatele ei, în timp ce o conducea pe hol. Trebuie să recunosc că sunt dat peste cap de ce s-a întâmplat cu Tommy. Era un copil bun. Îmi tăia iarba. Brock se opri. Se uită la Sara; i se schimbă starea. Știu că lumea crede că sunt naiv, că îi cred prea mult pe cuvânt, dar nu-l văd pe el să facă una ca asta.

— Să se sinucidă sau să o omoare pe fată?

— Ambele. Brock își mușcă buza de jos pentru un moment. Tommy era un puști vesel. Știi cum era. Nu s-a certat niciodată cu nimeni.

Sara era circumspectă.

— Oamenii te pot surprinde.

— Poate cu ignoranța lor, gândind că dacă puștiul era încet la minte, i-a explodat creierul într-o zi și a luat-o razna.

— Ai dreptate. Tommy era handicapat. Nu era psihopat. Una nu are legătură cu cealaltă.

— Chestia care mă enervează e că ea nu a fost omorâtă urât. Nu cu furie.

— Ce vrei să spui?

El își băgă mâna între nasturii vestei.

— Doar că te-ai aștepta la mai mult.

— Mai mult?

Starea lui se schimbă la loc la fel de repede.

— Ascultă-mă. Tu ești medicul. O să vezi de una singură și probabil că vei descoperi mai multe decât aș putea eu vreodată. Își puse mâna pe umărul ei: E tare bine că te-ai întors, Sara. Și vreau să știi că mă bucur foarte mult pentru tine. Nu asculta ce zic alții.

— Bucuros în legătură cu ce?

Sarei nu-i plăcuse cum sunase replica lui.

— Noul tău bărbat.

— Noul meu…

— Tot orașul vuiește de asta. Mama a stat la telefon toată noaptea.

Sara simți cum i se înroșește fața.

— Brock… Dan. El nu e chiar…

— Șșș, o avertiză Brock.

Ea auzi un târșâit pe scările de la etaj.

— Mamă, eu o să mă duc la cimitir să ajut familia domnului Billingham. Sara va lucra la subsol, așa că să nu te duci să o deranjezi. Ai auzit? strigă el către etaj.

Vocea Audrei Brock era firavă, deși probabil că bătrânia avea să trăiască mai mult decât ei.

— Ce-ai zis?

El ridică din nou vocea, trecând direct la subiect:

— Am zis să o lași pe Sara în pace.

Se auzi un pufăit, apoi încă un târșâit când se întoarse în camera ei.

Brock își dădu ochii peste cap, dar tot avea pe buze zâmbetul cumsecade.

— Toate la subsol sunt la fel cum le-ai lăsat. Sper să mă întorc cam peste o oră să-ți dau o mână de ajutor. Să pun un bilet pe ușă pentru bărbatul tău?

— El… Sara se opri: O să-l scriu eu.

— Biroul meu e tot în bucătărie. L-am lustruit un pic. Să-mi zici ce crezi.

El îi făcu semn cu mâna înainte să plece pe ușa din față.

Sara se duse în spatele casei. Își lăsase poșeta în mașină, așa că nu avea nici hârtie și nici pix ca să-i lase un bilet lui Will. Bucătăria casei victoriene servise dintotdeauna pe post de birou. Brock scosese în sfârșit chiuveta și placa pentru frecat rufe, făcând spațiul mai propice pentru administrarea afacerii „moartea”. Expunerea sicrielor se făcea în colțul pentru micul dejun. Pe masa din mahon erau așezate cu gust cataloage cu aranjamente florale. Biroul lui Brock era din sticlă și metal, cu un design foarte modern, având în

vedere că el avea cel mai bătrân spirit pe care-l cunoscuse ea vreodată.

Ea luă un post-it și începu să-i scrie lui Will un mesaj, dar se opri. Frank avea de gând să-și facă apariția. Ce ar fi putut ea să scrie pe acel pătrățel de hârtie ca să-i zică lui Will unde să meargă, fără să-i dea de bănuit lui Frank?

Sara își lovi pixul încet de dinți în timp ce se îndreptă către ușa din față. În cele din urmă se hotărî să scrie „la subsol”, punând cele două cuvinte pe rânduri diferite. Ca să fie pe cât de clar posibil, ea desenă o săgeată mare cu vârful în jos. Totuși, poate că asta nu ar fi fost de folos. Fiecare dislexic era diferit, dar aproape toți aveau aceleași caracteristici. Una dintre cele principale, era lipsa simțului de orientare. Nu era de mirare că Will se rătăcise în drumul dinspre Atlanta. Nu i-ar fi folosit la nimic să sune pe cineva. Să-i spui unui dislexic să facă la dreapta, e cam la fel de folositor cum i-ai spune unei pisici să danseze step.

Sara lipi biletul de geamul ușii din față. Se chinuise cu biletul în dimineața aceea, scriindu-l de șase ori, semnându-l, nesemnându-l. Fața zâmbitoare fusese o adăugire de ultim moment, era felul ei de a-l face pe Will să știe că totul între ei era în regulă. Și un orb ar fi putut să vadă cât de supărat fusese cu o seară înainte. Sara se simțea oribil că-l stânjenise. Nu fusese niciodată genul de persoană „zâmbăreață”, dar desenase doi ochi și o gură în colțul biletului înainte să-l bage într-o punguță sub ștergătorul lui, sperând că el va înțelege mesajul.

Era extrem de nepotrivit să lași o față zâmbitoare pe ușa de la intrare într-o casă de pompe funebre, dar ea desenă una mică – doi ochi și o gură curbată – gândindu-se ca ar primi puncte pentru consecvență.

Podelele de la etaj scârțâiră și Sara fugi înapoi în bucătărie. Lăsă ușa de la subsol deschisă și coborî pe scări, câte două trepte deodată, ca să o

evite pe mama lui Brock. La capătul scărilor era o ușa antiefracție. Bare negre din metal și o plasă împiedicau pe oricine să pătrundă cu forța în zona de îmbălsămare. Nu ai crede că cineva ar vrea să coboare acolo decât dacă trebuie, dar cu câțiva ani în urmă niște studenți spărseseră ușa veche când căutau formaldehidă, o alegere foarte populară pentru combinarea cocainei pudră. Sara bănui că cifrul de la lacăt nu se schimbase. Apăsă 1-5-9 și ușa de deschise.

Nu era nimic în zona din apropierea ușii, astfel încât să nu se uite cineva din greșeală prin plasă și să vadă ceva ce nu ar fi trebuit să vadă niciodată. Zona de tampon continua de-a lungul holului lung și bine luminat. Pe rafturi erau diferite chimicale și substanțe, cu etichetele întoarse către perete, în așa fel încât privitorul să nu știe la ce se uita. Ultimul dulap de metal era plin cu cutii mici de pantofi, în care era depozitată cenușa pe care nu se mai sinchisise nimeni să o ridice.

La capătul holului, Brock pusese un semn pe care Sara îl recunoscu de la morga spitalului: *Hic locus est ubi mors gaudet succurrere vitae.* În traducere aproximativă „Aici este locul unde moartea este încântată să-i învețe pe cei vii.”

Ușile către salonul de îmbălsămare erau proptite deschise cu cărămizi vechi din casă. Lumina artificială se reflecta în faianța albă care acoperea pereții. În timp ce etajul fusese schimbat drastic, subsolul arăta exact cum și-l amintea Sara. Erau două tărgi din inox în mijlocul încăperii cu corpuri de iluminat mari, industriale, montate cu arcuri deasupra. La picioarele fiecărei tărgi era câte un spațiu de lucru, conectat la instalația sanitară pentru scurgerea fluidelor din cadavre. Brock înșirase deja instrumentele pentru autopsie – ferăstraiele, bisturiele, forcepsurile și foarfecele. El încă mai folosea foarfeca de grădinărit pe care o cumpărase Sara de la fierărie ca să taie sternul.

Partea din spate a încăperii era rezervată în totalitate pregătirilor de înmormântare. Lângă camera frigorifică era o masă pe roți cu o tavă pe care era trocarul din metal folosit pentru găurirea și curățarea organelor în timpul procesului de îmbălsămare. În colț era ascuns aparatul pentru îmbălsămat, care arăta ca o combinație între un încălzitor de cafea de la un bufet și un robot de bucătărie. Tubul arterial atârna fără vlagă în chiuvetă. Mănușile groase din cauciuc erau așezate pe bazin. Un șort de măcelar. O pereche de ochelari de protecție pentru constructori. O mască chirurgicală. O cutie de mărime industrială cu tampoane de vată.

Era frapant să vezi că pe cutia de vată erau așezate un foehn și o trusă roz de machiaj, deschisă. Avea înăuntru sticluțe cu fond de ten, diferite nuanțe de fard pentru pleoape și rujuri. Înăuntrul capacului era scrisă în relief emblema „Machiaj Mortuar Pearson”.

Sara luă o pereche de mănuși chirurgicale de unică folosință din cutia fixată pe perete. Deschise ușa camerei frigorifice. O întâmpină un curent de aer rece. Erau trei cadavre înăuntru, toate în saci negri, cu fermoar. Căută eticheta cu numele de Allison Spooner.

Sacul se deschise la fel de greu ca de obicei, fermoarul prinzându-se în plasticul gros. Pielea lui Allison avea o culoare cerată, irizată, a morții. Avea buzele vinețiii și fire de iarbă și crenguțe prinse de piele și în haine. Contuzii mici îi acopereau gura și obrajii. Sara își puse mănușile chirurgicale și desfăcu încet buza de jos a fetei. Erau urme de dinți în carnea moale, acolo unde fața lui Allison fusese apăsată în pământ. Rana sângerase înainte ca ea să moară. Criminalul o ținuse cu forța la pământ ca să o omoare.

Sara întoarse cu grijă capul lui Allison pe o parte. Faza de rigor mortis trecuse deja. Putea să analizeze cu ușurință rana din ceafa fetei.

Brock avea dreptate. Nu fusese omorâtă urât. Trupul nu avea semne de furie, doar o incizie precisă și mortală.

Sara își apăsă degetele în susul și josul rănii, întinzând pielea pentru a reconstrui poziția probabilă la momentul înjunghierii. Cuțitul fusese subțire, cu lama lată de aproximativ un centimetru și lungă nu mai de mult de opt centimetri. Lama intrase înclinată. Partea de jos a inciziei părea curbată, ceea ce însemna că lama fusese răsucită pentru a face o rană cât mai mare.

Sara trase în sus geaca fetei, comparând tăietura din material cu rana din ceafă. Lena avea dreptate, măcar în privința asta. Fata fusese înjunghiată de la spate. Sara bănuia că ucigașul era dreptaci și foarte sigur pe el. Lovitura fusese pe atât de rapidă, pe cât fusese de mortală. Mânerul cuțitului învinețise pielea din jurul rănii. Cine o omorâse pe Allison, nu ezitase să înfigă lama până la capăt, apoi să o răsucească pentru un efect maxim.

Asta nu era mâna lui Tommy Braham.

Sara închise la loc fermoarul sacului cu aceeași dificultate, înainte să iasă din camera frigorifică, Sara îi atinse cu mâna piciorul lui Tommy. Evident, el nu-i simțea atingerea – era prea târziu pentru ca Sara să-l consoleze – dar acest gest o făcu să se simtă mai bine, știind că ea era cea care avea să aibă grijă de el.

Își scoase mănușile și le aruncă în gunoi în drum spre capătul subsolului. Era o cămăruță fără ferestre, care în zilele de început ale casei victoriene servise la depozitarea vinului. Pereții erau căptușiți cu cărămizi roșii, de la podea până la tavan. Brock folosea spațiul pe post de birou, în ciuda faptului că temperatura dinăuntru era mult mai scăzută. Sara luă geaca din cuierul de pe ușă, dar se răzgândi repede când simți mirosul de aftershave al lui Brock.

Pe birou nu erau decât formularele pentru autopsie și un stilou. Brock făcuse două pachete

pentru proceduri. Pusese post-it-uri pe amândouă, cu numele, data nașterii și ultima adresă cunoscută a fiecărei victime.

Legea din Georgia cerea ca o autopsie medicală să fie efectuată numai în anumite condiții. Moarte violentă, moarte la locul de muncă, moarte suspectă, moarte subită, moarte din neglijență și moarte în urma unei intervenții chirurgicale – toate necesitau cercetări mai amănunțite. În cea mai mare parte, informațiile strânse erau aceleași: numele și prenumele din actul de identitate, alte nume sub care era cunoscută victima, vârsta, înălțimea, greutatea, cauza morții. Se făceau radiografii. Era examinat conținutul stomacului. Erau cântărite organele. Arterele, valvele și venele erau studiate. Se notau contuziile, traumele, urmele de mușcături, urmele de întinderi ale pielii, tăieturile, cicatricele, tatuajele, semnele din naștere. Fiecare detaliu, însemnat sau nu, găsit pe corp sau înăuntrul lui, trebuia notat pe formularul corespunzător.

Sara își agățase ochelarii pentru citit de cămașă înainte să coboare din mașină. Și-i puse și se apucă de formulare. Majoritatea trebuiau completate după proceduri, dar fiecare etichetă atașată unui specimen sau unei mostre trebuia să aibă numele ei, locația, data și ora exactă. În plus, fiecare formular trebuia să aibă aceleași date la subsolul paginii, însoțite de semnătura ei și numărul autorizației. Completase pe jumătate cel de-al doilea pachet, când auzi pe cineva bătând la ușa din metal.

— Alo! vocea lui Will răsună în subsol.

Sara se frecă la ochi, simțindu-se de parcă tocmai se trezise după un pui de somn.

— Vin imediat!

Se ridică de la birou și se îndreptă către scări. Will stătea de cealaltă parte a ușii de siguranță.

Ea deschise zăvorul.

— Bănuiesc că ai găsit biletul meu.

El îi aruncă o privire atentă, aproape ca un avertisment. Sara îi făcu semn cu mâna înspre încăperea pentru autopsii.

— Ăsta da loc, îi zise Will, uitându-se la încăpere.

Ținea mâinile în buzunare și avea blugii uzi și murdari de noroi la mânșete.

— Cum a mers dimineață? întrebă ea.

— Vestea bună e că am aflat unde a fost omorâtă Allison. Îi spuse despre plimbarea lui prin pădure: Am avut noroc că ploaia nu a spălat totul.

— Sângele este de cinci ori mai dens decât apa. Ar dura săptămâni până s-ar curăța solul și pun pariu că stejarul îl va ține îmbibat ani de zile, explică Sara. Plasma s-ar descompune, dar proteinele și globulina ar rămâne multă vreme într-o stare coloidală.

— Exact la fel mă gândeam și eu.

Ea îi zâmbi.

— Care e vestea proastă?

El se sprijini cu mâna de targă, dar apoi se gândi mai bine.

— Am executat un mandat de percheziție pe o proprietate greșită și am obținut ilegal niște probe.

Sara nu vorbi, dar expresia ei trebuie să-i fi exprimat surprinderea.

— Tommy locuia în garaj, nu Allison. Mandatul de percheziție pe care l-a obținut Faith avea adresa garajului. Toate probele găsite nu pot fi folosite. Mă îndoiesc că un judecător le-ar lua în considerare.

Ea se abținu să nu râdă trist. Cel puțin el vedea cu ochii lui cum Lena reușea să dea totul peste cap.

— Ce ai găsit?

— Nu prea mult sânge, dacă asta vrei să zici. Frank Wallace a fost tăiat pe când stătea la intrarea garajului. Pata de pe podea, de lângă pat, era probabil de la Pippy, câinele lui Tommy, încercând să dea afară o șosetă.

Sara tresări.

— Încă mai crezi că Tommy făcut-o? Mărturisirea lui nu se corelează cu faptele.

— Lena a lucrat la teoria că Tommy a dus-o pe Allison în pădure pe scuter și a omorât-o acolo. Bănuiesc că stătea pe blocurile de zgură așa cum ai pune un copil pe niște cărți de telefon la masa din bucătărie.

— Asta sună total credibil.

— Nu-i așa? Ai examinat cadavrul lui Allison deja? întrebă el scărpinându-se pe obraz.

— Am făcut o analiză preliminară a rănii. Atacatorul a fost în spatele ei. Majoritatea rănilor de cuțit pe gât sunt provocate de la spate, dar de obicei lama este trasă de-a lungul părții din față a gâtului, de multe ori rezultând în decapitare parțială. Allison a fost înjunghiată de la spate, cu lama intrând în gât într-o parte, pe traiectoria către partea din față a gâtului. A fost o singură lovitură, foarte calculată, aproape ca o execuție, apoi ucigașul a răsucit lama că să se asigure.

— Deci a murit din cauza înjunghierii?

— Nu mă pot pronunța cu siguranță până nu o pun pe masă.

— Dar așa crezi.

Sarei nu-i plăcuse niciodată să-și exprime părerile decât dacă avea dovezi medicale solide care să le susțină.

— Nu vreau să fac presupuneri.

— Suntem doar noi aici. Promit că nu o să spun nimănui.

Era doar vag conștientă că ceda mult mai ușor decât ar fi trebuit.

— Unghiul rănii era gândit să provoace o moarte rapidă. Nu am deschis-o încă, așa că nu sunt sigură…

— Dar?

— Se pare că a fost tăiată teaca carotidei, așa că avem de-a face cu o întrerupere instantanee a carotidei comune și mai mult decât probabil a

jugularei interne. Sunt împreunate așa. Își alinie degetele arătătoare de la ambele mâini. Treaba carotidei este să ducă sângele oxigenat de la inimă la cap și la gât, cu mare viteză. Jugulara este o venă. Funcționează cu ajutorul gravitației. Colectează sângele dezoxigenat de la cap și gât și îl trimite înapoi la inimă prin vena cavă superioară, unde este oxigenat din nou și procesul o ia de la capăt. Înțelegi?

— Arterele sunt sursa de apă, venele sunt scurgerea. E un circuit închis, zise Will încuviințând din cap.

— Așa e, aprobă ea, acordându-i puncte pentru analogia cu instalațiile sanitare. Toate arterele au un mușchi în jurul lor, care le relaxează și le contractă pentru a controla fluxul sangvin. Dacă tai o arteră în două, mușchii se contractă, încrețindu-se ca o bandă de cauciuc ruptă. Asta ajută la oprirea curgerii sângelui. Dar dacă doar crestezi o arteră fără să o tai în două, victima va muri prin exsanguinare, de obicei foarte rapid. E o treabă de secunde, nu minute. Le țâșnește sângele, ei se panichează, inima le bate mai repede, sângele țâșnește și mai repede și ei mor.

— Care este carotida?

— Ai câte o carotidă pe fiecare parte, ca o imagine în oglindă, zise ea punându-și degetele de-a lungul traheii. Va trebui să deschid rana, dar se pare că lama cuțitului a urmat traseul acesta, intrând pe lângă a șasea vertebră cervicală și înaintând de-a lungul maxilarului.

El se uită la gâtul ei.

— Cât de greu este să lovești de la spate?

— Allison avea o constituție foarte firavă. Gâtul ei e lat cât palma mea. Se întâmplă atâtea în ceafă – mușchi, vase sangvine, vertebre. Ar fi trebuit să faci o pauză, să stai o secundă și să țiinești ca să lovești exact în acel loc. Nu puteai nimeri direct din spate. Ar fi trebuit să lovești din spate către lateral. Cu un cuțit potrivit, din unghiul potrivit,

sunt șanse mari să ajungi să tai și carotida și jugulara.

— Cuțitul potrivit?

— Bănuiesc că avea lama de nouă-zece centimetri.

— Deci este vorba de un cuțit de bucătărie?

Era clar că el nu putea aprecia mărimile. Ea îi arătă lungimea folosindu-și arătătorul și degetul mare.

— Nouă centimetri. Gândește-te la lungimea gâtului ei. Sau la gâtul meu. Sara continuă să arate mărimea cu degetele ei și își ținu mâna lângă gât: Dacă lama ar fi fost mai lungă, ar fi ieșit prin partea din față a gâtului.

El își încrucișă mâinile pe piept. Ea nu își putea da seama dacă el era mulțumit sau enervat de ajutorul ei vizual.

— Cât de lată crezi că era lama? întrebă el.

Ea îngustă spațiul dintre degetul mare și arătător.

— Un centimetru? Doi? Pielea este elastică. Ea trebuie să se fi zbătut. Incizia este mai lată la bază, deci ucigașul a înfipt cuțitul până la mâner, apoi a răsucit lama pentru a se asigura că provoacă o rană mortală. Sunt sigură că nu era mai lată de doi centimetri și jumătate.

— Se pare că avem de-a face cu un briceag mare.

Sara se gândi că el avea dreptate dacă lua în considerare vânătaia făcută de mâner, dar îi spuse:

— Chiar trebuie să examinez rana într-un mediu mai bun decât camera frigorifică.

— Era zimțată?

— Nu cred, dar serios, lasă-mă să mă ocup de rană și îți pot spune tot ce vrei să știi.

El își mușca buza, evident gândindu-se la ceea ce-i spusese ea.

— E nevoie de o presiune de mai puțin de un kilogram pentru a penetra pielea.

— Atâta timp cât cuțitul este ascuțit și lama este înfiptă cu forță.

— Pare că un vânător ar ști să facă asta.

— Vânător, doctor, antreprenor de pompe funebre, măcelar. Apoi simți nevoia să adauge: Sau oricine, cu un motor bun de căutare. Sunt sigură că poți găsi tot felul de diagrame anatomice pe Internet. Este discutabil dacă sunt corecte, cine a făcut asta se fălea cu dibăcia sa. Nu-mi place să fiu ca o moară hodorogită, dar Tommy avea un coeficient de inteligență de optzeci. I-a trebuit două luni să învețe să-și lege șireturile. Chiar crezi că el a comis crima asta?

— Nu-mi place să speculez.

— Suntem doar noi aici. Nu o să spun nimănui, îi repetă ea cuvintele.

Will nu cedă atât de ușor pe cât se aștepta Sara.

— Tommy era vânător?

— Mă îndoiesc că Gordon l-ar fi lăsat să aibă o armă.

Will așteptă un moment înainte să pună următoarea întrebare.

— De ce nu a înecat-o? Era lângă un lac.

— Apa trebuie să fi fost aproape înghețată. Exista posibilitatea unei încăierări. Ea ar fi putut să țipe. Casa mea este – era – pe partea cealaltă a lacului, dar câteodată când vântul bătea într-o anume direcție, auzeam muzică și copii râzând la Locul Îndrăgostiților. Cu siguranță, oricine ar fi auzit o fată țipând după ajutor.

— Nu ar fi mai ușor să tai partea din față a gâtului decât să înjunghii în ceafă?

— Dacă-i tai traheea, victima nu va mai putea să vorbească, darămite să strige după ajutor, zise ea încuviințând din cap.

— Femeile au tendința de a folosi cuțite, sublinie Will.

Sara nu luase în considerare acea posibilitate, dar era bucuroasă că mintea lui se îndrepta în altă direcție decât cea a lui Tommy.

— Allison era mignonă. O femeie ar fi putut să o dovedească, apoi să o care către apă.

— Ucigașul era stângaci sau dreptaci?

— Păi… Sara avea de gând să-l întrebe dacă acest lucru contează, dar în schimb îi răspunse: Presupun că dreptaci. Sara își ridică mâna dreaptă: Atacatorul ar fi fost într-o poziție superioară, stând deasupra ei, posibil așezat pe ea, când a înfipt lama. Făcu o pauză: De asta nu-mi place să fac presupuneri. Trebuie să-i examinez stomacul și plămânii. Dacă găsim apă din lac, asta însemnă că era probabil cu fața în jos în apă când a înjunghiat-o.

— Este esențial pentru ancheta mea să știu dacă ea era în apă sau în nămol când a fost înjunghiată.

— Faci pe deșteptu', agent Trent? zise ea ridicând din sprânceană.

— După cum ai pus întrebarea, cred că răspunsul meu ar trebui să fie nu.

— Bine ales, zise ea râzând.

— Mulțumesc, Dr. Linton. Aruncă o privire în salonul pentru îmbălsămare și tremură: E frig aici. Ție nu ți-e frig?

Ea realiză că el purta aceleași haine ca în ziua precedentă, cu excepție tricoului negru, pe care-l schimbase cu unul alb.

— Nu ți-ai adus haine?

El dădu din cap.

— Stau foarte prost cu hainele. Va trebui să mă folosesc de mașina și uscătorul mamei tale. Crezi că se supără?

— Nu. Sigur că nu.

— Ai primit vești de la Frank Wallace azi?

Ea dădu din cap.

— Începe să mă enerveze că nu a apărut. O lasă de obicei pe Lena să facă munca de jos?

— Nu știu cum lucrează ei doi acum. Pe vremuri ea făcea un du-te-vino între Frank și soțul meu, în funcție de cine avea nevoie de ea.

— Mă întreb doar dacă ea îi raportează lui Frank sau e fiecare cu treaba lui. Will făcu semn către targă: Te pot ajuta cu ceva?

— Cât de sensibil ești?

— Nu-mi plac șobolanii și fac urât când văd vomă.

— Cred că nu trebuie să ne facem griji de niciuna dintre ele.

Sara voia să înceapă ca să nu stea acolo până după miezul nopții.

— Mă ajuți să o pun pe Allison pe masă?

Camaraderia plină de glume de dinainte se transformă iute într-o colaborare mai serioasă. Lucrară în liniște, împingând targa în camera frigorifică și ridicând cadavrul în același timp. Era un cântar în podea. Afișajul digital luase deja în considerare greutatea tărgii. Sara împinse patul pe targă. Allison Spooner cântărea patruzeci și șase de kilograme.

Când Sara își puse o pereche de mănuși chirurgicale, Will îi urmă exemplul. Îl lăsă să o ajute să deschidă fermoarul sacului apoi să o întoarcă pe fată pe partea stângă, apoi pe dreapta, pentru a putea scoate plasticul negru de sub ea. El ținu capătul ruletei, ca ea să poată măsura înălțimea fetei.

— 1,60 m, zise Will.

— Trebuie să notez asta.

Sara știa că nu avea cum să țină minte toate numerele. Era o tablă pe peretele din spate, deasupra tejghelei. Sara folosi carioca care era agățată de un șnur ca să noteze înălțimea și greutatea lui Allison. Pentru a fi meticuloasă, ea adăugă apoi vârsta, sexul, rasa și culoarea ochilor. Ochii fetei erau deschiși, așa că notă că erau căprui.

Când se întoarse, Sara îl văzu pe Will uitându-se la date. Folosise prescurtări pe care și cineva care putea să citească le-ar fi înțeles cu greutate. Ea arătă către litere:

— Data nașterii, înălțime, greutate…

— Am priceput, zise el.

Ea nu-l auzise niciodată folosind un ton așa repezit.

Sara rezistă tentației de a discuta despre asta, de a-i spune că era o prostie să-i fie rușine. Își petrecuse toată viața ascunzându-și dislexia, iar ea nu avea cum să remedieze asta printr-o discuție în subsolul unei case de pompe funebre. Să nu mai vorbim de faptul că nu era treaba ei.

Ea se duse la dulapul înalt de lângă birou, bănuind că Brock încă ținea cele trebuincioase în același loc.

— Rahat, mormăi ea.

Aparatul foto și toate piesele lui erau așezate pe bucățile de catifea care acopereau rafturile. Ea luă în mână o lentilă.

— Nu cred că știu cum să potrivesc chestia asta.

— Mă lași să încerc eu?

Will nu așteptă răspunsul ei. Luă lentila și o montă în cameră, apoi fixă luminile, blițul și ghidul metalic care înregistra adâncimea. Apăsă pe câteva butoane până când ecranul LED se aprinse, apoi parcurse câteva pictograme până o găsi pe cea pe care o căuta.

Sara avea două diplome și o certificare de la colegiul medicilor, dar ar fi înghețat iadul înainte ca ea să-și poată da seama cum funcționa aparatul. Curiozitatea îi încălcă hotărârea anterioară.

— Ai fost examinat vreodată?

— Nu. Stătea în spatele Sarei, ținând camera în față ca ea să vadă. Mărești de aici, zise el răsucind comutatorul.

— Probabil că ai putea…

— Aici este macro.

— Will…

— Super macro. Continuă să vorbească în același timp, până când ea tăcu: De aici potrivești culoarea. Aici e lumina. Stabilizatorul. Ochi roșii.

El trecu prin toate caracteristicile ca un instructor de fotografie. În cele din urmă, Sara se dădu bătută.

— Hai mai bine eu să îți indic locul și tu să fotografiezi.

— În regulă.

Stătea destul de țeapăn, așa că ea își dădu seama că era iritat.

— Îmi cer scuze, am…

— Te rog nu-ți cere scuze.

Sara continuă să îl privească pentru câteva momente, sperând că o putea drege. Nu avea ce să mai zică dacă el nici nu o lăsa să-și ceară scuze.

— Hai să începem, îi spuse ea.

Sara îl dirijă în jurul mesei, în timp ce el o fotografia pe Allison Spooner din cap până-n picioare. Cămașa flaușată. Rana din gât. Materialul tăiat, pe unde intrase cuțitul. Urmele de dinți din interiorul buzei.

Îi suflecă blugii îndoiți, scoțând la iveală genunchiul. Avea o tăietură în formă de semilună, iar pielea îi atârna. O vânătaie închisă înconjura zona impactului.

— Tipul acesta de rană provine de la o traumă directă. A căzut foarte tare în genunchi, probabil cu toată greutatea, cu siguranță pe ceva tare, ca o piatră. Impactul a făcut ca pielea să plesnească.

— Putem să-i vedem încheieturile?

Geaca se strânsese în jurul mâinilor fetei. Sara împinse în sus materialul pentru ca el să poată face poze.

— Urme de legături?

Ea se aplecă să se uite mai bine. Se uită la cealaltă încheietură. Venele erau de un albastru iridescent. Dungi de roșeață brăzdau pielea acolo unde cheagurile țineau sângele într-un loc.

— Cadavrele încep să plutească la un interval între două ore și două zile după ce ajung în apă. Descompunerea începe rapid – odată ce inima și plămânii se opresc, trupul începe să se

descompună. Ies bacteriile din intestine. Se acumulează gaze care cauzează flotabilitatea. Blocurile de zgură au împiedicat-o să plutească la suprafață. Apa rece a întârziat descompunerea. Nu știu care era temperatura apei din lac, dar putem presupune că era aproape de îngheț. Ea era probabil cu fața în jos și cu mâinile atârnând în fața ei. I s-a instalat livor mortis în degete și i s-a extins în încheieturi. Bănuiesc că decolorarea se poate confunda cu urmele de legături. Trebuie să fi fost întuneric dimineața la ora aceea, explică ea.

Sara nu putea să mai născocească alte scuze pentru Frank.

— Sinceră să fiu, cred că Frank mă mințea când mi-a zis prima dată.

— De ce să mintă despre asta? întrebă Will. Înjunghierea era o dovadă clară că ceva era în neregulă, la modul foarte serios.

— Va trebui să-l întrebi pe Frank.

— Am multe întrebări pentru el, dacă își va face apariția vreodată.

— Probabil că este cu Brad. Frank îl știe de când era copil. Cu toții îl știm.

Will încuviință din cap.

Sara puse rigla lângă încheietura mâinii lui Allison pentru ca el să facă o fotografie. Când el termină, ea întoarse mâna. Avea o cicatrice ștearsă la pliul încheieturii. Ea verifică și cealaltă încheietură.

— A încercat să se sinucidă înainte. Cu o lamă, poate un cuțit ascuțit. Aș zice că în ultimii zece ani.

Will studie dungile albe ieșite în relief.

— Cum era Tommy?

Fu surprinsă de întrebare pentru că se concentra pe Allison. Sara nu dormise prea mult cu o noapte înainte. Avusese mult timp să se gândească la Tommy.

— Era vesel, îi zise ea lui Will. Nu cred că l-am văzut vreodată să nu zâmbească. Chiar și când se

simțea rău.

— L-ai văzut vreodată furios?

— Nu.

— Avea multe oase rupte sau vânătăi?

Ea scutură din cap, știind unde ducea întrebarea.

— Gordon era foarte blajin cu el. Singura dată când l-am văzut furios a fost când Tommy a mâncat un borcan întreg de lipici.

— Și eu mâneam lipici, zise Will zâmbind tandru. Lăsă aparatul într-o parte. Mă întreb dacă are același gust bun ca pe vremuri.

— Nu ți-aș recomanda să afli, zise Sara râzând. Lui Tommy i-a fost rău zile în șir.

— Nu mi-ai zis că Lena a fost violată.

Observația venise din senin. Sara fu prinsă cu garda jos, ceea ce probabil și intenționa el.

— A fost demult.

— Faith a găsit asta pe Internet.

Ea își făcu de lucru la tejgheaua din spate, găsind un sul de hârtie maro sub dulap; putea să întindă hainele pe ea.

— Contează?

— Nu știu. Mă deranjează că ai omis să-mi spui.

Sara întinse hârtia.

— Multe femei au fost violate. Ridică privirea, văzând că el nu răspunde. Să nu-ți fie milă de ea, Will. Se pricepe să facă lumea să-i fie milă de ea.

— Cred că regretă ce i s-a întâmplat lui Tommy.

Sara scutură din cap.

— Nu te poți aștepta la ceva bun de la ea. Nu e o persoană normală. Nu există pic de bunătate în ea.

El vorbi cu atenție, uitându-se cu tâlc în ochii Sarei.

— Am întâlnit mulți oameni în viața mea cu adevărat nemiloși.

— Totuși…

— Nu cred că Lena este complet lipsită de suflet. Cred că este furioasă și autodistructivă și se simte captivă.

— Și eu credeam asta odată. Și îmi era milă de ea. Chiar înainte ca soțul meu să fie omorât din cauza ei.

Sara nu prea mai avea ce să mai zică. Desfăcu nasturii cămășii lui Allison și continuă să o dezbrace. Will schimbă cardul de memorie și făcu fotografii când ea îi ceru. Nu-i ceru să-i spună adevărul nici măcar atunci când întinse un cearșaf alb, curat, peste trupul lui Allison. Tăcerea lor tovărășească era o amintire îndepărtată. Tensiunea era atât de mare încât Sara simțea cum o ia durerea de cap. Era furioasă pe ea însăși pentru că asta conta. Will Trent nu era prieten cu ea. Dislexia lui, ciudățenia lui de simț al umorului, hainele lui murdare, nu o priveau pe ea. Ea nu avea nevoie decât ca el să-și facă treaba și să se întoarcă la nevasta lui.

Ușa de metal se trânti. Câteva momente mai târziu, Frank Wallace intră în încăpere cărând o cutie de carton. Purta un trenci lung și o pereche de mănuși din piele. Avea părul ud de la ploaie.

— Șef Wallace, îmi pare bine să te cunosc în sfârșit. Începusem să cred că mă eviți, spuse Will.

— Vrei să-mi spui de ce mi-ai pus jumătate din băieți să se învârtă după coadă în ploaia torențială?

— Presupun că ai aflat că am găsit locul unde a fost înjunghiată Allison Spooner.

— Ai testat sângele? Poate să fie sânge de animal.

— Da, l-am testat la fața locului. E sânge uman, îi spuse el.

— În regulă, deci a omorât-o în pădure.

— Așa se pare.

— Am anulat căutarea. Poți să-ți aduci echipa ta dacă vrei să zgârmi prin cincisprezece centimetri de noroi.

— Asta e o idee foarte bună. Cred că voi chema o echipă.

Era clar că Frank terminase cu Will. Dădu drumul cutiei la picioarele Sarei.

— Aici sunt toate probele pe care le avem.

Ea își ținu respirația până ce el făcu un pas în spate. Mirosea a rânced, o combinație de apă de gură, transpirație și tutun.

— Sper că nu te superi, Șef Wallace, am pus-o pe detectivul Adams să ia din nou la întrebări lumea din cartier și să discute cu profesorii lui Allison, spuse Will.

— Fă ce vrei, mormăi Frank. Eu am terminat-o cu ea.

— E vreo problemă?

— Nu te-ai fi aflat aici, dacă nu era. Frank tuși în mâna cu mănușă. Sara tresări când auzi sunetul. Lena a dat peste cap toată treaba asta. Nu o mai acopăr. E un polițist slab. Face o muncă de mântuială. Din cauza ei cineva a fost omorât. Îi aruncă Sarei o privire plină de înțeles: Altcineva.

Ea simți cum îi era și cald și frig în același timp. Frank spunea toate lucrurile pe care ea voia să le audă – toate lucrurile pe care le știa în sufletul ei – dar cuvintele sunau murdar ieșind din gura lui. El exploata moartea lui Jeffrey, pe când ea încerca să o răzbune.

— Lena mi-a spus că ai discutat cu Lionel Harris azi-noapte, zise Will.

— Lionel nu știe nimic, îi răspunse Frank, agitat.

— Totuși, poate știe niște detalii personale despre Allison.

— Tatăl lui Lionel l-a crescut cum trebuie. Știe el că n-are nicio treabă să dea târcoale unei studente albe.

Sara rămase cu gura căscată de mirare.

Frank ridică din umeri ca să treacă peste șoc.

— Știi ce vreau să zic, scumpete. Un negru de șaizeci și trei de ani nu are prea multe în comun cu o fată albă de douăzeci și unu de ani. Arătă cu capul către Allison: Tu ce-ai aflat?

Sara nu-și găsea glasul ca să-i răspundă.

— Rană provocată de cuțit în gât. Nu se știe sigur cauza morții, interveni Will.

Will se uită la Sara. Ea încuviință complice cu capul, deși era încă șocată de ceea ce spusese Frank. El nu vorbise niciodată așa pe lângă părinții ei. Eddie i-ar fi arătat unde era ușa, dacă nu i-o lua Cathy înainte. Sara voia să dea vina pe epuizarea lui. Arăta cu siguranță mai rău decât cu o zi înainte. Fiecare articol de îmbrăcăminte pe care-l purta, de la costumul ieftin la trenci, era șifonat de parcă dormise în el. Pielea de pe față îi atârna. Ochii îi scânteiau în lumină. Și tot nu-și scosese mănușile din piele.

Will întrerupse momentul.

— Șef Wallace, ai terminat raportul incidentului din garaj?

Maxilarul lui Frank se încleștă și mai tare.

— Lucrez la el.

— Mi-l poți reda acum? Doar punctele principale. Voi lua detaliile când predai raportul.

Vocea lui Frank era arțăgoasă, fiind clar faptul că nu-i plăcea să fie luat la întrebări.

— Tommy era în garaj cu un cuțit în mână. Noi i-am zis să-l lase jos. El nu a făcut-o.

Sara așteptă continuarea, dar Will fu cel care-l îndemnă:

— Și apoi?

Frank ridică din nou neglijent din umeri.

— Puștiul s-a panicat. A împins-o pe Lena din calea lui. Eu m-am dus să o ajut. El a venit către mine cu cuțitul, m-a tăiat pe braț. Până să mă dezmeticesc, Tommy o luase la goană pe alee. Brad s-a dus după el. I-am zis lui Lena să se ducă și ea. Se opri. Nu s-a grăbit deloc.

— A ezitat?

— Lena fuge de obicei în direcția opusă când aude focuri de armă.

Se uită la Sara, de parcă se aștepta ca ea să aprobe. În experiența Sarei, adevărul era exact opusul. Lena se apropia cât putea de foc. Era cel

mai bun punct de observare ca să privească cum ard oamenii.

— A luat-o la trap după ei. Brad a ajuns să fie cel care a plătit pentru asta, continuă Frank.

Will se sprijini de tejghea, cu o mână pe margine. Stilul lui de interogatoriu era cu siguranță unul neobișnuit. Dacă-i puneai o bere în mână, ziceai că vorbea despre fotbal la un grătar.

— A tras cineva cu arma?

— Nu.

Will aprobă din cap încet, pregătindu-și următoarea întrebare.

— Când ați deschis ușa garajului, Tommy deja avea cuțitul în mână?

Frank se aplecă și scoase o pungă pentru probe din cutia de carton.

— Cuțitul ăsta.

Will nu luă punga, așa că o luă Sara. Cuțitul de vânătoare era zimțat pe o parte și ascuțit pe cealaltă. Mânerul era mare. Lama era lungă de cel puțin treisprezece centimetri și lată de patru. Era o minune că Brad era încă în viață.

— Acesta nu este cuțitul cu care a fost ucisă Allison, spuse ea fără să se gândească.

Will luă arma din mâna Sarei. Îi aruncă o privire pe care Tommy Braham probabil o primise în fiecare zi din viața lui.

— Ăsta pare nou, îi zise el lui Frank.

— Și? răspunse el aruncând o privire fugară cuțitului.

— Tommy era pasionat de cuțite?

Frank își încrucișă din nou mâinile pe piept. Avea o broboană de sudoare pe frunte. Chiar dacă temperatura din subsol era mai scăzută, el tot părea că fierbe cu haina și mănușile pe el.

— În mod evident, avea cel puțin două, cum a zis și doctorița. Nu acesta a fost folosit la uciderea fetei.

Sara ar fi intrat în pământ, dacă ar fi putut.

— Ce te-a făcut să-l suspectezi pe Tommy de crima lui Allison? În afară de cuțitul din mâna lui, întrebă Will.

— Era în apartamentul ei.

Will nu-i oferi nicio informație care să dovedească contrariul, dar Sara constată că reușise să-l facă să-i răspundă la întrebare. Dacă Lena vorbise cu Frank, atunci nu-i pomenise de faptul că Tommy locuia în garaj, nu Allison.

Era clar că Frank își pierduse răbdarea.

— Ascultă, fiule, eu fac meseria asta de multă vreme. Există două motive pentru care un bărbat îi face asta unei femei: sex și sex. Tommy a mărturisit deja. Ce rost mai au toate acestea?

Will zâmbi.

— Dr. Linton, știu că nu ai examinat-o complet pe Allison Spooner, dar există vreo urmă de agresiune sexuală?

— Nu, din câte am văzut eu, zise Sara, surprinsă că fusese din nou inclusă în discuție.

— Avea hainele rupte?

— Avea blugii rupți la un genunchi, unde a căzut. Geaca i-a fost tăiată de cuțit.

— Mai există și alte răni semnificative în afară de cea de pe gât?

— Eu nu am găsit altele.

— Deci, Tommy voia să facă sex cu Allison. Ea i-a zis nu. El nu i-a sfâșiat hainele. Nu a încercat să o forțeze în niciun fel. O pune pe scuterul lui și o duce la lac. O înjunghie o dată în ceafă și apoi o aruncă în lac cu lanțurile și blocurile de zgură, scrie un bilet de adio fals și se întoarce ca să curețe în apartamentul ei. Cam așa e, Șef Wallace?

Frank ridică din bărbie. Radia dușmănie, așa cum un foc radiază căldură.

— Biletul e cel care mă deranjează pe mine. De ce nu a aruncat-o în lac și gata? E greu de crezut că ar fi găsit-o cineva. Lacul este destul de adânc, nu? zise Will. Văzând că Frank nu răspunde, se uită la Sara: Nu-i așa?

— Așa e.

Will părea că așteaptă un răspuns de la Frank, care nu avea să vină. Sara aștepta ca Will să întrebe de apelul la 911, de prieten, dar Will nu o făcu. El continuă să se rezeme de tejghea, așteptând ca Frank să zică ceva. Cât despre Frank, el părea că născocea rapid o explicație.

— Puștiul era retardat. Nu-i așa doctore? zise el în cele din urmă.

— Mi-aș dori să nu mai folosești cuvântul acela, îi zise Sara. El…

— Asta e, întrerupse Frank. Tommy era prost. Nu te poți înțelege cu proștii. A înjunghiat-o o dată? Și ce. A lăsat un bilet? Și ce. Era retardat.

Will lăsă cuvintele lui Frank să plutească în aer câteva momente.

— O știai pe Allison, nu-i așa? De la restaurant?

— Am văzut-o pe acolo.

— I-ați găsit mașina?

— Nu.

— Ați căutat în sistem mașina lui Tommy? zise Will zâmbind.

— Îmi pare rău să-ți dau vestea asta, Einstein, dar retardatul a mărturisit. Și cu asta, basta. Se uită la ceas: Nu pot să pierd vremea cu tine toată ziua. Am vrut doar să mă asigur că ai toate probele. Îi făcu semn cu capul Sarei: Mă poți găsi pe mobil dacă ai nevoie de mine. Trebuie să mă întorc la Brad.

Will nu se împotrivi plecării lui neașteptate.

— Mulțumesc pentru cooperare.

Frank nu reuși să-și dea seama dacă el era sarcastic sau nu. Ignoră comentariul, spunându-i Sarei, înainte să se năpustească afară din încăpere:

— O să-ți dau de veste despre Brad.

Sara nu era sigură ce să zică. Will lăsase toate întrebările importante fără răspuns. Stilul de interogatoriu al lui Jeffrey era mult mai agresiv. Odată ce l-ar fi încolțit pe Frank, nu l-ar fi lăsat

niciodată să plece din cameră. Ea se întoarse către Will. El încă se rezema de tejghea.

Ea nu avea de gând să ignore al o sutălea elefant care tocmai intrase în cameră.

— De ce nu l-ai întrebat pe Frank despre prietenul ei?

— Un răspuns nu contează dacă este o minciună, zise el ridicând din umeri.

— Recunosc că a fost un măgar, dar era sincer. Își scoase mănușile și le aruncă în coșul de gunoi: Ți-a trecut prin cap că poate el habar nu are că Lena a falsificat dovezile?

— De-a lungul timpului am aflat că oamenii tind să ascundă lucruri din diverse motive, zise Will scărpinându-se în bărbie. Nu vor ca cineva să aibă o imagine proastă despre ei. Cred că fac un bine, dar nu-i așa. De fapt, împiedică o anchetă.

Sara nu avea habar unde se îndrepta discuția.

— Îl știu pe Frank de multă vreme. În ciuda acelui lucru stupid și ignorant pe care l-a spus despre Lionel, nu e un om rău.

— Scumpete…

— Știu că pare că-i sunt prea apropiată… își dădu ea ochii peste cap.

— Purta niște mănuși frumoase.

Sara se trezi ținându-și respirația.

— Am căzut direct în capcană, nu?

— Tommy a luat bătaie.

Sara oftă. Instinctul ei era să-l protejeze pe Frank. Ea nu se gândise niciodată că Will ar fi văzut situația cum era în realitate – că ascundea probe.

— Mâna lui Frank era tăiată destul de rău. Trebuie să i-o fi suturat-o la spital. Nu-mi închipui că ei pun prea multe întrebări.

— Probabil că nu.

Chiar și la Grady, polițiștii cu răni suspecte treceau neobservați.

— Cât de periculoasă este o rană provocată de o împușcătură dacă îți julește mâna?

— Cine a fost împușcat?

Will nu răspunse.

— Să zicem că mâna ta era cea julită. Nu ai primit îngrijiri medicale. Ai avut o trusă de prim ajutor ca să ți-o cureți singură, apoi ai lipit niște leucoplast deasupra. Care sunt șansele să se infecteze?

— Extrem de mari.

— Care sunt simptomele?

— Depinde de tipul infecției, dacă intră sau nu în sânge. Poți avea de-a face cu orice, de la febră și frisoane la insuficiența unui organ și leziuni pe creier. Cine a fost împușcat? repetă ea întrebarea.

— Lena. Will își ridică mâna și arătă cu degetul către palmă: Aici, pe margine.

Sara simți cum i se oprește inima, dar nu din cauza lui Lena. Era mai mult decât capabilă să aibă singură grijă de ea.

— A împușcat-o Frank?

Will ridică din umeri.

— Probabil. I-ai văzut tăietura de pe braț?

Sara scutură din nou din cap.

— Cred că s-a tăiat într-o bucată de metal care ieșea din ușa de la garaj.

Sara puse mâna pe tejghea, simțind nevoia de a se sprijini. Frank o privise în ochi și îi spusese că Tommy îl tăiase cu cuțitul.

— De ar minți despre asta?

— E alcoolic, nu?

Ea scutură din cap, dar de data aceasta era mai mult nedumerită.

— Nu bea niciodată la serviciu. Sau cel puțin, eu nu l-am văzut.

— Și acum?

— Ieri băuse. Nu știu cât, dar l-am mirosit când m-am dus la secție. Am bănuit că era în stare de șoc după ce i se întâmplase lui Brad. Generația lor… Își lăsă vocea să i se stingă. Cred că nu am luat asta în seamă pentru că pe vremea lui Frank era în regulă să tragi câte o dușcă în miezul zilei.

Soțul meu nu ar fi permis asta. Nu cât timp Frank era la datorie.

— Multe s-au schimbat de când a murit el, Sara. Cea de acum nu mai este echipa de poliție a lui Jeffrey. Nu mai este aici ca să-i țină în frâu, spuse Will cu o voce blândă.

Ea simți cum îi dădeau lacrimile. Sara se șterse la ochi, râzând de ea însăși.

— Doamne, Will. De ce plâng în preajma ta?

— Sper că nu de la aftershave-ul meu.

Ea râse cu jumătate de gură.

— Și acum?

Will se lăsă pe vine și începu să caute prin cutia cu probe.

— Frank știe că Allison avea mașină. Lena nu. Lena știe că Allison nu locuia în garaj. Frank nu.

El găsi un portofel de damă și îl deschise.

— E ciudat că nu lucrează împreună la cazul ăsta.

— Frank a spus foarte clar că a terminat-o cu ea. Lăsând la o parte vendeta mea personală, el are destule motive să o lase baltă.

— Să înțeleg că au trecut prin multe împreună. De ce să renunțe la ea acum?

Sarei nu-i veni niciun răspuns în minte. Will avea dreptate. Lena făcuse multe lucruri în cariera ei, pe care Frank le acoperise.

— Poate că asta a fost picătura care a umplut paharul. Tommy e mort. Brad a fost grav rănit.

— Am vorbit cu Faith pe drum încoace. Nu a găsit nicio Julie Smith. Numărul de mobil pe care mi l-ai dat era de la un telefon de unică folosință, cumpărat de la Radio Shack din Copperstown.

— Asta e la vreo trei sferturi de oră distanță.

— Tommy și Allison trebuie să fi avut și ei telefoane de unică folosință. Niciunul dintre ei nu are contract de telefon. Vom avea nevoie de numerele lor ca să putem depista de unde au fost cumpărate telefoanele, dar cred că asta nu va conta prea mult. Luă cuțitul pe care li-l dăduse Frank:

Nu pare să aibă sânge pe el. L-ar curăța în timpul operației?

— Ar arunca niște iod pe el, dar nu l-ar curăța atât de temeinic. Cercetă arma: Te-ai aștepta să fie sânge pe mâner.

— Exact, aprobă el. O să-l pun pe agentul local de teren să facă un test de laborator pentru mine. Poți să-mi dai și niște mostre de aici ca să le ia pe toate când termini?

— Nick Sheldon?

— Îl cunoști?

— Lucra cu soțul meu tot timpul. O să-l sun când termin, se oferi ea.

Will ridică biletul de adio și se uită la cuvinte.

— Nu înțeleg biletul.

— Scrie „Vreau să se termine."

El îi aruncă o privire aspră.

— Mulțumesc, Sara. Știu ce scrie. Ce nu înțeleg e cine l-a scris.

— Criminalul? presupuse ea.

— Posibil. Will se rezemă de masă, uitându-se la rândul de cuvinte care se întindea în partea de sus a colii. Mă gândesc că sunt doi oameni – criminalul și cel care a sunat la 911. Criminalul a omorât-o pe Allison și apelantul încearcă să-l bage în bucluc. Și apoi Julie Smith încerca să-l scape pe Tommy, cerându-ți ție ajutorul.

— Se cam pare că l-ai scos de pe lista ta de suspecți.

— Credeam că nu-ți place să faci presupuneri.

— Îmi convine când le fac alții.

Will chicoti, dar rămase cu privirea pe bilet.

— Dacă ucigașul a scris asta, cui îi spune că vrea să se termine?

Sara privi peste umărul lui.

— Scrisul de mână nu pare a fi al lui Tommy. Îi arătă V-ul de la începutul propoziției. Vezi asta? În declarația lui, Tommy a folosit o literă de tipar obișnuită. Sara realiză cât de inutile erau cuvintele ei pentru el. Bine, gândește-te așa: dacă prima linie

a V-ului e ca o tulpină și sunt niște ramuri… De fapt, nu ramuri, mai mult ca niște bare…

Tăcu, confuză. Dificultatea de a vizualiza forma literelor stătea la baza problemei sale de limbaj.

— E frustrant, aprobă Will. De-ar fi scris ceva mai ușor… Ca o față zâmbitoare.

Sara nu trebui să-i răspundă pentru că telefonul lui Will sună.

— Will Trent. Ascultă cel puțin un minut, înainte să zică: Nu. Continuați să discutați cu ei. Ajung acolo în câteva minute.

Își închise telefonul.

— Ziua asta tocmai ce a devenit și mai proastă.

— Ce s-a întâmplat?

— Era Lena. Mai avem un cadavru.

Capitolul 12

Will o urmă pe Sara în mașina lui, în timp ce conducea către colegiu. Începea să recunoască împrejurimile. Își luă ca reper casele și gardurile, locurile de joacă, încât să-și amintească unde să cotească. Campusul era un teritoriu nou, și ca majoritatea școlilor, părea să nu aibă un design anume. Fuseseră adăugate clădiri când se găsiseră fonduri. În consecință, campusul se întindea pe multe hectare, ca o mână cu prea multe degete.

El își petrecuse toată dimineața cu Lena și credea că putea să-i citească deja dispoziția. La telefon ea avusese un ton încordat. Era la capătul puterilor. Will voia să o mai preseze un pic, dar nu avea cum să o facă pe Lena să se întâlnească cu el la locul crimei. Sara spusese clar că ea nu avea de gând să fie în aceeași cameră cu femeia pe care o suspecta că-i omorâse soțul. În momentul acela, Will avea nevoie mai mult de ochiul de criminalist al Sarei, decât de mărturisirea lui Lena.

Formă numărul lui Faith în timp ce lua curba în jurul lacului. Will văzu hangarul pentru bărci pe care Lena i-l arătase mai înainte. Mai multe ambarcațiuni erau stivuite lângă clădire.

— Mai sunt disponibilă pentru trei ore, răspunse Faith pe post de salut.

— Avem o a doua victimă. Se pare că îl cheamă Jason Howell.

— Asta este o veste bună.

Faith nu era nici pe departe genul de persoană optimistă, dar avea dreptate. O nouă victimă însemna un nou loc al crimei, un nou set de indicii de urmărit. Nu aveau absolut nicio informație folositoare despre Allison Spooner. Mătușa nu era de găsit. Allison nu se împrietenise cu nimeni acasă sau la școală. Singurul care părea să o jelească era Lionel Harris de la restaurant, iar el nu

era nici pe departe un prieten apropiat. Dar moartea lui Jason Howell cu siguranță avea să deschidă piste noi. Un al doilea cadavru însemna o a doua anchetă. Dacă găseai un indiciu, o persoană, prieten sau dușman, care o lega pe Allison Spooner de Jason Howell, de obicei acel detaliu putea duce la criminal. Până și cel mai atent criminal făcea greșeli. Două locuri ale crimelor însemnau de două ori mai mult greșeli.

— O să te chinui să obții mandate pentru toate numele studenților din căminul ăla, îi zise Faith.

— Sper că oamenii de la colegiu vor fi îngăduitori.

— Sper că o să afli informații prețioase de la ei.

Avea dreptate. Colegiile erau cunoscute pentru dorința lor de confidențialitate.

— Cum stăm cu mandatul pentru camera lui Allison?

— Adică cel adevărat? L-am trimis prin fax la secție acum vreo zece minute. Casa familiei Braham nu are telefon fix, așa că e un punct mort. Ai aflat ceva de la autopsie?

El îi spuse despre rana lui Allison.

— Este neobișnuit că ucigașul a înjunghiat-o în ceafă, în loc să o taie în partea din față.

— O să verific în PACV chiar acum.

Ea se referea la Programul de Arestare a Criminalilor Violenți din cadrul FBI, o bază de data creată pentru a detecta similitudini în comportamentul criminalilor. Dacă ucigașul lui Allison folosise aceeași metodă și înainte, PACV ar fi avut o înregistrare a cazului.

— Poți să-l suni și pe Nick Sheldon? întrebă Will. Este agentul local de teren. Sara îl cunoaște. Vreau să ducă niște lucruri la Laboratorul Central pentru mine. Sara o să-l anunțe când are totul gata astăzi.

— Altceva?

— Încă am nevoie de caseta audio a apelului la 911. Vreau ca Sara să asculte vocea și să vadă dacă

este a lui Julie Smith.

— Poți să spui o propoziție care nu are cuvântul „Sara” în ea?

Will se scărpină pe bărbie, găsind cu degetele cicatricea care se întindea de-a lungul feței lui. Se simți agitat din nou, cam la fel cum se simțise când discutase cu Sara în subsolul casei de pompe funebre.

— Știi că Charlie e la Centru săptămâna asta? zise ea.

— Nu. Centrul e la o oră depărtare de aici.

Charlie Reed era în echipa Amandei. Era cel mai bun detectiv criminalist cu care Will lucrase vreodată.

— Vrei să-i dau un telefon și să văd dacă poate să vină?

Will se gândi la garaj, la locul crimei din pădure. El lucra la două cazuri în momentul acela: unul împotriva lui Lena Adams și lui Frank Wallace și altul împotriva celui care o omorâse pe Allison Spooner și posibil pe victima cea nouă.

— I-am spus șefului poliției locale că aduc o echipă. Ar fi mai bine să mă țin de cuvânt.

— O să-i dau un telefon, se oferi Faith. PACV nu arată nicio lovitură similară a unui criminal care să folosească un cuțit pentru a tăia de la spate prin teaca carotidei, carotida, jugulara sau carotida și jugulara. Am și încrucișat referințele. Nu se potrivește niciun modus operandi.

— Cred că asta e o veste bună.

— Sau o veste foarte proastă, îl contrazise ea. Asta este o crimă făcută cu îndemânare, Will. Nu faci asta din prima. Trebuie să fiu de acord cu Sara de data asta. Nu-l văd pe puștiul tău retardat făcând așa ceva.

— Handicapat mintal. Acum, că Sara îi atrăsese atenția, cuvântul începea să-l zgârie la urechi. Will trebuia să aibă o oarecare solidaritate cu Tommy Braham, de vreme ca aveau amândoi aceeași problemă. Sună-mă după ce vorbești cu Charlie.

— Așa voi face.

Will își închise telefonul. În față, mașina de teren a Sarei o luă pe o alee circulară care ducea la o clădire din cărămidă, cu trei etaje. Ea parcă în spatele mașinii de patrulă din campus, la intrarea din față. Ploaia era încă deasă. Își trase pe cap gluga înainte să fugă pe treptele de la intrare.

Will coborî din mașină și o luă la fugă în spatele ei, împroșcând apă cu pantofii săi. Nu i se uscaseră șosetele de când intrase cu ele în lac în dimineața aceea. Făcuse o bășică mare pe călcâi din această cauză.

Sara îl așteptă înăuntru, între două rânduri de uși de sticlă. Geaca sa era leoarcă, picura apa din mânecile sale. Bătu la ușă.

— Nu e nimeni în mașina de patrulă de afară. Își făcu mâinile căuș și se uită prin geam: Ar trebui să fie cineva aici?

— I s-a spus pazniculuisă rămână în clădire până ajungem noi.

Will apăsă pe câteva butoane de pe tastatura ușii. Ecranul LED rămase gol. Se întoarse, încercând să găsească o cameră de securitate.

— Ușa din spate e deschisă.

Will se uită pe geam. Clădirea era mai mult lată decât lungă. În fața ușii de la intrare erau niște scări. Un hol lung se întindea până în partea cealaltă. În capătul clădirii, un semn de ieșire era luminat discret deasupra ușii de incendiu, care era deschisă.

— Unde e poliția? întrebă Sara.

— I-am spus lui Lena să nu sune pe nimeni.

Sara se întoarse să îl privească.

— A fost sunată pe mobil. Se pare că poliția din campus o are pe ea drept persoană de contact după orele de program.

— Nu l-a sunat pe Frank?

— Nu. Interesant, nu?

— „Interesant” nu e cuvântul pe care l-aș folosi.

Will nu răspunse. Implicarea personală a Sarei îi începțoșa perspectiva. Sara nu o privea ca pe o anchetă. Când ai doi suspecți, întotdeauna îi ațâți pe unul împotriva celuilalt ca să vezi cine cedează primul ca să obțină o înțelegere mai bună. Instinctul de autoconservare învingea de obicei loialitatea. Garajul în care locuia Tommy spunea o poveste sinistră de Frank și Lena. În momentul acela, totul se rezuma la cine avea să vorbească primul.

Sara se uită în spate prin ușa de sticlă.

— Uite-l.

Will văzu cum un bărbat negru mititel mergea agale pe hol. Era tânăr și slăbănog, cu cămașa de la uniformă bufantă aranjată ca o bluză de damă. Își lipi mobilul pe piept în timp ce se apropia de ei. Cu cealaltă mână, trecu cartela pe lângă un senzor de lângă ușă. Încuietoarea se deschise cu un clicăit.

Sara se grăbi să intre.

— Marty, ești bine?

Will vedea că era îngrijorată. Bărbatul avea fața palidă.

— Îmi pare rău Dr. Linton, zise el. Ieșisem până afară ca să-mi trag respirația.

— Hai să stăm jos. Sara îl ajută să se așeze pe banca de lângă ușă. Îl luă pe după umeri. Unde ți-e inhalatorul?

— Tocmai l-am folosit. Întinse mâna către Will: Îmi cer scuze pentru starea mea. Eu sun Marty Harris. Cred că l-ați cunoscut pe bunicul meu dimineață.

— Will Trent.

Will îi strânse mâna. Era moale ca o mămăligă.

Marty își flutură telefonul în aer.

— Vorbeam cu Lena despre ce s-a întâmplat. Tuși. Încet, îi revenea culoarea în obraji. Îmi cer scuze, doar că m-am agitat din nou.

Will se sprijini de perete. Își băgă mâinile în buzunare. Realizase cu multă vreme în urmă că

dacă își arăta iritarea obținea exact opusul rezultatului pe care-l căuta.

— Îmi poți spune ce i-ai zis detectivului Adams?

El mai tuși de câteva ori. Sara îl frecă pe spate.

— Sunt bine acum, îi spuse el. Doar că e greu să-mi amintesc totul. Nu am mai văzut așa ceva în viața mea.

Will se luptă să nu-și piardă răbdarea. Se uită pe hol, în ambele direcții. Luminile erau tot stinse, dar i se acomodau ochii. Nu era nicio cameră de supraveghere la ușa de la intrare. Bănui că cifrul de la intrare era menit să prindă studenții și musafirii care intrau în clădire. Totuși era o cameră deasupra ieșirii în caz de incendiu, iar el văzu că era înclinată către tavan.

— Era așa când am venit, îi zise Marty.

Își puse telefonul în buzunarul cămășii și își împinse ochelarii în sus pe nas.

— Când a fost asta?

— Cred că acum vreo jumătate de oră. Marty se uită la ceas. Se pare că a trecut mult mai mult timp.

— Îmi poți spune ce s-a întâmplat?

El se lovi ușor cu mâna pe piept.

— Ieșisem să-mi fac turele de inspecție. Fac asta la fiecare trei ore. Cum studenții sunt în vacanță, nu mai verificăm dormitoarele. Trecem cu mașina pe lângă ele să ne asigurăm că ușile din față și din spate sunt în regulă, dar nu intrăm înăuntru. Mai tuși o dată înainte să continue. Eram la bibliotecă când am observat că unul din geamurile de la etajul doi era deschis. Al doilea etaj din clădirea asta. Făcu o pauză ca să respire. M-am gândit că l-o fi deschis vântul. Geamurile alea vechi nu se închid niciodată bine. Când plouă, apa ar face multe pagube dacă nu aș avea eu grijă. Se opri din nou. Transpira, chiar dacă era frig în clădire. M-am dus sus și l-am văzut și… Scutură din cap: Am sunat la numărul de urgență.

— Nu la 911?

— Avem un număr direct la care trebuie să sunăm dacă se întâmplă ceva în campus.

— Decanului nu-i place publicitatea negativă, explică Sara.

— Nu poate fi mai rău de-atât. Marty râse aspru. Doamne, ce i-a făcut băiatului acela. Mirosul e partea ce mai rea. Nu cred că o să mi-l scot vreodată din nas.

— Ați intrat pe ușa din față sau pe cea din spate? întrebă Will.

— Pe cea din față. Arătă către ieșirea de incendiu: Știu că n-ar fi trebuit să ies prin spate, dar aveam nevoie de niște aer.

— Era încuiată ușa din spate?

El scutură din cap.

Will văzu semnele roșii de avertizare lipite în jurul ușii.

— Pornește alarma când se deschide ușa?

— De obicei, studenții meșteresc alarma din prima săptămână. Nu putem ține pasul cu ei. Cum o conectăm la loc, ei o deconectează din nou. Sunt mulți ingineri și informaticieni aici. Privesc asta ca pe o provocare.

— Deconectează alarma doar ca să se distreze?

— E mai ușor să ajungă la bibliotecă pe acolo. Și intrarea din spate a cantinei tot acolo e. Nu au voie să meargă prin zona de aprovizionare din motive de siguranță, dar ei se strecoară pe aici oricum.

Will arătă cu degetul către camera montată pe perete.

— Aste e singura cameră din clădire?

— Nu, domnule, și după cum v-am zis, era înclinată în sus așa când am venit. Mai este încă una la etajul doi, care a fost înclinată și ea.

Will văzu cât de ușor era să intri în clădire neobservat. Atâta vreme cât știai unde era camera, puteai să stai sub ea și să folosești o coadă de

mătură sau ceva ca să o împingi în sus, și apoi să-ți vezi de treabă. Totuși, el întrebă:

— Aveți înregistrările video?

— Da, domnule. Sunt trimise toate la o clădire centrală în campus. Eu nu am cheia, dar șeful meu, Demetrius, e pe drum. Ar trebui să ajungă într-o oră-două. Apoi i se adresă Sarei: E în Griffin, cu familia lu' tătică-su.

— Și camerele exterioare?

— Le-a venit frigul de hac. Sunt toate moarte. Jumătate au înghețat, iar restul au crăpat ca nucile. A căzut una pe parbrizul mașinii unui student acum vreo câteva zile. I-a spart luneta.

Will se scărpină pe bărbie.

— Mai știe cineva că camerele sunt moarte?

— Demetrius, decanul, poate și alții, dacă s-au uitat în sus din întâmplare. Unele pagube sunt destul de ușor de observat chiar și de jos, răspunse după un moment de gândire.

— Am văzut cifrul la ușă. Este singura cale de a intra prin față?

— Da, am verificat deja înregistrările. Pot să rulez un diagnostic al sistemului cifrului. Nu a intrat, nici nu a ieșit nimeni pe ușa din față de sâmbătă după-amiază. Singura cartelă nescanată îi aparține lui Jason Howell. Camera în care este a fost și ea înregistrată pe același nume. Nu știu de ce ar sta aici. Căldura e oprită. Campusul e închis. Biblioteca s-a închis duminică la amiază. Cred că totul e pustiu.

— Nu e vina ta, îi spuse Sara.

Will avea probleme cu faptul că bărbatul deschisese ușa de incendiu. Pentru a-l ajuta, Sara îl întrebă:

— Crezi că poți să faci rost de o listă cu toți studenții din cămin? Ar fi bine dacă Agentul Trent ar avea-o.

— Nu e deloc o problemă. O pot scoate la imprimantă chiar acum.

— Vă aduceți aminte ce ați atins sus? îl întrebă Will.

— Nimic. Ușa era întredeschisă. Am avut un presentiment, ca o senzație foarte nasoală. Am împins ușa cu piciorul și l-am văzut și… Coborî privirea în podea. Aș vrea să pot lua o pastilă ca să uit toate astea.

— Îmi pare rău să vă presez, domnule Harris, zise Will. Vă amintiți dacă luminile erau aprinse sau stinse?

— Toate întrerupătoarele sunt la parter. Arătă către un set de întrerupătoare lângă scări. Erau amplasate sus de tot, probabil pentru a descuraja studenții să le deschidă și să le închidă după bunul plac. Am aprins luminile înainte să urc, dar apoi le-am închis așa cum le-am găsit.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Harris.

Will făcu semn cu capul către scări, în sensul că era gata să plece.

Sara se ridică, dar nu plecă.

— Îl cunoșteai pe Jason?

— Nu, doamnă. Îl vedeam cu fata aceea la restaurant – Allison. Știți cum e bunelul, o alerga de colo-colo în fiecare secundă când era la muncă. Eu îi zâmbeam, dar nu am vorbit niciodată. Se întâmplă ceva de genul ăsta și realizezi că trebuie să fii mai atent la oamenii din jurul tău. Aș muri dacă aș ști că aș fi putut să fac ceva ca să opresc asta.

Se vedea că omul era cu adevărat necăjit. Își puse mâna pe umărul lui Marty.

— Sunt sigur că ai făcut tot ce ai putut.

S-au îndreptat către scări. Sara băgă mâna în buzunarul gecii și scoase două perechi de încălțări din hârtie cu care să-și acopere picioarele. Will și-i puse, văzând că și ea făcea la fel. Ea își puse mănuși de latex și se întinse ca să aprindă întrerupătorul. Casa scării se lumină.

Will merse primul. Dacă era să o facă ca la carte, ar fi trimis mai întâi o echipă care să verifice clădirea, dar Will știa că ucigașul își luase de mult tălpășița. Cadavrele nu miroseau când erau proaspete.

Clădirea era veche, dar solidă, cu un aer de instituție, nu tocmai primitor. Scările duceau direct la etajul trei, creând un tunel de vânt pentru aerul rece. Will se uită înapoi către scările acoperite cu cauciuc negru. Trebuiau verificate pentru urme de sânge. Spera că Faith reușise să ia legătura cu Charlie Reed. Criminalul lor este deștept și știa cum să-și acopere urmele. Dar de această dată nu avea avantajul unui lac gigant care să-i spele urmele. Dacă putea cineva să găsească o fărâmă de probă, Charlie era omul acela.

Aspectul palierului de la etajul doi era cunoscut: un hol lung, înșirat cu uși închise, cu excepția uneia. La capătul holului era o zonă întunecată.

— Băile, presupuse Sara.

Will se întoarse și găsi camera de securitate montată în colțul de deasupra scărilor. Lentila era îndreptată în sus, către tavan. Ucigașul lui Jason probabil se lipise de balustradă, stătuse pe treapta de jos care ducea către etajul trei și folosise ceva cu care să împingă camera în sus.

— Simți mirosul?

Will inspiră superficial.

— E aici de ceva vreme.

Sara venise pregătită. Băgă mâna în buzunar, scoase o mască de hârtie și i-o întinse.

— Asta ar trebui să te ajute.

Will era prins între dorința lui de a fi domn și dorința lui de a nu vomita.

— Ai doar una?

— Eu n-am nimic.

Ea continuă să meargă pe hol. Will își puse masca. Aerul deveni ceva mai respirabil. Camera lui Jason Howell era mai aproape de băi decât de scări. Pașii lor răsunau, vibrând pe pereți. Cu cât se

apropiau mai mult, cu atât mirosea mai tare. Will văzu că toți studenții aveau aviziere pe uși. Erau hârtii prinse cu bolduri peste poze și mesaje. Avizierul de pe ușa lui Jason era gol.

Sara își puse dosul palmei la nas.

— Doamne, ce miroase!

Trase aer pe gură înainte să intre în cameră. Will stătu în prag. Își ținu respirația în timp ce mirosul morții se revărsa peste el.

Pușțiul zăcea pe spate, cu ochii înroșiți uitându-se către tavan. Avea fața umflată, aproape stacojie. Avea nasul spart și sânge uscat în jurul nărilor și a gurii. O mână îi atârna pe podea. Avea degetul mare tăiat. Vârful degetului mic era și el tăiat, atârnând de o bucată de piele.

— Se pare că se potrivește.

Sara găsi legitimația de student a lui Jason atârnând de ușa dulapului. Îi arătă poza lui Will. Chiar și cu toate rănile, era ușor de recunoscut.

În mod ciudat, Jason era îmbrăcat cu mai multe rânduri de haine – o pereche de pantaloni de trening peste pantaloni de pijama; câteva cămăși, un halat de casă flaușat și o geacă încheiată. Trupul lui era umflat de la primele semne de descompunere. Avea stomacul plin de gaze. Pielea de pe mâini i se înverzise. Nu avea șireturile strânse la pantofi, dar picioarele-i erau așa de umflate, încât șireturile tăiau prin șosete.

Pieptul îi era plin de răni de cuțit. Sângele se uscase în bucăți mari pe materialul gecii sale. Mai era sânge și pe podea; o dâră mânjită ducea către biroul din partea opusă. Calculatorul, caietele și hârtiile împrăștiate în jur, erau toate acoperite cu sânge și bucăți de creier.

Sara puse mâna pe încheietura băiatului. Verificarea pulsului făcea parte din procedura de rutină, deși nu era nici pe departe necesar.

— Am numărat opt răni de cuțit în piept și încă trei pe gât. Miroase așa de la bacteriile din

măruntaie. I-au fost perforate intestinele. E plin de toxine.

— De când timp crezi că e mort? întrebă Will.

— Judecând după rigor mortis, de cel puțin douăsprezece ore.

— Crezi că e vorba de același criminal?

— Cred că cine l-a omorât pe Jason, îl cunoștea. Asta e ură. Apăsă cu degetele pe una dintre rănile de pe gâtul lui Jason, întinzând pielea la loc. Uite-te la asta. Este aceeași răsucire la bază pe care am văzut-o și la Allison. Se uită și la celelalte răni de pe gât. Toate sunt la fel. Criminalul a înfipt lama, apoi a răsucit-o pentru a se asigura că a atins ținta. Se văd vânătăile făcute de mâner. Aș zice că s-a folosit același tip de cuțit. Va trebui să-i deschid pe amândoi, dar am o bănuială profesională că asta este munca aceluiași criminal.

— Jason era mult mai mare decât Allison. Nu ar fi fost la fel ușor de doborât.

Ea își strecură cu grijă mâna în spatele capului lui.

— Craniul este fracturat.

Când își trase mâna înapoi, era plină de sânge.

— Geamul este închis, remarcă el.

Sub geam era o băltoacă măricică. Marty tot fusese în cameră. Sara observă și ea.

— Ți-a făcut o favoare. Ploaia ar fi putut să inunde podeaua și să spele urmele.

— Charlie nu o să fie bucuros. Will realiză că nu-i spusese că venea o echipă. El este criminalistul nostru. Probabil că va vrea să țină cadavrul aici până analizează locul faptei.

— O să-i dau de veste lui Brock. Vrei să fac eu autopsia?

Nu știa cât mai putea abuza de bunăvoința ei.

— Dacă nu e prea mare deranjul.

— Fac tot ce vrei tu.

Will nu știa ce să zică. El era obișnuit ca femeile din viața lui să îngreuneze lucrurile, nu să le ușureze.

— Mulțumesc.

— Crezi că Jason era prietenul lui Allison? întrebă ea.

— Au vârste apropiate. Merg la aceeași școală. Amândoi au ajuns să fie uciși de mâna aceluiași criminal. Nu cred că e un salt prea mare. Deși nu îți place să faci presupuneri, ce crezi că s-a întâmplat aici? întrebă Will.

— Presupun că Jason era la calculator când a fost lovit cu ceva, îi zise ea, punându-și mănuși noi. Statistic, putem spune că era o bâtă de baseball. Voi ști destul de curând. Ar avea așchii în scalp. Arătă cu degetul către stropii de pe perete, pe care Will nu îi observase înainte. Spre deosebire de stejarul de la lac, pereții albi ai camerei de cămin arătau semne clare ale violenței care se petrecuse. Viteză medie. Nu cred că lovitura era menită să-l omoare. Criminalul a vrut să-l amețească. Arătă către dârele roșii de pe podea: A fost târât către pat și înjunghiat, dar nu are sens.

— De ce?

— Ar trebui să fie mai mult sânge, zise Sara uitându-se sub pat. Îi arătă o bucată cărnoasă pe birou: E clar că și-a mușcat limba.

Lui Will îi veni să vomite.

— Scuze. Continuă.

— Ești sigur?

Chiar și lui i se păru că avea vocea nenatural de pițigăiată.

— Da, te rog, continuă.

Ea îi aruncă o privire atentă înainte să continue.

— De obicei, în cazul loviturilor în partea din spate a capului, victimele își mușcă limba. De obicei nu se desprinde imediat, dar explică volumul de sânge de pe tastatură. Gura i s-ar fi umplut cu sânge. Arătă către peretele de deasupra tastaturii: Stropii de aici provin de la rana făcută cu bâta de baseball, dar cu urma de deasupra patului este o altă poveste.

— De ce?

— După poziția rănilor, îmi dau seama că arterele principale care au fost lovite sunt cele din piept și gât. Gândește-te așa: Jason e pe pat. Presupunem că e conștient, deși este rănit, căci s-a apărat. Aproape că și-a pierdut degetul. Trebuie să fi apucat cuțitul de lamă. I-ar fi bătut inima ca nebuna. Se lovi ușor cu pumnul de piept pentru a simula bătaia rapidă. Ar fi împroșcat pe tot peretele.

Will se uită la perete. Avea dreptate. În afară de două pete mânjite lângă cadavru, vopseaua albă nu era murdărită aproape deloc.

— Poate că ucigașul purta un fel de costum de protecție, sugeră Sara. Ar fi putut să aducă o folie de plastic pe care să o lipească cu scotch pe pereți. Asta a fost planificată în detaliu.

— Cred că e un pic cam complicat. Will nu întâlnise încă un criminal care să fie atât de meticulos. Majoritatea criminalilor nu se complică. Profită de ocazie.

— Nu aș zice că atunci când duci vreo câteva blocuri de zgură, un lacăt și un lanț în mijlocul pădurii profiți de situație.

— Cred că lucrurile nu sunt atât de complicate. Criminalul nu putea să-l acopere pe Jason cu ceva și să-l înjunghie?

Sara se uită la cadavru.

— Rănile de cuțit sunt aproape una de cealaltă. Nu știu. La ce te referi? Folie de plastic? Dădu din cap ca pentru sine. Criminalul l-ar fi putut acoperi cu folie de plastic. Uite-te la podea. E o dâră de scurgere acolo.

Will văzu dâra. Era neregulată, de-a lungul formei patului.

— Plasticul nu absoarbe, zise ea. Dâra nu ar fi așa subțire. S-ar fi scurs în șuvoaie.

— Șuvoaie.

Sara se aplecă și verifică patul.

— Cearșaf de pat, cearșaf pentru învelit.

— Pătură? întrebă Will.

Pușiul îngheța de frig. Nu avea sens să fi dormit fără pătură.

Sara deschise ușa dulapului.

— Nimic. Se uită la sertare. Cred că ai dreptate. Trebuie să fi fost ceva absorbant care…

Will se duse pe hol către baie. Luminile erau stinse, dar găsi întrerupătorul lângă ușă. Neoanele pâlpâiră pe tavan. O lumină verzuie se reflectă pe faianța albastră. Will nu locuise niciodată într-un cămin, dar împărțise o baie comună cu cincisprezece alți băieți până la vârsta de optsprezece ani. Toate erau la fel: chiuvetele în față, dușurile în spate, toalete pe o parte.

Găsi o pătură mototolită în prima cabină. Bumbacul albastru era acoperit de sânge, ceea ce-l făcea țeapăn ca un carton.

Sara veni în spatele lui.

— Simplu, zise Will.

•

Will se uită după casa cu leagăne pe care o luase ca reper pentru a identifica Aleea Taylor. Deși drumul părea cunoscut, ezită. Percheziționarea camerei lui Allison Spooner era o sarcină necesară, instinctul lui Will îi spunea că camera de cămin a lui Jason Howell oferea mai mult piste promițătoare. Din păcate, Will nu era un criminalist. Nu avea nici acreditarea, nici echipamentul necesar pentru a examina un loc al crimei atât de complicat. Trebuia să-i aștepte pe Charlie Reed și echipa lui să vină de la Laboratorul Central GBI. Doi studenți erau deja morți, iar Will nu avea nici cea mai vagă idee ce îl motiva pe criminal. Cu siguranță timpul nu era de partea lui.

Totuși, existau proceduri care trebuiau urmate. Trecuse pe la secție ca să ia mandatul pentru percheziția casei familiei Braham. Dacă tot era acolo, îi trimise lui Faith lista cu toți studenții din cămin, pe care o scosese la imprimantă Marty Harris. Nu avea timp să-i verifice pe toți, dar avea

de gând să-i trimită restul listei secretarei Amandei înainte de a pleca spre spital.

Secția de poliție fusese ciudat de liniștită. Will bănui că ori erau cu toții în patrulă, ori la spital cu Brad Stephens, care încă era în comă indusă. Totuși, ceva se petrecea. Polițiștii care mișunau pe lângă birouri nu se holbaseră la Will cu ura la care se așteptase. Marla Simms îi înmânase faxul fără să fie rugată. Până și Larry Knox se uită în pământ când se duse la filtrul de cafea ca să-și mai umple o ceașcă.

Erau două mașini parcate în fața casei familiei Braham. Una era o mașină de poliție, cealaltă era un papuc Ford cu patru uși. Will parcă în spatele camionetei. Din țeava de eșapament ieșea fum. Văzu două siluete în cabină: Lena Adams stătea pe locul din dreapta, iar la volan era un bărbat. El avea geamul deschis, chiar dacă încă mai ploua. Avea o țigară în mână.

Will se duse pe partea șoferului. Părul i se lipise de cap. Înghețа de frig. Încă avea șosetele ude leoarcă.

Lena făcu prezentările.

— Gordon, acesta este agentul din Atlanta de care ți-am zis. Will Trent.

Will îi aruncă o privire, prin care spera să-i transmită gradul său înalt de enervare. Lena era anchetată pentru rolul ei în moartea lui Tommy. Nu avea ce să discute cu tatăl lui.

— Domnule Braham, îmi pare foarte rău să vă cunosc în astfel de circumstanțe.

Gordon își ținea țigara la gură. Plângea, lacrimile îi curgeau pe față.

— Intrați.

Will se urcă pe bancheta din spate. Pe jos erau vreo câteva pungi de fast-food. Pe locul de lângă el, într-o servietă deschisă, era un teanc de comenzi de lucru cu sigla Electrica Georgia. Chiar și cu geamul deschis, fumul făcea ca aerul să fie de nerespirat.

Gordon se uita lung la drum. Picăturile de ploaie cădeau zgomotos pe capota camionetei.

— Nu-mi vine să cred că băiatul meu a făcut așa ceva. Nu-i stă în fire să facă rău.

Will știa că nu avea rost să piardă vremea cu amabilități.

— Îmi puteți spune ce știți despre Allison?

El mai trase o dată din țigară.

— Plătea chiria la timp. Făcea curat în casă. I-am făcut o reducere pentru că spăla rufele și avea grijă de Tommy.

— Avea nevoie să aibă cineva grijă de el?

— Știe, nu? întrebă el uitându-se la Lena.

— Știu că era încet la minte, domnule Braham, răspunse Will. Și mai știu și că lucra în mai multe locuri și că era respectat în oraș.

Bărbatul își privi mâinile. Îi tremurară umerii.

— Așa e, domnule. Muncea tare mult.

— Povestiți-mi despre Allison.

Gordon se calmă încet, dar umerii săi erau în continuare lăsați. Când își duse țigara la gură, părea că are greutăți prinse la mâini.

— A fost violată?

— Nu, domnule. Nu există urme de așa ceva.

Oftă de ușurare.

— Tommy era îndrăgostit de ea.

— Era și ea îndrăgostită de el?

— Nu, zise el scuturând din cap. Și el știa. L-am învățat de mic să aibă grijă cu fetele. Să se uite, dar să nu pună mâna. Nu a avut niciodată necazuri. Fetele îl priveau ca pe un cățeluș. Nu vedeau că era bărbat. Repetă: Era un bărbat.

Will îl lăsă puțin înainte să întrebe:

— Allison locuia în casă?

El aprinse o țigară nouă de la cea veche. Will simțea cum fumul se agăța de părul și hainele sale ude. Se străduia să nu tușească.

— La început a închiriat garajul, spuse Gordon. Nu am vrut să o las. Ăla nu e un loc unde să trăiască o fată. A început să vorbească de

discriminare, cum că locuise și în locuri mai rele, așa că i-am zis bine. M-am gândit că o se mute într-o lună.

— De cât timp închiria de la dumneavoastră?

— De aproape un an. Nu voia să stea la cămin. Zicea că toate fetele de acolo se gândeau numai la băieți și stăteau până noaptea târziu. Dar știa cum să cocheteze ca să obțină ce voia. Îl avea pe Tommy la degetul mic.

Will încercă să nu ia în seamă tonul vinovat din vocea tatălui.

— Dar nu locuia în garaj.

Nu răspunse imediat.

— Așa era Tommy. A zis că nu era corect ca ea să stea acolo când era așa frig, să fugă de colo-colo ca să se ducă la baie în toiul nopții. A făcut schimb de camere cu ea. Nu am aflat decât după ce s-a întâmplat.

Suflă un nor întunecat de fum care îi învălui capul.

— V-am spus, îl avea la degetul mic. Ar fi trebuit să pun piciorul în prag, să fiu mai atent la ce se petrece. Inhală brusc, luptându-se cu emoțiile. Știam că era îndrăgostit de ea, dar mai fusese îndrăgostit și înainte. Îi plăcea atenția pe care i-o dădea ea. El nu avea mulți prieteni.

Will știa că nu putea să-i dea detalii despre o anchetă în desfășurare, mai ales una care se putea lăsa cu un proces urât. Dar îi era milă de tată, voia să-i spună ceva despre fiul său care să-i aline durerea. În schimb, îl întrebă:

— Petreceați mult timp acasă?

— Nu prea mult. În mare parte sunt acasă la prietena mea. Tommy nu știa, dar aveam de gând să ne căsătorim la primăvară. Expiră scurt: Aveam de gând să-l rog să-mi fie cavaler de onoare după ce mă întorc din Florida.

Will îl lăsă să se reculeagă.

— Îl cunoșteați pe prietenul lui Allison?

— Jay. James.

— Jason? ghici Will.

— Exact. Se șterse la nas cu dosul palmei. Nu prea dădea pe aici. Nu am lăsat-o să doarmă cu cineva aici. Nu era bine ca o fată de vârsta ei să-și facă de cap.

— Tommy îl cunoștea pe Jason?

Scutură din cap, dar zise:

— Bănuiesc. Nu știu. Nu eram implicat în viața lui atât de mult ca atunci când era mic. Crescuse. Trebuia să-și dea seama cum să fie pe picioarele lui. Se înecă când încercă să înghită niște fum. Îmi cunosc fiul. Nu ar face niciodată rău nimănui. Știu ce i-a făcut lui Brad, dar ăsta nu e băiatul meu. Nu l-am crescut așa.

Lena tuși și-și drese vocea.

— Eu am văzut ce s-a întâmplat, Gordon. Tommy fugea, dar apoi s-a întors. Brad nu a avut timp să încetinească. Nu cred că fiul tău a vrut să-l înjunghie. Cred că a fost un accident.

Will își mușcă obrazul pe interior, gândindu-se dacă ea mințea ca să-l facă pe om să se simtă mai bine sau spunea adevărul.

Gordon părea să aibă aceeași întrebare. Se șterse la ochi din nou.

— Mulțumesc. Mulțumesc că mi-ai spus asta.

— Tommy se comporta diferit în ultima vreme? întrebă Will.

— Frank m-a sunat acum o săptămână să-mi zică de o încurcătură în care se băgase, zise el după ce înghiți în sec. Unul dintre vecini se supărase pe el. Nu țipase niciodată la oameni. Nu i-a sărit niciodată țandăra. Am stat de vorbă serios cu el. El a zis că-l necăjeau pentru că Pippy lătra prea tare. Gordon suflă fumul. Iubea câinele ăla prost.

— Obișnuia să bea?

— Niciodată. Nu-i plăcea gustul berii. Am încercat să-l obișnuiesc cu el, m-am gândit că puteam să stăm sâmbăta să bem o bere și să ne uităm la meci, dar nu s-a prins de el. Se plictisea.

Baschetul era sportul lui. Nu putea ține pasul cu toate regulile fotbalului american.

— Avea prieteni? Îl necăjea cineva în ultima vreme?

— Nu a cunoscut niciodată un străin, răspunse Gordon. Dar nu cred că era apropiat de cineva anume. După cum am zis, lui îi plăcea de Allison și ea era drăguță cu el, dar mai mult cum ai fi cu un frate mai mic.

— Stăteau mult împreună?

— Nu eram aici ca să văd. Vorbea mult despre ea, nu neg asta.

— Când ați vorbit ultima dată cu fiul dumneavoastră?

— Cred că în noaptea când… Gordon nu termină propoziția. Trase din țigară. A sunat să ceară voie să folosească cartea de credit. Credea că Pippy îi înghițise o șosetă. I-am spus să o ducă la veterinar.

— Nu i-am găsit mobilul.

— L-am pus să-și ia o cartelă reîncărcabilă. Avea o slujbă bună. Era muncitor. Nu-l deranja să se întrețină singur. Gordon aruncă cu un bobârnac țigara pe stradă. Nu pot să mai stau aici. Nu pot să intru în casa aia. Nu pot să-i văd lucrurile. Puteți să intrați acolo. Luați ce vreți. Dați foc la casă. Nu-mi pasă.

Will deschise portiera, dar nu ieși.

— Tommy colecționa cuțite?

— Nu l-am lăsat niciodată în prejma cuțitelor. Nu știu de unde a făcut rost de unul. Dumneavoastră știți?

— Nu, domnule.

Gordon mai scutură o țigară din pachet.

— Îi plăcea să dezmembreze lucruri, zise bărbatul. Ajungeam la serviciu și încercam să completez cererile de reparații și nu mergea pixul. Tommy le scotea arcurile. Am găsit un pumn în buzunarele lui când am spălat rufele. A desfăcut motorul uscătorului odată. Am crezut că avea de-a

face cu problema lui, dar Sara mi-a zis că el se juca cu mine. Îi plăcea să joace farse, să încerce să facă lumea să râdă. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, privindu-l pe Will în ochi: Am știut de la început că era diferit. Am știut că nu voi avea genul acela de viață cu el, genul de viață pe care tații o au cu fiii lor. Dar l-am iubit și l-am crescut cum trebuie. Băiatul meu nu este un criminal.

Lena își puse mâna pe brațul lui Gordon.

— A fost un om bun, îi spuse ea. A fost un om foarte bun.

Gordon băgă mașina în viteză, pentru a le da de înțeles faptul că nu voia să mai continue discuția. Will și Lena coborâră. Gordon porni mașina și plecă.

Ploaia se mai domolise, dar Lena tot își puse gluga pe cap. Trase aer adânc în piept și expiră încet.

— Nu Tommy a ucis-o pe Allison.

Will își dăduse seama de asta cu ceva vreme în urmă, dar era surprins să o audă pe ea recunoscând.

— Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Mi-am petrecut marea parte a zilei discutând cu oameni care îl cunoșteau. La fel cum aș fi făcut și dacă Tommy trăia. Își încrucișă brațele pe piept: Era un copil bun. A intrat în bucluc la fel ca alți copii buni: a fost la locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Și avea un cuțit în mână.

— Cred că vrei să spui că era la locul potrivit la momentul nepotrivit. Tommy era în apartamentul *lui.* Apartamentul lui din garaj.

Ea nu îl contrazise.

— A înjunghiat un polițist.

— Accidental, din câte am auzit.

— Accidental, aprobă ea. Și nu aveam niciun temei legal ca să intrăm în garajul acela. Brad a obținut adresa, dar nu e trecută pe la casă. Eu i-am condus aici. Eu am fost cea care a zis că garajul e apartamentul lui Allison. De aceea Brad s-a uitat

pe geam. De la asta a început totul. Trase puțin aer în piept. Era speriată, dar hotărâtă: Cum facem? Dau o declarație? Scriu o mărturisire?

Will încercă să-și dea seama de planul ei măreț. Nu putea fi atât de simplu.

— Hai să o luăm de la capăt. Ce mărturisești?

— Percheziția ilegală a apartamentului. Bănuiesc că asta e intrare prin efracție. Neglijența mea a dus la rănirea unui polițist. A doi polițiști. Am scos de la el o mărturisire falsă. Eu sunt cea care l-a dus pe Tommy în celulă. Eu sunt cea care nu l-a percheziționat. Rezerva de cerneală era de la pixul meu. Aveam unele în plus, așa că am înlocuit-o, dar Tommy a luat rezerva de la mine. Și amândoi știm că te-am dus pe căi greșite toată ziua. Râse forțat: Așa că asta este obstrucționarea justiției, nu-i așa?

— Așa e, aprobă el. Ești dispusă să dai toate acestea în scris?

— Te las să înregistrezi. Își trase gluga de pe cap și ridică privirea spre Will: Ce mă așteaptă? Pușcărie?

— Nu știu, recunoscu el.

Dar adevărul era că ea era la limită. Neglijența ei nu fusese voită. Mărturisirea falsă fusese luată cu bună credință. Coopera în momentul acela, chiar dacă fusese recalcitrantă mai înainte. Nu dădea vina pe altcineva.

— Bănuiesc că în viitorul apropiat vei fi suspendată, în așteptarea unei evaluări a anchetei mele. Va trebui să te prezinți în fața comisiei. S-ar putea să te scuture rău de tot sau nu. Probabil că ți s-a dus pensia. Dacă nu, o să te pună să iei concediu fără plată. Dacă nu o să-ți ia insigna, asta o să-ți rămână la dosar până mori. Va fi dificil să găsești pe cineva care să te angajeze. Și Gordon Braham s-ar putea să te dea în judecată.

Nimic dintre toate acestea nu părea să o surprindă. Băgă mâna în buzunar.

— Îți dau insigna acum?

— Nu, îi zise Will. Nu mă ocup eu de partea asta. Eu doar depun raportul. Sigur trebuie să existe o implicare politică a consiliului local și al diferitelor asociații civile. Cât despre dacă ești suspendată sau nu în așteptarea verdictului, presupun că Șeful Wallace este cel care decide ce să facă cu tine.

— Cred că a decis deja, râse ea trist.

Will se simți intrigat într-un mod ciudat. Știa că Lena o dăduse în bară, dar ea nu era singură în acest dezastru. Probele din garaj spuneau o poveste pe care ea ar fi putut să o folosească să iasă din încurcătura aceea sau cel puțin, să micșoreze durerea. Se simți obligat să întrebe:

— Ești sigură de asta?

— Tommy era arestatul meu. Era responsabilitatea mea.

Will nu o putea contrazice.

— De ce l-ai sunat pe Marty Harris după ce ai vorbit cu mine?

Ea ezită, iar el văzu cum îi revenea o parte din vechea ei viclenie.

— Am vrut să știu detaliile.

— Și anume?

Îi povesti cu jumătate de gură același lucru pe care îl auzise de la Marty Harris cu o oră înainte.

— Am aflat datele de contact ale lui Jason și am sunat-o pe mama lui. Locuiește în Virginia de Vest. Nu a părut prea îngrijorată că poliția suna în legătură cu fiul ei.

— Cum de ai fost sigură de identitatea victimei? Will își dădu seama care era răspunsul înainte să termine propoziția: Te-ai dus la școală.

Trebuie să-l fi sunat pe Will din clădire, un detaliu pe care Lena găsise de cuviință să-l omită.

— Ei bine? întrebă el.

— Eram deja acolo, verificam dosarul de școlarizare al lui Allison când m-a sunat Marty. Ridică din umeri: A trebuit să văd dacă era același criminal.

— Și?

— Nu știu. Are sens. Jason era prietenul lui Allison. Au fost omorâți la o zi diferență. Tommy nu se mai potrivește în acest scenariu.

Asta explica cel puțin o parte a schimbării ei neașteptate. Tommy murise înainte ca Jason să fie ucis. Lena ar fi știut că el era nevinovat de prima crimă pentru că nu ar fi avut cum să o comită pe a doua.

— Ai închis geamul din camera lui Jason?

— Mi-am pus o mănușă. Nu am vrut ca ploaia să spele vreo urmă. De asemenea, mi-am acoperit și pantofii și părul. Am fost atentă, dar poți să iei mostrele mele care trebuie excluse de la secție. Ar trebui să fie la dosar la GBI.

Will nu avea de gând să piardă timpul certând-o.

— Ce ai aflat la școală? Ai zis că verificai dosarele lui Allison.

Ea își scoase carnețelul și îl răsfoi până ajunse la pagina respectivă.

— Allison avea patru cursuri în acest semestru. Nu te plictisesc cu detaliile – chestii de chimie. Am reușit să vorbesc cu trei dintre profesorii ei. Cu unul la telefon și cu alți doi în persoană. Au zis că Allison era o studentă bună, stătea în banca ei și își făcea treaba. Nu au observat niciodată că stătea cu un grup anume. Era cam singuratică. Avea toate prezențele. Nu lipsise nicio zi. Avea note de 10 și +9. Paznicii din campus nu-i știau numele. Nu a făcut niciodată o plângere la ei și nici nu a fost vreodată reclamată.

— Și al patrulea profesor?

— Alexandra Coulter. E plecată din oraș de sărbători. I-am lăsat un mesaj pe mobil și pe fix.

— Există alți cunoscuți?

— Nimeni nu știa de Jason, dar are sens. El era cu câțiva ani mai mare ca ea, la școala post-universitară. Ea urma să-și dea licența. Nu s-ar fi întâlnit decât în afara cursurilor. Ea nu avea

prieteni. Am întrebat de Julie Smith, pentru că tu i-ai pomenit numele mai devreme. Nu e studentă.

— Ai obținut mandat pentru cercetarea dosarelor lui Allison?

— Nu mi-a cerut nimeni, așa că nu m-am oferit. Am vorbit și cu șeful lui Tommy de la sala de popice. I-am arătat poza lui Allison. A zis că a văzut-o pe acolo cu un alt puști cu părul negru, grăsuț, evident Jason Howell. Tommy îi lăsa să joace pe gratis, dar managerul i-a pus capăt când a aflat.

— Măcar știm că se cunoșteau cu toții, zise Will. Altceva?

— Nu există nicio Julie Smith în oraș. M-am uitat în cartea de telefon. Sunt patru Smith: trei în Heartsdale și unu în Avondale. Am sunat la toate numerele. Nimeni nu știe și nici nu este înrudit cu o Julie. Ai de gând să-mi spui cine e?

— Nu, zise Will, dar doar pentru că nici el nu știa răspunsul. Știi ceva de mătușa lui Allison?

— Nimic. L-am sunat pe detectivul din Elba acum câteva minute. Părea enervat să-mi audă vocea din nou, a zis că mă sună dacă are ceva să-mi zică.

— Enervat pentru că i se pare că-l presezi?

— Nu-mi pare genul căruia îi place să-i zică o femeie ce să facă.

— Altceva?

— Am discutat cu vecinii, în afară de doamna Barnes, care locuiește acolo. Arătă cu degetul către casa galbenă de vizavi. Lângă cutia poștală era parcată o Honda Accord veche. Nu are scrisori în cutie, ziarul a fost luat și nu are mașina în garaj, așa că bănuiesc că e plecată cu treabă.

— Ce-i cu Honda?

— M-am uitat pe geam. E lună. Pot să verific numărul de înmatriculare în calculator.

— Fă-o, îi zise el. Ce au spus ceilalți vecini?

— Exact ce au aflat băieții noștri când i-au luat la întrebări ieri. Tommy era grozav. Allison era

tăcută. Niciunul dintre ei nu socializa. E o stradă cam „bătrână”, nu sunt prea mulți copii.

— Ceva infracțiuni?

— Nu prea multe. Două execuții silite. Pușiul de la capătul străzii a fost prins conducând fără permis Cadillac-ul mamei sale acum două săptămâni. La două case mai încolo e un fost drogat, care locuiește cu bunicii. Din câte știm, nu mai folosește droguri. La trei case în partea cealaltă e un voyeur în scaun cu rotile. Nu mai iese la fel de mult ca pe vremuri, de când tatăl lui a scos rampa de pe veranda din față.

— Și pare un cartier așa drăguț…

— Erau numai doi oameni acasă când a fost înjunghiat Brad. Arătă cu degetul către o casă, la două uși mai departe de reședința familiei Barnes: Vanessa Livingstone. Întârziase la serviciu pentru că i se inundase beciul. Aștepta meșterul și se uita pe geam exact când Brad a fost înjunghiat.

— Și a văzut…?

— Exact ce am văzut și eu. Brad îl fugărea pe Tommy. Tommy s-a întors. Avea cuțitul aici. Își puse mâna la șold: Brad a fost înjunghiat.

— Și al doilea vecin?

— Scott Shepherd. E cartofor de profesie, așa că stă la calculator toată ziua. Nu a văzut nimic până după faptă. Brad era la pământ, eu lângă el.

— Frank arestându-l pe Tommy?

Ea își țuguie buzele.

— Vrei să vorbești cu Shepherd?

— O să-mi spună că Frank îl bătea pe Tommy sau că nu-și aduce aminte?

— Mi-a zis că nu l-a văzut pe Frank. A intrat în casă și a sunat la secție.

— Nu la 911?

— Scott e pompier voluntar. Știe numărul direct de la secție.

— Norocul tău.

— Mda, mă simt tare norocoasă acum. Lena își închise carnețelul. Asta e tot. Gordon zice că e o

cheie de rezervă sub covoraș. Bănuiesc că ar trebui să mă duc acasă și să sun un avocat.

— De ce nu mă ajuți pe mine, mai bine?

— Tocmai ce mi-ai spus că o să-mi pierd insigna, îi spuse ea privindu-l urâcios.

— Încă o ai buzunar, nu?

— Nu mă lua la mișto, omule. Pot să mă gândesc doar la două zile din viața mea care au fost mai rele: ziua când a murit sora mea și ziua când l-am pierdut pe Jeffrey.

— Ești un detectiv bun când vrei să fii.

— Nu cred că asta va mai conta.

— Atunci, ce ai de pierdut?

Will merse pe alee, ascultând să vadă dacă Lena îl urma. Nu prea avea nevoie de ajutorul ei, dar Will ura să fie mințit. Frank Wallace era băgat în rahatul ăsta până la genunchi și părea mulțumit să-l facă pe unul dintre ofițerii lui țapul ispășitor pentru șefia lui defectuoasă. Will nu simțea nicio obligație față de Lena, dar nu se împăca cu gândul că un polițist bețivan și corupt era la conducerea poliției din orașul acela.

Will găsi cheia sub covorașul de la ușa de intrare. Tocmai deschidea ușa când Lena i se alătură pe treptele verandei.

— Știi ceva de Detectivul Stephens? întrebă el.

— Nicio schimbare. Cred că e de bine.

— De ce nu l-ai sunat pe Șeful Wallace să-i spui de cadavrul din cămin?

— Cum ai spus și tu, sunt o polițistă bună numai când vreau să fiu, zise ea ridicând din umeri.

Will deschise ușa de la intrare. Avea mâna ridicată într-o parte – o mișcare pe care probabil că nu realizase că o făcuse. Will o văzuse pe Faith în aceeași poziție de multe ori. Fusese polițistă de proximitate timp de zece ani. Nu poți să-ți dezveți mușchii de unele lucruri.

Camera de zi era chiar la intrare. Mobila era veche și tristă. Pernele erau lipite cu bandă adezivă ca să nu iasă umplutura. Covorul era dintr-un

loden portocaliu, care se întindea până pe hol. Will simțea cum i se lipea de pantofi în timp mergea spre bucătărie. Covorul se continua cu un linoleum galben. Gordon nu se sinchisise să îmbunătățească nimic, în afară de cuptorul cu microunde din aluminiu, care era așezat pe o masă veche melaminată.

— Sunt vase aici, zise Lena.

În scurgătorul din chiuvetă erau două farfurii, două furculițe și două pahare. Allison luase masa cu cineva înainte să moară, apoi spălase vasele.

Lena luă un prosop de hârtie din sul pentru a-și acoperi mâna ca să poată deschide frigiderul. Era o bucată de bandă albastră lipită pe mijloc. Fiecare raft era plin de sucuri. Nu era niciun fel de mâncare cu excepția unei portocale uscate și unui păhărel de budincă Jell-O. Lena deschise congelatorul. Aceeași bandă împărțea compartimentul, dar adezivul se slăbise de la umezeală. O parte era plină cu mâncare semipreparată congelată. În cealaltă era o cutie cu înghețată pe băț și câteva sandvișuri de înghețată.

Will se folosi de marginea palmei ca să deschidă coșul de gunoi din bucătărie. Văzu două cutii goale de pizza din pâine marca Stouffer's.

— O s-o întreb pe Sara despre conținutul stomacului.

— Tommy nu ar fi avut timp să digere.

— Așa e.

El se folosi de vârful pantofului ca să deschidă o ușă armonică, așteptându-se să găsească o debara. În schimb văzu o toaletă, un duș mic și o chiuvetă și mai mică. Baia era lângă ușa din spate. Bănui că aceea era toaleta pe care o foloseau chiriașii când închiriau garajul. Arăta cu siguranță de parcă un tânăr o folosise. Chiuveta era mizerabilă. Scurgerea de la duș era înfundată cu păr. Prosoapele erau întinse pe jos. O pereche de chiloți murdari era mototolită în colț. Pe podea era aruncată o șosetă. Will își imagină că cealaltă

șosetă avansa încet prin tractul digestiv al lui Pippy.

Will își dădu seama că Lena nu mai era în spatele lui. Trecu prin sufragerie, unde era o masă de sticlă cu două scaune, și o găsi într-un birou mic, lângă camera de zi. Încăperea părea abandonată în grabă. Pe podea erau aruncate în dezordine teancuri de hârtii – reviste, facturi vechi, ziare. Gordon trebuie să o fi folosit pe post de depozit pentru toate hârțoagele din viața lui. Lena se uită în sertare. Din câte vedea Will, erau pline cu alte facturi și chitanțe. Singura bibliotecă din cameră era goală și prăfuită, cu excepția unei farfurii pe care era o bucată de mâncare mucegăită și de nerecunoscut. Lângă ea era un pahar cu un lichid închis la culoare.

Pe covor se vedeau urme de aspirator, dar tot avea același aspect murdar, ca restul casei. Pe birou era un monitor antic. Lena apăsă pe buton, dar nu se întâmplă nimic. Will se aplecă și văzu că nu era conectat la curent și nici la un calculator.

— Probabil că a dus calculatorul acasă la Jill June, prietena lui.

— Ai văzut vreun laptop în garaj?

Ea scutură din cap.

— Oare era Tommy în stare să-l folosească?

— Probabil că opera mașinăriile computerizate de la sala de popice. Will ridică din umeri, nesigur: Gordon a anulat contractul pentru telefonul fix. Mă îndoiesc că plătea pentru Internet.

— Probabil.

Lena deschise ultimul sertar de la birou. Ridică o coală de hârtie care arăta ca o factură.

— Cincizeci și doi de dolari. Locuința asta are o izolație mai bună decât pare.

Will bănui că ea găsise o factură de curent sau gaz.

— Sau Allison nu prea dădea drumul la căldură. A crescut săracă. Era dispusă să locuiască în garaj. Probabil că nu-i plăcea să irosească banii.

— Și Gordon e cam zgârcit. Casa asta e o cocină. Puse factura pe birou. Mâncare mucegăită pe raft. Haine murdare pe jos. Nu aș călca pe covorul ăsta descălțată.

Will aprobă în tăcere.

— Probabil că dormitoarele sunt la etaj.

Designul era tipic pentru o casă împărțită pe două niveluri, cu scări care porneau din spatele sufrageriei. Balustrada se desprindea din perete. Mocheta era tocită până la urzeală. La capătul scărilor, el văzu un hol îngust. Pe o parte erau două uși deschise, iar pe cealaltă una închisă. La gura holului era o baie cu faianță roz.

Will aruncă o privire în prima cameră, care era goală, cu excepția unor hârtii și a altor deșeuri pe covorul lățos de culoare portocalie. Camera următoare era parțial mobilară, puțin mai mare decât prima. Pe salteaua descoperită era un coș cu haine împăturite. Lena arătă cu degetul înspre dulapul gol și sertarele deschise ale servantei.

— Cineva s-a mutat.

— Gordon Braham, completă Will.

El se uită la coșul cu rufe împăturite îngrijit. Dintr-un motiv oarecare, se întristă pentru că Allison îi spălase omului rufele înainte ca ea să moară.

Lena își puse o mănușă chirurgicală înainte să încerce clanța ultimei uși. Mâna i se duse iar la armă când deschise ușa. Din nou, nu era nicio surpriză.

— Asta trebuie să fie a lui Allison.

Camera era mai curată decât restul casei, ceea ce nu spunea multe. Allison Spooner nu fusese cea mai ordonată femeie de pe planetă, dar măcar reușise să nu-și țină hainele pe podea. Și avea multe haine. În dulap erau înghesuite atâtea cămăși, bluze, pantaloni și rochii, încât bara se curbase la mijloc. Erau agățate umerașe de tija de la perdea și de bagheta de deasupra ușii dulapului. Mai erau haine înșirate și pe un balansoar vechi.

— Bănuiesc că-i plăceau hainele, zise Will.

Lena ridică o pereche de blugi dintr-un morman de lângă ușă.

— Marca Seven. Nu-s deloc ieftini. Mă întreb de unde a făcut rost de bani.

Will putea doar să presupună. Hainele pe care le purtase el în copilărie proveneau dintr-un morman la comun. Nu aveai siguranța că ți se potrivesc, darămite să mai fie și stilul care îți plăcea.

— Probabil că a purtat haine la mâna a doua toată viața. Acum, că plecase de acasă și își câștiga singură banii, poate era important pentru ea să aibă lucruri drăguțe.

— Sau poate că fura din magazine.

Lena aruncă blugii înapoi pe morman. Își continuă căutarea, ridicând salteaua, strecurându-și mâna printre haine, ridicând pantofii și punându-i la loc. Will stătea în ușă privind-o pe Lena cum se învârtea prin cameră. Părea mai sigură pe ea. El voia să știe ce se schimbase. Mărturisirea era bună pentru suflet, dar noua ei atitudine nu putea să se tragă numai de la revelația ei despre Tommy. Lena pe care o văzuse dimineață înainte să plece era gata să izbucnească în lacrimi în orice moment. Singurul lucru de care era sigură era vinovăția lui Tommy. Altceva o apăsase, dar acum acel lucru nu mai era.

Siguranța ei îl făcea suspicios.

— Și acolo? Will arătă cu degetul către noptieră. Sertarul era crăpat. Lena se folosi de mâna cu mănușă pentru a-l deschide complet. Înăuntru erau un carnețel, un creion și o lanternă.

— Ai citit-o vreodată pe Nancy Drew? întrebă el, dar ea i-o luase înainte.

Lena se folosi de creion ca să înnegrească hârtia de pe carnețel. I-o arătă lui Will.

— Niciun mesaj secret.

— A meritat să încerci.

— Putem să întoarcem pe dos toată casa, dar nimic nu-mi atrage atenția.

— Niciun ghiozdan roz.

— Ți-a zis cineva că Allison avea un ghiozdan roz? întrebă ea privindu-l lung.

— Cineva mi-a zis că avea și o mașină.

— Un Dodge Daytona roșu ruginit? ghici ea.

Trebuie să fi auzit de anunțul despre mașină pe care-l dăduse Faith în dimineața aceea.

— Hai să ne uităm în baie, sugeră el.

El o urmă pe hol. Din nou, Will o lăsă pe ea să caute. Lena deschise dulăpiorul de medicamente. Înăuntru era colecția obișnuită de lucruri pentru fete: articole femeiești, o sticluță cu parfum, niște Tylenol și alte calmante și o perie. Lena desfăcu cutia de anticoncepționale. Rămăseseră mai puțin de o treime din pastile.

— Era la zi.

El se uită la rețeta lipită pe anticoncepționale. Sigla de sus îi era necunoscută.

— Asta este o farmacie locală?

— E dispensarul studenților.

— Și doctorul care le-a prescris?

Ea citi numele și dădu din cap.

— Habar n-am. Probabil din orășelul ei. Lena deschise masca de la chiuvetă: Hârtie igienică. Absorbante. Tampoane demachiante. Verifică în cutii: Nu este nimic ce nu-și are locul aici.

Will se uită la dulăpiorul deschis de medicamente. Ceva nu era în regulă. Avea două rafturi și un spațiu jos care servea pe post de al treilea. Raftul din mijloc părea dedicat medicamentelor. Cutia de anticoncepționale fusese așezată între borcănelele de Motrin și Advil, care fuseseră împinse tocmai la capătul raftului, lângă balama. Tylenol-ul era în partea opusă, la fel împins la capăt. El studie golul, întrebându-se dacă lipsea vreun borcănel.

— Ce este? întrebă Lena.

— Ar trebui să-ți îngrijească cineva mâna.

Ea își mișcă degetele. Fâșiile de leucoplast erau zdrențuite.

— N-am nimic.

— Pare infectată. Nu vrei să-ți intre în sânge.

Ea se ridică de la mască.

— Singurul doctor din oraș are un cabinet închiriat la clinica de copii. Hareton Earnshaw.

— Vărul Sarei.

— Nu m-ar primi chiar cu brațele deschise ca pacientă.

— La cine te duci de obicei?

— Asta chiar nu e treaba ta. Trase jaluzeaua ieftină de la geam. E o mașină parcată pe aleea doamnei Barnes.

— Așteaptă-mă afară.

— De ce… Se opri singură: Bine.

Will merse în spatele ei pe hol. Când se opri în fața camerei lui Allison, Lena se întoarse. Ea nu zise nimic, ci continuă să coboare scările. Will nu credea că era ceva de luat în seamă în camera fetei. Lena căutase amănunțit. Ce îl surprinsese pe Will cel mai mult era ce lipsea: nu era niciun laptop. Niciun manual. Niciun caiet. Niciun ghiozdan roz. Niciun semn că acolo locuia o studentă, în afară de numărul enorm de haine. Luase cineva lucrurile pentru școală ale lui Allison? Era mai mult decât probabil să fie în Dodge-ul ei Daytona, aflat într-o locație necunoscută.

Will auzi cum se deschise și se închise ușa de la intrare. Se uită pe geam și o văzu pe Lena îndreptându-se pe alee către mașina de poliție. Vorbea la mobil. Știa că nu-l sunase pe Frank. Poate căuta un avocat.

El avea alte lucruri mai presante la care să se gândească. Se duse la baie și făcu poze cu mobilul la dulăpiorul de medicamente. Apoi coborî în baia lui Tommy Braham. Will păși peste prosoape și chiloți ca să ajungă la dulăpiorul de medicamente. Deschise ușa cu oglindă. Înăuntru era doar un borcănel portocaliu de medicamente. Will se apropie de el. Cuvintele de pe etichetă erau scrise

cu litere mici. Lumina era chioară. Și el era dislexic.

Mai făcu încă o poză cu telefonul. De această dată îi trimise poza lui Faith, cu trei semne de întrebare în mesaj.

Sara iar îi luase batista. Will se uită în jur după ceva pe care putea să-l folosească ca să nu-și lase amprentele pe borcănel. Chiloții și șoseta murdară ale lui Tommy nu era o opțiune. Will desfășură niște hârtie igienică de pe sulul aflat pe rezervor și o folosi ca să ia borcănelul în mână. Capacul nu era înfiletat bine. El scoase capacul și văzu înăuntru o mână de capsule transparente cu o pudră albă înăuntru. Will scutură borcănelul până îi căzu una în mână. Nu avea nimic scris pe margine, nicio siglă farmaceutică sau a fabricantului.

În filme, polițiștii întotdeauna gustau pudra albă pe care o găseau. Will se întreba de ce traficanții de droguri nu lăsau grămezi de otravă pentru șobolani numai din acest motiv. Puse borcănelul pe marginea chiuvetei ca să poată face o poză capsulei din mână. Apoi mai făcu încă o poză mai de aproape a etichetei cu prescrierea și îi trimise lui Faith ambele imagini.

Ca regulă, Will stătea departe de doctori. Nu putea să le citească datele lui de asigurat când suna să facă o programare. Nu putea să le completeze formularele când stătea în camera de așteptare. Odată, Angie fusese atât de drăguță încât să-i dea sifilis, iar el a trebuit să urmeze un tratament cu pastile de patru ori pe zi, timp de două săptămâni. În consecință, Will știa cum arăta o etichetă cu prescriere. Întotdeauna era o siglă oficială a farmaciei în partea de sus. Erau scrise numele doctorului și data, numărul rețetei, numele pacientului, informațiile legate de dozaj și abțibildurile cu contraindicații.

Eticheta aceasta părea să nu aibă niciuna dintre aceste lucruri. Nici nu avea mărimea potrivită – el

bănui că era pe jumătate din lungimea normală și mai mică în lățime. Erau o groază de cifre tipărite în partea de sus, dar restul datelor erau scrise de mână. Literele erau mici, ceea ce însemna că Will nu știa dacă avea în fața ochilor heroină sau paracetamol.

Îi sună telefonul.

— Ce dracu' e asta? întrebă Faith.

— L-am găsit în dulăpiorul de medicamente a lui Tommy.

— „Șapte-nouă-nouă-trei-doi-șase-cinci-trei. Tommy, să nu iei din astea" e scris cu litere mici pe mijloc. Cu semnul exclamării la sfârșit. „Să nu" este subliniat.

Will spuse o rugăciune de mulțumire în sinea sa pentru că nu gustase praful alb.

— Scrisul de mână e al unei femei?

— Așa se pare. Mare și buclat. E înclinat spre dreapta, deci ea e dreptace.

— De ce ar avea Tommy un borcănel cu medicamente pe care scrie să nu le ia?

— Și ce-i cu cele trei litere din partea de jos? Pare a fi C-C-O sau C-C-H…?

Will se uită la literele mici din colțul etichetei. Cuvintele erau atât de neclare încât îl luă durerea de cap.

— Habar n-am. Am făcut ultima poză cât de aproape am putut. O să-l i-l dau lui Nick să-l ducă la laborator cu celelalte lucruri. Ai găsit ceva legat de Jason Howell?

— E mai rău ca Allison, dacă e posibil așa ceva. Nu tu telefon. Nu tu adresă. Decât o căsuță poștală la școală. Are patru mii de dolari într-un cont de economii deschis la o bancă în Virginia de Vest.

— Asta e interesant.

— Nu pe cât ai crede. Suma s-a micșorat încet de-a lungul ultimilor patru ani. Cred că e un fel de fond pentru colegiu. De asemenea, are și o mașină înmatriculată pe numele lui. Un Saturn SW verde din '99. L-am dat deja în urmărire.

Măcar era ceva.

— O să fac un drum până la școală să văd dacă e ceva acolo. Cum merg verificările tuturor studenților care locuiesc în cămin cu Jason?

— Încet și plictisitor. Niciunul dintre puști nu are nici măcar o amendă pentru parcare. Când eram de vârsta lor, mama mă scăpase deja de acuzații de condus sub influența alcoolului și furt din magazine. Râse. Te rog să nu-mi aduci aminte de asta când copiii mei intră în bucluc.

Will era prea șocat ca să promită ceva.

— Ai depistat înregistrarea apelului la 911?

— Mi-au zis că mi-o trimit prin email, dar nu a venit nimic încă. Respira greu, iar el bănuia că se plimba prin casă. Stai să caut pe calculator inițialele de pe borcănelul de medicamente.

— Îl voi întreba pe Gordon dacă fiul lui lua vreun medicament.

— Ești sigur că vrei să faci asta?

— Adică?

— Dacă Tommy vindea droguri?

Will nu prea și-l imagina pe Tommy Braham fiind un rege al drogurilor. Totuși, recunoscu:

— Tommy cunoștea pe toată lumea din oraș. Era tot timpul pe stradă. Ar fi fost acoperirea perfectă.

— Cu ce se ocupă tatăl?

— Cred că e electrician la Electrica Georgia.

— Cum o ducea?

Will se uită în jur, în bucătăria infectă.

— Nu prea bine. Camioneta lui Gordon e veche de aproape zece ani. Tommy locuia într-un garaj fără toaletă. Închiriau o cameră ca să aibă ce să pună pe masă. Casa trebuie să fi fost foarte drăguță acum treizeci de ani, dar ei nu au făcut nimic ca să o păstreze la fel.

— Când l-am verificat pe Tommy, am găsit un cont curent la banca locală. Soldul lui era de treizeci și unu de dolari și șaizeci și opt de cenți. Ai zis că tatăl lui a fost în Florida?

Își dădu seama unde bătea ea. Florida era începutul unui principal traseu al drogurilor, care pornea de la arhipelagul Keys, urca spre Georgia și apoi se îndrepta către Noua Anglie și Canada.

— Asta nu îmi pare o chestie legată de droguri.

— O rană de cuțit în gât îmi sună a bandă mafiotă.

Will nu putea să nege că avea dreptate.

— Ce altceva ai mai aflat? întrebă Faith.

— Detectivul Adams a găsit de cuviință să-și recunoască rolul în sinuciderea lui Tommy Braham.

Pentru prima dată, Faith rămase fără replică.

— A zis că nu Tommy a ucis-o pe Allison și că din cauza ei a reușit el să se sinucidă în arest și că ea o să ia toată vina asupra ei.

— Ce ascunde? întrebă Faith, după un scurt moment de gândire.

— Ce *nu* ascunde? îi răspunse Will. A mințit și a acoperit atâtea, încât ar fi de parcă aș trage de un fir dintr-un ghem de lână. Merse în bucătărie, sperând să găsească o pungă de plastic. Allison avea multe haine drăguțe.

— Ce studia ea la colegiu?

— Chimie.

— Cum reușești să te îmbraci dimineața? Faith păru frustrată de încetineala lui: Chimie? Sintetizarea substanțelor chimice pentru a produce altele mai complexe, ca transformarea pseudoefedrinei în metamfetamină?

Will găsi o cutie cu pungi de plastic pentru alimente în ultimul sertar în care căută.

— Dacă Allison prepara metamfetamină sau dacă și-o injecta, era foarte atentă. Nu avea nicio urmă de ac. Nu sunt nici paie și nici alte accesorii pentru droguri prin casă sau în garaj. Sara va face un test de toxicologie ca parte a autopsiei, dar deocamdată nu prea cred.

— Și Tommy?

— Trebuie să o sun pe Sara.

Se aștepta ca ea să-i zică ceva tăios despre faptul că folosea numele Sarei de prea multe ori.

În mod miraculos, Faith lăsă ocazia să treacă.

— Nu există niciun C-C-O sau C-C-H în districtul Grant. O să încerc numărul din partea de sus a etichetei. Opt cifre. E prea lung ca să fie un cod poștal, prea scurt pentru un cod poștal detaliat. Are o cifră în plus ca să fie un număr de telefon. O cifră în minus că să fie un cod de securitate socială. Lasă-mă să-l introduc și să văd dacă obțin ceva.

Will sigilă borcănelul de medicamente în punga de plastic în timp ce aștepta rezultatele.

Faith mârâi.

— Dumnezeule, fiecare căutare trebuie să găsească pornografie?

— E darul de la Dumnezeu.

— Eu aș prefera să am o bonă permanentă, îl contrazise ea. Nu găsesc nimic. Pot să dau niște telefoane prin stat. Știi cum unii țărănoi se mișcă încet când e vorba de introdus dosarele în sistem. Aștept să vină mama să mă ia ca să mă ducă la spital.

— Îți sunt recunoscător pentru orice ai chef să faci.

— Dacă mai urmăresc încă o emisiune despre renovarea unei case, o să vin acolo și o să sper că cineva îmi bagă și mie un cuțit în ceafă. Și sunt balonată ca naiba. Mă simt ca…

— Păi, trebuie să plec acum. Mersi din nou pentru ajutor.

Will închise telefonul pentru a încheia apelul. Încuie casa și puse borcănelul de medicamente în Porsche-ul său.

Lena încă vorbea la telefon, dar închise când îl văzu pe Will.

— Honda aparține unei femei pe nume Darla Jackson. A fost eliberată pe cuvânt de onoare pentru falsificarea unor cecuri. A plătit deja tot. Acuzația i se va șterge de la dosar în ianuarie.

— Ai vorbit cu ea?

— Cred că avem ocazia acum, zise Lena uitându-se peste umăr.

El se întoarse. O femei în vârstă mergea pe aleea casei de vizavi. Se sprijinea cu greutate pe un cadru cu un coș din sârmă în față. Pe picioarele din spate ale cadrului erau puse mingi de tenis de un galben-aprins. Ușa de la intrare a casei era deschisă și o femeie îmbrăcată într-o uniformă roz de asistentă strigă:

— Doamnă Barnes! V-ați uitat haina!

Bătrâna nu părea îngrijorată, deși nu purta decât o rochie subțire de casă și papuci. Vântul bătea atât de tare, încât tivul i se ridică în timp ce mergea pe aleea abruptă. Din fericire, tălpile de cauciuc ale papucilor flaușați o împiedicau să alunece pe beton.

— Doamnă Barnes!

Asistenta alerga pe alee cu haina. Era o fată solidă, cu umeri lați și un decolteu amplu. I se tăie respirația până o ajunse în cele din urmă pe bătrână. Îi înfășură haina pe umeri, zicându-i:

— O să muriți de frig.

Lena se apropie de femeie.

— Doamnă Barnes, dânsul este Agentul Trent de la Biroul de Investigații din Georgia.

— Ce vrei? își încreți ea nasul.

Will se simți de parcă era iar în clasa a treia și se țipa la el pentru diferite atrocități școlărești.

— Aș dori să discut cu dumneavoastră despre Allison și Tommy, dacă aveți un moment.

— Se pare că ești sigur deja de asta.

Will se uită la cutia ei poștală și își aminti numărul dintr-un raport de incidente.

— Cineva din casa dumneavoastră a sunat la poliție pentru că câinele lui Tommy lătra. Numele dumneavoastră nu era pe raport.

— Eu am fost, răspunse binevoitoare asistenta. Eu am grijă de doamna Barnes seara. De obicei nu vin înainte de ora șapte, dar avea nevoie de ajutor

pentru niște treburi prin casă, iar eu nu aveam nimic mai bun de făcut.

Will nu realiză cât de târziu era. Se uită la mobil și văzu că era aproape ora trei. Faith mai avea o oră și un pic înainte să se ducă la spital. O întrebă pe asistentă:

— Sunteți aici în fiecare noapte?

— În fiecare noapte, în afară de joi. Și sunt liberă în ultima duminică a lunii.

Will trebui să-și repete cuvintele în minte pentru a înțelege ce spunea. Femeia vorbea mai nazal decât toți oamenii pe care-i întâlnise Will în districtul Grant.

Lena își scoase pixul și carnețelul. O întrebă pe asistentă:

— Îmi puteți spune cum vă numiți?

— Darla Jackson.

Băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită. Avea unghii false de un roșu-aprins, care se potriveau cu machiajul strident.

— Lucrez în clădirea E-Med de pe Autostrada 5.

Lena arătă către Honda antică parcată în fața casei. Știa deja răspunsul, dar întrebă:

— E a dumneavoastră?

— Da, doamnă. Nu e cine știe ce, dar e plătită. Îmi plătesc toate facturile la timp.

Ea le aruncă o privire cu tâlc și Will înțelese că doamna Barnes nu știa de cecurile false.

Lena îi înmână lui Will cartea de vizită. El o privi câteva secunde, apoi o întrebă pe Darla:

— De ce ați sunat la poliție în legătură cu Tommy?

Deschise gura să răspundă, dar doamna Barnes preluă discuția și i se adresă lui Will:

— Băiatul acela nu a făcut niciodată rău nimănui. Avea cea mai bună inimă și cel mai blajin comportament.

Will își băgă mâinile în buzunare, simțindu-se de parcă frigul avea să-i frângă degetele în două. Trebuia să afle mai multe despre schimbarea

bruscă în starea de spirit a lui Tommy, în cazul în care Faith avea dreptate cu privire la medicamentele pe care le găsise în dulăpiorul pușiului.

— În raportul incidentului scrie că Tommy țipa la cineva. Să înțeleg că la dumneavoastră, doamnă Jackson?

Asistenta aprobă din cap, iar Will se întrebă de ce numele Darlei nu fusese menționat în raport. Părea ciudat că polițistul nu-l notase alături de celelalte date.

— Îmi puteți spune ce s-a întâmplat?

— Păi, în primul rând, nu știam că era retardat, zise ea, aproape ca o scuză. Ca asistentă încerc să fiu mai miloasă cu oamenii cu nevoi speciale, dar câinele ăla lătra de-i ieșea sufletul și doamna Barnes încerca să adoarmă…

— Sufăr de insomnii teribile, interveni bătrâna.

— Cred că nu-mi pot stăpâni temperamentul. M-am dus acolo să-i zic să-l facă să tacă și el mi-a zis că nu avea cum, iar eu i-am spus că sun la hingheri și ei vor găsi o cale și-l vor face să tacă de-a binelea. Adică să tacă mormânt. Păru jenată. Până să mă dezmeticesc, am auzit un zgomot. M-am uitat la geamul din față și era crăpat. Puteți să vedeți că am pus niște bandă adezivă pe el.

Will se uită la casă. Geamul avea o bandă argintie strâmbă în partea de jos.

— Asta nu era în raport.

Doamna Barnes preluă discuția.

— Norocul nostru că l-au trimis pe Carl Phillips. I-am fost profesoară în clasa a cincea. Își puse mâna pe piept. Am fost cu toții de acord că era mai bine să rezolvăm asta cu Gordon după ce se întorcea din Florida.

— Sunteți aici în fiecare noapte. Inclusiv duminică și azi-noapte? o întrebă Will pe asistentă.

— Da. Am stat trează cu doamna Barnes în ultimele trei zile. Noile ei medicamente îi dau o insomnie teribilă.

— Așa e, aprobă femeia. Nici nu pot să-mi închid ochii.

— Ați văzut să se întâmple ceva pe lângă casă? Mașini venind și plecând? Tommy și-a folosit scuterul pentru ceva?

— Dormitorul e în partea cealaltă a casei, explică Darla. Am stat amândouă acolo toată noaptea pentru că e aproape de toaletă.

— Darla, te rog, o preveni doamna Barnes. Ei n-au nevoie să audă toate amănuntele.

— O cunoșteați vreuna dintre dumneavoastră pe Allison Spooner? Locuia vizavi, în casa lui Tommy, întrebă Lena.

Amândouă deveniră mai circumspecte.

— Am văzut-o pe aici, zise Darla.

— L-ați văzut și pe prietenul ei?

— Câteodată.

— Știați cum îl cheamă?

— Venea și pleca des, zise Darla scuturând din cap. Câteodată îi auzeam țipând, certându-se. Mi-a părul genul de băiat care nu se prea putea stăpâni.

În experiența lui Will, profesorii se pricepeau destul de bine să facă judecăți pripite despre oameni.

— Și dumneavoastră, doamnă Barnes? întrebă el.

— L-am văzut o dată sau de două ori, spuse ea.

— L-ați auzit vreodată certându-se cu Allison?

— Nu prea aud bine, zise ea atingându-și urechea cu degetul.

Will crezu că era politicoasă, cum nu-i stătea în fire, de vreme ce cu siguranță auzise câinele lătrând. Desigur, nu prea mulți oameni voiau să-i vorbească de rău pe morți. Will își închipui că doamna Barnes ar fi avut destule de spus despre Allison Spooner cu o săptămână înainte.

— I-ați văzut mașina pe alee în ultima vreme?

— Gordon a rugat-o să o parcheze pe stradă pentru că i se scurgea ulei, zise doamna Barnes.

Nu am văzut-o acolo de ceva vreme. Cel puțin nu la sfârșitul acestei săptămâni.

— Nici eu, confirmă Darla.

— Dar mașina prietenului ei? Ați observat ce mașină avea?

Ambele femei scuturară din cap. Din nou, Darla vorbi.

— Nu mă pricep la chestiile astea. Era un brec. Verde sau albastru. Știu că asta nu e prea de folos.

— Veneau vreodată prieteni pe la Allison? Bărbați sau femei?

— Doar prietenul ăla, zise Darla. Era o ființă mică cu ochii mărgelați.

Will simți cum îl lovi o picătură de ploaie în creștetul capului.

— Ați vorbit vreodată cu el?

— Nu, dar pot să ochesc un ratat de la un kilometru. Scoase un râs șocant de dur. Doar am avut destui la viața mea.

— Ideea e că nu Tommy i-a făcut rău fetei ăleia, interveni doamna Barnes, uitându-se la Lena. Și tu știi asta.

— Știu, zise Lena.

Asta o făcu să tacă. Se uită înapoi la asistentă.

— Cred că ar trebui să pleci acum.

— Doamnă Barnes, începu Will.

— Fiul meu e avocat. Dacă mai ai alte întrebări ar trebui să le adresezi lui. Hai, Darla. Îmi începe emisiunea, îi tăie ea elanul.

Acestea fiind spuse, își întoarse cadrul și începu să meargă încet pe alee. Darla ridică din umeri în semn de scuze înainte să o urmeze.

— Nu cred că am avut vreodată o bătrână cu cadru care să nu vrea să-mi răspundă la întrebări, zise Will.

Se auzea un zumzet în aer, de parcă o grămadă de cicade se hotărâseră să se apuce să cânte în același moment. Nu mai ploua atât de mult, dar se lăsase ceața. Will clipi, simțind cum i se formau picături de apă pe gene.

— Și acum? întrebă Lena.

— Cred că depinde de tine. Will se uită din nou la telefon ca să vadă ora. Charlie avea să ajungă curând. Poți să te întorci la colegiu cu mine sau să te duci să-ți cauți un avocat.

— Cu mașina mea sau cu a ta? răspunse ea fără să stea pe gânduri.

Capitolul 13

Nici nu plecaseră bine de pe Aleea Taylor, când se rupseră norii. Vizibilitatea era scăzută. Lena mergea cu mai puțin de cincizeci de kilometri pe oră pe străzile inundate. O durea mâna rănită din cauza frigului. Își îndoi degetele, încercând să pună sângele în mișcare. I se infectase rana, cu siguranță, îi era și cald și frig în același timp. Începea să o doară ceafa.

Totuși, se simțea mai bine, cum nu se mai simțise demult. Nu doar pentru că își asumase responsabilitatea pentru Tommy, ci pentru că găsise o cale de a se elibera încă o dată. Și *avea* să fie ultima dată. De acum înainte, Lena avea de gând să facă lucrurile cum trebuie. Nu mai intenționa să o ia pe scurtături. Și nici să-și asume riscuri.

Frank nu o putea învinovăți că-și dădea demisia, și dacă o făcea, putea să se ducă dracului. Will Trent pusese cap la cap tot ce se întâmplase în garaj, dar nu avea cum să o dovedească fără Lena, iar Lena nu avea de gând să vorbească. Acesta era felul ei de a pune presiune pe Frank. Acesta era biletul ei către libertate. Dacă Frank avea de gând să bea până murea, dacă voia să-și rișteviața pe stradă, era treaba lui. Pe ea nu o mai interesa.

Moartea lui Tommy Braham era singurul lucru care o mai apăsa. Trebuia să discute cu un avocat ca să vadă cum rezolva lucrurile cu autoritățile, dar nu avea de gând să lupte cu ei. Merita să fie

pedepsită. Tommy fusese arestatul ei. Lena ar fi putut foarte bine să-i ofere mijlocul de a-și lua viața. Să găsească o eroare de procedură în sistem nu era o opțiune. Poate că Gordon Braham avea să o dea în judecată, poate că nu. Lena nu știa decât că o terminase cu orașul acela. Oricât de mult îi plăcea să fie polițistă, oricât de mult tânjea după adrenalină, după sentimentul că făcea o treabă pe care aproape nimeni altcineva din lume nu voia sau nu putea să o facă, trebuia să meargă mai departe.

Will se așeză pe locul de lângă ea. Stătuse în ploaie jumătate de zi. Avea puloverul ud. Blugii nu i se prea uscaseră de la bun început. Puteai spune multe despre el, dar nu puteai pretinde că nu era hotărât.

— Când o să facem treaba asta? Mă refer la mărturisirea mea, întrebă.

— De unde atâta grabă?

Ridică din umeri. El nu ar fi înțeles. Lena avea treizeci și cinci de ani și erau șanse să fie nevoită să-și ia viața cu totul de la capăt, în cel mai slab moment al pieței locurilor de muncă de la Marea Depresie încoace. Voia să termine odată cu asta. Incertitudinea era partea grea. Scăpa din asta, dar cât sânge trebuia să verse?

— Tot poți să faci o înțelegere cu ei, îi zise el.

— Trebuie să ai ceva valoros ca să poți face o înțelegere.

— Cred că tu ai.

Nu era convinsă de asta. Amândoi știau că dacă-l scoteau din joc pe Frank, aterizarea ei avea să fie mai lină. Dar Frank avea o putere de care Will nu era conștient. Pentru ca planul să funcționeze, Lena trebuia să-și țină gura. Era prea târziu ca să dea înapoi.

— Zi-mi cum stă treaba cu drogurile în oraș, zise el.

— Nu e prea mult de zis, spuse ea surprinsă de întrebare. Poliția din campus se ocupă de

majoritatea micilor infracțiuni de la școală – iarbă, puțină cocaină, foarte puțină metamfetamină.

— Și în oraș?

— Heartsdale e un cartier de vârf. Oamenii bogați se pricep mult mai bine să-și ascundă dependențele. Încetini când se apropie de semaforul pe roșu de pe strada principală. Avondale e în regulă, cam ce te-ai aștepta: majoritatea sunt oameni din clasa mijlocie, mamele care lucrează fumează metamfetamină după ce își trimit copiii la culcare. Madison e buba. Foarte sărac. O rată mare a șomajului, copiii primesc ajutor federal pentru prânz în procent de sută la sută. Avem vreo câteva bande mici care vând metamfetamină. Au tendința să se omoare între ei, nu oamenii de rând. Poliția nu prea are bani să organizeze un flagrant. Îi prindem când putem, dar sunt ca gândacii. Elimini unul și mai sunt încă zece care așteaptă să-i ia locul.

— Crezi că Tommy ar fi putut să facă trafic droguri?

Ea râse sincer.

— Îți bați joc de mine?

— Nu.

— Cu siguranță că nu. Dădu din cap cu vehemență. Dacă era așa, doamna Barnes i-ar fi luat-o înainte Darlei cu telefonul. Erau prea mulți oameni în viața lui care-l urmăreau prea îndeaproape.

— Dar Allison? E posibil să fi folosit?

Lena luă întrebarea în serios.

— Nu am descoperit nimic care să ne dea de bănuit că folosea droguri. Trăia de pe azi pe mâine, într-o cocioabă. Avea note bune. Nu a lipsit nicio zi de la școală. Dacă vindea droguri, făcea o treabă de mântuială și dacă folosea droguri, se ținea destul de bine.

— Bune observații. Schimbă subiectul. E foarte convenabil că Jason Howell a murit înainte să-l putem interoga.

Ea se uită la semafor, gândindu-se dacă să treacă sau nu pe roșu.

— Cred că ucigașul se temea că el va vorbi.

— Poate.

— Sara a găsit ceva?

— Nimic important.

Lena se uită lung la Will. Își făcuse un obicei din a omite lucruri.

— O să vedem ce găsește la autopsii, ridică el din umeri.

Culoarea semaforului se schimbă în sfârșit. Lena trase de volan într-o parte. Roțile din spate patinară când apăsă pe accelerație.

— Ascultă, știu că te culci cu ea.

— Bine, zise el râzând surprins.

— Nu e un lucru rău, zise ea, deși o durea să recunoască. Îl știam pe Jeffrey. Am lucrat multă vreme cu el. Nu era genul de tip care-și împărtășea sentimentele în stânga și-n dreapta, dar toată lumea știa cum stătea treaba cu Sara. El și-ar dori ca ea să găsească pe cineva. Nu e genul de persoană căreia îi e bine singură.

— Cred că e frumos din partea ta să zici asta, spuse el după câteva clipe de tăcere.

— Mda, eu nu mă aștept ca ea să zică ceva bun despre mine. Lena porni ștergătoarele în vreme ce ploaia lovea cu putere în mașină. Sunt sigură că ți-a spus multe povești.

— Ce mi-ar putea spune?

— Nimic bun.

— Are dreptate?

Era rândul lui Lena să râdă.

— Întotdeauna pui întrebări la care știi deja răspunsul?

Îi sună mobilul, umplând mașina cu primele versuri ale melodiei „Barracuda” a formației Heart. Ea se uită la numele apelantului. Era Frank. Lena lăsă să intre mesageria vocală.

— De ce au cei de la școală numărul tău ca să sune când e o problemă? întrebă Will.

— Îi știu pe mulți din personalul de securitate.

— De unde ai lucrat înainte?

Lena era pe punctul de a-l întreba cum aflase despre asta, dar se gândi că nu avea să obțină cine știe ce răspuns.

— Nu, am fost persoana de legătură. Tipii care erau acolo odată cu mine au plecat cu toții.

— Da' știu că Frank lasă multe în seama ta.

— Mă descurc, zise ea.

Apoi realiză că nu mai conta. Din momentul acela, singurele telefoane pe care avea să le primească acasă dis-de-dimineață erau apelurile greșite.

— Care este configurația pazei în campus? E la fel ca atunci când erai tu acolo?

— S-a schimbat mult după ce s-a întâmplat la Virginia Tech.

Will știa de masacrul de la colegiu, cel mai sângeros din istoria Americii.

— Știi cum sunt instituțiile, explică ea. Reacționează la ceva, nu se gândesc să prevină. Grosul crimelor de la Virginia Tech a avut loc în clădirea de inginerie, așa că restul școlilor și-au întărit paza pe lângă sălile de clasă și laboratoare.

— Primele victime au fost omorâte în cămin.

— E greu să păzești căminele. Studenții trebuie să aibă cartele de acces ca să intre și să iasă, dar nu este un sistem perfect. Uite ce au făcut în căminul lui Jason! Cât de prost să fii să tai o alarmă de incendiu?

Îi sună din nou telefonul. Era tot Frank. Lena lăsă din nou să intre mesageria vocală.

— Cineva încearcă să ia legătura cu tine.

— Așa e.

Lena realiză că începea să-l placă pe Will Trent. Poată că nu era un lucru rău, având în vedere că el era mai inteligent decât ea. Încetini, pentru că ploaia clătina mașina. Apa inundase drumul, făcând asfaltul să pară vălurit. Ștergătoarele nu puteau face față. Opri mașina, zicând:

— Nu văd bine la distanță. Vrei să conduci tu?

— Nu o să mă descurc mai bine ca tine. Hai să așteptăm până se oprește și să vorbim despre crima noastră.

Lena parcă mașina. Rămase cu privirile ațintite în ceața alburie.

— Crezi că avem de-a face cu un criminal în serie?

— Trebuie să existe cel puțin trei victime, în trei dăți diferite ca să se considere o serie.

Lena se întoarse pe scaun, cu fața către el.

— Deci trebuie să așteptăm al treilea cadavru?

— Sper că nu se va ajunge la asta.

— Și profilul tău?

— Ce-i cu el?

Încercă să-și amintească întrebările lui de mai devreme.

— Ce s-a întâmplat? Doi tineri au fost omorâți, amândoi cu cuțite, amândoi când erau singuri. De ce s-a întâmplat? Criminalul a plănuit totul. A adus cu el cuțitul. Le cunoștea pe victime, probabil că-l știa pe Jason mai bine decât pe Allison, pentru că era evident furios când l-a omorât.

— Are mașină, continuă Will. Cunoaște orașul, topografia lacului și amplasarea camerelor de supraveghere în cămin. Deci, e cineva care a fost la școala aceea sau care este acum acolo.

Ea scutură din cap, râzând de ea însăși.

— Asta e problema cu profilele. Ai putea să te referi la mine.

— Este posibil că o femeie a comis aceste crime.

Lena zâmbi cu buzele strânse.

— Am fost cu prietenul meu Jared azi-noapte și cu tine azi toată ziua.

— Mulțumesc pentru alibi, îi zise Will. Dar vorbesc serios. Allison era micuță. O femeie ar fi putut să o răpună. O femeie ar fi putut să o ducă în lac, apoi să o înlănțuiască de blocurile de zgură.

— Ai dreptate, recunoscu ea. Femeilor le plac cuțitele. Sunt mai personale.

Lena umblase cu un cuțit la ea până în urmă cu câțiva ani.

— Cine sunt femeile de care ne-am lovit în cazul acesta? întrebă Will.

— Julie Smith, oricine o fi ea. Vanessa Livingstone, femeia căreia i s-a inundat beciul. Alexandra Coulter, una dintre profesoarele lui Allison. Sheila, mătușa lui Allison, care nu m-a sunat încă înapoi. Doamna Barnes de peste drum. Darla, asistenta cu unghiile lungi și roșii.

— Doamna Barnes îi oferă Darlei un alibi destul de solid. Ea zice că a stat trează cu ea în ambele nopți.

— Mda, păi și unchiul Hank zice că nu poate să doarmă niciodată, dar de fiecare dată când rămân peste noapte îl aud cum sforăie ca un fierăstrău electric.

Lena își scoase carnețelul. O străpunse o fierbințeală prin tot corpul, dar nu de la infecția de la mână. Își ținu carnețelul înclinat ca Will să nu vadă transcrierea apelului la 911, apoi dădu repede pagina la locul în care notase datele Darlei.

— Numărul de mobil al apelantului la 911 avea prefixul 912. Al Darlei e 706.

— Accentul ei ți s-a părut neobișnuit?

— Cam de sărăntoc, dar e clar ca s-a mai cizelat.

— Nu ți-a sunat a Appalachia, nu?

Lena se uită nedumerită la el.

— Suna ca toată lumea cu care am crescut în sudul Georgiei. De ce unde ai scos Appalachia?

— Știi vreo femeie în oraș care să se fi mutat aici de la munte, în ultimii câțiva ani?

Ea bănui ca asta era încă o informație care avea să o păstreze pentru el. Ea avea să i-o plătească cu aceeași monedă.

— Acum că ai pomenit de asta, am avut niște țărănoi acum ceva vreme, dar și-au încărcat

camioneta și s-au mutat în Los Angeles.

— Beverly Hills? glumi el cu plăcere înainte să schimbe din nou brusc subiectul. Ar trebui să-ți îngrijești mâna.

Lena își privi palma rănită. Pielea îi transpira atât de mult încât leucoplastul i se dezlipea.

— N-o să pățesc nimic.

— Am discutat azi cu Dr. Linton despre rănile provocate de împușcături, îi zise el.

— Ce mai știți să vă distrați.

— Zice că este o probabilitate foarte ridicată ca rănile de la împușcături, netratate, să se infecteze.

Îi stătea pe buze să-i zică *Să mori tu*! Dar în schimb, îi zise:

— Hai să ne întoarcem la profil.

El ezită destul încât să-i dea de înțeles că nu era bucuros să lase pe altcineva să schimbe subiectul.

— Care este succesiunea evenimentelor?

Ea încercă să se concentreze din toate puterile la întrebare.

— Am trecut deja în revistă ce i s-a întâmplat lui Allison. În cazul lui Jason, bănuiesc că ucigașul a intrat în cămin, a mișcat camerele, l-a înjunghiat, apoi a plecat.

— I-a acoperit trupul lui Jason cu o pătură. Știa că avea să fie mult sânge.

Asta era o noutate.

— Unde era pătura?

— Am găsit-o în baia de la capătul holului.

— Ar trebui să verifici scurgerile… se opri, singură. Will nu avea nevoie de ajutorul ei, știa și singur ce să facă. Erau patru întrebări în profil, nu-i așa?

— Ultima este: trebuie să te întrebi cine ar fi făcut aceste lucruri, în această ordine, din aceste motive.

— Allison a fost omorâtă înaintea lui Jason. Ar fi putut să fie un avertisment pe care Jason nu l-a luat în seamă.

— Jason era ascuns în camera lui de cămin. Nici măcar nu știm dacă aflase despre crimă.

— Deci, criminalul este agitat, îngrijorându-se că mesajul nu a fost livrat. Îi veni un gând: Biletul de adio. Criminalul l-a lăsat ca un avertisment: „Vreau să se termine."

— Corect, aprobă el.

Lena presupunea că el își dăduse seama și singur, cu ceva timp înainte, fără să-i spună ei. Totuși, spuse:

— Ar avea sens ca ucigașul să fie furios pe Jason că nu a luat moartea lui Allison ca pe un avertisment. A fost înjunghiat de cel puțin opt-nouă ori. Din asta reiese cât de furios era.

Will ridică privirile către cer.

— S-a domolit ploaia.

Lena se îndreptă pe scaun, băgând mașina în viteză. Porni încet pentru că drumul era încă inundat. Se revărsau șuvoaie de apă de pe strada principală.

— Și Allison, și Jason erau studenți. Puteau fi încurcați în ceva legat de școală.

— Cum ar fi?

— Nu știu. O bursă. Sunt tot feluri de fonduri guvernamentale care se plimbă pe acolo. Fonduri pentru apărare. Facultatea de inginerie lucrează la aparatură medicală, nanotehnologie. Laboratoarele de polimeri testează tot felul de adezivi. E vorba de sute de milioane de dolari.

— Un student din ciclul post-universitar ar avea acces la bani?

Nu se gândise la asta.

— Nu. Poate doctoranzii, dar studenții post-universitari în principiu fac munca de rutină prin laborator, iar studenții de la ciclul de licență nu pot nici să se șteargă la fund fără să ceară voie. Am ieșit în oraș cu un masterand mai demult. Ei nu sunt implicați în absolut nimic interesant.

Ajunseseră la căminul lui Jason. Erau două dubițe negre parcate afară. Amândouă aveau sigla

GBI pe uși și DIVIZIA CERCETĂRI PE TEREN scris cu litere albe în părți. În ciuda situației, Lena se simți stimulată, ca un ogar care simțise un miros. Senzația îi trecu repede. Își petrecuse nenumărate ore la școala aceea, învățând pentru o diplomă pe care probabil că nu avea să ajungă niciodată să o folosească. În cel mai bun caz, studiile ei ar fi transformat-o într-o persoană enervantă care observa toate neregularitățile din CSI.

Will se uită la mobil.

— Trebuie să o sun puțin pe partenera mea, dacă nu te superi.

— Sigur.

Lena parcă mașina. Încă ploua tare, așa că ea țâșni din mașină și fugi pe scări, ținându-și gluga de la geacă cu ambele mâini.

Marty era înăuntru, citind o revistă. Ea bătu la ușă. El își ridică capul, iar ochelarii îi alunecară pe nas. Îi deschise ușa cu cartela lui.

— Arăți rău, îi zise el.

Ea fu luată prin surprindere de comentariu. Își trecut degetele prin păr, simțind o umezeală care nu era de la ploaie.

— A fost o zi lungă.

— Pentru amândoi. Marty se așeză pe bancă. O să fiu bucuros când se termină.

— Se petrece ceva?

— Au trimis trei oameni sus. S-au mai dus încă doi în parcarea supraetajată. Șeful lor are o mustață ca un ghidon, zici că e venit de la circ. A găsit niște chei de mașină sus și s-a plimbat prin parcare apăsând pe alarmă până s-a declanșat.

Lena aprobă din cap, gândindu-se că tipul era destul de deștept pentru un circar.

— Nu am verificat niciodată parcarea supraetajată, recunoscu Marty. El parcase pe nivelul al treilea, lângă rampă.

— Nici eu nu o verificam niciodată când erau plecați toți copii, îi zise Lena ca să-l facă să se

simtă mai bine.

— Hopa! Uite-l că vine.

Marty se întinse și își apropie cartela de senzor. Will împinse ușa, bătându-și picioarele de podea.

— Îmi cer scuze, zise Will. Domnule Harris, vă mulțumesc că ne-ați acordat timp astăzi. Îmi pare rău ca v-am luat de lângă familia dumneavoastră.

— Demetrius mi-a spus să stau aici cât timp aveți nevoie de mine.

— Îmi puteți spune cine a fost pe tură azi-noapte?

— Demetrius. El e șeful meu. Am tot făcut cu schimbul, ca să avem amândoi câteva zile libere de sărbători. Puse jos revista. Nu-și amintește nimic, dar e bucuros să discute cu dumneavoastră oricând vreți.

Lena se gândi că Will avea alte lucruri mai importante la care să lucreze în momentul acela.

— Marty mi-a zis că unul dintre oamenii voștri a găsit mașina lui Jason în parcarea supraetajată. O verifică acum.

Will zâmbi. Ea aproape că-i simți ușurarea.

— Asta e bine. Mulțumesc, domnule Harris.

— Demetrius este la birou, face rost de toate casetele de supraveghere, zise el. Pot să vă duc cu mașina dacă vreți.

Will o privi pe Lena. Privitul unor imagini filmate ore în șir, cu speranța de a găsi două secunde dintr-un indiciu, era genul de muncă care te imbeciliza și care te putea face să vrei să-ți tragi un glonț în cap. Lena voia să fie la mașină, să cerceteze cu de-amănuntul fibrele din covor, să se uite după urme de sânge sau amprente, dar nu avea rost.

— Mă duc să mă uit peste casete, dacă vrei, se oferi ea.

— Nu va fi distractiv.

— Cred că m-am distrat destul în ultima vreme.

•

Lena stătea în camera de interogatoriu din secția de poliție, unde discutase cu Tommy Braham cu două zile înainte. Adusese masa de televizor pe roți, cu un video vechi și aparatură digitală mai nouă pe care o foloseau câteodată ca să înregistreze interogatoriile. Imaginile de la camerele de securitate din campus erau o combinație între ambele – imagini digitale de la camerele de exterior și casete video normale de la cele din interior. Demetrius, paznicul șef, îi dăduse tot ce avea.

După câte știa Lena, ea era singura persoană din secție în acel moment, cu excepția Marlei Simms, care nu-și părăsea niciodată biroul și a lui Carl Phillips, care era în spate, la celule, lucrând pe post de ofițer de arestări pe timpul nopții. Carl era un tip solid, care nu suporta să fie luat peste picior de nimeni, de aceea Frank îl trimisese acolo. Carl era incredibil de cinstit. Frank făcea tot posibilul ca să-l țină departe de Will Trent.

Lena aflase deja povestea de la Larry Knox, care bârfea ca o femeie. Ea știa cum se împotrivise Carl eliberării arestaților mai vorbăreți după ce a fost găsit cadavrul lui Tommy. Frank îi zisese lui Carl să plece dacă nu era de acord, iar Carl îi acceptase oferta. Singurii prizonieri pe care Frank nu-i eliberase ori erau în comă, ori erau proști. În capul listei acestei ultime categorii era Ronald Potter, un dobitoc care-și bătuse nevasta de atâtea ori încât îi distrusese fața. Frank găsise o cale de a-l teroriza pe Ronny ca să tacă din gură. Încerca să-l dea de-a dura pe Carl. Îl mințea pe Will Trent. Ascundea probe, probabil că amâna livrarea casetei cu apelul de la 911. Will credea că o șantaja pe Lena.

Bătrânul avea multe în cârcă.

Lena se frecă la ochi, încercând să-și limpezească vederea. Încăperea era sufocantă și caldă, dar nu asta era problema. Era destul de sigură că avea febră. Mâna ei deja transpira prin

leucoplastul nou pe care îl găsise în trusa de prim ajutor. Carnea de dedesubt era vie și fierbinte. Auzise de la Delia Stephens că aveau să-l trezească pe Brad dimineață. Lena s-ar fi dus degrabă să găsească o asistentă care să se uite la rana ei. Probabil că avea nevoie de o injecție și trebuia să răspundă la multe întrebări.

Aveau să fie întrebări mai rele în seara aceea. Trebuia să-i spună lui Jared ce se întâmpla. Cel puțin o parte din ce se întâmpla. Lena nu voia să-l împovăreze cu tot adevărul. Și nu se pusese în fața unui tren în viteză degeaba. Să renunțe la insignă și pe deasupra să-l piardă și pe Jared era genul de sacrificiu pe care ea nu era dispusă să-l facă.

Lena se întoarse la lucru. Casetele video pe care le vizionase în ultimele două ore fuseseră lungi și plictisitoare. S-ar fi dus direct acasă, dar avea un sentiment straniu de obligație față de Will Trent. El o transformase într-o Cenușăreasă șovăielnică. Lena realiză că ar fi durat până la miezul nopții să se uite la toate casetele, cam până la aceeași oră când insigna ei se transforma într-un dovleac.

Găsise chestii interesante de la început. Potrivit cronometrului, în noaptea de dinainte, la ora 11:16:20, ușa de incendiu din spatele clădirii lui Jason fusese deschisă. Lena știa configurația clădirii de pe vremea când lucra și ea la poliția campusului. Căminul, cantina și spatele bibliotecii formau un U cu zona de aprovizionare în mijloc. Conducerea colegiului nu lăsa studenții să folosească zona pe post de scurtătură, pentru că un puști căzuse de pe o platformă cu câțiva ani înainte și-și rupsese piciorul în trei locuri. Procesul care a urmat fusese o lovitură grea. Iar ei cheltuiseră și mai mulți bani ca să pună becuri cu xenon care luminau locul ca o scenă de pe Broadway.

Camera de deasupra ieșirii înregistra color. Lumina care intră pe ușă atunci când fu deschisă era albastru xenon. Apoi camera se mișcă și arătă

tavanul cu un triunghi de lumină albastră care tăia întunericul. Ușa se închise și tavanul se întunecă.

La ora 11:16:28, o siluetă intră pe holul de la etajul doi. Camera nu era echipată pentru vedere nocturnă, dar lumina de la ușa deschisă contura forma. Hainele lui Jason Howell erau voluminoase, la fel ca acelea pe care Lena le văzuse când puștiul zăcea mort în patul său. Jason se uită împrejur agitat. Părea panicat. Era clar că auzise un zgomot, dar îl ignorase destul de repede. La 11:16:37 se întoarse în cameră. După lumina argintie de pe hol, ea își dădu seama că el lăsase ușa puțin crăpată.

Ucigașul nu se grăbise să urce scările. Poate că voia să se asigure că Jason era luat cu totul prin surprindere. Abia la 11:18:00 a fost înclinată camera de la etajul doi. Criminalul nu fusese la fel de priceput de această dată. Lena își închipui că alunecase pe scări. Camera doar se înclinase puțin într-o parte, nu cu totul în sus, iar ea tot pusese pauză până văzuse vârful unei bâte de baseball din lemn. Capătul rotunjit era ușor de recunoscut, dar emblema Rawlings a dat-o de gol. Ea recunoscu stilul literelor de pe vremea când juca softball.

La 11:26:02, lumina de xenon fulgeră din nou pe tavanul primului etaj când ușa de la ieșire se deschise. Criminalului îi trebuiseră aproximativ opt minute ca să-i curme viața lui Jason.

Marla bătu la ușă în timp ce intră în cameră. Lena puse pauză în timp ce privea filmul din parcarea goală din fața bibliotecii.

— Ce este?

— Ai un musafir.

Marla se întoarse pe călcâie și plecă.

Lena aruncă telecomanda, gândindu-se că Marla Simms nu era o persoană de care i-ar fi fost dor după ce pleca de acolo. Acum, că se gândise mai bine, Lena nu putea numi nicio persoană din oraș fără de care nu ar fi putut trăi. Părea ciudat să se simtă atât de detașată de un grup de oameni care

reprezentase lumea ei în ultimii ani. Lena considerase dintotdeauna districtul Grant casa ei, iar echipa de poliție familia ei. Acum, nu se putea gândi decât la cât de bine se putea simți dacă scăpa în sfârșit de ei.

Împinse ușa metalică de incendiu și intră în încăperea departamentului. Lena se opri când o văzu pe femeia care aștepta în hol, recunoscând-o instantaneu pe Sheila McGhee din poza pe care Frank o luase din portofelul lui Allison. Stăteau cu toții pe o bancă în fața centrului studenților. Băiatul, despre care Lena acum știa că era Jason Howell, își ținea brațul pe după mijlocul lui Allison. Cerul era albastru senin pe fundal. Frunzele începuseră să cadă.

Acum, Sheila McGhee părea mai slabă, mai bătrână. După cum arăta în fotografie, Lena crezu că ea era târâtura orașului. Era slabă ca un băț, așa cum ajungi când mănânci prea puțin și fumezi prea mult. Pielea îi atârna fără vlagă pe oasele feței. Avea ochii în fundul capului. Femeia din fotografie zâmbea. Sheila McGhee arăta de parcă nu avea să mai zâmbească vreodată.

Își strânse poșeta, agitată, în fața stomacului, în timp ce Lena se apropie.

— E adevărat?

Marla era la biroul ei. Lena întinse mâna și apăsă pe buton ca să deschidă ușa.

— De ce nu veniți în spate?

— Spune-mi odată!

O apucă pe Lena de braț. Era puternică. Venele de pe dosul palmei arătau ca niște bucăți împletite de sfoară.

— Da, îi confirmă Lena. Allison este moartă.

Sheila nu era convinsă.

— Ea seamănă cu multe fete.

Lena îi luă mâna femeii.

— Lucra la restaurant, doamnă McGhee. Majoritatea polițiștilor care lucrează aici o cunoșteau. Se știa că era o fată foarte dulce.

Sheila clipi de câteva ori, dar avea ochii uscați.

— Veniți în spate cu mine, o invită Lena.

În loc să o ducă în camera de interogatoriu, merse în biroul lui Jeffrey. În mod straniu, Lena simți deodată durerea unei pierderi. Înțelese că undeva în adâncul sufletului ei, ea se gândise că peste zece, poate cincisprezece ani, avea să aibă biroul acela pe drept. Lena nici nu realizase că visul exista, până nu-l pierduse.

Acum nu era momentul să zăbovească pe visele ei sfărâmate. Arătă către cele două scaune din partea cealaltă a biroului.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Sheila se așeză pe marginea scaunului, cu poșeta în poală.

— A fost violată? Spune-mi adevărul. A fost violată, nu?

— Nu, nu a fost violată.

Femeia păru nedumerită.

— A omorât-o prietenul ăla al ei?

— Nu, doamnă.

— Ești sigură?

— Da, doamnă.

Lena se așeză lângă ea. Își ținu mâna în poală. Pielea era mai fierbinte ca înainte. Fiecare bătaie a inimii îi săgeta o zvâcnire prin degete.

— Îl cheamă Jason Howell, zise Sheila. Se vede cu el de vreo câțiva ani. Nu se mai înțelegeau în ultima vreme. Nu știu ce se petrecea. Vreun fel de neînțelegere sau ceva. Allison nu știa ce să facă, dar eu i-am zis să-l părăsească. Nu merită să te amărăști așa pentru niciun bărbat.

— Tocmai ce m-am întors de la colegiu, doamnă McGhee, zise Lena mișcându-și degetele. Jason Howell este mort. A fost omorât astă-noapte.

Ea arătă la fel de șocată cum fusese și Lena când primise vestea de la Marty.

— Omorât? Cum?

— Noi credem că a fost omorât de același om care v-a ucis nepoata.

— Păi… Scutură din cap, nedumerită. Cine ar omorî doi studenți? Erau amândoi săraci lipiți pământului.

— Asta încercăm să descoperim. Lena făcu o pauză, dându-i femeii timp să-și revină. Dacă vă puteți aminti de vreo persoană din viața lui Allison, de care ea a pomenit, poate ceva în care s-a încurcat, de care nu putea…

— Nu are sens. Ce ar fi putut să facă Allison cuiva? Ea nu a rănit niciodată pe nimeni.

— V-a povestit vreodată despre prietenii ei? A vorbit despre cineva din viața ei?

— Era Tommy, ăla. E retardat, îi place de ea. Femeia se lumină la față: Ai vorbit cu el?

— Da, doamnă. Nu el este vinovat de crimă.

Ea își strângea în continuare poșeta în poală.

— Și proprietarul ăla? Se părea că avea o prietenă geloasă.

— Erau amândoi în Florida când s-a comis crima.

I se umeziră ochii, dar își stăpâni lacrimile. Era clar că încerca să se gândească la altcineva care ar fi putut să facă una ca asta. În cele din urmă, se dădu bătută, trăgând puțin aer în piept și expirându-l printre buze. Umerii îi căzură:

— Nimic nu are sens. Nimic.

Lena își ținu gândurile pentru ea. Era polițistă de cincisprezece ani și nu lucrase încă la un caz de crimă care să aibă sens. Oamenii întotdeauna omorau din cele mai stupide motive. Era deprimant să te gândești că viața avea o valoare atât de mică.

Sheila își deschise poșeta.

— Pot să fumez aici?

— Nu, doamnă. Vreți să ieșiți afară?

— E al naibii de frig.

Își rodea unghia de la degetul mare în timp ce se uita la perete. Restul unghiilor le avea mâncate până-n carne. Lena se întrebă dacă Allison prinsese

obiceiul de la mătușa ei. Unghiile fetei erau dureros de scurte.

— Allison avea un profesor pe care era supărată că i-a dat o notă proastă, zise Sheila.

— Vă amintiți numele lui?

— Williams. Ea nu a luat în viața ei un 7 la o lucrare. Era destul de supărată din cauza asta.

— Vom cerceta asta, îi zise Lena, dar ea discutase deja cu Rex Williams. Era în New York cu familia lui de sâmbătă după-amiază. Un telefon dat la Delta i-a confirmat alibiul. Allison avea mașină?

— Era a maică-sii, răspunse ea uitându-se la podea. A păstrat-o pe numele lui Judy pentru că asigurarea era mai ieftină așa.

— Vă amintiți ce marcă și ce model e?

— Nu știu. Era veche, se ținea în scuipat și rugină. Pot să mă uit când ajung acasă. Își strânse poșeta de parcă era gata să plece. Ai nevoie să aflu acum?

— Nu, îi zise Lena. Era foarte sigură că Allison avea un Dodge Daytona roșu. Vorbeați mult cu nepoata dumneavoastră la telefon?

— O dată pe lună. Ne-am apropiat după ce a murit maică-sa. Se schimbă la față. Cred că acum am rămas de una singură, înghiți cu greu. Am un fiu în Holman care face numere de înmatriculare. E cam singurul lucru ca lumea pe care l-a făcut toată viața.

Se referea la închisoarea de Stat Holman din Alabama.

— De ce a fost închis?

— Pentru că e prost. Furia ei era atât de evidentă, încât Lena rezistă impulsului de a se rezema de scaun. A încercat să jefuiască un magazin de băuturi alcoolice cu un pistol cu apă. Băiatul ăsta a stat mai multe zile la închisoare decât afară.

— Face parte dintr-o bandă?

— Păi, cine naiba știe? întrebă ea. Cu siguranță, nu eu. N-am mai vorbit cu el de când l-au băgat acolo. Nu mă mai interesează.

— Se avea bine cu Allison?

— Ultima dată când s-au văzut ea avea vreo treisprezece-paisprezece ani. Au ieșit să înoate și el a ținut-o cu capul sub apă până când ea a vomitat. Gunoiul nu-i mai presus decât tac-su.

Începu să-și cotrobăie prin poșetă, dar apoi păru că-și aduce aminte că nu avea voie să fumeze. Scoase un pachet de gumă și își vârî două lame în gură.

— Și tatăl lui Allison?

— Locuiește pe undeva în California. Nu ar recunoaște-o nici dacă ar trece pe lângă el pe stradă.

— Se ducea la un psihiatru la școală?

Sheila îi aruncă o privire aspră.

— De unde știi de asta? A omorât-o psihiatrul?

— Nu știm cine a omorât-o, îi reaminti Lena. Privim din toate perspectivele. Știți numele psihiatrului?

— E o jidancă.

— Jill Rosenburg?

Lena o cunoștea pe psihiatră de la un alt caz.

— Cred că ea e. Crezi că e posibil să o fi făcut-o ea?

— Puțin probabil, dar vom discuta cu ea. De ce se ducea Allison la Dr. Rosenburg?

— A zis că au pus-o cei de la școală.

Lena știa că studenții de anul I erau obligați să meargă la un psihiatru o dată pe semestru, dar restul vizitelor erau la latitudinea lor. Majoritatea studenților găseau căi mai bune de a-și petrece timpul.

— Allison era depresivă? Voia să se sinucidă?

Sheila își privi unghiile roase. Lena recunoscu rușinea de pe fața ei.

— Doamnă McGhee, este în regulă să vorbiți despre așa ceva aici. Cu toții vrem să aflăm cine i-

a făcut asta lui Allison. Până și cea mai mică fărâmă de informație ar fi de folos.

— Și-a tăiat venele acum opt ani, când a murit maică-sa, confirmă femeia, după ce trase aer adânc în piept.

— A fost spitalizată?

— Au ținut-o câteva zile, apoi i-au dat un tratament ambulatoriu. Ar fi trebuit să ne ținem de el, dar nu sunt bani pentru doctori când abia ai ce pune pe masă.

— Allison părea că se simte mai bine?

— Era când așa, când așa. Ca mine. Ca tine, probabil. Sunt zile bune și zile rele, dar atâta vreme cât nu sunt prea multe din niciunele, îți continui viața în pace.

Lena se gândi că acela era unul dintre cele mai deprimante feluri de a-ți trăi viața pe care îl auzise vreodată.

— Lua medicamente?

— A zis că doctorul îi dăduse ceva nou ca să încerce. Din câte am văzut eu, nu o prea ajuta.

— Se plângea de școală? De serviciu?

— Niciodată. După cum am zis, se ascundea după o mască zâmbitoare. Viața-i grea, dar nu poți să te întristezi pentru fiecare rahat care ți se întâmplă.

— Am găsit o poză de-a dumneavoastră în portofelul lui Allison. Era cu dumneavoastră și cu Jason. Părea că stăteați cu toții pe o bancă în fața centrului studenților.

— A păstrat-o în portofel? Pentru prima dată, trăsăturile Sheilei se relaxară și păru că zâmbește. Căută în poșetă din nou și găsi o fotografie exact ca aceea din portofelul nepoatei ei. Se uită o bună bucată de vreme la fotografie înainte să i-o arate lui Lena: N-am știut că a păstrat și ea una.

— Când a fost făcută?

— Acum două luni.

— În septembrie?

Ea încuviință din cap, plescăind guma.

— Pe douăzeci și trei. Am fost liberă vreo câteva zile și m-am gândit să iau mașina și să vin să-i fac o surpriză.

— Cum era Jason?

— Tăcut. Arogant. Prea afectuos. O tot ținea de mână, o mângâia pe păr. Eu aș fi înnebunit să fi avut un băiat care să-și pună labele pe mine așa, dar lui Allison nu-i păsa. Era *îndrăgostită.*

Își încărcă vocea cu atâta sarcasm, încât făcu cuvântul să sune obscen.

— Cât timp ați petrecut în preajma lui Jason? întrebă Lena.

— Zece, cincisprezece minute? A zis că avea un curs, dar eu cred că îl agita prezența mea.

Lena înțelegea de ce. Sheila nu părea să aibă o părere bună despre bărbați.

— Ce v-a făcut să credeți că Jason era arogant?

— Avea o expresie pe față de parcă nici rahatul nu-i puțea. Știi ce zic?

Lena se străduia să potrivească imaginea de imbecil arogant pe care o creiona Sheila cu studentul dolofan pe care îl văzuse pe legitimația de student a lui Jason.

— A zis ceva anume?

— Tocmai ce-i cumpărase un inel. Era ieftin ca braga și nu se potrivea cu pielea ei, dar el era înfoiat în pene ca un păun. A zis că era un inel provizoriu, până-i cumpăra unul mai drăguț de Ziua Recunoștinței.

— Nu de Crăciun?

Ea dădu din cap.

Lena se rezemă de spătarul scaunului, gândindu-se la ce îi spusese femeia. Nu prea se dau cadouri de Ziua Recunoștinței.

— A zis vreunul dintre ei că așteptau să le intre ceva bani?

— N-avea ce bani să le intre la niciunul. Erau săraci lipiți pământului. Sheila plesni din degete: Dar negroteiul ăla bătrân de la restaurant?

Lena credea că Frank Wallace era singurul care încă mai folosea acel cuvânt.

— Am discutat cu domnul Harris. Nu este implicat în asta.

— Era dur cu ea, dar i-am zis că era bine că învăța să lucreze cu oamenii de culoare. Acum, când te uiți în marile companii, sunt pline de negri.

— Așa e, zise Lena. Se întrebă dacă femeia credea că pielea ei maronie era rezultatul unui experiment eșuat de bronzare la domiciliu. Allison mai avea și alți prieteni despre care vorbea?

— Nu. Era doar Jason tot timpul. Tot universul ei se învârtea în jurul lui, deși eu îi tot ziceam să nu mizeze pe o singură carte.

— Allison a ieșit cu cineva în liceu?

— Cu nimeni. Era preocupată numai de note. Nu-i păsa decât să intre la colegiu. Credea că avea să o scape de…

Scutură din cap.

— Să o scape de *ce*?

În sfârșit i se scurse o lacrimă.

— Să ajungă exact cum a ajuns. Începu să-i tremure buza. Știam că nu trebuia să-mi fac speranțe pentru ea. Știam că avea să se întâmple ceva rău.

Lena se întinse și o luă pe femeie de mâna osoasă.

— Îmi pare atât de rău.

Sheila își îndreptă spatele, dând de înțeles că nu avea nevoie de consolare.

— Pot s-o văd?

— E mai bine dacă ați aștepta până mâine. Oamenii care sunt cu ea acum o pregătesc pentru dumneavoastră.

Ea încuviință din cap. Avea ochii fixați undeva pe perete. Pieptul i se umfla, apoi se lăsa, respirând cu un șuierat din cauza anilor de fumat.

Lena se uită prin cameră, dându-i femeii răgaz să se reculeagă. Până ieri, nu mai intrase în biroul lui Jeffrey de la moartea lui. Toate lucrurile

fuseseră trimise la casa familiei Linton după ce a murit, dar Lena încă își amintea cum arăta camera: trofeele de vânătoare și fotografiile de pe pereți, hârtiile așezate ordonat în teancuri pe birou. Jeffrey ținea întotdeauna o mică fotografie înrămată a Sarei lângă telefon. Nu era genul de fotografie fermecătoare a soției, la care te-ai aștepta să o aibă un soț. Sara stătea pe o bancă în stadionul liceului. Avea mâinile băgate în buzunarele unui pulover pufos. Îi flutura părul în vânt. Lena bănui că scena avea un înțeles mai profund, la fel ca poza ei cu Jared la stadionul de fotbal. Jeffrey avea tendința de a privi des poza când era prins într-un caz dificil. Aproape că-i simțeai dorința de a fi acasă, cu Sara.

Ușa se crăpă. Frank băgă capul înăuntru. Era vizibil nervos, cu pumnii încleștați și maxilarul atât de încordat de furie încât părea că aveau să-i crape dinții.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Lena simți o răceală în tonul lui, de parcă temperatura din cameră scăzuse cu douăzeci de grade.

— Vin imediat.

— Acum.

Sheila se ridică stângace, luându-și poșeta cu ea.

— Eu o să plec.

— Nu trebuie să vă grăbiți.

— Nu, zise ea uitându-se agitată la Frank. Din tonul ei răzbătea frica și Lena înțelese deodată că Sheila McGhee fusese sacul de box al multor bărbați furioși în viața ei. Ți-am ocupat timpul și știu că ai alte lucruri mai bune de făcut. Luă o bucată de hârtie și i-o dădu lui Lena, în timp ce se grăbea către ușă. Acesta este numărul meu de mobil. Stau la hotelul din Cooperstown.

Se feri de Frank când ieși din cameră.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Lena. Era clar că era speriată.

— Stai jos.

— Eu nu…

— Am zis să stai jos! Frank o trânti pe scaun. Lena aproape căzu pe podea. Ce dracu' ai? Trase un picior ușii ca s-o închidă. Ce dracu' faci?

Lena se uită pe geam în încăperea goală a departamentului. Îi sărise inima din piept, bătăile puternice o împiedicau să vorbească.

— Nu știu despre ce vorbești.

— I-ai spus lui Gordon Braham că Tommy nu a vrut să-l înjunghie pe Brad.

Ea se frecă pe cot. Sângera.

— Și?

— La dracu'! Lovi cu pumnul în birou: Am avut o înțelegere!

— E mort, Frank. Încercam să-l liniștesc puțin pe tatăl lui.

— Și liniștea *mea*? Își ridică pumnul în aer: Am avut o înțelegere, la dracu'!

Lena își ridică mâinile, de frică să nu o lovească. Știa că Frank avea să fie supărat, dar nu-l văzuse așa de furios în viața ei.

— Proasto! Păși prin fața ei cu pumnii încleștați. Proasta dracului!

— Ia, calmează-te, îi spuse ea. Mi-am asumat răspunderea pentru tot. I-am zis lui Trent că e numai vina mea.

— Ce-ai făcut? o întrebă el, holbându-se cu gura deschisă.

— Gata, Frank. S-a terminat. Trent se ocupă de omucideri. Asta vrei să facă. Amândoi știm că Tommy nu a omorât-o pe fata aia.

— Ba nu, zise el scuturând din cap. Asta nu-i adevărat.

— Ai fost la colegiu? Jason Howell a fost omorât azi-noapte. Nu avea cum…

Își apucă strâns pumnul cu mâna, de parcă trebuia să se oprească să nu o lovească.

— Ai zis că mărturisirea lui Tommy era beton.

Vocea lui Lena prinse un ton rugător.

— Ascultă-mă ce-ți zic. Abia putea să-și tragă răsuflarea ca să vorbească. Iau asupra mea vina pentru tot. Abandon de serviciu, neglijență, obstrucționare. Toată vina o iau în cârca mea. Deja i-am spus lui Trent că tu nu ai avut nicio legătură cu nimic. El se holba, cu mâna tremurândă, dar Lena nu se opri: Suntem doar noi doi, Frank. Noi suntem singurii martori, iar poveștile noastre vor fi exact la fel, pentru că voi spune orice vrei tu. Brad nu a văzut ce s-a întâmplat în garaj. Orice ar fi, Tommy nu o să se întoarcă din mormânt ca să contrazică pe cineva. Va fi așa cum le spunem noi.

— Tommy… Își puse mâna pe piept. Tommy a omorât…

— Allison a fost omorâtă de altcineva. Lena nu știa de ce el nu putea să accepte asta. Lui Trent nu-i mai pasă de Tommy. E încântat că avem un criminal în serie.

Mâna lui Frank se lăsă în jos. Se albi la față.

— El crede…

— Nu pricepi, nu? Ascultă-mă ce-ți zic. Cazul ăsta tocmai ce a fost propulsat în stratosferă. Trent și-a adus oamenii de laborator ca să analizeze camera de cămin a lui Jason Howell din colț în colț. O să-i ducă în camera lui Allison, în garaj, la lac. Crezi că o să-i pese de o polițistă spanioloaică din cauza căreia un puști s-a sinucis, fiind în custodia ei?

Frank se lăsă cu toată greutatea pe scaunul lui Jeffrey. Arcurile scârțâiră. De câte ori stătuse ea în biroul acela cu Jeffrey și auzise cum scaunul gemea când el se lăsa pe spate? Frank nu merita să fie acolo. Dar nici Lena.

— S-a terminat, Frank, zise ea. Am ajuns la capătul liniei.

— E mai mult de atât, Lee. Nu înțelegi.

Lena îngenunche în fața lui.

— Trent știe că transcrierea de la 911 a fost modificată. Știe că Tommy avea un telefon care lipsește. Probabil că știe că tu ai luat poza aia din

portofelul lui Allison. Cu siguranță știe că Tommy a intrat în celulă cu pixul meu și l-a folosit să-și taie venele. Își puse mâna pe genunchiul lui. I-am zis deja că poate să-mi înregistreze mărturisirea. Tu erai la spital. Nimeni nu te va învinovăți.

Ochii lui se mișcau de colo-colo, încercând să citească expresia de pe fața ei.

— Nu te trag în piept. Îți spun adevărul.

— Adevărul nu contează.

Lena se ridică în picioare, frustrată. Ea îi oferea totul pe tavă, iar el îi refuza ajutorul.

— Spune-mi de ce nu. Spune-mi împotriva cui se întoarce, în afară de mine.

— De ce nu ai putut să-mi urmezi ordinele pentru o singură dată în viața ta de rahat?

— Eu îmi asum vina! țipă ea. De ce nu-ți intră asta în cap? Eu, bine? E vina mea. Nu l-am împiedicat pe Tommy să fugă în stradă. Nu l-am împiedicat să-l înjunghie pe Brad. Am dat-o în bară cu interogatoriul. L-am hărțuit până a scris o mărturisire falsă. L-am băgat în celulă. Știam că era supărat. Nu l-am percheziționat. Nu l-am pus sub supraveghere. Poți să mă concediezi sau pot să-mi dau demisia sau orice vrei tu. Trimite-mă în fața comisiei statului. O să jur pe un teanc de Biblii că e numai vina mea.

El se holba la ea de parcă ea era cea mai proastă ființă de pe fața pământului.

— Așa ușor, ai? Faci toate astea și apoi îți iei tălpășița.

— Spune-mi unde greșesc.

— Ți-am zis să nu te abați de la poveste! Lovi atât de tare cu pumnul de perete că se zgudui geamul. Fir-ar a dracului, Lena! Se ridică în picioare. Unde e prietenul ăla al tău, ai? Crezi că ai să te strecori așa ușor din asta? Unde-i Jared?

— Nu. Îi puse degetul în piept: Să nu îndrăznești să vorbești cu el. Să nu îndrăznești să-i spui vreodată ceva. Mă auzi? Asta-i înțelegerea. E singurul lucru care mă face să tac.

El o plesni peste mână.

— O să-i spun ce vrea mușchii mei!

El dădu să plece. Lena îl apucă de braț, amintindu-și prea târziu de rana pe care o căpătase în garaj.

— Rahat, țipă el, îndoindu-și genunchii.

Își legănă pumnul, lovind-o pe ea în ureche. Capul lui Lena zăngăni ca un clopot. Văzu stele în fața ochilor. I se încleștă stomacul. Îl strânse și mai tare de braț.

Frank era în patru labe, gâfâind. Degetele lui se înfipseră în pielea de pe ceafa ei. Lena îl strânse atât de tare încât țipau mușchii din brațul ei. Ea se aplecă ca să-i privească fața noduroasă.

— Știi ce am realizat azi-dimineață? El respira prea greu ca să poată răspunde. Tu mă ai la mână cu ceva, dar eu te am cu mai multe.

Frank deschise gura. Împroșcă salivă pe podea.

— Știi cu ce te am la mână?

El tot nu răspunse. Fața lui era atât de roșie, încât ea putea să simtă fierbințeala.

— Am dovezi pentru ce s-a întâmplat în garaj.

El își smuci capul într-o parte.

— Am glonțul cu care m-ai împușcat, Frank. L-am găsit în noroi, în spatele garajului. Se va potrivi cu arma ta.

El înjură din adâncul sufletului. Îi curgea sudoare pe față.

— Știi cursurile alea pe care le-am urmat? Cele de care făceai mișto? Îi făcu plăcere să-i spună: E destul sânge de-al tău la locul faptei pentru ca ei să testeze alcoolemia. Ce crezi că vor găsi? Câte înghițituri ai tras din sticla aia ieri?

— Asta nu înseamnă nimic.

— Înseamnă pensia ta, Frank. Asigurarea ta medicală. Nenorocita ta de reputație. Ai rămas în post toți anii ăștia în plus și nu o să valoreze nici cât un rahat când te vor concedia pentru că ai băut în timpul serviciului. Nu o să reușești nici măcar să te angajezi la colegiu.

— Nu o să meargă, zise el scuturând din cap.

Lena își luă libertatea de a înflori adevărul.

— Greta Barnes te-a văzut cum îl băteai pe Tommy. Pun pariu că și asistenta aia a ei poate să spune niște povești.

— Cheamă-le aici. Hai! zise el râzând încordat.

— Aș avea grijă, dacă aș fi în locul tău.

— Tu chiar nu vezi.

Lena se ridică în picioare și se șterse pe pantaloni de praf.

— Nu văd decât un bețivan bătrân și obosit.

El se chinui să se ridice. Respira cu greu.

— Ai fost întotdeauna atât de sigur că ai dreptate, că nu ai vedea adevărul nici dacă ar sta în fața ta.

Ea își scoase insigna de la curea și o aruncă pe podea lângă el. Pistolul Glock pe care-l purta era al ei, dar gloanțele aparțineau statului. Lena scoase încărcătorul și îndepărtă fiecare cartuș cu degetul mare. Gloanțele scoteau un păcănit satisfăcător când aterizau pe gresie.

— Nu s-a terminat, zise el.

Ea trase piedica și scoase ultimul cartuș.

— Pentru mine, da.

Ușa era blocată. Trebui să tragă de ea. Carl Phillips stătea în fundul încăperii departamentului. Își înclină șapca către Lena în timp ce aceasta ieșea din birou.

Marla se învârtea pe scaun, cu mâinile încrucișate pe pieptul ei mare, urmărind-o pe Lena cum avansa prin încăpere. Se aplecă și apăsă butonul care deschidea ușa.

— Drum bun și cale bătută.

Loialitatea ar fi trebuit s-o facă pe Lena să privească înapoi, dar ea ieși în parcare, respirând aerul umed de noiembrie, simțindu-se de parcă se eliberase în sfârșit din cea mai rea închisoare.

Trase aer adânc în piept. Îi tremurau plămânii. Vremea se mai îmbunase un pic, dar un vânt rece, puternic, îi usca sudoarea de pe față. Vedea bine,

dar avea un bâzâit în urechi. Simțea cum îi zbârnâia inima în piept, dar se forță să meargă în continuare.

Mașina ei era în cealaltă parte a parcării. Se uită pe strada principală. Soarele palid își făcea o scurtă apariție, luminând totul într-o nuanță de albastru ireal. Lena se întrebă câte zile din viața ei petrecuse mergând de colo-colo pe strada aia nenorocită. Colegiul. Fierăria. Curățătoria. Magazinul de rochii. Totul părea atât de mic, atât de lipsit de sens. Orașul acela îi răpise atât de multe: sora, mentorul și acum insigna. Nu mai avea ce altceva să dea. Nu mai avea ce să facă decât să o ia de la capăt.

Vizavi, văzu Clinica de Copii Heartsdale. În parcare, pe două spații, era BMW-ul luxos al lui Hareton Earnshaw.

Lena trecu pe lângă mașina ei și trecu peste drum. Moș Burgess îi făcu cu mâna de la geamul din față al curățătoriei. Lena îi făcu și ea semn cu mâna în timp ce urca dealul către clinică. O durea cumplit mâna. Nu credea că mai putea aștepta până a doua zi dimineață, să meargă la spital.

Pe vremea când era a Sarei, clinica era bine întreținută. Acum, locul era lăsat în paragină. Aleea nu fusese spălată de ani de zile. Vopseaua de pe tocurile geamurilor era crăpată și decolorată. Streșinile erau atât de înfundate cu frunze și moloz, că apa se scurgea pe clădire.

Lena urmă indicatoarele către intrarea din spate. Prin iarba uscată era o potecă din piatră cubică ieftină. Odată, crescuseră flori sălbatice acolo. Acum era doar o potecă noroioasă ce ducea către pârâul care curgea prin spatele proprietății. Ploile torențiale îl transformaseră într-un râu care părea gata să inunde clinica. Eroziunea pusese stăpânire. Canalul era mai lat acum, de cel puțin cinci metri și adânc de vreo doi și jumătate.

Apăsă pe soneria de la ușa din spate și așteptă. Hareton închiriase spațiu în clădire de când Sara

plecase din oraș. Lena se gândi că Sara nu l-ar fi lăsat niciodată pe vărul ei să lucreze cot la cot cu ea când avea clinica. Erau apropiați, dar toată lumea știa că Hareton era un gen de doctor foarte diferit de Sara. El o privea ca pe o slujbă, pe când Sara ca o chemare. Lena spera că lucrurile nu se schimbaseră, deoarece un doctor precum Hareton ar privi-o ca pe o consultație facturabilă, nu ca pe un dușman de moarte.

Lena apăsă din nou pe sonerie. Auzea cum suna soneria înăuntru, alături de murmurul încet al radioului. Încercă să-și încordeze mâna. Acum putea să o miște mai puțin. Avea degetele groase și umflate. Își ridică mâneca și gemu. Avea dungi roșii pe antebraț.

— Rahat, gemu Lena.

Își puse mâna pe obraz. Ardea. O durea stomacul. De două ore nu se simțea bine, dar se părea că o apucau toate deodată.

Începu să-i sune telefonul. Lena văzu numărul lui Jared. Mai sună încă o dată la sonerie înainte să răspundă.

— Bună.

— E un moment nepotrivit?

Ea se plimbă prin fața ușii.

— Tocmai ce mi-am dat demisia.

— Pe bune? zise el râzând de parcă ea făcuse o glumă de necrezut.

— Nu te-aș minți în legătură cu asta, zise ea rezemându-se de perete.

— Asta înseamnă că ai minți în legătură cu alte lucruri?

El glumea, dar Lena simți cum i se oprește inima în loc când se gândi la cum toate acestea ar fi putut să-i explodeze în față.

— Vreau să plec din oraș cât de curând posibil.

— În regulă. Începem să împachetăm în seara asta. Poți să te muți cu mine și vedem mai încolo ce ai să faci.

Lena se uită la râu. Auzea șuieratul curentului. Sunetul era ca apa clocotită în urechile ei. Chiar dacă ploaia se oprise, râul tot creștea. Își imagină cum un val uriaș lovea dealul, inundând strada și dărâmând secția de poliție.

— Lee? întrebă Jared.

— Sunt bine… Își pierdu vocea. Nu putea să o apuce plânsul în momentul acela, pentru că nu s-ar mai fi oprit. O să ajung acasă într-o oră, două. Te iubesc.

Ea termină apelul înainte ca el să răspundă. Lena se uită la ceas. Era un doctor în farmacia din Cooperstown. Poate ar găsi o asistentă care avea nevoie de niște bani și nu punea întrebări. Se dezlipi de perete exact când ușa din spate se deschise.

— Oh, zise Lena.

— Nu ți-am văzut mașina în față.

— Am parcat vizavi. Lena își ridică mâna, arătându-i leucoplastul care atârna: Cam am o problemă pe care nu pot s-o rezolv la spital.

Nu a existat reticența așteptată.

— Intră.

Pe Lena o lovi mirosul de clor cum intră în clădire. Oamenii de serviciu fuseseră conștiincioși, dar ei i se întorcea stomacul pe dos de la miros.

— Du-te în cabinetul unu. Vin imediat.

— În regulă, zise Lena.

Faptul că era în cabinetul unui doctor părea că-i dădea voie corpului ei să o doară. Mâna îi zvâcnea cu fiecare bătaie a inimii. Nu putea să strângă pumnul. Avea un țiuit în urechi. Apoi încă unul. Realiză că auzea sirene.

Lena trecu pe lângă ușa cabinetului și merse direct către intrarea clădirii pentru a vedea ce se întâmplă. Ușa de la recepție se deschise cu greu. Erau trase jaluzelele, iar camera era întunecată. Aprinse luminile și văzu de unde venea mirosul.

Pe birou erau bidoane de opt litri de clor. Într-un castron din inox erau înmuiate mănuși din piele.

Pe jos erau beţişoare cu vată şi prosoape de hârtie. O bâtă de baseball din lemn era aşezată pe o coală de hârtie maro. Era sânge încrustat în literele din jurul siglei Rawlings.

Lena îşi puse mâna pe armă, dar era prea târziu. Simţi cum o gâdilă o picătură de sânge pe gât, înainte ca tot corpul ei să perceapă durerea oţelului rece a unui cuţit înfipt în pielea ei.

Capitolul 14

Charlie Reed zburdă pe scările căminului, cu un zâmbet care i se vedea de sub mustaţă. Era îmbrăcat din cap până-n picioare într-un costum alb de protecţie, din fibre poliuretanice.

— Mă bucur că ai venit. Eram pe punctul de a începe magia.

Will încercă să-i zâmbească şi el, dar efortul fu în zadar. Charlie era expert în criminalistică. Avea darul de a privi cazurile ca prin lentila unui microscop. El vedea oase şi sânge care trebuiau fotografiate, analizate şi îndosariate, pe când Will vedea o fiinţă umană a cărei viaţă fusese curmată de un criminal cu sânge rece, care părea că se pricepea de minune să se sustragă justiţiei.

În ciuda speranţelor de până atunci ale lui Will, niciuna dintre probele pe care le găsiseră deocamdată nu erau folositoare. Saturn-ul brec a lui Jason Howell era remarcabil de curat. În afară de nişte bomboane mentolate şi nişte CD-uri, nu era nimic personal în maşină. Pătura pe care o găsise Will în compartimentul din baie părea mai promiţătoare, dar trebuia analizată la laborator. Această operaţiune putea dura o săptămână sau mai mult. Spera că ucigaşul se rănise sau se aplecase peste pătură, lăsând probe care l-ar putea lega de crimă. Chiar dacă Charlie găsea un ADN în material, care nu era a lui Jason, nu puteau decât să-l verifice în baza de date şi să spere că ucigaşul

era în sistem. În cele mai multe cazuri, ADN-ul era o unealtă folosită pentru a exclude suspecții, nu pentru a-i găsi.

— De acum înainte ar trebui să meargă mai repede. Charlie se aplecă și scotoci printr-una dintre genților de la voiaj de la capătul scărilor. Găsi ce căuta și-i spuse lui Will: Îmbracă-te în costum. Ar trebui să fim gata în cinci minute.

Zburdă în sus pe scări, pășind peste două trepte deodată.

Will luă unul dintre costumele de protecție împăturite de la capătul scărilor. Rupse ambalajul cu dinții. Scopul costumului era de a limita transferul de piele și păr la locul crimei. Avea avantajul de a-l face pe Will să arate ca un gigant, ca o bezea alungită. El era obosit și înfometat. Era destul de sigur că mirosea și chiar dacă avea șosetele uscate acum, se uscaseră în așa fel încât erau ca un șmirghel care se freca de bășica de pe călcâiul său.

Nimic dintre toate acestea nu conta. Fiecare secundă care trecea îi permitea criminalului lui Allison și Jason să se plimbe în voie, plănuindu-și scăparea sau mai rău, plănuindu-și viitoarea crimă.

Will se uită la Marty Harris. Omul păzea în continuare ușa de la intrare cu rigurozitatea sa obișnuită. Capul lui Marty era rezemat de perete, cu ochelarii strâmbi pe nas. Will îi auzi respirația ușor fornăită când urca pe scări.

Charlie era în genunchi în mijlocul holului, fixând un accesoriu pe trepied. Mai erau încă trei trepiede, la distanțe egale de-a lungul holului, până la baie. Alți bărbați îmbrăcați în același fel de costume potriveau aparate de măsură în timp ce Charlie le spunea să le ridice sau să le coboare. Erau acolo de patru ore. Făceau fotografii la locul crimei, schițau măsurătorile holului, ale băii, ale camerei lui Jason, ale biroului și patului. Înregistraseră fiecare articol din camera lui Jason Howell. În cele din urmă, îi lăsară pe Dan Brock să

ia cadavrul. Odată ce îl luă pe Jason, au mai făcut alte fotografii, au schițat mai multe grafice și în cele din urmă, au început să sigileze orice probă care părea relevantă pentru caz.

Laptopul lui Jason era terminat, îmbibat cu totul. Avea o cameră foto Sony Cybershot cu niște poze deocheate cu Allison Spooner în chiloți. Toate manualele și caietele lui Jason păreau să fie cam cum te-ai fi așteptat. Gentuța lui de cosmetice conținea produsele obișnuite de toaletă și nu avea niciun borcănel de medicamente. Cel mai puternic medicament pe care-l avea în cameră era un borcănel expirat de Excedrin PM.

Mobilul lui Jason era mai interesant, dacă nu chiar mai folositor. Lista de contacte avea trei numere. Unul era al mamei lui Jason. Ea nu fu prea încântată de vorbească cu poliția de două ori în aceeași zi despre un fiu la care se părea că nu ținea prea mult. Al doilea era de la linia de asistență telefonică a clădirii de inginerie fizică, care era închisă de sărbători. Al treilea aparținea unui telefon care sună o dată, apoi anunță că mesageria vocală era plină. Compania de telefonie mobilă nu avea datele persoanei care folosea numărul acela. Era o cartelă reîncărcabilă, lucru care nu îi miră deloc, având în vedere că puștii ăștia nu aveau cum să facă abonament pe numele lor.

Will bănui că mobilul cu mesageria vocală plină aparținea lui Allison. Ea îl sunase pe Jason de cincizeci și trei de ori în week-end. Nu mai primise niciun apel începând cu duminică după-amiază. Singurul telefon pe care-l dăduse Jason fusese unul către mama lui, cu trei zile înainte să moară. Dintre toate detaliile pe care Will le descoperise despre victimele din cazul acesta, viața tristă și singuratică a lui Jason Howell era cea mai deprimantă.

— Aproape am terminat, zise Charlie, pe un ton mulțumit.

Will se uită pe hol, dorindu-și să nu mai vadă niciodată locul acela. Linoleumul murdar de pe podea. Pereții albi zgâriați și murdari. Ceea ce făcea situația și mai neplăcută era mirosul persistent al cadavrului lui Jason, chiar dacă fusese dus de acolo cu câteva ore înainte. Sau poate că era doar în capul lui Will. Existaseră locuri ale crimelor unde fusese cu ani în urmă, care păreau să-și fi lăsat amprenta în nările sale. Numai dacă se gândea la ele, putea să-și amintească un miros anume sau să simtă un gust amar în gât. Jason Howell avea să rămână pentru totdeauna prins în panteonul amintirilor urâte ale lui Will.

— Doug, mișcă aia un pic mai la stânga, zise Charlie.

Împărțise locul crimei în trei zone: holul, camera lui Jason și baia. Fuseseră cu toții de acord că aveau cele mai multe șanse să găsească ceva pe hol. Grupul de bărbați nu trebui să aducă în discuție problemele asociate cu căutarea ADN-ului într-o baie comună a băieților, dar Will își dădu seama că niciunul dintre ei nu era nerăbdător să se târască pe podeaua aia.

Charlie meșterea reflectorul de pe trepied.

— Asta-i DMERE de care ți-am zis.

— Frumos.

Lui Will i se împuiaseră deja urechile cu calitățile extrem de fascinante ale Diodei Mobile de Emitere a Radiațiilor Electromagnetice, care din câte își dădea el seama era un jargon simandicos pentru o lampă mare și neagră, cu raza mai lungă decât lămpile Wood, care puteau fi ținute în mână. Razele depistau urme vizibile de sânge, urină și spermă sau orice altceva care conținea molecule fluorescente.

Pentru urmele mai puțin vizibile, Charlie își pusese echipa să dea pe hol cu Luminol, o substanță chimică care interacționa cu fierul din sânge. Serialele polițiste familiarizaseră foarte mult publicul cu licărirea albastră emisă de

Luminol când se stingeau luminile. Ceea ce nu împărtășiseră, era faptul că licărirea dura în jur de treizeci de secunde. Trebuiau să se folosească camere cu timp de expunere îndelungat pentru a înregistra procesul. Charlie le instalase pe trepiede în cele patru colțuri ale holului și mai îngrămădise altele în jurul ușii camerei lui Jason. În plus, el înclinase camera de supraveghere la loc pentru a filma totul în timp real.

Will stătea la capul scărilor, privind echipa care făcea ajustări de ultim moment. El se întreba dacă criminalul se oprise acolo, pe scări, ca să se pregătească mental pentru crimă. Totul era atât de premeditat, atât de bine gândit. Intri pe ușa din spate, împingi în sus camerele, urci pe scări cu armele în mână și mănușile puse. Planul e gata: îl imobilizezi cu bâta, îl târăști pe pat, îl acoperi cu pătura, îl înjunghii în repetate rânduri, ascunzi pătura în cazul în care conține vreo urmă de probe, cobori pe scări, ieși pe ușa din spate.

Fusese chiar atât de calculat? Ce-i trecea prin mintea cuiva când se ducea în camera de cămin a cuiva, în casa lui, și-i fractura craniul cu o bâtă de baseball? I se mărea pulsul criminalului? I se strângea stomacul la fel cum i se strânsese lui Will când se gândise la locul sinistru al crimei? Era atât de mult sânge, atât de mult creier și țesut împrăștiat prin cameră, încât Charlie și echipa lui au fost nevoiți să facă un tabel pentru a putea înregistra în mod clar și în totalitate măcelul.

Ce fel de om putea sta aplecat peste patul acela și putea înjunghia metodic o ființă umană?

Și cum rămâne cu săracul Jason Howell? Lena probabil avea dreptate că ucigașul îl cunoștea pe Jason într-atât de bine încât să-l urască. Să-l disprețuiască. În ce bucluc se băgase puștiul că să ajungă obiectul unei asemenea furii?

— Cred că am găsit! Charlie luă o cameră video de mână și-l trase pe Will către camera lui Jason. Îi zise lui Doug: Du-te după lumini.

Doug coborî în grabă scările, iar Charlie îi explică lui Will planul.

— Întâi vom vedea ce scoate în evidență Luminolul, apoi intrăm cu luminile negre.

— Gata? strigă Doug.

— Gata, îi răspunse Charlie.

Holul se întunecă. Luminolul reacționă rapid. Zeci de cerculețe alungite licăreau albastru chiar în fața ușii deschise a lui Jason. Erau mânjite acolo unde criminalul încercase să le șteargă, dar tiparul era ușor de urmărit. Picăturile îi dezvăluiră mișcările. După ce l-a înjunghiat mortal pe Jason, criminalul a ieșit din cameră, s-a îndreptat către scări, apoi s-a răzgândit și s-a dus către baie.

— Planul inițial probabil că era să ia pătura cu el, zise Charlie.

Ținu camera aproape de pământ, înregistrând picăturile. Will auzea clicăitul constant și încet al camerelor cu timp de expunere îndelungat care prindeau probele.

— Și asta? întrebă Will.

Pe podea, chiar lângă ușa băii era o pată mare, mai mult ca o băltoacă. La un metru deasupra ei pe perete era un semn care arăta ca un model.

Charlie întoarse în sus ecranul LED al camerei. Will văzu imaginile dublu, în timp ce Charlie înregistra petele luminoase.

— Criminalul nostru iese din cameră, se îndreaptă către scări, apoi realizează că pătura picură. Se îndreaptă către baie, dar mai întâi… Charlie ațintи camera către pata luminoasă de pe podea. Sprijină ceva aici. Aș zice că o bâtă sau o crosă. De la aia e semnul pe perete. Charlie apropie imaginea de perete, acolo unde vârful armei fusese rezemat. Hopa, amprente.

Charlie se puse în genunchi și roti camera într-un cerc aproape perfect.

— Se pare că purta mănuși. Apropie și mai mult. Punctul luminos începu să dispară. Îl pierdem!

Timpul de interacțiune al Luminolului varia în funcție de cantitatea de fier din sânge. Punctul dispăru încet, apoi și băltoaca de pe podea. Charlie mormăi o înjurătură pe măsură ce holul se cufundă din nou în întuneric.

Charlie derulă imaginea ca să se uite din nou la amprentă.

— Cu siguranță purta mănuși.

— Din latex?

— Cred că din piele. Uite o fibră. Îi arătă lui Will LED-ul, dar lumina era prea intensă ca să vadă altceva decât o pată. Hai să vedem dacă o să apară sub diode. Strigă: Lumini negre, vă rog.

Se auziră câteva pocnituri, apoi un zumzet constant. Holul se lumină ca un pom de Crăciun, căci strălucea fiecare lichid bazat pe proteine care rămăsese acolo.

— Impresionant, nu? Criminalul nostru a curățat bine după el.

Buzele lui Charlie străluceau de un albastru-deschis, probabil că de la vaselina din balsamul lui de buze. Îngenunche pe podea. Dâra de sânge care strălucise atât de tare cu câteva minute înainte, abia că se mai vedea. Mai făcu vreo câteva fotografii.

— Bine că nu a folosit clor, că altfel nu mai vedeam nimic din toate acestea.

— Nu cred că a plănuit să lase un dezastru, zise Will. Tipul nostru e atent, dar probabil că singurele lucruri pe care le-a adus cu el au fost armele – cuțitul și o bâtă sau o crosă. S-a folosit de pătura de pe pat ca să nu împroaște. A încercat să plece cu ea, dar apoi, așa cum ai zis și tu, s-a răzgândit pentru că picura. Will simți cum zâmbea în timp ce își aminti: Este o debara lângă compartimentul în care am găsit pătura.

— Ești un geniu, prietene.

Intrară amândoi în baie. Charlie aprinse luminile. Will își puse mâinile pe față, simțindu-se de parcă i se scoteau ochii.

— Scuze pentru asta, zise Charlie. Ar fi trebuit să te avertizez să-ți închizi ochii și să-i deschizi încet.

— Mersi.

Îi explodau puncte în fața ochilor de fiecare dată când clipea. Will se sprijini cu mâna de perete ca să nu se împiedice în picioare.

Charlie stătea în fața debaralei cu camera.

— Putem să ne uităm pe fotografii, dar sunt sigur că ușa asta era închisă când am ajuns noi aici.

Avea încă mănuși. Roti cu grijă clanța.

Debaraua era mică, majoritatea spațiului fiind ocupată de un raft metalic. Pe rafturi nu era nimic neobișnuit: bidoane mari de lichid pentru curățat, o cutie cu cârpe, bureți, două pompe de WC, un mop ascuns într-o găleată galbenă pe roți. Două sprayuri atârnau de o coardă elastică pe spatele ușii. Lichid galben pentru curățat pete. Lichid albastru pentru geamuri și sticlă.

Charlie filmă conținutul rafturilor.

— Produsele astea de curățat sunt industriale. Probabil că au 30% clor.

Will recunoscu eticheta de Windex pe unul dintre sprayuri. Avea același produs acasă. Conținea oțet că să ajute la eliminarea grăsimii.

— Nu poți să amesteci oțet și clor, nu?

— Nu. Se transformă în gaz. Charlie urmări privirea lui Will către sprayuri. Râse când făcu legătura: Mă întorc imediat.

Will expiră adânc, de parcă își ținuse respirația de două zile. Clorul lucea la fel de tare ca sângele când era dat cu Luminol, eclipsând orice probă. Oțetul, dimpotrivă, forma o legătură naturală cu fierul, făcându-l mai vizibil atunci când era dat cu spray. Așa se explica de ce petele de pe hol luceau cu o asemenea intensitate. Criminalul folosise Windex ca să curețe podeaua. Ar fi putut la fel de bine să deseneze o săgeată către petele de sânge.

Charlie se întoarse cu Doug și un alt asistent. Lucrau în tandem, făcând fotografii și dându-i lui Charlie peria și pudra pentru a verifica dacă sprayul de Windex avea amprente pe el. Charlie lucra metodic, de sus în jos, mergând de pe o parte a sticlei pe cealaltă. Will se așteptase ca el să găsească amprente imediat. Sprayul era pe jumătate plin. Oamenii de serviciu trebuie să-l fi folosit. Debaraua nu era încuiată. Studenții aveau acces aici.

— A fost ștearsă, ghici Will.

Trăgaciul și mânerul erau curate.

— Nu renunț eu așa ușor, mormăi Charlie.

Peria se plimba de sus în jos pe etichetă. Se puseră cu toții în genunchi în timp ce Charlie dădea cu praf pe fundul sprayului.

— Bingo! șopti Will.

Văzu o amprentă parțială pe fund. Negrul practic lucea lângă lichidul albastru-închis.

— Ce vezi? întrebă Charlie. Scoase o lanternă din buzunar și lumină plasticul transparent. Să fiu al naibii! Bine ochit, ai un ochi de vultur. E parțială, probabil de la degetul mic. Avea mănușile pline de sânge. A trebuit să le dea jos ca să curețe podeaua.

Lăsă lanterna și luă o bucată transparentă de scotch. Se lăsă pe călcâie ca să poată lipi scotchul pe un card alb. Charlie se ridică cu ajutorul lui Doug.

— O să trimitem asta la laborator chiar acum. Pot să trezesc niște persoane. O să dureze, dar e o amprentă bună, Will. Avem o pistă solidă. Îi spus asistentului său: Cealaltă probă e în mașină. E un borcănel de pastile în trusa mea. Ia-l și pe acela.

Will uitase de borcănelul de medicamente din dulăpiorul lui Tommy Braham.

— Ai testat pe loc capsulele?

— Da. Charlie porni de-a lungul holului, îndreptându-se către scări. Lumina neagră se reflecta pe costumele lor albe de protecție. Nu e

cocaină, metamfetamină, speed sau ceva ce găsim de obicei. Puștiului îi plăcea sportul?

— Nu cred.

— Ar putea fi un steroid sau un energizant pentru creșterea performanței. Mulți tineri iau așa ceva ca să facă mai mulți mușchi. Se cumpără ușor de pe Internet. Am trimis niște poze la Centru ca să văd dacă ei recunosc eticheta sau capsulele. Multor dealeri le place să-și pună amprenta. Păstrează aceeași etichetă pentru a-și face reclamă produsului.

Lui Will nu i se păruse că Tommy era interesat de culturism. Dar era un puști slăbănog. Poate că nu era mulțumit de asta.

— Ați găsit amprente pe borcănel?

Charlie se opri la trusa lui. Scoase borcănelul de pastile care fusese sigilat într-o pungă pentru probe, nu în punga de plastic pentru alimente pe care o găsise Will în bucătărie.

— Am găsit două seturi. Primul e al unui adult, probabil bărbat. Al doilea e parțial.

Arătă pielea dintre degetul mare și cel arătător.

— Nu știu dacă e bărbat sau femeie, dar bănuiesc că atunci când a scris cuvintele acestea pe etichetă, ea l-a ținut în mână. Am zis ea, pentru că arată a scris de femeie.

— Pot să păstrez borcănelul? Vreau să-l arăt unor persoane, să văd dacă-l recunoaște cineva.

— Am deja unele dintre capsule în mașină. Charlie îi dădu punga în timp ce coborau pe scări. Mai vrei să te ducă cineva la casa familiei Braham? Cred că am un băiat liber acum ca să analizeze garajul.

— Ar fi grozav.

Will uitase că Porsche-ul lui era încă la casa de pe Aleea Taylor. Se uită la ceasul de pe ecranul telefonului mobil. Știind că era trecut de ora zece, Will se simți mai extenuat decât se simțise mai devreme. Se gândi la invitația la cină de la Cathy Linton și își simți stomacul vociferând.

La parter, Marty era treaz, lângă ușă. Vorbea cu un bărbat masiv, care era exact opusul lui, cu excepția culorii pielii.

— Sunteți Agentul Trent? Bărbatul se îndreptă către el. Era bine făcut, ca un fundaș profesionist. Demetrius Alder.

Will era preocupat să-și deschidă costumul de protecție și nu-i strânse mâna bărbatului.

— Vă mulțumesc că ați cooperat cu noi astăzi, domnule Alder. Îmi pare rău că v-am reținut aici atât de mult.

— I-am dat lui Lena toate casetele. Sper să găsească ceva.

Will presupuse că ar fi primit deja vești de la Lena dacă ar fi găsit ceva important în imaginile de supraveghere. Totuși, îi zise lui Demetrius:

— Sunt sigur că vor fi de folos.

— Decanul m-a rugat să vă dau numărul dânsului. Îi înmânã lui Will o carte de vizită. M-a pus să verific toate clădirile. Nu am mai găsit nimic. Toate căminele sunt goale. Vine cineva să repare camerele imediat după sărbători.

Will se așeză ca să-și poată scoate restul costumului. Își aminti de ce zisese Marty mai devreme.

— Și mașina care a fost lovită de camera de supraveghere?

— Era parcată în zona de aprovizionare. Bine că era goală. Camera a trecut direct prin parbrizul din spate al brecului.

— Brec? Lui Will nu-i mai păsă de costum. Ce marcă de mașină era?

— Cred că era un Dodge Daytona vechi.

•

Ploaia se transformase într-o lapoviță ușoară până când mașina lui Charlie ajunse la parcul de ridicări auto. Rafale de vânt zguduiau mașina. Se făcuseră băltoace în parcare. Nu aveai cum să ajungi la ușa de la intrare fără să te uzi leoarcă. Will simțea cum i se udau din nou șosetele. Bășica

de pe călcâiul lui se transformase în carne vie, astfel că începuse să șchiopăteze.

— Earnshaw, zise Charlie și Will bănui că se referea la firma luminoasă de pe clădire.

În ușă era un bărbat mai în vârstă, uscățiv ca un ogar, îmbrăcat cu o salopetă și o șapcă de baseball pe cap. Le ținu ușa deschisă în timp ce ei fugiră în clădire.

— Al Earnshaw. Bărbatul dădu mâna cu amândoi. Sunteți prietenul Sarei, nu? Sora mea mi-a spus multe despre dumneavoastră, îi zise lui Will.

Will bănui că așa se explica asemănarea izbitoare a omului cu Cathy Linton.

— A fost foarte amabilă cu mine.

— Sunt convins că a fost. Al râse cu voie-bună, dar îl plesni pe braț destul de tare pe Will ca să-și piardă echilibrul. Mașina e în spate, îi spuse.

Îi îndrumă către ușa din spatele tejghelei.

Service-ul era mare, cu arsenalul obișnuit de calendare cu fetițe și afișe cu femei sexy în bikini care spălau mașini. Erau șase lifturi, câte trei pe fiecare parte. Al dăduse drumul la încălzirea pe gaze, dar frigul era încă înțepător. Ușile glisante din spate zornăiau de la vânt. Dodge-ul Daytona al lui Allison era la parter, lângă ultimul lift. Parbrizul din spate era spart pe mijloc, așa cum spusese Demetrius.

— Ați sunat-o pe Allison să o anunțați că mașina ei este aici?

— Nu sunăm oamenii când le ridicăm mașinile. Sunt afișe cu numărul nostru peste tot la școală. Am bănuit că proprietarul s-a dus acasă cu cineva cu mașina și aveam să primim un telefon când se întorcea și vedea că vehiculul nu era acolo. Mașina lui Tommy e în parcare, dacă vreți să o vedeți, adăugă Al.

Will uitase de mașina tânărului.

— V-ați dat seama ce avea?

— Demarorul se blocase din nou. Al ridică din umeri: Eu l-am reparat. Camioneta lui Gordon nu mai are viață lungă. O să-i trebuiască o mașină.

Scoase o cârpă din buzunar și se șterse pe mâini. Gestul părea a fi un tic nervos. Avea mâinile la fel de curate ca ale lui Will.

— Îl cunoșteați bine pe Tommy? întrebă Will.

— Da. Își vârî cârpa în buzunar. Vă las să vă faceți treaba. Strigați-mă dacă aveți nevoie de mine.

— Mulțumim.

Charlie se duse la mașină. Își puse trusa pe podea și deschise capacul.

— Sara? întrebă el.

— E o doctoriță din oraș. Se corectă: Vreau să zic din Atlanta. Lucrează la Spitalul Grady. A crescut aici.

Charlie îi întinse o pereche de mănuși de latex.

— De cât timp o cunoști?

— De puțină vreme.

Lui Will îi luă mai mult timp să-și pună mănușile decât de obicei.

Charlie înțelese mesajul. Deschise portiera. Balamalele scârțâiră tare. Lionel Harris avusese dreptate cu privire la starea mașinii. Avea mai multă rugină decât vopsea. Cauciucurile erau tocite. Motorul nu fusese pornit de multe zile, dar mirosul de ulei ars și gaze de eșapament umpleau aerul.

— Cred că a intrat ploaia înăuntru, zise Charlie.

Bordul era dintr-un plastic tare, turnat, dar scaunele acoperite cu postav erau ude și mucegăite. Un șuvoi de apă cursese prin parbrizul spart, îmbibând covorașele și inundând spațiile pentru picioare. Charlie ridică scaunul din față și îi sări apă pe pantaloni. În apa murdară pluteau lucrări pentru școală. Cerneala era ștearsă.

— Va fi distractiv, bombăni Charlie. Probabil că-și dorea să fie înapoi în campus cu lămpile lui

fistichii. Bănuiesc că ar trebui să facem asta ca la carte.

Își scoase camera din trusă. Will se plimbă în jurul mașinii, în timp ce el pregătea totul.

Portbagajul era prins cu o coardă elastică deșirată. Parbrizul era securizat cu o folie transparentă care ținea cioburile la un loc. Will se uita ca printr-o pânză de păianjen în mașina dezordonată. Allison era pe atât de neglijentă, pe cât era Jason de ordonat. Erau împrăștiate hârtii peste tot, cu cerneala mâzgălită de la ploaie. Will văzu o strălfulgerare roz.

— Acela este ghiozdanul ei.

Se aplecă să desfacă elasticul.

— Ia stai. Charlie îl împinse înapoi. Verifică garnitura de cauciuc din jurul parbrizului ca să se asigure că era rezistentă. Se pare că a ținut, îi zise Charlie. Totuși, ai grijă. Nu vrei să-ți cadă geamul pe cap.

Will se gândi că se puteau întâmpla lucruri și mai rele. El aștepta răbdător ca Charlie să fixeze camera pe el, narând pe un ton oficial pentru casetă:

— Acesta este Agentul Will Trent de la Biroul de Investigații Georgia. Eu sunt Charles Reed, de asemenea de la Birou. Ne aflăm la service-ul lui Earnshaw, pe Autostrada 9, în Heartsdale, care se află în districtul Grant din Georgia. Este marți, 26 noiembrie, aproximativ ora zece și treizeci și două de minute seara. Suntem pe punctul de a deschide portbagajul unui Dodge Daytona, care conform relatărilor aparține victimei crimei, Allison Spooner.

Încuviință din cap, în semn că Will putea să înceapă în sfârșit.

Coarda elastică era întinsă la maxim. Will trebui să-și folosească mușchii ca să o desfacă de pe bara de protecție. Portbagajul erau greu, iar el își aminti că Lionel zicea că pistoanele erau sărite. Allison folosea o bucată de coadă de mătură ca să îl

proptească. Will făcu la fel. Căzu o ploaie de bucățele de sticlă când deschise trapa cu totul.

— Stai doar un pic, zise Charlie, apropiind imaginea de ghiozdan, lucrări și mizeria rămasă de la fast-food.

În cele din urmă, îi dădu undă verde să ia ghiozdanul.

Will îl apucă de baretă. Ghiozdanul era cam greu. În ciuda culorii stridente, materialul părea impermeabil. Sub privirea atentă a camerei, deschise fermoarul gros. Deasupra erau două cărți grele, perfect uscate. După imaginile cu molecule de pe copertă, Will bănui că erau manualele de chimie ale lui Allison. Mai erau patru caiete cu arc, fiecare cu copertele de culori diferite. Will le răsfoi pentru cameră, iar paginile deveniră neclare. Bănui că acelea erau notițele lui Allison de la cursuri.

— Ce este acolo? întrebă Charlie.

Din caietul albastru atârna o bucată de hârtie.

Will desfăcu hârtia. Era o jumătate de coală dictando. Se vedea pe margine cum fusese ruptă dintr-un caiet cu arc. Erau două rânduri scrise pe pagină, cu litere de tipar, cu pixul. Will se uită la primul cuvânt, încercând să-și dea seama de formele literelor. Întotdeauna citea mai greu când era obosit. Ochii lui refuzau să se concentreze. Ridică hârtia în fața camerei, întrebând:

— Vrei să faci tu onorurile?

Din fericire, lui Charlie nu i se păru ciudată cererea. Zise cu vocea lui oficială:

— Acesta este un bilet găsit în ghiozdanul roz, care, potrivit spuselor, aparține victimei. Pe el scrie: *Trebuie să vorbesc cu tine. Ne întâlnim la locul obișnuit.*

Will se uită la cuvinte. Acum, că știa ce scria, putea să distingă mai bine literele. Îi zise lui Charlie:

— *I*-ul arată cunoscut. Este similar cu cel scris pe biletul de adio fals. Arătă cu degetul ruptura din partea de jos a paginii către cameră: Biletul găsit la

lac a fost scris pe jumătatea de jos a unei pagini. Will repetă cuvintele lui Charlie: „Trebuie să vorbesc cu tine. Ne întâlnim la locul obișnuit”. Și apoi adaugi ultima parte din biletul de adio fals, care era „Vreau să se termine”.

— Are sens.

Vocea lui Charlie se schimbă din nou când anunță că oprea caseta. În mod isteț, nu voia să înregistreze speculațiile lor pentru ca un viitor avocat al apărării să nu le prezinte la proces.

Will analiză literele de pe pagină.

— Crezi că a fost scris de un bărbat sau de o femeie?

— Habar n-am, dar nu se potrivește cu scrisul de mână al lui Allison. Will bănui că el folosea notițele de la cursuri ca termen de comparație. Am văzut niște teme de-ale lui Jason în camera lui. Scria numai cu litere de tipar.

— De ce ar fi primit Allison un asemenea bilet de la Jason?

— El ar putea fi complice la crima ei, își dădu Charlie cu părerea.

— Posibil.

— Și apoi criminalul s-a hotărât că nu vrea să lase niciun martor.

Pe Will începea să-l doară capul. Teoria nu se lega.

— Nu sunt expert, dar aș zice că scrisul din jurnalul lui Allison este același ca cel de pe borcănelul de pastile, adăugă Charlie.

— Jurnalul ei?

— Caietul albastru. Este, în mod evident, un fel de jurnal.

Will răsfoi paginile. Caietul era scris ceva mai puțin de jumătate. Restul paginilor erau goale. Se uită la ce scria pe coperta din plastic. Numărul 250 era scris îngroșat și încercuit. Presupuse că era numărul total de pagini.

— Asta nu ți se pare o alegere cam ciudată pentru un jurnal?

— Avea douăzeci și unu de ani! Te așteptai să aibă un jurnal din acela de fetițe, legat în piele și cu încuietoare cu cheie?

— Bănuiesc că nu.

Will răsfoi paginile. Scrisul de mână al lui Allison era oribil, dar numerele erau lizibile. De fiecare dată când scrisese în jurnal pusese data în partea de sus. Unele erau numai de două paragrafe. Altele aveau doar un rând două, ici-colo. Răsfoi către ultima.

— 13 noiembrie. Asta a fost acum două săptămâni. Se uită și la celelalte date: A fost destul de consecventă până în momentul acela. Răsfoi înapoi la prima pagină: A scris prima dată în el pe 1 august. Cam scurt jurnal.

— Poate că începe unul nou în fiecare an, de ziua ei.

Will își aminti nota Sarei de pe tabla de la casa de pompe funebre. Ziua de naștere a lui Allison Spooner era cu două zile înainte de a lui Angie.

— S-a născut în aprilie.

— Am încercat și eu… Charlie luă camera: Cred că ar trebui să filmăm câte ceva din el. Ți-a sărit ceva în ochi?

Will se uită la jurnalul deschis. Scrisul lui Allison arăta ca o serie de bucle și încâlcituri. Se pipăi pe buzunar.

— Cred că mi-am lăsat ochelarii în torpedo.

— Nasol. Charlie închise camera. Te las la mașina ta ca să te poți apuca de treabă. Cu locul ăsta și cu casa Braham, o să stau să muncesc și eu toată noaptea.

Capitolul 15

Lena simți încă un val de fiori care-i traversau corpul. Era ca un cutremur, un duduit încet, apoi pământul se răsturnă, începură să-i clănțăne dinții pe călușul din gură. Mușchii îi tremurau, ajungând

să aibă spasme. Lovi din picioare. Văzu străfulgerări de lumină. Nu avea rost să se opună. Nu putea decât să zacă acolo până trecea senzația.

Cu o încetineală agonizantă, spasmele cedară. Trupul începu să i se relaxeze. I se slăbi maxilarul. Inima i se încetini în piept, ca un pește care se zbătea prins în plasă.

Cum de ajunsese în această situație? Cum de fusese prostită atât de ușor?

Era legată ca un porc, avea o funie întreagă înfășurată în jurul corpului, mâinilor și picioarelor. Chiar dacă nu era legată, se îndoia că ar fi putut să facă altceva decât să zacă acolo și să transpire. Avea hainele îmbibate. Betonul de sub ea trăsese umezeala, așa că stătea în băltoaca făcută de ea.

Și era frig. Era atât de al naibii de frig, încât și fără tremurat tot îi clănțăneau dinții. Abia își mai simțea mâinile și picioarele. I se umplea trupul de spaimă când se gândea că mai venea un atac. Nu mai putea rezista mult.

Era de la infecția de la mână? Ăsta era motivul pentru care nu se putea opri din tremurat? Zvâcneala se transformase într-o durere ucigătoare care se micșora și creștea fără să aibă un tipar anume. Nu-i trecea viața prin fața ochilor, dar nu putea să se abțină să se gândească la ce o adusese acolo. Dacă reușea să iasă din locul acela, dacă reușea într-un fel să se elibereze, atunci totul trebuia să se schimbe. Teama care-i inunda corpul adusese cu ea o limpezime a gândurilor pe care Lena nu o avusese niciodată. De atâta vreme, ea se păcălise singură crezând că ascundea adevărul ca să-i protejeze pe alții – familia, prietenii. Acum vedea că se proteja numai pe ea însăși.

Dacă Brad supraviețuia, ea i-ar fi cerut iertare în fiecare zi pentru tot restul vieții. I-ar fi spus lui Frank că se înșelase în privința lui. Era un om bun. În toți acești ani nu renunțase la ea, pe când altcineva mai deștept ar fi dat-o la o parte pentru că era un prieten de nimic. Unchiul ei trecuse prin

iad cu ea. Ea îl îndepărtase de atâtea ori, încât era o minune că se mai ținea pe picioare.

Și trebuia să găsească o cale de a o prinde pe Sara Linton singură. Lena și-ar fi deschis sufletul, ar fi mărturisit complicitatea ei la moartea lui Jeffrey. Nu îl omorâse cu mâna ei, dar îl pusese în calea pericolului. Lena fusese partenera lui Jeffrey. Ea ar fi trebuit să-l apere, dar ea stătuse liniștită în timp ce el intra în foc. Practic îl împinsese în direcția aceea pentru că ea era prea lașă ca să înfrunte situația de una singură.

Poate că asta cauza crizele. Adevărul era ca o umbră care se furișa prin sufletul ei.

Lena își răsuci mâna bună ca să ajungă la ceas. Funia o ciupi de încheietură. Abia simți durerea în timp ce apăsă butonul pentru lumină.

23:45.

Era aproape miezul nopții.

Lena știa că plecase de la secție pe la șase. Probabil că Jared se întreba pe unde umbla. Sau poate că îl prinsese Frank. Poate că Jared era în drum sper Macon, spre casă, chiar în momentul acela.

Jared. Din cauza adevărului, avea să-l piardă pe vecie.

Era pedeapsa pe care o merita.

I se încleștă maxilarul. Își închise ochii, simțind cum mai venea un val. Tremuratul îi coborî în umeri, apoi în brațe și mâini. Lovi din picioare. Simțea cum i se dădeau ochii peste cap. Se auziră zgomote. Un mârâit. Un țipăt.

Lena își deschise încet ochii. Văzu întuneric. Îi reveni deodată memoria. Era legată. Avea un căluș în gură. Avea trupul acoperit de sudoare. Aerul duhnea a transpirație și urină. Apăsă butonul de la ceas. Își văzu pielea de pe încheietură în lumina fadă. Dungile roșii urcau către umăr, către inimă. Se uită la ecran.

23:58.

Era aproape miezul nopții.

MIERCURI

Capitolul 16

Sara asculta ceasul din bucătărie cum ticăia, pe măsură ce limbile trecură de miezul nopții. Nu-și mai amintea de când stătea la masă holbându-se la mormanele de vase murdare de pe chiuvetă și din jurul ei. Doar letargia o ținea țintuită pe scaun. Renovarea bucătăriei mamei ei inclusese și două mașini de spălat vase care erau atât de moderne încât era imposibil să-ți dai seama dacă funcționau sau nu, dar totuși ea insista să-și spele de mână vesela și toate cratițele și tigăile. Sau insista ca Sara să facă treaba asta, ceea ce făcea obiceiurile anacronice ale lui Cathy și mai scandaloase.

Sarcina care nu necesita gândit ar fi trebuit să fie pentru Sara un final binevenit al acelei zile. Să lucrezi la Spitalul Grady era ca și cum încercai să stai locului pe un carusel care se învârtea. Fluxul de pacienți nu înceta niciodată, iar Sara de obicei jongla cu câte douăzeci de cazuri deodată. Într-o tură obișnuită de douăsprezece ore, ea vedea în medie cincizeci- șaizeci de pacienți. Încetinirea acestui proces, concentrarea asupra unui singur pacient pe rând, ar fi trebuit să fie o sarcină mai ușoară, dar Sara găsi că mintea ei funcționa diferit acum.

Realiză că presiunea constantă de la urgență era în multe feluri un dar. Când Sara locuia în districtul Grant, viața ei se desfășura într-un ritm mult mai lent. De obicei lua micul-dejun cu Jeffrey dimineața. De două-trei ori pe săptămână cinau cu familia ei. Sara era medicul echipei locale de fotbal american a liceului. Era antrenoare de volei vara. Timpul ei liber era infinit dacă-și organiza programul cum trebuia. Dusul la magazine putea dura câteva ore dacă se întâlnea cu un prieten.

Decupa articole din reviste pentru sora ei. Se alăturase până și clubului de lectură a mamei ei, până când începuseră să citească prea multe cărți serioase și nu mai era distractiv.

Dimpotrivă, ritmul alert al muncii ei din Atlanta o împiedica pe Sara să se gândească prea mult la viața ei. De obicei, când termina de dictat fișele nu putea decât să se târască acasă și să facă o baie înainte să adoarmă pe canapea. Zilele ei libere erau irosite la fel, cu diferite treburi. De îndatoririle casnice încerca să scape cât mai repede. Își programa prânzuri și cine ca să nu aibă prea mult timp să stea singură. Singură cu gândurile ei.

Tot sprijinul ei obișnuit dispăruse în subsolul casei de pompe funebre a lui Brock. Desigur, o autopsie necesita foarte multă atenție, dar de la un punct, mișcările erau mecanice. Măsurare, cântărire, biopsie, înregistrare. Nici Allison Spooner, nici Jason Howell nu lăsaseră niște indicii remarcabile în moartea lor. Singurul lucru care-i lega era cuțitul cu care fuseseră uciși. Rănile era aproape identice: ambele fuseseră provocate de o lamă mică, ascuțită, răsucită înainte să fie scoasă, pentru a asigura daune maxime.

Cât despre Tommy Braham, Sara găsise doar un singur articol care ieșea în evidență: băiatul avea un arculeț metalic în buzunarul din față al blugilor, ca cele pe care le găseai de obicei într-un pix.

Se aprinse lumina pe hol.

— Vasele alea nu or să se spele singure, strigă Cathy.

— Da, mamă.

Sara se uită lung la chiuveta din bucătărie. Hareton venise la cină, dar ea ghici că ospățul fusese de fapt menit pentru Will. Cathy adora să gătească pentru oameni care apreciau, iar Will cu siguranță se potrivea în categoria aceasta. Mama ei folosise fiecare farfurie de porțelan din casă, servind cafeaua în cești cu farfurioare, ceea ce Sarei i se păru un gest foarte frumos, până când

mama ei anunță la masă ca Sara avea să spele tot. Hareton râsese ca un măgar de expresia de pe fața ei.

— Încearcă să dai din nas când te holbezi la ele, îi sugeră Tessa, intrând în bucătărie.

Era îmbrăcată cu o cămașă de noapte galbenă, lălâie, care forma un cort deasupra burții.

— Ai putea oricând să te oferi să mă ajuți.

— Am citit în revista *People* că spălatul vaselor dăunează copilului. Deschise frigiderul și se uită la munții de mâncare dinăuntru. Ar fi trebuit să te uiți la film cu noi. A fost amuzant.

Sara se rezemă de spătarul scaunului. Nu avea chef de o comedie romantică în momentul acela.

— Cine a sunat mai devreme?

Tess împinse caserolele aliniate pe rafturi.

— Fosta soție a lui Frank. O ții minte pe Maxine? Sara aprobă din cap. El tot refuză să se ducă la spital.

Frank suferise un infarct ușor la secție în după-amiaza aceea. Din fericire, Hareton era vizavi, la restaurant, altfel lucrurile ar fi putut să fie mult mai rele. Cu cinci ani în urmă, Sara s-ar fi grăbit la căpătâiul lui Frank. În ziua aceea, când auzise vestea la casa de pompe funebre, nu putu decât să aibă un sentiment de tristețe.

— Ce voia Maxine?

— Ca de obicei. Să se plângă de Frank. E încăpățânat până peste poate. Tessa puse pe masă un tub de frișcă Cool Whip și se întoarse la frigider. Ești bine?

— Sunt doar obosită.

— Și eu. E greu să fii însărcinată.

Se așeză la masă în fața Sarei cu un copan de pui prăjit în mână. Îl băgă în frișcă.

— Spune-mi te rog că nu ai de gând să mănânci aia.

Tessa îi oferi copanul.

Deși o ducea capul mai mult de atât, Sara încercă combinația nelegiuită.

— Uau. E într-un fel sărat și dulce în același timp.

Îi întinse copanul înapoi surorii ei.

— Știu, nu-i grozav? Tessa îl băgă din nou în frișcă și mușcă. Știi, mă rog pentru tine în fiecare seară.

Sara râse înainte să se poată abține. Își ceru scuze pe cât de repede putu.

— Iartă-mă. Eu doar…

— Doar ce?

Se gândi că acela era un moment potrivit pentru a spune un adevăr.

— Nu credeam că tu crezi cu adevărat în chestiile alea.

— Sunt misionară, toanto. Ce crezi că am făcut în ultimii trei ani din viața mea?

Sara se strădui să iasă dintr-o gaură care se mărea la infinit.

— Am crezut că voiai să te duci în Africa să ajuți copiii.

Nu știa ce altceva să zică. Sora ei se bucurase întotdeauna de viață. Câteodată i se părea că Tessa se bucura pentru amândouă. Sara se gândise dintotdeauna la școală, apoi la serviciu. Între timp, Tessa ieșea cu cine voia, se culca cu cine i se punea pata și nu-și cerea niciodată scuze pentru asta.

— Trebuie să recunoști că nu ești o misionară tipică.

— Poate că nu, recunoscu ea. Dar trebuie să crezi în ceva.

— E greu să cred într-un Dumnezeu care mi-ar lăsa soțul să-mi moară în brațe.

— Nu poți să te dai bătută, surioară. Dacă cineva îți aruncă o frânghie, ai face bine să începi să te cațeri.

La fel îi spusese și Cathy imediat după ce-l pierduse pe Jeffrey.

— Mă bucur că ai găsit ceva care te face să te simți împăcată.

— Cred că și tu ai găsit ceva. Tessa terminase copanul, dar mai scotea frișcă din tub cu osul. Când ai venit erai altfel. Faci munca pe care vrei s-o faci.

— Nu știu ce să zic.

— Unde e Will?

— Te rog, nu începe iar cu asta, oftă Sara.

— Data viitoare când te vezi cu el, scoate-ți elasticul de păr. Îți stă mai drăguț cu el lăsat liber.

— Te rog, te rog, încetează.

— Pot să-ți spun ceva? zise Tess întinzându-se și luând-o de mână.

— Atâta vreme cât nu sunt sfaturi despre cum să umbli după bărbați însurați.

— Sunt îndrăgostită cu adevărat de soțul meu, zise ea strângând mâna Sarei.

— Foarte bine, zise Sara cu atenție.

— Știu că tu crezi că Lem e plictisitor și prea serios și încrezut, și crede-mă, poate este așa, dar de o mie de ori pe zi, aud o melodie sau mă gândesc la ceva amuzant sau tati zice una dintre poantele lui stupide și primul gând care-mi trece prin cap e „Vreau să-i povestesc și lui Lem despre asta.” Și știu că în partea cealaltă a lumii, și el se gândește la fel. Făcu o pauză. Asta e iubirea, Sara, când sunt atât de multe lucruri despre tine pe care vrei să le știe numai o singură persoană de pe pământ.

Sara își aminti cum era când se simțea și ea astfel, ca și cum era înfășurată într-o pătură caldă.

— Doamne, o să încep să plâng. Când o să vină Lem acasă, o să creadă că stau prost cu nervii, râse Tessa.

Sara își puse mâna pe a Tessei.

— Mă bucur că ai găsit pe cineva. Cuvintele ei erau sincere. Vedea că sora ei era fericită. Meriți să fii iubită.

— Și tu, zise Tessa zâmbind cu tâlc.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, zise Sara râzând.

— Aș face bine să mă duc la culcare. Oftă când se ridică. Spală-te pe mâini, miroși a pui și frișcă.

Sara își mirosi mâinile. Sora ei avea dreptate. Se uită din nou la chiuveta plină, gândindu-se că mai bine se apuca de vase ca să poată merge la culcare. Oftă la fel de tare ca Tessa când se ridică de la masă. O durea spatele de la atâta stat aplecat toată ziua. Avea ochii obosiți. Cotrobăi sub chiuvetă după detergentul de vase, sperând ca mama ei să-l fi terminat, așa încât să aibă o scuză bună ca să lase vasele pe dimineață.

— Rahat, bombăni Sara, găsind detergentul lichid Dawn în spatele unei cutii cu praf pentru mașina de spălat vase, pe care mama ei nu o desfăcuse niciodată. Auzi pași pe hol. Te-ai întors după frișcă? întrebă Sara. Tessa nu răspunse, dar Sara era sigură că era acolo. Nu-mi spune că ai venit să mă ajuți.

Ieși pe hol și nu o văzu pe Tessa, ci pe Will.

— Bună.

Stătea în mijlocul holului. Avea servieta de piele în mână, într-o parte. Avea ceva diferit, de care Sara nu prea putea să-și dea seama. Arăta la fel. Purta aceleași haine în care îl văzuse în ultimele două zile. Dar cu siguranță era ceva în neregulă. Avea o tristețe care sărea în ochi din prima.

Îi făcu semn să intre în bucătărie.

— Intră.

Sara puse detergentul de vase pe blat. Will stătea în ușă.

— Îmi cer scuze, zise el. Mi-a deschis sora ta. Mă uitam pe geamul de la ușă, încercând să-mi dau seama dacă dormiți. Știu că e târziu. Se opri din vorbit, înecându-se când înghiți. E foarte târziu.

— E totul în regulă?

Își mută agitat servieta dintr-o mână într-alta.

— Te rog, spune-i mamei tale că îmi pare rău că nu am reușit să ajung la cină. Am avut multe de făcut.

— Nu e nimic. Ea înțelege.

— Autopsiile au… Se opri din nou, ștergându-și fruntea cu mâneca. Avea părul ud de la ploaie. M-am gândit pe drum încoace că poate criminalul lui Jason e un imitator.

— Nu, îi zise ea. Rănile au fost identice. Sara făcu o pauză. Era clar că se întâmplase ceva îngrozitor. Hai să stăm jos, bine?

— E în regulă, eu…

— Hai. Ce-ai pățit? zise Sara după ce se așeză la masă.

El se uită din nou spre ușa de la intrare. Ea își dădea seama că el nu voia să fie acolo, dar părea incapabil să plece.

În cele din urmă, Sara îl trase de mână pe scaun. El se așeză, cu servieta în poală.

— Îmi pare rău pentru asta.

Ea se aplecă în față, rezistând impulsului de a-l lua de mână.

— Pentru ce?

El înghiți din nou. Ea îl lăsă să vorbească când era gata. Vocea îi răsuna încet în camera mare:

— A născut Faith.

— E bine? întrebă Sara punându-și mâna la gură.

— Da, e bine. Amândouă sunt bine. Își scoase mobilul din buzunar și îi arătă o poză cu un nou-născut cu fața roșie, cu o căciuliță roz împletită. Cred că e fetiță.

Faith scrisese în mesaj greutatea și numele copilului.

— Emma Lee, îi zise Sara.

— Trei kilograme și nouă sute de grame.

— Will…

— Am găsit asta.

Puse servieta pe masă și deschise încuietorile. Ea văzu un teanc de hârtii și o pungă pentru probe cu un sigiliu roșu. Scoase dintr-un buzunar un caiet studențesc cu o copertă albastră din plastic. Coperta era pătată de praf negru pentru amprente.

— Am încercat să o curăț, zise el, ștergând murdăria de pulover. Îmi cer scuze. Era în mașina lui Allison și eu… Răsfoi paginile, arătându-i mâzgăliturile. Nu pot, zise el. Pur și simplu nu pot.

Ea realiză că Will nu se uitase nici măcar o dată la ea de când intrase în cameră. Avea un așa aer de înfrângere, de parcă fiecare cuvânt care-i ieșea pe gură îi provoca durere.

Sara avea poșeta pe blat. Se ridică și își găsi ochelarii de citit.

— Mama ți-a pregătit o farfurie cu mâncare. De ce nu mănânci ceva și eu mă apuc de citit? îi zise ea lui Will.

El se uită la caietul din fața sa.

— Nu prea mi-e foame.

— Deja ai ratat cina. Dacă nu mănânci mâncarea aia, mama nu o să te ierte niciodată.

— Chiar nu pot…

Sara deschise cuptorul. Mama ei gătise din nou cât pentru un batalion, de data asta friptură de vită, cartofi, spanac, fasole verde și mazăre. Pâinea din porumb era înfășurată într-o folie de aluminiu. Sara puse farfuria în fața lui Will, apoi se duse să ia tacâmuri și un șervețel. Îi turnă un pahar de ceai și găsi niște lămâie în frigider. Dacă tot se ridicase, dădu drumul la cuptor ca să încălzească plăcinta de cireșe care era pe blatul de bucătărie.

Se așeză față în față cu Will și deschise caietul. Îl privi peste ochelari. Nu se mișcase.

— Mănâncă, îi zise ea.

— Chiar nu…

— Asta e înțelegerea, zise ea. Tu mănânci, eu citesc.

Ea se uită lung la el, ca să fie clar că nu avea să dea înapoi.

Will ridică șovăielnic furculița. Ea așteptă ca el să ia o gură de cartofi până să deschidă caietul cu arc.

— Pe coperta din interior e numele ei și data, 1 august. Sara se duse la prima pagină. „1 august.

Ziua întâi.” Răsfoi paginile. Scrie la fel pe toate. Ziua a doua, ziua a treia… Răsfoi până la capăt. Până la ziua o sută patru.

Will nu comentă. Mânca, dar ea își dădea seama că înghițea cu greu. Sara nu-și imagina cât de frustrant era pentru el să fie nevoit să-i citească cineva jurnalul. El îl considerase ca pe un eșec personal. Ea voia să-i zică că nu era vina lui, dar evident, cerându-i ajutorul Sarei îl solicitase atât de mult, încât ea nu voia să riște să-l împingă și mai departe.

Se întoarse la prima pagină.

— Ziua întâi, repetă ea. „Prof. C a fost sarcastic azi. Am plâns apoi vreo douăzeci de minute. Pur și simplu nu mă puteam opri. M-am enervat foarte tare la cursului lui Dr. K pentru că D îi tot trimitea bilețele lui V prin spatele meu și nu mă puteam concentra pentru că tot râdeau.” Dădu pagina. „Ziua a doua. M-am tăiat destul de rău când mă rădeam pe picioare. M-a durut toată ziua. Am întârziat două minute la muncă, dar L nu a zis nimic. Am fost paranoică toată ziua crezând că va țipa la mine. Nu suport să fie supărat.”

Sara citi în continuare, pagini și pagini de păreri ale lui Allison despre L de la restaurant și J care uitase că stabiliseră să se întâlnească la prânz. Fiecare notă descria sentimentele lui Allison cu privire la această situație, dar niciodată cu detalii înflorite. Ori era fericită, ori tristă, ori deprimată. Plângea de obicei neobișnuit de mult, având în vedere împrejurările, în ciuda revelațiilor emoționale, relatarea părea rece, de parcă fata era o observatoare care privea cum i se ducea viața.

Parcurgerea întregului jurnal dură mai mult de o oră. Will își termină cina, apoi mâncă aproape toată plăcinta. Își împreună mâinile pe masă și rămase cu privirea ațintită la perete. Se plimbă prin cameră până când realiză că o distrăgea de la citit. Când Sarei i se uscă gâtul, el îi dădu un pahar de apă cu gheață. În cele din urmă, observă vasele din

chiuvetă, iar ea citi în continuare ca să treacă peste rușine, în timp ce el dădu drumul la robinet și începu să le spele. Avea crampe de la atâta stat în picioare. Sara se ridică să stea și ea în picioare lângă chiuvetă, ca măcar să pară că ajuta și ea. Will terminase toate cratițele și tigăile și se apuca de veselă când Sara ajunse la final.

— „Ziua o sută patru. A fost bine la serviciu. Nu m-am putut concentra toată ziua. Am dormit nouă ore azi-noapte. Am tras un pui de somn de două ore în pauza de prânz. Ar fi trebuit să învăț. M-am simțit vinovată și deprimată toată ziua. Niciun semn de la J. Bănuiesc că mă urăște acum. Nu-l pot învinovăți.” Se uită spre Will: Asta e tot.

El își ridică privirea de la farfuria pentru pâine pe care o avea în mâini.

— Am numărat toate paginile. Sunt două sute cincizeci.

Ea se uită pe coperta din față, văzând numărul de pagini.

Fata nu rupsese nicio foaie.

— S-a oprit din scris cu două săptămâni înainte să moară, îi zise Sara.

— S-a întâmplat ceva acum două săptămâni, de care ea nu a vrut să scrie.

Sara puse caietul pe masă și luă un prosop. Will făcea o treabă mult mai conștiincioasă decât s-ar fi așteptat vreodată Sara. Schimba apa des și ștergea totul pe măsură ce avansa. Nu mai rămăsese mult spațiu pe blaturi, așa că el ghici pe unde stăteau lucrurile. Sara ar fi trebuit să le ia la mână și să pună cratițele și tigăile la locurile lor, dar nu voia să facă asta de față cu Will.

El văzu prosopul din mâna ei.

— Mă descurc.

— Lasă-mă să ajut.

— Cred că ai ajutat destul. Azi a fost mai rău ca de obicei, spuse el.

— Stresul e un factor important când obosești sau te emoționezi.

El frecă tare farfuria din mână. Sara văzu că nu se sinchisise să-și suflece mânecile. Manșetele de la pulover erau ude leoarcă.

— Am încercat să sap un nou șanț de canalizare pentru casă, de asta am rămas în urmă cu spălatul rufelor, zise el.

Sara se aștepta la un *non sequitur,* dar spera că el se mai putea abține vreo câteva momente.

— Tata a construit casa asta cu banii de pe urma oamenilor care încearcă să-și facă singuri instalațiile sanitare.

— Poate o să-mi dea niște sfaturi. Sunt destul de sigur că șanțul pe care l-am început s-a acoperit deja.

— Nu ai folosit un cofraj? Sara se opri din ștersul farfuriei. E periculos. Nu ar trebui să sapi mai mult de un metru fără să proptești pereții.

O privi intrigat.

— Așchia nu sare departe de trunchi, sunt fata lu' tata. Sună-mă când te întorci în Atlanta. Mă pricep la excavatoare.

El ridică farfuria pentru pâine.

— Cred că mi-ai făcut destule favoruri, ca să-mi ajungă o bună bucată de vreme.

Sara se uită la reflexia lui în geamul de deasupra chiuvetei. Avea capul plecat, concentrându-se pe sarcina pe care o făcea. Ea duse mâna la spate și își desfăcu coada. Părul îi căzu pe umeri.

— Du-te să stai jos. Termin eu de spălat, zise ea.

Will o privi, apoi trase de timp. Ea credea că va zice ceva, dar în schimb el luă încă o farfurie și o scufundă în apa cu detergent. Sara deschise sertarul ca să pună tacâmurile la locurile lor. Îi atârna părul pe față. Se bucura de acoperire.

— Nu-mi place să las vasele murdare, zise el.

— Să nu te audă mama. Nu te mai lasă să pleci niciodată, zise ea încercând un ton neserios.

— Odată, am avut o mamă adoptivă, pe care o chema Lou. Will așteptă ca ea să se uite în geam. Lucra toată ziua la supermarket, dar venea acasă în

fiecare zi ca să-mi pregătească prânzul, orice ar fi fost. Clăti farfuria și i-o dădu Sarei. Venea întotdeauna acasă după ce eu mă culcam, dar într-o noapte am auzit-o. M-am dus în bucătărie, ea era acolo în uniforma ei maro, prea strâmtă pentru ea, și stătea în picioare în fața chiuvetei. Era un morman de vase și mâncare rămasă de la prânz. Eu nu făcusem nimic cât timp ea fusese plecată. Doar mă uitasem la televizor. Privi din nou reflexia Sarei. Lou stătea acolo uitându-se la dezastrul din chiuvetă și bocea. Genul ăla de plâns care-ți zguduie tot corpul. Luă următoarea farfurie din teanc. M-am dus în bucătăria aia și am spălat fiecare vas pe care l-am găsit și cât timp am mai stat acolo, nu am mai făcut-o niciodată să curețe după mine.

— A încercat să te adopte?

— Glumești? râse el. Mă lăsa singur toată ziua, cu excepția prânzului. Aveam opt ani. M-au luat de acolo când consilierul școlar a observat că nu mai fusesem la școală de două luni. Scoase dopul de la chiuvetă. Era o doamnă cumsecade, totuși. Cred că i-au dat un copil mai mare.

Sara puse întrebarea înainte să se poată opri:

— De ce nu ai fost niciodată adoptat? Erai sugar când te-au dus la orfelinat.

Will își ținu mâna sub jetul de apă în timp ce potrivea temperatura. Ea crezu că el avea să-i ignore întrebarea, dar el răspunse în cele din urmă:

— Tatăl meu a avut custodia la început. Statul m-a luat după câteva luni. Aveau motive întemeiate. Puse dopul ca să se umple chiuveta. Am stat la orfelinat o vreme, apoi a apărut un unchi și a încercat marea cu degetul. Avea intenții bune. Dar nu era chiar pregătit să aibă grijă de un copil în momentul acela. A fost un du-te vino între casa lui, familiile adoptive și orfelinat. În cele din urmă, s-a dat bătut. Pe când am împlinit șase ani, era deja prea târziu.

Sara își ridică privirea. Will iar se uita la reflexia ei.

— Ai auzit de regula de șase ani, nu? zise el. Tu și cu soțul tău ați încercat să adoptați. Trebuie să fi auzit de ea.

— Da.

Sarei i se puse un nod în gât. Nu-l putea privi. Șterse din nou farfurioara, deși nu mai era picătură de apă pe ea. Regula de șase ani. Sara o auzise la cabinetul ei de pediatrie înainte ca Jeffrey să sugereze adopția. Un copil care stătea la orfelinat mai mult de șase ani, era considerat pângărit. Până la vârsta aceea i se întâmplaseră prea multe lucruri. Avea amintirile prea consolidate, obiceiurile prea înrădăcinate.

Cu ani în urmă, și cineva din Atlanta auzise avertismentul acesta. Probabil de la un prieten sau poate chiar de la un medic de familie de încredere. Se duseseră la orfelinat, îl văzuseră pe Will Trent, băiețelul de șase ani și se hotărâseră că era prea târziu.

— Ți se pare că jurnalul acela îi aparține unei fete de douăzeci și unu de ani? întrebă el.

— Nu sunt sigură, zise ea după ce își drese vocea. Nu am cunoscut-o pe Allison. Se strădui să se gândească la întrebarea lui. Îmi pare în neregulă.

— Nu pare ca o chestie din aceea cu „Dragă jurnalule”. Se apucă de ultimul morman de vase. E mai mult o listă lungă de plângeri despre oameni, profesori, serviciu, lipsa banilor și prietenul ei.

— Are un ton cam smiorcăit.

— Scopul smiorcăitului este ca alții să te audă și să le fie milă de tine. Îți pare depresivă?

— Fără nicio îndoială. Din jurnal reiese clar că avea o perioadă foarte grea. A încercat să se sinucidă o dată, ceea ce indică cel puțin un episod depresiv în trecutul ei.

— Poate că făcuse un pact de sinucidere cu Jason și cu o a treia persoană.

— E un mod destul de îngrozitor de a muri dacă vrei să te sinucizi. Ar fi mult mai ușor să iei pastile. Să te spânzuri. Să sari de pe o clădire. De asemenea, cred că dacă era un pact, ar fi trebuit să o facă împreună.

— Ai găsit ceva semne că Allison, Jason sau Tommy foloseau droguri?

— Niciun semn exterior. Erau cu toții sănătoși, cu o greutate medie sau peste medie. Mostrele de sânge și țesut sunt în drum spre Centru. Vom primi rezultatul în câteva zile.

— Eu și Charlie am jonglat cu teoria că Jason ar fi putut fi implicat în crima lui Allison. Suntem destul de siguri că ucigașul s-a folosit de el pentru a o ademeni la lac. Sau cel puțin scrisul lui de mână. Închise apa și se șterse pe blugi în timp ce se îndrepta către servietă. Asta era între paginile jurnalului.

Sara luă punga pentru probe pe care el i-o întinse. Era un bilet înăuntru.

— Hârtia asta îmi pare cunoscută. Ea citi cuvintele: „Trebuie să vorbesc cu tine. Ne întâlnim la locul obișnuit.”

Will adăugă propoziția de pe biletul de adio:

— „Vreau să se termine.”

Sara se așeză la masă.

— Jason a scris biletul de adio fals al lui Allison.

— Sau cineva a scris tot biletul, apoi a rupt partea de jos și a lăsat-o în pantoful lui Allison ca un avertisment pentru el. El observă eroarea. Dar atunci de ce-l avea Allison în caiet?

— Nu-i de mirare că ți-a obosit creierul.

Pe Sara o lua durerea de cap numai când se gândea la asta.

Will mai scoase încă o pungă de plastic din servietă.

— Am găsit ăsta în dulăpiorul de medicamente al lui Tommy. Charlie l-a testat pe loc, dar nu știe sigur ce e înăuntru.

Sara răsuci borcănelul de medicamente ca să citească eticheta prin punga de plastic.

— E ciudat.

— Speram ca tu să știi ce e.

— „Tommy, nu lua din astea” citi ea. Nu sunt expertă în caligrafie, dar mi se pare că este scrisul lui Allison. De ce să-i zică lui Tommy să nu le ia? De ce nu le-a aruncat direct?

Will nu-i dădu un răspuns rapid. Se rezemă de spătarul scaunului, uitându-se la ea.

— Ar putea fi otravă, dar dacă ai otravă, de ce ai mai înjunghia pe cineva în gât?

— Ce sunt literele acestea din partea de jos a etichetei? Sara își puse ochelarii de citit, ca să vadă: C-C-H. Ce înseamnă asta?

— Faith a încercat să verifice inițialele pe calculator, dar nu știu cât de eficientă a fost căutarea. Poza pe care am făcut-o nu era prea clară și… Arătă către capul lui de parcă era ceva în neregulă cu el: Știi că nu am fost de mare ajutor.

— Te-ai dus vreodată la un control oftalmologic?

— Problema mea nu e că am nevoie de ochelari, îi zise el, privind-o nedumerit, de parcă ea ar fi trebuit să știe mai bine. Am avut asta toată viața.

— Te iau durerile de cap când citești? Ți se face greață?

El ridică ușor din umeri și încuviință din cap. Ea își dădea seama că nu avea să i se mai acorde mult timp pentru subiectul acela.

— Ar trebui să te duci la un oftalmolog.

— Nu, pot să citesc panoul.

— Scumpule, pot să-ți pun o lumină în ochi și să-mi dau seama dacă ai cristalinul focalizat.

Alintul ei plutea penibil între ei. Will o privi. El avea mâinile pe masă și își răsucea agitat verigheta.

Ea se chinui să-și ascundă jena. Ridică borcănelul de medicamente și îl ținu în fața lui.

— Uite-te la literele mici. Will o mai privi preț de o clipă, înainte să-și îndrepte privirea către borcănelul din mâna ei. Acum stai nemișcat. Îi puse ochelarii ei cu atenție pe cap, apoi ridică din nou borcănelul: E mai bine?

Era clar că Will nu voia, dar tot se uită la borcănel. O privi surprins pe Sara, înainte să-și întoarcă privirea spre borcănel.

— E mai clar. Nu e cum trebuie, dar e mai bine.

— Pentru că îți trebuie ochelari de citit. Puse borcănelul la loc pe masă. Vino la urgențe când te întorci în Atlanta. Sau putem să mergem la vechiul meu cabinet mâine. Probabil că ai văzut clinica de copii vizavi de secția de poliție. Aveam panouri de citit speciale pentru…

Sara rămase cu gura căscată.

— Ce este?

Ea își puse din nou ochelarii și citi din nou literele mici. „C-C-H. Clinica de Copii Heartsdale.” Sara se gândise la toate posibilitățile ilegale pentru borcănelul de medicamente, nu și la cele legale.

— Ăsta este un medicament experimental. Elliot probabil că-l testează în afara clinicii.

— Ce fel de medicament?

— Companiile farmaceutice trebuie să testeze medicamentele experimentale pe care vor să le introducă pe piață, explică Sara. Plătesc voluntari care să se participe la studii. Tommy trebuie să se fi oferit, dar nu-l văd îndeplinind cerințele. Dacă există o regulă principală pentru aceste studii, este că participanții trebuie să-și dea consimțământul. Tommy nu avea cum să facă asta.

— Ești sigură că asta e? întrebă Will sceptic.

— Numărul din partea de sus a etichetei. Arătă cu degetul pe borcănel: E un studiu dublu-orb. Calculatorul distribuie fiecărui candidat înscris un număr la întâmplare, care arată dacă ei iau medicamentul real sau placebo.

— Ai mai făcut vreun test vreodată?

— Am făcut vreo câteva la Grady, dar erau legate de operații sau traume. Am folosit perfuzii intravenoase și injecții. Nu aveam placebo. Nu administram pastile.

— Funcționa la fel ca un test de medicamente obișnuit?

— Bănuiesc că procedurile și raporturile ar fi la fel, dar noi lucram cu cazuri de traumă. Regulile de administrare erau altele.

— Cum funcționează dacă nu are loc într-un spital?

Sara puse borcănelul la loc pe masă.

— Companiile farmaceutice plătesc doctori să facă studii pentru ca noi să mai avem încă un medicament pentru scăderea colesterolului, care dă rezultate cam la fel de bune ca celelalte douăzeci de medicamente pentru scăderea colesterolului care sunt deja pe piață. Realiză că-și ridicase vocea. Îmi pare rău că sunt așa supărată. Elliot îl cunoaște pe Tommy. Știe că e handicapat.

— Cine e Elliot?

— Bărbatul căruia i-am vândut cabinetul. Sara scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Ea îi vânduse cabinetul lui Elliot pentru ca toți copii din oraș să fie ajutați, nu să se facă experimente pe ei ca pe niște cobai Dar nu are sens. Majoritatea studiilor nici nu implică copii. E prea periculos. Hormonii lor nu sunt dezvoltați în totalitate. Reacționează altfel decât adulții la medicamente. Și este aproape imposibil să obții acordul părinților pentru a se testa medicamente experimentale pe copiii lor, doar dacă nu au o boală incurabilă și asta e o ultimă încercare disperată de a-i salva.

— Și vărul tău? întrebă Will.

— Hareton? Ce legătură are el cu asta?

— E medic adult, nu? Adică, pacienții lui sunt adulți, nu?

— Da, dar…

— Lena mi-a zis că închiriază un birou la clinică.

Sara se simți luată prin surprindere. Prima ei reacție era să-l apere pe Hareton, dar apoi își aminti de prostia aia de mașină la care o forțase să se uite în ploaia torențială. Ea văzuse un BMW 750 la un showroom în Atlanta, care costa peste o sută de mii de dolari.

— Sara?

Ea își strânse buzele ca să se abțină de la vorbit. Hareton era la clinica ei, băgându-le pastile pe gât copiilor. Trădarea era sfâșietoare.

— Câți bani poate să facă un doctor de pe urma testării unor medicamente? întrebă Will.

Sara rostea cuvintele cu dificultate.

— Sute de mii de dolari? Milioane, dacă te duci să vorbești și pe la conferințe.

— Ce primesc pacienții lor?

— Participanții? Nu știu. Depinde de cât de avansate sunt cercetările și de perioada în care trebuie să participi.

— Există faze diferite?

— Se bazează pe risc, explică Sara. Într-o fază incipientă, riscul este crescut. Prima fază se limitează la zece-cincisprezece oameni. Participanții pot să primească între zece și cincisprezece mii de dolari, în funcție de test, dacă sunt spitalizați sau nu. Faza a doua implică două-trei sute de oameni care primesc câte patru-cinci mii fiecare. Faza a treia e mai puțin periculoasă, așa că se dau mai puțini bani. Se înscriu mii de oameni care primesc sute de dolari. Ridică din umeri: Suma de bani depinde de durata testului, dacă au nevoie de tine pentru câteva zile sau câteva luni.

— Cât de mult durează testele mari?

Sara își puse mâna pe caietul lui Allison. Nu era de mirare că fata fusese obsedată cu notarea stărilor ei.

— Între trei și șase luni. Și trebuie să predai jurnale cu evoluția ta. Face parte din documentația pentru depistarea efectelor secundare. Vor să știe

care-ți sunt stările, nivelul de stres, dacă dormi și cât de mult. Știi toate acele avertismente pe care le auzi la finalul reclamelor pentru medicamente? Acelea sunt luate din jurnale. Dacă o persoană raportează dureri de cap sau iritabilitate, trebuie să fie incluse.

— Deci, dacă Allison și Tommy erau amândoi implicați în testarea unor medicamente, dosarele lor ar fi la clinică?

Ea aprobă din cap.

Will continuă raționamentul. Ridică din nou borcănelul.

— Nu cred că ăsta va fi de ajuns ca să obținem un mandat de percheziție.

— Nu avem nevoie.

Capitolul 17

Lena auzea un picurat încet. Își deschise gura pe lângă căluș de parcă putea prinde picăturile de apă. Avea limba atât de umflată, încât îi era frică să nu o înghită. Deshidratarea îi împiedica corpul să transpire. Singurul fel în care se putea lupta cu frigul era să tremure, iar mușchii ei erau atât de slăbiți încât refuzau să se supună. Când apăsă butonul pentru lumină de la ceas, licărirea albăstruie lumină dungile roșii de pe încheietura ei ca niște stigmate arse în carnea ei.

Se întoarse, încercând să mai ia din greutatea de pe umăr. Să se ridice în picioare nu era o opțiune. Camera se învârtea prea mult. De fiecare dată când încerca, ori o dureau brațele, ori o durere cumplită îi săgeta prin picioare. Pentru că avea mâinile și picioarele legate la un loc, fiecare mișcare necesita o coordonare pe care ea nu o mai avea. Se privea prin întuneric, gândindu-se când ieșise ultima dată să alerge afară. Fusese neobișnuit de cald. Soarele era sus pe cer și atunci când alerga în jurul pistei de la colegiu, simțea cum îi bătea pe față, apoi pe

spate. Curgea transpirația pe ea. Pielea-i era fierbinte. Mușchii îi erau pregătiți. Dacă se gândea destul de mult, aproape că putea să-și audă pantofii pe pământ.

Dar nu erau pantofi pe pământul de pe pistă. Erau pantofi pe trepte din lemn.

Lena se străduia să audă pașii care coborau la subsol. Pătrundea o dâră de lumină pe sub ușa din fața ei. Sunete hârșâite indicau faptul că ceva greu era mutat – metal pe beton. Probabil rafturi pentru depozitare. Dâra de lumină de sub ușă se intensifică. Lena își închise ochii în timp ce asculta cum o cheie deschide zăvorul. Ușa se crăpă, iar Lena își întredeschise încet ochii, lăsându-i să se obișnuiască cu luminile fluorescente orbitoare.

La început, văzu un halo în spatele capului femeii, dar apoi distinse trăsăturile Darlei Jackson. Lena văzu părul cu șuvițe, unghiile false. Ciudat, primul gând al lui Lena fu să se întrebe cum reușise femeia să omoare doi oameni cu cruzime fără să-și rupă unghiile. Trebuie că și le făcea în fiecare seară.

Femeia coborî pe stiva de blocuri de zgură care serveau pe post de scări către partea de jos a subsolului. Se lăsă în genunchi în fața ei, verificând dacă frânghia era încă înnodată strâns. În mod deplasat, își puse mâna pe fruntea ei.

— Mai ești printre noi?

Lena nu putea decât să privească. Chiar dacă nu ar fi avut un căluș în gură, Lena se îndoia că i-ar fi putut spune ceva asistentei. Avea gâtul prea uscat. Creierul ei nu reușea să se concentreze la un singur gând pe rând. Nu putea forma cuvintele ca să-și articuleze întrebările. De ce făcuse Darla asta? De ce îl omorâse pe Jason? De ce o omorâse pe Allison? Nu avea sens.

— Ești în subsolul clinicii.

Darla își apăsă degetele pe încheietura ei, comportându-se practic ca o asistentă grijulie, nu ca o criminală sălbatică. Cu câteva ore înainte,

Lena o întrerupsese pe Darla din curățatul sângelui de pe bâta cu care-l izbise pe Jason Howell în ceafă. Băgase în clor mănușile pe care le folosise, încercând să ascundă probele. Și acum îi lua pulsul lui Lena și încerca să vadă dacă avea febră.

— Ăsta e un fel adăpost pentru bombe sau tornade sau ceva de genul ăsta, îi zise Darla. Se mai uită la ceas vreo câteva secunde. Nu cred că Sara își mai amintește de el. L-am descoperit acum ceva vreme când căutam un loc în care să dosesc niște dosare.

Lena se uită prin cameră. Cu luminile aprinse, vedea pereții de beton și ușa mică, metalică. Darla avea dreptate. Erau într-un buncăr.

— Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de Tolliver, zise asistenta. Știu că multă lume te-a învinovățit pe tine pentru ce s-a întâmplat, dar câteodată era un jegos, ascultă-mă pe mine.

Lena privea în continuare, întrebându-se de ce femeia alesese momentul acela să-și deschidă sufletul.

— Și nici Sara nu e mai presus. Se crede alfa și omega pentru că și-a luat diploma în medicină. I-am fost bonă când era mică. Încă de pe atunci credea că le știe pe toate.

Lena nu se deranjă să încerce să o contrazică.

— N-am vrut niciodată să te omor, zise Darla. Lena simți un râs în gât, care ieși mai mult ca un geamăt. Trebuie neapărat să plec din oraș și știu că nu mă vei lăsa să fac asta dacă-ți dau drumul.

Mare dreptate avea.

— Tăticu' a făcut infarct. Se lăsă pe călcâie: Știi că Frank e tăticul meu, nu?

Lena simți cum i se ridicară sprâncenele. Un val de adrenalină îi făcu creierul să gândească pentru prima dată de ore bune. Frank pomenise de fiica lui când plecau de la locul crimei lui Allison Spooner. Știa el oare că Darla comisese crima? Cu siguranță că el o acoperea. Lena nici nu-și mai amintea toate lucrurile pe care el le ascunsese de

Will. Fotografia, telefonul lui Tommy, apelul la 911. La asta se referea Frank când zisese că Lena nu putea să vadă ce era sub nasul ei? Iisuse, avea dreptate. Ea nu știa adevărul când o privea în ochi. Câte alte indicii mai scăpase? Câți oameni aveau să mai fie răniți pentru că Lena era atât de oarbă?

— Ai poșetă?

Întrebarea era atât de stranie, încât Lena credea că auzea lucruri.

— Portofel? întrebă Darla. Unde îți ții cheile?

Lena nu-i răspunse.

— Nu pot să plec cu rahatul ăla de mașină. Beculețul de avarie e aprins de câteva săptămâni. Am crezut că o să cumpăr una nouă după ce încasam cecurile, dar… Căută în buzunarul lui Lena și-i găsi brelocul. Avea pe el cheia de la casă și cheile de mașina lui Frank și a ei. Ai ceva bani la tine?

Lena încuviință din cap pentru că nu avea rost să mintă.

Darla se uită în buzunarul din spate al lui Lena și scoase două bancnote de douăzeci.

— Măcar ajung de benzină. Băgă banii în buzunarul din față a uniformei: Va trebui să-i cer lu' tăticu' niște bani. Urăsc să fac asta. Își netezi materialul roz al uniformei. Cred că ar trebui să simt niște remușcări pentru ce s-a întâmplat, dar adevărul este că pur și simplu nu vreau să fiu prinsă. Nu pot să merg la închisoare. Nu pot fi prinsă în capcană, așa. Dacă m-ar fi lăsat în pace și și-ar fi ținut gura, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Lena o privi în continuare, încercând să înghită. Auzea cum inima i se zbătea iar ciudat în piept. Trebuie să fi fost mai deshidratată decât credea. Îi amorțiseră mâinile și labele picioarelor. O furnicau picioarele. Corpul ei oprea fluxul de sânge către extremități pentru a ține în funcțiune inima.

— Nu mă înțeleg prea bine cu tăticu'. Darla își băgă mâna în buzunarul din față al uniformei: Am impresia că în majoritatea zilelor ar prefera ca tu

să fii fiica lui, dar nu avem cum să ne alegem familia, nu-i așa? Scoase o seringă: Ăsta e Midazolam. O să-ți mai scadă din anxietate și o să te adoarmă. Îmi pare rău că nu am destul ca să te adorm definitiv, dar doza asta ar trebui să ușureze situația. Nu o să mai trăiești mult – poate cinci, șase ore. Infecția aia de la mână se răspândește destul de repede. Probabil că simți deja cum îți încetinește inima.

Lena încercă să înghită.

— Uite ce ți se întâmplă: corpul ți se oprește din funcțiune. Nervii ți-o iau razna. De obicei este multă durere. Câteodată ești conștientă de ea, câteodată nu. Vrei injecția?

Lena se uită la seringă. Ce fel de alegere era aceasta?

— Nu te va salva nimeni. Clinica nu se deschide decât lunea viitoare și până atunci numai mirosul le va da de știre că ești aici. Se uită peste umăr. Cred că ar trebui să las ușa deschisă, ca să nu caute prea mult. Unii dintre oamenii de aici nu-s chiar răi.

Lena încercă să vorbească, să formuleze singurele cuvinte care contau în toată povestea asta: *de ce*?

— Poftim?

Lena gemu din nou cuvintele. Buzele nu i se puteau împreuna din cauza călușului, dar întrebarea era destul de clară pentru urechile ei.

— De ce?

Darla zâmbi. Înțelese ce întreba Lena, dar nu avea de gând să dea un răspuns. În schimb, își repetă oferta, fluturând seringa în aer.

— O vrei sau nu?

Lena negă din cap vehement. Nu putea să leșine. Nu putea să renunțe. Luciditatea ei era singurul lucru peste care avea putere.

Darla scoase căpăcelul și înfipse acul în brațul ei oricum.

Capitolul 18

Sara îl aștepta în mașină pe Will să coboare din apartamentul de deasupra garajului. O rugase să-l aștepte un minut ca să se schimbe în alte haine mai puțin murdare decât cele pe care le purtase toată ziua. Sara se bucurase de răgaz ca să se calmeze. Furia ei fierbea acum la foc mic, dar ar fi băgat mașina în viteză și s-ar fi dus acasă la Hareton, dacă nu era Will. De ce era surprinsă că vărul ei era implicat în ceva atât de sordid? Hareton nu ascunsese niciodată faptul că-i plăcea să aibă bani. Și Sarei îi plăcea, dar nu era dispusă să-și vândă sufletul pe drum.

Se deschise portiera. Will se urcă la volan. Purta o cămașă albă și o pereche curată de blugi. Se uită ciudat la ea.

— Mi-ai spălat hainele?

— Nu, zise Sara râzând de idee.

— Toate hainele mele sunt spălate. Și călcate. Apucă dunga de la blugi: Și apretate.

Ea cunoștea doar o singură persoană care călca blugii.

— Îmi pare rău. Mamei îi face plăcere să spele rufe. Nu-mi pot explica de ce.

— E în regulă, zise el.

Ea își dădu seama după tonul lui încordat că era ușor iritat.

— A stricat ceva?

— Nu. Potrivi scaunul ca să nu dea cu capul de plafon. Doar că nu mi-a mai spălat nimeni hainele până acum.

Îi luă ceva vreme să se obișnuiască cu acea cutie de viteze, dar el îi dădu de cap iute și băgă motorul în viteză. Opri ștergătoarele în timp ce ieșea pe stradă. Ploaia se domolise. Sara chiar zărea luna printre nori.

— Mă gândeam la biletul de adio, zise el.

— Ce-i cu el?

— Și dacă îl scrisese Jason și Allison trebuia să facă livrarea?

— Crezi că șantajau pe cineva?

— E posibil, zise Will. Allison poate că se răzgândise în legătură cu șantajul fără să-i spună lui Jason.

— Deci, ea rupe partea de jos a biletului, partea pe care scrie „Vreau să se termine” ca să o livreze pentru criminal?

— Dar criminalul deja se hotărâse să o omoare. O urmărise prin pădure. Știm că a profitat de ocazie. A folosit pătura când l-a omorât pe Jason. Poate că a văzut biletul ca pe o altă ocazie. Will se uită la Sara: Biletul de adio fals avea scrisul lui Jason. Cu excepția lui Tommy, care s-a încurcat în povestea asta, primul interogat ar fi fost prietenul.

Ea puse în sfârșit povestea cap la cap.

— Criminalul voia să-i însceneze lui Jason crima lui Allison. Dacă încercau să-l șantajeze, asta cu siguranță l-ar fi scăpat pe el de Jason.

— Povestește-mi despre testele pentru medicamente. Cum funcționează?

— Sunt complicate și nu sunt toate rele. Se simți datoare să adauge: Avem nevoie de teste pentru medicamente. Avem nevoie de noi medicamente și noi descoperiri, dar companiile farmaceutice sunt corporații care au acționari și directori generali cărora le place să fie plătiți. Se câștigă mai mulți bani din găsirea noii Viagra decât din vindecarea cancerului. Și adăugă cu regret: Și este cu mult mai profitabil să tratezi boli precum cancerul de sân decât să le previi.

Will încetini mașina. Chiar și fără ploaie, străzile erau încă inundate.

— Dar nu au nevoie de Viagra ca să finanțeze chestiile cu cancerul?

— Anul trecut, cele mai mari zece companii farmaceutice au cheltuit șaptezeci de miliarde de dolari pe publicitate și mai puțin de douăzeci și

nouă de miliarde pe cercetări. Spune-mi tu pe ce se concentrează ei.

— Se pare că știi multe despre asta.

— E ceva care mă scoate din sărite, recunoscu ea. N-am vrut niciodată pixuri și carnețele gratis cu sigle de medicamente pe ele. Voiam medicamente care dădeau rezultate și pe care pacienții mei și le puteau permite.

Will opri mașina.

— Știi, cred că am luat-o greșit.

— E un cerc.

Băgă mașina în marșarier și dădu mult cu spatele. Sara știa exact unde se aflau. Dacă mai mergeau în față vreo câțiva metri, ar fi trecut pe lângă vechea ei casă.

— Deci, zise Will. Cum funcționează? Compania farmaceutică are un medicament nou pe care vrea să-l testeze, și apoi ce?

Ea nu știa cum să-i mulțumească pentru amabilitate, așa că îi răspunse la întrebare în schimb.

— Există două tipuri: medicamente de afluență sau pentru stilul de viață și medicamente de nevoi. Sesiză privirea lui intrigată, așa că îi explică: Nu scornesc eu asta. Este denumirea dată de GBI Pharma. Medicamentele de nevoi sunt cele pe care le testăm la Grady. Sunt pentru boli serioase sau care îți pun viața în pericol și boli cronice. De obicei, universitățile și spitalele de cercetare se ocupă de ele.

El încetini din nou mașina ca să treacă prin apa adâncă.

— Și cele de afluență?

— În general, de acestea se ocupă doctorii și laboratoarele obișnuite. Sunt tot felul de anunțuri în jurnalele medicale. Trebuie să ceri să faci un studiu. Dacă ți se aprobă, compania farmaceutică aranjează și plătește pentru tot. TV, radio și reclamă în presă. Funcționari de birou și mobilier. Pixuri și hârtie. Și apoi, când se termină, ei plătesc

doctorul să zboare peste tot în lume și să vorbească de cât de fabulos este noul medicament, în tot timpul acesta insistând că este incoruptibil pentru că nu deține acțiuni în companie. Se gândi la Elliot și la vacanța lui de Ziua Recunoștinței: Aici sunt banii grei. Nu la bursă, ci la expertiză. Dacă ești implicat în faza incipientă a unui studiu, poți câștiga sute de mii de dolari doar dacă deschizi gura.

— Deci, de nu ar vrea un doctor să facă asta, dacă sunt atât de mulți bani la mijloc?

— Pentru că dacă o faci cum trebuie, nu ies mulți bani. Adică, da, faci bani, dar faci hârțogărie, nu medicină. Știm cu toții că este un rău necesar, dar poate fi o parte foarte urâtă a meseriei. Unii doctori construiesc institute de cercetare. Reprezentanții companiilor farmaceutice îi numesc „jucători de vârf", exact ca în Las Vegas. În clinicile lor se fac cincizeci de studii în același timp. Sunt vreo câteva și în Atlanta, așezate în mod convenabil lângă adăposturile pentru oamenii fără casă.

— Pun pariu că sunt o grămadă de studenți care vor să facă un ban rapid.

— Unii dintre pacienții mei nevoiași se înscriu la studiu după studiu. E singurul lucru care-i împiedică să nu moară de foame. Dar e o afacere profitabilă dacă o faci cum trebuie. Există pagini de Internet cu cobai profesioniști. Zboară peste tot în țară și câștigă între șaizeci și optzeci de mii pe an.

— Doctorii nu înregistrează pacienții ca să se asigure că nu manipulează sistemul?

— Nu trebuie decât să le arăți permisul, câteodată nici atât. Îți scriu numele într-un dosar. Din momentul acela, ești un număr. Toate datele care se strâng de la tine sunt autodeclarate. Poți să le spui că lucrezi la bursă și ai insomnie și boală de reflux gastroesofagian când tu ești de fapt un

boschetar beţivan care vrea nişte bani de buzunar. Nu există nicio bază de date centralizată, cu nume.

— Deci, Tommy răspunde la un anunţ şi încearcă să se înscrie la un astfel de test. Apoi ce se întâmplă?

— L-ar examina atât medical, cât şi psihologic. Există diferite criterii pentru fiecare studiu, iar fiecare participant trebuie să îndeplinească liniile directoare. Dacă eşti cu adevărat isteţ, te poţi fofila în orice studiu.

— Tommy nu era chiar isteţ.

— Nu, şi nu ar fi trecut de evaluarea psihologică, dacă era făcută cum trebuie.

— Nu s-ar fi ocupat doctorul de asta?

— Poate da, poate nu. Există doctori buni care o fac cum trebuie, dar doctorii proşti nu văd niciodată participanţii la test. Ei reprezintă doar nişte hârţoage care trebuie semnate. Se duc de obicei într-o duminică şi „trec în revistă" toate cele trei sute de cazuri, înainte ca reprezentantul însărcinat cu executarea să vină luni dimineaţa.

— Atunci cine se ocupă de restul, asistentele?

— Câteodată, dar nu se cere să aibă pregătire medicală. Există OCC-uri, Organizaţii de Cercetări Clinice, care oferă posturi temporare doctorilor care fac astfel de studii. Cel puţin ei au o anume pregătire. Era doctor din Texas care o pusese pe soţia lui să facă totul. A schimbat din greşeală medicamentul pentru test cu pastilele câinelui. Un alt doctor îşi pusese amanta să se ocupe. Ea le-a zis participanţilor să ia doze duble ca să le compenseze pe cele ratate şi jumătate s-au ales cu leziuni permanente la ficat.

— Bine, deci Tommy a trecut de evaluarea psihologică. Apoi ce a urmat?

— Se duce la controlul medical. Dacă era sănătos; sunt sigură că a trecut de el. Apoi, i se dau pastilele. Trebuie să ţină un jurnal. Se duce să dea probe de sânge şi urină, sau doar la control o dată pe săptămână. Persoana care discută cu el ia

jurnalul lui și rapoartele, care sunt numite note de sursă, și le introduce în raportul cazului. Doctorul vede doar raportul cazului.

— Unde ar apărea fisura în sistem?

— Exact unde ai zis. E clar că Tommy a avut o reacție la medicament. Se certa cu oamenii, ceea ce știm din rapoartele incidentelor de la poliție. Dispoziția lui schimbată ar fi apărut în jurnal. Cine discuta cu el în timpul vizitelor la cabinet ar fi știut imediat că ceva era în neregulă.

— Și dacă această persoană voia să ascundă faptul că Tommy intrase în bucluc?

— Puteau să mintă pe formularul raportului de caz. E introdus în calculator și trimis direct companiei de medicamente. Nimeni nu ar ști că ceva e în neregulă decât dacă îl compară cu materialul de sursă, care este așezat în cutii și pus în depozit, imediat ce se termină studiul.

— Dacă Tommy își ieșea din minți, ar fi distrus studiul?

— Nu neapărat. Doctorul îl putea clasifica drept o încălcare regulilor. Asta înseamnă că nu întrunește liniile directoare pentru a fi înscris în studiu. În care oricum nu-și avea locul cu handicapul lui.

— Și Allison?

— Tentativa ei de sinucidere ar fi exclus-o, dar dacă ea nu a declarat-o, ei nu aveau de unde să știe.

— Cine poate avea necazuri pentru înscrierea lui Tommy în studiu?

— De fapt, nimeni. Întotdeauna poți să spui comisiei de etică că nu știai. Prin lege, fiecare studiu trebuie să aibă o comisie internă de evaluare care menține standardele etice. Sunt alcătuite din oameni din comunitate. Doctori, avocați, oameni de afaceri locali. Și dintr-un anume motiv, întotdeauna un preot.

— Și comisia de etică este plătită de compania de medicamente?

— Toată lumea e plătită de compania de medicamente.

— Și cum rămâne cu Tommy? El când își primește banii?

— La sfârșitul studiului. Dacă-i plătesc în avans, majoritatea dintre ei nu s-ar mai întoarce.

— Deci, dacă testul se apropia de final, atunci Tommy urma să încaseze niște bani în curând. Și Allison. Poate și Jason Howell.

Sara nu voia să se gândească cine avusese cea mai mare motivație financiară din încurcătura asta sordidă.

— Pentru un test de trei luni, nu ar fi exclus ca ei să fi primit între două și cinci mii de dolari pentru participarea lor.

Will opri în parcarea clinicii. Scoase mașina din viteză.

— Deci, unde e problema? Avem doctori care fac mulți bani. Participanții sunt plătiți. Tommy nu ar fi trebuit să fie în studiu, dar nu pare că s-ar putea prăbuși totul din cauza lui. De ce ar omorî cineva doi oameni pentru asta?

— Cheia va fi să descoperim câți alți participanți sufereau de schimbări de dispoziție ca ale lui Tommy. Allison era depresivă. Poți citi asta în jurnalul ei. Tommy o luase razna în ultima vreme, iscând certuri, când nu mai făcuse asta niciodată. S-a sinucis în închisoare. Nu vreau să o dezvinovățesc pe Lena, dar el ar fi putut să aibă porniri sinucigașe de la medicamente. Dacă într-un studiu există mai multe reacții adverse, se încheie imediat.

— Deci, ar fi în interesul doctorului să nu aibă multe reacții adverse. Asta dacă ar vrea să facă mulți bani de pe urma testului.

Sara își țuguie buzele, gândindu-se la Hareton.

— Așa este.

Se uită pe geam către clinică. Ușa de la intrare era luminată de faruri. Vedea aspectul cunoscut al holului.

Will se dădu jos din mașină și se duse să-i deschidă și ei portiera.

— Probabil că nu ar trebui să intru cu tine. Știu că tu ești proprietara și am permisiunea ta și toate cele, dar legea e foarte strictă cu privire la dosarele medicale. Va trebui să joci rolul cetățeanului preocupat și să-mi spui ce găsești.

— Așa facem.

Acceptase, căci își dăduse seama că el oricum nu i-ar fi fost de mare ajutor la cititul dosarelor.

Se îndreptă către ușa de la intrare cu cheile în mână. Nu-și amintea când fusese ultima dată în clădire, dar nu avea timp să reflecteze asupra acestui lucru. Imediat ce băgă cheia în yală, se întoarse către secția de poliție. Mișcarea era naturală, ceva ce făcea în fiecare dimineață, pentru că de obicei Jeffrey aștepta vizavi ca să asigure că intra în siguranță.

Luminile de pe stradă erau puternice, aerul nopții răcoros, în sfârșit nu mai ploua. Văzu o umbră lângă geamul biroului lui Jeffrey. Bărbatul se întoarse. Sarei i se tăie respirația, începură să-i cedeze genunchii.

Will coborî din mașină.

— Sara?

Ea o luă la fugă fără să se gândească, împingându-l pe Will, coborând dealul înspre secție.

— Jeffrey! țipă ea. Văzuse umerii lui lați. Părul lui negru. Felul în care mergea ca un leu gata să se năpustească. Jeffrey!

Se împiedică când ajunse în parcare. Își rupse blugii de asfalt. Avea palmele julite.

— Mătușă Sara?

Jared alergă înspre ea cu mersul ușor al tatălui său. Îngenunche în fața ei, punându-și mâinile pe umerii ei.

— Ești bine?

— Am crezut că erai… Își puse mâna pe fața lui Jared: Arăți…

Își aruncă brațele în jurul umerilor lui și îl trase cât de aproape putu. Sara nu se putea abține. Plângea ca un copil. Toate amintirile pe care le ținuse la distanță atâta vreme năvăliră peste ea. Era prea mult de suportat.

Jared o frecă pe spate, calmând-o.

— E în regulă, șopti el. Sunt doar eu.

Vocea tatălui său. Sara voia să-și închidă ochii și să se prefacă. Să se piardă complet. De câte ori nu stătuse ea în parcare cu Jeffrey? În câte dimineți nu veniseră ei împreună la serviciu și se sărutaseră de la revedere chiar în parcarea aceea? Și apoi el stătea în fața ușii de la secție, privind-o cum urca dealul, până ea intra înăuntru în siguranță. Câteodată, îi simțea ochii cum o urmăreau și trebuia să-și adune toate puterile ca să reziste să nu fugă peste drum pentru încă un sărut.

— Ești bine? întrebă Jared. Îi tremura vocea, era speriat. Mătușă Sara?

— Îmi pare rău. Își trânti mâinile în poală. Nu știa de ce-și cerea scuze, dar tot repeta cuvintele: Îmi pare atât de rău.

— E în regulă.

— Am crezut că erai… Sara nu reuși să termine propoziția. Nu putea să-i rostească numele.

— Mama zice că semăn leit cu el, îi zise Jared, ajutând-o să se ridice.

Sara nu putu să oprească lacrimile care-i șiroiau pe față.

— Când ai aflat?

— E cam greu de ascuns.

Sara râse; sunetul ascuțit și disperat îi inundă urechile.

— Ce faci aici?

El se uită la Will. Sara nu observase că el se apropiase. Stătea la câțiva metri depărtare, evident nevrând să deranjeze.

— El e… zise ea. Se forță să-i rostească numele. El este fiul lui Jeffrey, Jared Long. Jared, el este Will.

Will avea mâinile vârâte în buzunare. Îl salută pe băiat, dând din cap.

— Jared.

— Ce faci aici? întrebă ea. Din cauza lui Frank?

Jared se scărpină pe sprânceană cu degetul mare și cel arătător. Sara îl văzuse pe Jeffrey făcând acest gest de nenumărate ori. Însemna că era supărat, dar nu prea știa cum să vorbească despre asta. Jared se uită din nou la Will. Se petrecea ceva între ei, ceva ce Sara nu putea să urmărească.

Sara repetă întrebarea.

— Ce faci aici?

— Are mașina aici, zise el, cedându-i vocea. Nu știu unde e.

— Cine? Sara întrebă, dar știa deja răspunsul.

Mașina lui Lena era încă în parcare.

— Trebuia să vină acasă acum șase ore. Își îndreptă cuvintele către Will: Am fost la spital. Am încercat să iau legătura cu Frank. Nu găsesc pe nimeni care să știe unde e.

— Nu, oftă Sara.

— Mătușă Sara…

Jared încercă să se apropie de Sara, dar ea își propti mâna de pieptul lui, ținându-l la distanță.

— Nu poți să te vezi cu ea.

— Nu e ceea ce crezi tu.

— Nu-mi pasă. Nu e bine.

— Mătușă Sara… zise el apropiindu-se din nou de ea.

Ea se dădu înapoi, împiedicându-se de Will.

— Nu poți face una ca asta.

— Nu e ceea ce crezi tu.

— Nu e ceea ce cred eu? întrebă ea, ridicându-și vocea furioasă. Ce cred eu, Jared? Că te culci cu femeia care ți-a omorât tatăl?

— Nu este…

Will o apucă pe Sara de mijloc când se repezi la Jared.

— L-a omorât! țipă Sara, împingându-l pe Will. L-a omorât pe tatăl tău!

— S-a omorât singur!

Ea ridică mâna să-i dea o palmă. Jared stătea nemișcat, cu fața la ea, așteptând lovitura. Cât despre Sara, ea rămăsese țintuită. Nu-l putea lovi, dar nici nu-și putea lăsa mâna. Tăia aerul dintre ei ca un cuțit care era să cadă.

— Era polițist, zise Jared. Știa care erau riscurile.

Sara își lăsă mâna, pentru că acum chiar voia să-l rănească.

— Asta ți-a zis ea?

— Asta știu, mătușă Sara. Tatălui meu îi plăcea să fie polițist. Își făcea treaba și asta l-a omorât.

— Nu știi cine este ea cu adevărat. Ești prea tânăr ca să înțelegi de ce este ea capabilă.

— Nu sunt prea tânăr ca să știu că o iubesc.

Cuvintele lui o loviră ca un pumn în piept.

— Ea l-a omorât, șopti Sara. Nu știi ce mi-a răpit mie. Și ție.

— Știu mai mult decât crezi.

— Ba nu știi.

Vocea lui Jared deveni tăioasă.

— Își făcea treaba și a călcat pe coadă pe cine nu trebuia și nimeni nu l-ar fi putut opri. Nici tu, nici Lena, nici eu, nimeni. El își lua propriile decizii. Făcea ce voia el și era al dracului de încăpățânat. Odată ce se hotăra, nu aveai cum să-l faci să se răzgândească și să nu facă exact ce voia el.

Sara nu realiză că bătea în retragere, până când îl simți pe Will în spatele ei. Îl apucă de braț, forțându-se să nu clatine.

— A schimbat povestea ca să te prostească să-ți fie milă de ea.

— Nu-i adevărat.

— E maestră la manipulat oamenii. Nu vezi asta acum, dar e adevărat.

— Nu mai spune asta. Jared încercă să o ia de mână: O iubesc. Și o iubea și Jeffrey.

Sara nu mai putea să-i vorbească. Nu mai putea sta acolo. Se întoarse către Will, cufundându-și capul în pieptul lui.

— Ia-mă de aici. Te rog, du-mă acasă.

— Nu poți pleca. Am nevoie de ajutorul tău, zise Jared.

Will își ținu brațul pe după Sara, în timp ce traversau drumul.

Jared alergă să-i prindă din urmă.

— Trebuie să mă ajutați să o găsesc. Nu știu unde e.

— Trebuie să treci peste asta, fiule, zise Will pe un ton aspru.

— Cineva i-a tăiat cauciucurile. Nu răspunde la mobil.

Will își ținu brațul în jurul Sarei, ajutând-o să urce dealul.

Ea privi firele de iarbă din gazonul din față. Ploaia spălase rădăcinile. Îi alunecau bucăți de noroi sub pantofi.

— M-a sunat de pe mobil la ora șase. A zis că vine acasă într-o oră. Încercă să le taie calea, dar Will îl împinse doar cu o mână. Și-a dat demisia! strigă el. Mi-a zis că și-a dat demisia!

Ajunseră în parcarea clinicii. Will deschise portiera și o ajută pe Sara să se urce.

Jared lovi cu mâna în capotă.

— Hai, te rog! E dispărută! Ceva e în neregulă! Se duse în jurul mașinii și căzu în genunchi în fața portierei deschise. Avea mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Te rog, mătușă Sara. Te rog. Trebuie să mă ajuți să o găsesc. Ceva e în neregulă. Știu că ceva e în neregulă.

I se citea atâta suferință pe față, ca Sara simți cum se clătina. Se uită la Will și văzu îngrijorarea din ochii lui.

— Nu mi-a dat niciun semn, spuse el pe un ton încet, dar ferm.

Jared plângea.

— Te rog, verifică la clinică pentru mine. Știu că o durea mâna dimineață. Poate că s-a dus să o trateze. Poate a căzut sau e bolnavă sau…

Sara își închise ochii pentru un moment, încercând să-și schimbe sentimentele. Voia atât de mult să plece, să nu mai audă numele Lena Adams cât trăia.

— Sara, zise Will.

Nu era o întrebare, ci mai mult o recunoaștere a remușcărilor.

— Du-te, îi zise ea.

Nu avea rost să se împotrivească.

Will o apucă de bărbie ca să o facă să-l privească.

— Mă întorc imediat, bine? Mă duc doar să mă uit în clinică pentru el.

Sara nu răspunse. El închise portiera și ea se rezemă pe scaun. Motorul era oprit, dar luna lucea atât de tare pe cer încât nu avea nevoie de faruri ca să-i vadă pe cei doi bărbați în fața ușii clinicii. Lena nici nu trebuia să fie de față, ca să-i controleze pe bărbații din viața ei. Ea era ca un succubus, cântecul ei de sirenă le întuneca mintea.

Will o privi Sara când întoarse cheia în yală. Ea îl studie pe Jared cu o oarecare indiferență. Era mai slab ca tatăl său. Umerii nu i se împliniseră. Avea părul mai lung decât al lui Jeffrey, mai degrabă de lungimea pe care o purta în liceu. Îi fulgeră o imagine prin cap: mâna lui Lena, apucând părul lui Jared. Ea luase totul acum. Blestemul ei distrugător sfâșiase fiecare parte a moștenirii lui Jeffrey.

Își întoarse capul când cei doi bărbați intrară în clinică. Nu-l mai putea privi pe Jared. O durea prea tare. O durea prea tare până și să fie acolo. Trecu peste schimbătorul de viteză și se așeză la volan. Apăsă pe buton să pornească motorul. Nu se întâmplă nimic. Will luase cheia cu el.

Sara coborî din mașină, lăsând portiera deschisă. Se uită în sus la luna plină. Lucea remarcabil de

tare, luminând pământul din fața ei. Își aminti de o scrisoare din Războiul Civil pe care Jeffrey i-o citise cu mult timp în urmă. Era scrisă de o soție tristă către soțul ei, care era soldat. Ea se întreba dacă aceeași lună îl lumina și pe iubitul ei.

Sara merse în spatele clinicii. Era o firmă cu numele lui Hareton, dar supărarea ei cu privire la testele pentru medicamente trecuse demult. Nu putea scoate la suprafață niciun pic de milă pentru Allison Spooner sau Jason Howell, nici măcar pentru săracul Tommy Braham, care fusese cumva prins la mijloc. Toate sentimentele ei se disipaseră și se transformaseră într-o durere greoaie. Până și ura ei pentru Lena dispăruse. Să încerce să o oprească era ca și cum s-ar fi luptat cu morile de vânt. Sara nu avea ce să facă ca să o oprească. Dacă lumea s-ar fi prăbușit, Lena ar fi rămas în picioare. Avea să supraviețuiască.

Curtea din spatele clinicii era o groapă de noroi. Elliot nu se sinchisise să o îngrijească. Dispăruseră mesele de picnic, leagănul era dezmembrat. Florile sălbatice pe care Sara le plantase cu mama ei se ofiliseră de mult. Stătea pe marginea pârâului. Acum era un râu, sâsâitul apelor învolburate acoperea orice sunet. Arțarul mare, care oferise atâta umbră de-a lungul anilor, căzuse în apă. Coroana lui abia atingea celălalt mal. Sara privea cum bucăți de pământ cădeau în apă și era repede duse la vale. Tatăl o dusese la pescuit pe malurile acestea. Era o porțiune mare cu pietre cam la un kilometru, unde somnii înotau în vârtejuri. Tessei îi plăcea să se urce pe granit și să facă plajă. Unii bolovani erau înalți chiar de trei metri. Sara bănuia că erau acoperiți de apă acum. Totul din orașul acela, oricât de puternic ar fi fost, era luat de ape în cele din urmă.

Auzi cum trosni o creangă în spatele ei. Se întoarse. O femeie într-o uniformă roz de asistentă stătea la câțiva metri distanță. Abia răsufla. Avea machiajul mânjit, rimelul îi contura cercuri negre

în jurul ochilor. Unghiile false și roșii erau ciobite și rupte.

— Darla, zise Sara, recunoscând-o. Nu o mai văzuse pe fiica cea mare a lui Frank de ani de zile. Ești bine?

Darla era agitată. Se uită peste umăr.

— Bănuiesc că ai auzit de tăticu'.

— Tot nu vrea să se ducă la spital?

Ea dădu din cap, uitându-se din nou în spate.

— Poate mă ajuți tu să-l conving, măcar să-și facă niște analize.

— Nu cred că sunt persoana potrivită pentru asta acum.

— Te-a enervat?

— Nu, doar că… Sara simți cum logica începea să intervină. Era aproape ora trei dimineața. Darla nu putea să aibă niciun motiv imaginabil să se afle acolo: Ce se întâmplă?

— Mi s-a stricat mașina. Darla se uită a treia oară peste umăr, dar nu către clinică, ci către secția de poliție: Pot să mă duci tu cu mașina acasă la tăticu'?

Sara simți cum corpul ei reacționa la un pericol pe care nu prea putea să-l identifice clar. Inima îi bătea repede. Avea gura uscată. Asta nu era în regulă. Toată situația nu era în regulă.

Darla îi făcu semn Sarei să meargă înaintea ei în parcare.

— Hai să mergem.

Sara își puse mâna la ceafă, gândindu-se la Allison Spooner lângă lac, la felul în care capul ei fusese ținut la pământ în timp ce cuțitul fusese înfipt în gâtul ei.

— Ce ai făcut?

— Am nevoie să plec de aici, bine?

— De ce?

— Dă-mi cheia de la mașina ta, Sara, zise Darla pe un ton dur. N-am timp de asta.

— Ce le-ai făcut copiilor ălora?

— Același lucru pe care ți-l voi face și ție dacă nu-mi dai rahatul ăla de cheie.

Ceva străluci la șoldul Darlei, apoi apăru un cuțit în mâna ei. Lama era lungă de aproximativ nouă centimetri. Vârful era amenințător de ascuțit.

— Nu vreau să te rănesc. Dă-mi cheia odată.

Sara mai făcu un pas în spate. Piciorul i se afundă în malul nisipos. Panica o apucă de gât ca o mână. Văzuse ce putea să facă Darla cu cuțitul. Știa că femeia nu avea scrupule când venea vorba să omoare pe cineva.

— Dă-mi cheia.

Sara auzi vuietul râului care se umfla în spatele ei. Unde era Will? De ce dura atât? Se uită în stânga și-n dreapta, încercând să se hotărască dacă să fugă.

— Nici să nu te gândești, zise femeia, ghicindu-i intențiile. Nu o să-ți fac rău. Doar dă-mi cheia.

Sara abia putea să vorbească.

— Nu o am.

— Nu mă minți.

Darla se uită din nou către secție. Nu se uitase nici măcar o dată la clinică. Ori avusese deja grijă de Will și de Jared, ori nu știa că ei erau încă înăuntru.

— Nu fi proastă, scumpo. Ai văzut de ce sunt în stare.

— Ce se întâmplă dacă ți-o dau? întrebă Sara cu voce tremurătoare.

Darla făcu câțiva pași în față, micșorând distanța dintre ele. Ținea ferm cuțitul în mână. Era la mai puțin de un metru depărtare acum. La o distanță de la care putea lovi.

— Te poți duce pe jos acasă la mama și la tata și eu o să dispar.

Sara simți o ușurare momentană înainte să o lovească adevărul. Nu se putea întâmpla așa. Amândouă știau că Sara nu avea să se ducă acasă. S-ar fi dus peste drum, la secția de poliție, și le-ar fi spus tot ce se întâmplase. Darla nu ar fi ajuns

nici până la ieșirea din oraș înainte ca fiecare mașină de poliție din ținut să o înconjoare.

— Dă-mi cheia, repetă femeia.

Fără nicio avertizare, flutură lama în aer. Metalul șuieră pe lângă fața Sarei.

— Acum, la dracu'.

— Bine, bine. Sara băgă mâna tremurând în buzunar, dar cu ochii ațintiți la cuțit. Îți dau cheia dacă-mi spui de ce i-ai omorât.

Darla se uită la ea, analizând-o cu răceală.

— Mă șantajau.

Sara făcu un pas mic în spate.

— Studiul?

Brațul i se relaxă, dar lama tot aproape era.

— Studenții tot renunțau, nu veneau când trebuia. L-am pus pe Jason să dea de două ori sânge și să țină un jurnal în plus. A tras-o și pe Allison în asta, apoi l-au implicat și pe Tommy. Aveam să împărțim banii juma-juma. Ei s-au lăcomit și s-au hotărât că-i vor pe toți.

Sara nu-și putea lua ochii de la lamă.

— Încercai să-i pui în cârcă lui Jason crima lui Allison.

— Întotdeauna ai fost deșteaptă.

— Hareton știa?

— De ce crezi că plec din oraș? El a găsit dosarul lui Tommy. A zis că va raporta la comisia de etică. Pentru prima dată, își arătă remușcările: Nu am intenționat ca Tommy să fie rănit. El nu știa nimic despre asta. Nu puteam să-i las să verifice prea bine rapoartele cazurilor.

— Tommy și-a dublat doza de pastile, ghici Sara. Era înscris de două ori, așa că lua de două ori doza. De asta i se schimbau stările. De asta s-a sinucis, nu?

— M-am săturat să pierd vremea cu tine. Își îndreptă brațul. Cuțitul era la câțiva centimetri de gâtul Sarei: Dă-mi cheia.

Sara se uită către clinică. Ușa era tot închisă.

— Nu o am.

— Nu mă minți, jegoaso. Te-am văzut în mașină.

— Nu o…

Darla se năpusti. Sara se dădu înapoi, ridicându-și brațul să se apere. Simți cum lama îi tăie pielea, dar nu urmă nicio durere. Nu putea să simtă decât o panică care-i oprea inima în loc, în timp ce pământul de sub picioare cedă deodată, trimițându-le pe amândouă de-a dura la vale.

Sara se lovi cu spatele de pământ. Darla era aplecată peste ea, cu cuțitul ridicat. Sara încercă să se târască de-a bușilea, întorcându-se din instinct pe burtă, înainte să-și dea seama că Allison Spooner fusese exact în acea poziție când lama se înfipsese în gâtul ei. Sara încercă să se răsucească la loc, dar Darla era prea grea. O apucă pe Sara de ceafă. Sara împinse cu mâinile, dădu cu picioarele, făcu tot ce putea ca să iasă de sub femeia aia.

În loc să simtă cum lama i se afunda în carne, Sara simți cum pământul tremură și cedă din nou sub ea. Avu din nou un sentiment de cădere în gol. Zgomotul râului se intensifica, în timp ce cădea cu fața în apa rece ca gheața. Îi intră apă în gură și-n plămâni. Nu-și putea da seama unde era susul. Nu avea de ce să se agațe cu mâinile și picioarele. Dădu din mâini, încercând să ajungă la aer, dar ceva o ținea în jos.

Darla. Simți cum mâinile femeii o țineau de talie, cu degetele afundate în pielea ei. Sara se luptă, lovind cu mâinile în spatele femeii. Îi urlau plămânii în piept. Strânsoarea Darlei se slăbi. Sara se împinse la suprafață, trăgând aer din greu.

— Ajutor! strigă ea. Ajutor!

Strigă atât de tare cuvintele încât o ustura gâtul de la efort.

Darla țâșni la suprafață lângă ea, cu gura căscată și ochii holbați de panică. Mâna ei apucă brațul Sarei. Malul se vedea neclar, în timp ce râul le arunca la vale. Sara își înfipse unghiile în dosul mâinii Darlei. Pietrișul o plesni peste cap. Frunze,

rămurele, crăci. Darla nu se simțea bine. Nu fusese niciodată o înotătoare bună. Nu încerca să o tragă pe Sara la fund. Se ținea de ea ca să-și salveze viața.

Sunetul apei se schimbă dintr-un huruit încet într-un urlet asurzitor. Locul pietros. Pietrele de granit colțuroase pe care Tessa și Sara se cățăraseră când erau mici. Le văzu în față, împrăștiate ca niște dinți care așteptau să le rupă în două. Apa se spărgea pe marginile ascuțite. Curentul devenea violent pe măsură ce le arunca în față. Nouă metri. Șase metri. Sara o luă pe Darla sub braț și o trase cât de tare putu, împingând-o în față. Craniul femeii se crăpă de pietre, răsunând ca un clopot. Sara se lovi de ea. Își strivi umărul. Îi explodă capul.

Sara se luptă cu amețeala care voia să pună stăpânire pe ea. Simți gust de sânge în gură. Nu se mai ducea la vale. Spatele ei era prins într-o gaură în piatră. Apa o lovea în piept, nelăsând-o să se miște. Mâna Darlei era prinsă între spatele Sarei și piatra de granit. Trupul ei fără viață flutura ca un steag zdrențuit. Avea craniul crăpat; apa de râu umplea spărtura. Sara simțea cum îi alunecă mâna femeii. Se simți o smucitură violentă, apoi curentul o duse la vale.

Sara tuși. Apa îi intra în gură deschisă, inundându-i nasul. Ridică mâna deasupra capului, pipăind o piatră netedă. Trebuia să se întoarcă. Trebuia să găsească o cale să se cațere pe piatră. Sara își îndoi genunchii și își lipi tălpile de piatră. Încercă să se împingă în sus. Nu se întâmplă nimic. Țipă, încercând iar și iar, cu același rezultat. Apa o îndepărta de pe piatră. Aluneca, nu putea să se mai țină. Capul îi intră la fund. Se luptă să rămână la suprafață. Fiecare mușchi îi tremura de la efort. Era prea mult. Umărul îi țipa de durere. O dureau coapsele, îi alunecau degetele. Nu avea cum să se lupte. Apa era prea puternică. Corpul ei continuă să alunece pe piatră. Sara trase aer adânc

în piept, înainte ca să-i intre capul la fund. Zgomotul constant al apei se transformă în tăcere totală.

Sara își strânse buzele. Părul îi plutea în fața ei. Vedea luna deasupra ei, lumina puternică pătrundea cumva prin suprafața apei. Razele erau ca niște degete întinse către ea. Auzi ceva în liniștea din urechile ei. Râul avea o voce susurată, liniștitoare, care-i promitea că avea să fie mai bine pe partea cealaltă. Curentul îi vorbea, îi spunea că era în regulă să-și dea drumul. Sara realiză șocată că asta și voia. Voia pur și simplu să renunțe, să se ducă în locul acela unde o aștepta Jeffrey. Nu în Rai. Nu într-un ideal pământesc, un loc plin de liniște și mângâiere, unde amintirea lui nu o durea ca o rană deschisă de fiecare dată când respira, de fiecare dată când mergea prin locurile în care ei merseseră împreună, de fiecare dată când se gândea la ochii lui superbi, la gura lui, la mâinile lui.

Întinse mâna prin apă, atingând degetele de lumină ale lunii care străluceau. Frigul se transformase într-un văl de căldură. Își deschise gura. I se înșiruiră bulbuci pe față. Inima îi bătea încet, letargic. Își lăsă sentimentele să o cuprindă. Își permise să mai simtă încă o secundă luxul sentimentului de abandon, înainte să se forțeze să iasă la suprafață, răsucindu-și corpul astfel încât să se prindă de piatră.

— Nu! strigă ea, furioasă pe râu.

Îi tremurară brațele în timp ce se cățăra pe suprafața rigidă a pietrei. Apa o înșfăcă ca un milion de mâini care încercau să o tragă la loc, dar Sara se luptă cu fiecare părticică a ființei ei să ajungă în vârful pietrei de granit.

Se întoarse pe spate, privind cerul. Luna încă strălucea glorios, lumina reflectându-se pe copaci, pe pietre și pe râu. Sara râse pentru că se săturase de alternativă. Râse atât de tare, încât începu să

tușească. Se împinse să stea în fund și tuși până nu mai avu nimic în plămâni.

Respiră adânc, umplându-și din nou corpul de viață. Tăieturile și vânătăile care-i împânzeau pielea începură să-și facă simțită prezența. Durerea trezi fiecare terminație nervoasă, anunțând-o că era în viață. Sara trase din nou aer adânc în piept. Aerul era atât de rece, încât simțea cum îi atingea fiecare parte a plămânilor. Își puse mâna pe gât. Lănțișorul nu mai era. Degetele ei nu mai găseau forma cunoscută a inelului lui Jeffrey.

— Of, Jeffrey, șopti ea. Mulțumesc.

Mulţumesc că mi-ai dat drumul.

Dar unde era? Sara se uită în jur. Luna era atât de luminoasă, de parcă era miezul zilei. Era în mijlocul râului, la cel puțin trei metri de fiecare mal. Apa făcea spume albe pe lângă pietrele din jurul ei. Știa că unele erau lungi de cel puțin doi metri și jumătate. Își verifică umărul. Tendonul pârâi, dar tot putea să-l miște.

Sara se ridică în picioare. Pe mal era o salcie care îi făcea semn cu lujerii ei unduitori către luminișul de sub ramurile ei. Dacă putea ajunge la una dintre pietrele mici fără să fie luată de apă, atunci putea să urce pe ea și să sară pe mal.

Auzi cum pocni o creangă. Foșniră niște frunze. Will ieși în luminiș. Pieptul i se ridica și-i cobora de la alergat. Avea în mâini o frânghie răsucită. Ea îi putea citi fiecare sentiment de pe față. Frică. Nedumerire. Ușurare.

Sara își ridică vocea că el să o audă de zgomotul apei.

— Ce ți-a luat atât?

Căscă gura de uimire.

— Treburi, reuși el să zică, încă trăgându-și respirația. Era coadă la bancă.

Ea râse atât de tare încât începu să tușească din nou.

— Ești bine?

Încuviință din cap, luptându-se cu încă o criză de tuse.

— Și Lena?

— Era la subsol. Jared a chemat o salvare dar… Vocea i se stinse: E foarte rău.

Sara își sprijini mâinile de genunchi. Din nou, Lena avea nevoie de ajutor. Din nou, era de datoria Sarei să rezolve situația. În mod ciudat, ea nu simți șovăiala obișnuită, nici măcar furia constantă care o însoțise din ziua aceea îngrozitoare în care își privise soțul murind. Sara se simți împăcată pentru prima dată în patru ani. Tessa avea dreptate: nu aveai cum să cazi. În cele din urmă, trebuia să te ridici, să te ștergi de praf și să te întorci la viața ta.

— Sara?

Ea își întinse mâna către Will.

— Aruncă-mi frânghia.

Capitolul 19

Will încetini Porsche-ul ca să cotească pe Strada Caplan, încercând să urmeze indicațiile pe care i le dăduse Sara. Ea desenase săgeți lângă numele străzilor, și atâta timp cât Will ținea hârtia dreaptă, ar fi trebuit să ajungă acasă la Frank Wallace fără să se piardă. Sara îi dăduse până și ochelarii ei de citit, care îi erau atât de mici încât arăta ca vărul idiot a lui Pointdexter. Totuși, ea avea dreptate. Ochelarii funcționau. Cuvintele de pe pagina din fața lui tot îl înșelau, dar măcar erau mai clare.

Îi sună telefonul, iar Will îl pescui prin buzunar, ținând volanul cu genunchii de frică să nu scape foaia cu indicații. Văzu numărul lui Faith.

— Pe unde ai umblat? întrebă ea. Ți-am lăsat două mesaje pe mobil. Am sunat-o până și pe Amanda.

— Nu ar trebui să fii în concediu de maternitate?

— Emma doarme și eu m-am săturat să stau în prostia asta de spital.

Începu o litanie de plângeri care porneau de la jeleul fără gust și treceau rapid la sensibilitatea sânilor. Will o opri acolo.

— Mi-am prins răufăcătorul.

— Ce spui?

Vocea lui Faith se subție de uimire și el realiză că ea nu-și pusese mari speranțe că el va rezolva cazul atât de repede.

— Mulțumesc pentru votul de încredere.

— Ia taci! Știi doar că sunt supărată că ai făcut asta fără mine.

Faith nu cedă în fața crizelor subite de sinceritate emoțională. Will știa că nu avea rost să insiste. În schimb, el îi povesti despre testele de medicamente și eforturile pe care le făcuse Darla Jackson să-și elimine șantajiștii și să scape de Lena Adams.

— De câți bani era vorba? întrebă Faith.

— Nu știm câte dosare falsifica. Poate că sute de mii de dolari.

— Fir-ar! Unde mă înscriu și eu?

— Pe bune.

Will era de acord. Banii i-ar fi fost de folos. Nu era nerăbdător să se întoarcă în Atlanta și să sape iar în curtea din față.

— Lena e încă la spital. Cred că o vor ține o acolo o vreme.

— Mă mir că Sara a ajutat-o.

Și Will se mirase, dar bănui că în meseria de doctor nu ai de ales pe cine salvezi. Totuși, nu schimbaseră prea multe cuvinte în timp ce Sara îi pusese perfuzia și îi ceruse lui Jared să-i aducă lui Lena apă, apoi mai multe pături, apoi mai multă apă. Will nu știa câte dintre acestea erau pentru a o ajuta pe Lena și câte pentru a-l împiedica pe Jared să aibă o cădere nervoasă. În orice caz, funcționase pentru calmarea situația, pentru că era mare nevoie de așa ceva.

Jared își ieșise din minți din momentul în care intraseră în clinica pentru copii ca să o caute pe Lena. Zăpăceala lui îi costase vreo câteva minute prețioase. Lovise cu piciorul uși care nu erau încuiate. Răsturnase birouri și fișete. Când Will găsi ușa încuiată de la subsol, tânărul era atât de sfârșit, că abia mai avea putere să-l ajute să o spargă.

Și apoi îi reveni energia lui Jared. Se năpusti la subsol, nepăsându-i dacă se ascundea cineva în umbră. Găsiră încă o ușă încuiată în fundul subsolului. Erau șanțuri adânci în beton acolo unde rafturile de metal acoperiseră odată intrarea în ceea ce trebuia să fie un adăpost antiatomic. Un zăvor vechi, dar solid ținea ușa în loc. Jared tot lovise ușa, izbindu-se de oțel ca o minge de ping-pong, înainte ca Will să se întoarcă cu o rangă de la bancul de lucru.

Will trebuia să recunoască că nu se gândise la Sara decât după ce deschisese ușa. Lena nu era foarte conștientă, tremurând din cauza febrei. Era udă leoarcă de transpirație. Jared plânsese când îi dezlega frânghia de la mâini și picioare, implorându-l pe Will să-l ajute. Atunci se dusese Will sus să o găsească pe Sara. El se uita la BMW-ul gol când o auzi țipând de la râu. Avusese un noroc chior că apucase să strige după ajutor înainte să o tragă Darla înapoi în apă. Avusese și mai mult noroc că frânghia pe care ea o folosise să o lege pe Lena era destul de lungă să o ajute pe Sara să ajungă la mal.

Nu că ar fi avut nevoie. Will era destul de sigur că ea era în stare să-și poarte singură de grijă. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut-o mergând pe apă, după ce supraviețuise iadului acela.

La telefon, Will auzi un gângurit de copil și o altă femeie vorbind.

Vocea lui Faith era estompată în timp ce-i spunea ceva asistentei.

— Trebuie să închid. Au adus-o pe Emma de la hrănit. Nu-i așa, iubito?

Will așteptă vreo câteva secunde în care ea vorbi cu copilul, până să-i revină vocea la normal.

— Mă bucur că ești bine. Mi-am făcut griji pentru tine, că erai acolo de unul singur.

Avea vocea încordată, de parcă era pe punctul de a izbucni în plâns. Faith fusese destul de emotivă în ultimele luni. Will spera că după nașterea copilului avea să-i treacă nebuneala, dar poate că-i trebuia ceva vreme să-i revină hormonii la normal.

— Cred că ar trebui să închid, zise el. Aproape am ajuns acasă la Frank.

Ea scoase un smiorcăit zgomotos.

— Să-mi spui cum a mers.

— Așa voi face.

Auzi cum telefonul zornăi în leagăn și bănui că acela era modul lui Faith de a încheia apelul. Will își băgă mobilul la loc în buzunar. Confruntă un semn de circulație cu indicațiile și întoarse. Era o săgeată care indica cealaltă față a colii de hârtie. Zâmbi larg. Sara îi desenase o față zâmbitoare.

Încetini din nou, uitându-se după numerele caselor. Will privi atent la fiecare căsuță poștală, comparând adresele cu indicațiile. La jumătatea străzii găsi ce căuta. Casa lui Frank era o viluță cu un singur nivel, dar nu părea deloc primitoare. Un aer trist plutea pe deasupra ca un nor întunecat. Streșinile atârnau. Geamurile erau murdare. Piticul de grădină era surprinzător, dar sticlele goale de Dewar's de lângă coșul de gunoi nu erau.

Ușa din plasă se deschise când Will tocmai cobora din mașină. Lionel Harris râse de el, evident bucurându-se de surpriză.

— Bună dimineața, zise el. Am auzit că ați fost să înotați azi noapte.

Will zâmbi, deși simțea cum revenea sudoarea rece ca o ploaie neașteptată. Nu-și putea scoate din minte imaginea Sarei stând pe piatra aceea.

— Sunt puțin surprins să vă văd aici, domnule Harris.

— Doar am adus o caserolă.

Nedumerirea lui Will trebuie să fi fost evidentă. Bătrânul îl bătu pe spate.

— Niciodată să nu subestimezi puterea unui trecut comun.

Will aprobă din cap, deși tot nu înțelegea.

— Te las la treabă.

Lionel strânse bastonul pe măsură ce cobora treptele de la verandă. Will îl privi cum se îndrepta spre stradă. Un vecin îi făcu cu mâna, iar el se opri la taclale.

— Frank te așteaptă.

Will se întoarse. Era o femeie la ușă. Era mai în vârstă, gârbovită și cu părul ireal de roșu. Avea fața la fel de mult machiată ca și fiica ei. Will văzu o vânătaie în formă de deget sub ochiul femeii. Avea piramida nazală umflată. Cineva îi trăsese un pumn de curând și i-l trăsese tare.

— Eu sunt Maxine. Îi deschise ușa din plasă. Te așteaptă.

Pe cât de deprimantă era casa lui Frank pe dinafară, pe dinăuntru era cu mult mai rău. Pereții și tavanul se îngălbeniseră de la atâția ani de fum de țigară. Mocheta era curată, dar tocită. Mobila arăta de parcă venise dintr-o casă din anii ’50.

— Pe aici, în spate.

Maxine îi făcu semn să o urmeze pe hol. Vizavi de bucătărie era un dormitor mic care fusese transformat într-un birou dezordonat. În fundul casei era o baie murdară cu faianță verde-avocado. Frank zăcea într-un pat de spital în ultima cameră. Toate jaluzelele erau trase, dar soarele strălucea prin spatele lor. Camera era igrasioasă și transpirată. Frank avea tuburi de oxigen legate la nas, dar tot respira cu greutate. Avea pielea galbenă și ochii tulburi.

Era un scaun lângă pat. Will se așeză fără să i se spună.

— Eu mă duc în bucătărie, le zise Maxine. Să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ceva.

Will se întoarse surprins, dar ea plecase deja din cameră. Se concentră din nou asupra lui Frank.

— Julie Smith?

Vocea groasă de bariton a bătrânului fusese redusă la un tremur încet.

— Am pus-o s-o sune pe Sara.

Will bănuise că se întâmplase ceva de genul ăla.

— Știai deja că Tommy se sinucisese înainte să ajungă Sara acolo.

— Am crezut… Frank închise ochii. Pieptul i se mișca încet: Am crezut că era mai bine dacă-l găsea Sara. Ar fi fost mai puține întrebări.

Ar fi putut să iasă bine. Sara îl cunoștea pe Nick Sheldon. Ar fi netezit lucrurile pe neștiute.

— De ce ai pus-o pe Maxine să spună că Allison avea prieten?

— E întotdeauna prietenul, răspunse el ridicând un umăr.

Will bănui că era destul de adevărat, dar Frank mințise de atâtea ori în ultimele zile că Will nu știa dacă omul era capabil să fie sincer. Lionel Harris avea dreptate cu schimbarea. Nu multor oameni le reușea. Trebuia să se întâmple ceva teribil de rău sau teribil de bun ca să silească pe cineva să-și schimbe viața. Îi era clar lui Will că Frank trecuse de orice revelații care i-ar fi putut schimba viața. Chiar și fără tubul de oxigen mirosea a bolnav, de parcă corpul lui începuse deja să putrezească. Will știa că venea un moment în viața fiecărei persoane, când era prea târziu să mai schimbi ceva. Nu puteai decât să aștepți ca moartea să te facă neimportant.

Frank tresări când încercă să se facă mai comod în pat.

— Să-ți aduc ceva?

El scutură din cap, deși era clar că avea dureri.

— Cum se simte Lena?

— Infecția e gravă, dar ei cred că va scăpa.

— Spune-i că-mi pare rău, zise Frank. Spune-i că-mi pare rău pentru tot.

— Bine.

Will promise, dar dacă ar fi fost după el, nu ar mai fi vorbit niciodată cu femeia aia. El nu credea că Lena Adams era rea în întregime, dar o parte importantă a ei era pângărită, care lui îi lăsa un gust amar în gură.

— De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

Frank se uită fix la Will. I se umeziră ochii.

— Ai copii?

Will scutură din cap.

— Darla a fost dintotdeauna rebelă, enervându-mă pe mine, enervând-o pe Maxine. Se opri ca să-și tragă răsuflarea. A dispărut de lângă noi când avea șaptesprezece ani. Nici nu știusem că se întorsese în oraș, până am văzut-o în fața clinicii. El tuși. Picăturile de sânge murdăriră cearșaful. Era în pauză de țigară.

— De ce a chemat poliția la Tommy? Părea riscant, având în vedere afacerile ei ilegale…

— Nu știu dacă încerca să-l sperie pe Tommy sau să mă pedepsească pe mine.

Frank se întinse după paharul cu apă de pe noptieră. Will îl ajută, ținându-i paiul ca să poată bea. Frank înghiți, cu un zgomot dureros de tare pentru camera micuță. Se rezemă pe spate cu un oftat încet.

— Ce ai făcut când ai citit raportul incidentului cu câinele lui Tommy? întrebă Will.

— M-am dus la clinică și am întrebat-o ce naiba făcea.

— Numele Darlei nu era în raport.

Frank nu răspunse.

Will se săturase să-i scoată vorbele cu cleștele din gură.

— Ai condus mii de interogatorii, Șef Wallace. Știi ce întrebări îți voi pune. Probabil că ai deja o listă în cap.

Will făcu o pauză, așteptând ca Frank să-și ușureze situația. După un minut întreg, Will realiză că nimic nu avea să fie vreodată ușor cu omul acela.

— Ce a zis Darla când ai confruntat-o? întrebă el.

— Mi-a zis că era șantajată.

— În legătură cu testarea de medicamente?

— Nu mințea doar despre copiii ăia doi. Erau o groază. Avea un sistem al ei: îi făcea să dubleze dozele ca să pară că erau mai mulți copii în studiu, apoi împărțeau cecurile când veneau.

— O șantajau cu toții?

— Doar Jason și Allison.

— Ți-a zis ea numele lor?

— Nu.

Will îl studie, încercând din nou să-și dea seama dacă mințea. Era un exercițiu inutil.

— Ce ți-a spus Darla despre șantajiști?

— Credea că le putea da bani ca să scape de ei. Unul dintre ei absolvea în curând. Credea că dacă le dădea destui bani, o lăsau în pace.

— Cât ți-a cerut?

— Zece mii de dolari. Nu-i aveam. Chiar dacă i-aș fi avut, tot nu-i dădeam. Am cheltuit atâția bani scoțând-o din necaz de atâtea ori. Nu mai puteam arunca și alții.

Will observă că bărbatul nu se gândise și la o a doua opțiune, care era să o aresteze pe fiica lui și să o trimită la închisoare pentru infracțiunile ei.

— A muncit atât de mult ca să-și ia diploma de asistentă, continuă Frank. Nu am crezut niciodată că ar… Vocea i se stinse: Nu am știut.

— A avut probleme și înainte.

Frank doar încuviință din cap.

— Cecuri false, adăugă Will.

Amprentele Darlei erau la dosar. Se potriveau cu amprenta de pe sprayul de geamuri pe care Charlie și Will îl găsiseră în debaraua din baia căminului. Will făcu o presupunere bazată pe fapte.

— A avut probleme.

Frank încuviință scurt din cap.

— Primeam telefoane din când în când. Favoruri profesionale, ca de la un polițist la altul. Austin, Little Rock, West Memphis. Avea grijă de bătrâni și-i ușura de bani. Se pricepea. Nu a fost prinsă niciodată, dar ei știau că ea era de vină.

Will observase de multe ori că exista o linie subțire între a ști că cineva era vinovat și a o dovedi. Fiind fiică de polițist, probabil că-i conferea Darlei o protecție în plus.

— Eram sigur că Tommy a ucis-o pe fata aia. Voiam doar să nu se afle nimic despre Darla.

— Ai făcut tot posibilul ca ancheta lui Lena să fie de neatacat.

Se uita la Will cu ochii umezi, evident încercând să ghicească ce știa el.

Adevărul era că Will nu știa nimic sigur. Bănuia că Frank ascunsese probele. Bănuia că Frank le ceruse celor de la centrala din Eaton să întârzie trimiterea casetei audio cu vocea lui Maxine în apelul la 911. Bănuia că bărbatul împiedicase o anchetă, periclitase viețile colegilor în mod nesăbuit și orbește, dacă nu voit, contribuise la moartea a trei oameni.

După cum spusese Frank, una era să știi, alta era să dovedești.

— Nu am vrut niciodată să o implic pe Lena în asta, zise Frank. Ea nu știa nimic. Toate erau din vina mea.

Will își închipui că Lena ar spune același lucru despre Frank. În toată viața lui, nu avea să înțeleagă legătura dintre ei.

— Când ți-ai dat seama că Darla era implicată?

— Când Lena… Începu din nou să tușească. De această dată era atât de mult sânge, încât trebui să scuipe într-un șervețel. Iisuse, șopti Frank, ștergându-se la gură. Îmi cer scuze.

Will se luptă să-și țină stomacul sub control.

— Când ți-ai dat seama?

— Când Lena mi-a zis că mai fusese omorât un alt puști, în același fel. Vocea i se stinse din nou: Nu o vedeam pe Darla făcând asta. O să înțelegi când o să ai copii. Era puiul meu. O legănam noaptea de colo-colo. Am privit-o cum s-a transformat dintr-o fetiță în…

Frank nu termină propoziția, deși era evident în ce se transformase Darla.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Azi-noapte, recunoscu el. Apoi, în loc să-l facă pe Will să pună întrebarea potrivită, se oferi el: Ne-am certat. A zis că trebuia să plece din oraș. Mai voia bani.

— I-ai dat?

El scutură din cap.

— Maxine avea vreo câteva sute de dolari în poșetă. S-au certat rău de tot. Arătă către rezervorul de oxigen și barele de la pat: Până când m-am ridicat eu, o trântise pe Maxine la pământ și o bătea. Frank își strânse buzele subțiri: Nu am crezut că o să trăiesc să văd așa ceva, un copil cărându-i pumni propriei mame. Copilul meu. Nu am crescut-o să fie așa. Ăla nu era copilul meu.

— Ce s-a întâmplat?

— A furat banii. Mi-a luat și mie câțiva din portofel. Poate cincizeci de dolari.

— Am găsit aproape trei sute de dolari la ea.

El încuviință din cap, de parcă se aștepta.

— Am primit un telefon de la Brock dimineață. Mi-a zis că au scos-o din râu, în aval de câmpul de granit.

Se uită la Will de parcă nu prea credea informația aceea.

— Așa e. Era aproape de colegiu.

— A zis că nu trebuie să mă duc să o văd acum. Să-i dau puțin timp să o curețe. I se tăie respirația: De câte ori ai spus asta unui părinte care vrea să-și vadă copilul, numai că tu știi că a fost bătut, tăiat, pocit ca dracu'?

— De multe ori, recunoscu Will. Dar Brock are dreptate. Nu vrei să ți-o amintești așa.

Frank se uită la tavan.

— Nu știu dacă vreau să mi-o amintesc în vreun fel.

Will îi lăsă cuvintele să plutească între ei pentru câteva secunde.

— Mai vrei să-mi spui ceva?

Frank dădu din cap, și din nou, Will nu știa dacă să aibă încredere în el sau nu. Omul era detectiv de peste treizeci de ani. Nu era posibil să nu fi suspectat că fiica lui era implicată în acele crime. Chiar dacă nu voia să o zică cu voce tare, Frank știa în adâncul sufletului că pasivitatea lui îi costase viața pe Tommy Braham și Jason Howell.

Sau poate că nu știa. Poate că Frank se pricepea atât de bine să se înșele pe sine, încât era convins că făcuse ce trebuia.

— Ar trebui să te las să te odihnești, zise Will.

Frank avea ochii închiși, dar nu dormea.

— O duceam la vânătoare. Vocea lui era ca o șoaptă aspră. Erau singurele dăți când ne înțelegeam. Își deschise ochii și privi în tavan. Singurul sunet din cameră era sâsâitul încet al rezervorului de oxigen de lângă patul lui. Am învățat-o să nu ochească niciodată inima. Este înconjurată de coaste și de oase. Glonțul ricoșează și ajungi să fugărești căprioara vreo câțiva kilometri, așteptând să moară. Își puse mâna pe gât, într-o parte. Ții la gât. Tai chestiile care alimentează inima. Își atinse pielea îmbătrânită: Asta-i o vânătoarea curată. Cea mai omenoasă.

Will văzuse locurile crimelor. Nu fusese nimic omenos la crimele lui Allison Spooner și Jason Howell. Fuseseră îngroziți. Fuseseră măcelăriți.

— Sunt pe moarte, zise Frank. Am fost diagnosticat cu cancer acum vreo câteva luni. Își linse buzele crăpate. Maxine a zis că are grijă de mine, atâta vreme cât îi dau pensia mea. I se tăie

respirația. Râse încordat: Întotdeauna am crezut că o să mor singur.

Will simți o tristețe copleșitoare auzind cuvintele bărbatului. Frank Wallace *avea* să moară singur. Poate că vor fi oameni în aceeași cameră cu el – fosta lui soție acră, câțiva colegi loiali – dar oamenii precum Frank erau sortiți să moară în același fel cum trăiseră, ținându-i pe toți la distanță.

Will știa asta pentru că deseori își privea viața și moartea prin aceeași lentilă. Nu ținuse legătura cu niciun prieten din copilărie. Nu avea rude la care să apeleze. Faith avea copilul acum. În cele din urmă, avea să-și găsească un bărbat a cărui companie o tolera. Poate mai aveau încă un copil. Probabil că avea să-și găsească o muncă de birou, ca să mai scape de stresul vieții ei. Will avea să dispară din viața ei, ca un val care se îndepărta de mal.

Mai rămânea Angie, iar Will nu avea mari speranțe că ea avea să-i fie un sprijin la bătrânețe. Ea își trăia viața pe muchie de cuțit, arătând aceeași neglijență nepăsătoare care o ținuse pe mama ei în secția de comatoși la spitalul de stat în ultimii douăzeci și șapte de ani. Căsătoria îi înstrăinase și mai tare. Will presupusese dintotdeauna că avea să trăiască mai mult ca Angie, că avea să se trezească singur la mormântul ei într-o zi. Această imagine îi provoca întotdeauna o mare tristețe cu tenta unui crâmpei de ușurare. O parte din Will o iubea pe Angie mai mult decât viața însăși. O altă parte din el o vedea ca pe o cutie a Pandorei care ascundea cele mai întunecate secrete ale lui. Dacă ea murea, avea să ia o parte din întunecime cu ea.

Dar avea să ia și o parte din viața lui.

— Ai nevoie să-ți aduc ceva? îl întrebă Will pe Frank.

El tuși din nou, cu un horcăit uscat.

— Nu, îi răspunse el. Mă descurc de unul singur.

— Ai grijă de tine.

Will se forță să se întindă și să-i atingă umărul lui Frank înainte să plece din cameră.

•

Sara era în curtea din față cu ogarii, când Will intră pe aleea din fața casei familiei Linton. O parte a feței era încă vânătă. Tăietura de pe braț trebuise să fie cusută. Avea părul lăsat, fluturându-i pe umeri.

Era frumoasă.

Câinii fugiră să-l întâmpine când coborî din mașină. Sara îi îmbrăcase pe amândoi cu gecuțe flaușate, ca să-i protejeze de frig. Will mângâie animalele încântate cât de mult putu, fără să exagereze.

Sara pocni din limbă și ei încetară să-l mai acosteze.

— Să înțeleg că Frank nu a fost de mare ajutor? întrebă ea.

Will scutură din cap, simțind cum i se punea un nod în gât. Se pricepea să-și ascundă gândurile, dar Sara spărsese cumva codul.

— Nu cred că mai are multe zile.

— Am auzit. Era clar că ea avea sentimente contradictorii cu privire la moartea iminentă a unui vechi prieten de familie. Îmi pare rău că este bolnav, dar nu știu ce părere am despre el ca persoană după toate care s-au întâmplat.

— Poate că ar fi putut-o opri, măcar la Jason. Dar oamenii nu văd ce nu vor să vadă.

— Negarea nu constituie o scuză bună. Darla m-ar fi putut omorî. *M-ar* fi omorât dacă nu ceda malul.

Will nu își ridică privirea pentru că nu voia ca Sara să știe la ce se gândea. În schimb, se aplecă să-l scarpine pe Bob pe ureche.

— Fosta soție a lui Frank e cu el. Măcar nu o să moară singur.

— Mică alinare.

— Eu cred că e, o contrazise el. Unii oameni nu înțeleg asta. Unii oameni pur și simplu… Will se opri înainte să sune ca un copil plângăcios. În fine, nu cred că voi afla niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat săptămâna asta.

— Trebuie?

— Cred că nu. Nimic nu-l va aduce pe Tommy înapoi, dar măcar numele lui este curat. Darla nu va mai răni pe altcineva. Frank este în propria lui închisoare.

— Și Lena iar scapă basma curată.

Ea nu mai păru atât de acră precum fusese înainte.

— Vom vedea.

— Vrei să pui pariu? zise Sara râzând.

Will încercă să se gândească la un pariu isteț, ceva care implica ca el să o scoată la cină când se întorceau în Atlanta, dar el era prea încet.

— A sunat Brock dimineață. A găsit cheia de la Toyota lui Lena în buzunarul din față al Darlei. Bănuiesc că plănuia să ia mașina lui Lena și să plece din oraș, zise ea.

El își aminti cauciucurile tăiate ale mașinii. Cineva de la secție îi dăduse lui Lena un cadou de despărțire.

— Darla trebuie să te fi văzut când te dădeai jos din mașină și s-a hotărât să-și ia o mașină mai bună.

Will știuse din start că ucigașul se pricepea la improvizat.

— A zis Hareton ce l-a făcut să verifice în dosare numele lui Tommy?

— Îl văzuse pe Tommy la clinică de câteva ori. Nu este neobișnuit ca unii copii de acea vârstă să se mai ducă încă la pediatru, dar Tommy venea des, cel puțin o dată pe săptămână. Hareton a devenit curios după sinucidere și a căutat numele lui Tommy în hârtii. A confirmat ce a zis Darla.

Avea de gând să se ducă la comisia de etică să raporteze încălcarea regulilor.

Sara trase de lesă când Billy încercă să urineze pe mașina lui Will.

— Asta e bine, nu? Făcea ce trebuia.

— Bănuiesc că da, dar nu se va opri să facă teste. Scoase un râs trist. Stai să reformulez: se va opri să mai facă teste în clădirea mea, dar va continua să le facă.

— Ai aflat ce testa?

— Un antidepresiv. Vor încerca din nou la primăvară, cu o altă doză.

— Glumești.

— E o afacere de un miliard de dolari. Un american din zece ia antidepresive, chiar dacă studiile placebo arată că la mulți dintre ei nu are absolut niciun efect. Făcu semn cu capul către casă: Hareton e înăuntru, de aceea am scos câinii la o plimbare de două ore pe gerul ăsta.

— Ai tăi nu sunt supărați pe el?

Ea oftă adânc.

— Mama i-ar ierta orice.

— Bănuiesc că așa se face în familie.

Ea păru să se gândească la ce spusese el.

— Da, așa se face.

— Am vorbit cu Faith dimineață. Îi trimisese atâtea poze cu copilul lui Will pe telefon, încât memoria era aproape plină. Nu am auzit-o niciodată să fie fericită. E ciudat.

— Un copil te schimbă, îi zise Sara. Evident, nu e ceva ce am învățat din experiență personală, dar o văd pe sora mea.

Bob se rezemă de piciorul lui. Will se aplecă și-l scărpină.

— Cred că eu…

— Am fost violată.

Will tăcu pentru că nu știa ce să zică.

— La colegiu, continuă ea. De asta nu pot avea copii.

El nu observase niciodată cât de verzi erau ochii ei, aproape ca smaraldul.

— Mi-a luat ani de zile până i-am spus soțului meu. Îmi era rușine. Voiam să cred că trecusem peste asta. Că era destul de puternică să trec peste asta.

— Nu cred că poate spune cineva vreodată că nu ești puternică.

— Am avut și eu zilele mele rele.

Dădu drumul lesei lui Billy în timp ce el mirosea cutia poștală. Amândoi se uitau la câine de parcă era cu mult mai fascinant decât dicta realitatea.

Will își drese vocea. Momentul era prea stânjenitor. Mai era și frig afară și bănuia că Sara nu voia să stea în fața casei părinților ei toată ziua, privindu-l pe el cum se chinuia să găsească ceva semnificativ de zis.

— Ar trebui să încep să-mi împachetez lucrurile.

— De ce?

— Păi… Will avea limba înnodată și era dureros de prost. Sărbătoarea. Familia ta. Sunt sigur că vrei să fii cu ei.

— Mama a gătit cât pentru cincizeci de persoane. Ar fi distrusă dacă nu ai rămâne.

El nu-și dădea seama dacă invitația era sinceră sau ea doar era politicoasă.

— Curtea mea din față e un dezastru.

— Te ajut eu când ne întoarcem în Atlanta. O să-ți arăt și cum să folosești un excavator, zâmbi ea șireată.

— Nu vreau să deranjez.

— Will, nu deranjezi.

Îl luă de mână. El se uită în jos, urmărindu-și degetul mare de-a lungul degetelor ei. Pielea ei era catifelată. Simți mirosul săpunului ei. Doar apropiindu-se așa de ea îl făcea să se simtă încălzit, de parcă acel loc gol din sufletul lui avea șansa să fie umplut într-o zi. El își deschise gura ca să-i zică că voia să rămână, că nu-și dorea nimic

mai mult decât să mai primească încă două mii de întrebări de la mama ei și să privească zâmbetul viclean al surorii ei în timp ce acesta își plimba privire de la unul la celălalt.

Și apoi îi ciripi telefonul în buzunar.

Ea își încreți nasul.

— Ce-i asta?

— Probabil încă o poză cu copilul de la Faith.

Ea îi zâmbi din nou cochet.

— Ia să văd.

Will era incapabil să-i refuze Sarei vreo cerere. Se folosi de mâna liberă ca să-și găsească telefonul. O văzuse pe Emma Lee Mitchell din toate unghiurile imaginabile și el era sigur că era un copilaș dulce, dar în momentul acela arăta ca o stafidă roșie înfuriată, cu o căciuliță roz împletită.

Sara deschise clapeta telefonului. Zâmbetul îi pieri repede.

— E un mesaj. Ea îi arătă telefonul, apoi păru să-și dea și ea seama. Îl întoarse și citi cu voce tare: *Diedre a murit în sfârşit. Vino acasă*.

Will simți deodată o durere adâncă.

— Mama lui Angie.

El coborî privirea spre mâna ei. Ea încă îl ținea de mână.

— Îmi pare rău.

Will nu mai plânsese de când avea șaisprezece ani, dar simțea cum lacrimile amenințau să vină. Se chinui să vorbească.

— A fost conectată la aparate de când eram copil. Cred că în sfârșit a…

I se strânsese gâtul atât de tare, încât abia putea să înghită. Angie pretindea că o ura pe mama ei, dar o vizitase cel puțin o dată pe lună, în ultimii douăzeci de ani. Will se dusese cu ea de multe ori. Experiența era îngrozitoare, îți zdrobea inima. O îmbrățișase pe Angie de atâtea ori când plângea. Era singura dată când ea își lăsa garda jos. Singura dată când i se preda lui Will.

Deodată înțelese cuvintele lui Lionel Harris despre puterea trecutului comun.

Will se chinui să găsească cuvintele potrivite. Nu știa ce să aleagă între dorința de a fi cu Sara și nevoia de a fi cu Angie.

Sara se aplecă înspre el, lipindu-și buzele de obrazul lui. Vântul îi flutură părul pe fața lui. Ea își puse gura la urechea lui și îi spuse:

— Du-te acasă la soția ta.

Iar el se conformă.

DUPĂ TREI SĂPTĂMÂNI

Epilog

Lena stătea în cimitir, uitându-se la piatra de mormânt a lui Jeffrey Tolliver. Părea o prostie să pui flori pe un mormânt gol, dar lucrurile din sicriul acela erau mai palpabile decât un borcan cu cenușă. Brad contribuise cu o țintă de hârtie de la prima sa rundă de calificare la academia de poliție. Frank pusese înăuntru carnetul său pentru amenzi pentru că Jeffrey țipa tot timpul la el că întârzia cu rapoartele. Lena își donase insigna aurie. Cea pe care o avusese până acum trei săptămâni era o copie. Dan Brock o strecurase înăuntru cu celelalte obiecte, pentru că știau amândoi că ea nu avea cum să o facă.

Toate afacerile de pe strada principală se închiseseră în ziua în care sicriul lui Jeffrey fusese coborât în pământ. Nici Jared nu participase la înmormântare. Asemănarea cu tatăl său îi fusese adusă la cunoștință cu ani înainte. Nu voia să-i tulbure pe cei îndoliați. Nu voia să-i provoace Sarei o astfel de durere.

Totuși, voia să fie în oraș. Voia să se simtă apropiat de tatăl lui, să vadă locul unde trăise și iubise tatăl lui. O cunoscuse pe Lena în fața restaurantului. Ea stătea pe bordură, gândindu-se la toate lucrurile pe care le pierduse. La început, crezuse că Jared era Jeffrey. Desigur că așa crezuse, că era Jeffrey. Semăna leit cu el. Era o fantomă mergătoare.

Poate că o parte din Lena se simțea atrasă de el datorită asemănării. Îl venerase pe Jeffrey mult prea mult ca să se gândească vreodată la ceva amoros. El era mentorul ei. El era eroul ei. Ea voia să fie același gen de polițist cum era el. Același

gen de persoană. Ea nu realizase decât după ce nu mai era, că el era doar un om.

— De ce nu ești la înmormântare? o întrebase Jared.

— Pentru că sunt persoana care ți-a omorât tatăl, îi răspunsese ea.

Jared își petrecuse două ore ascultând-o pe Lena cum își deschidea sufletul, apoi încă două ore certându-se despre cum de fapt nu fusese vina ei. Tinerețea îl făcea pasional, un apărător de încredere al opiniilor sale rapid formate. Tocmai ce se înscrisese la Academia de Poliție. Nu văzuse încă ororile lumii. Nu realizase că încă existau persoane cu adevărat iremediabile.

Oare ea era iremediabilă? Lena nu voia să creadă asta. Avea un nou început în față. O placă curată pe care să-și scrie restul vieții. Comisia de evaluare a poliției dăduse verdictul că ea nu avea nicio vină în sinuciderea lui Tommy Braham. Raportul lui Will Trent avea multe presupuneri și puține dovezi, mai ales de vreme ce Lena nu apucase să-și înregistreze mărturisirea. Gordon Braham se mută în Florida ca să fie mai aproape de familia soției. Împreună cu mama lui Jason Howell, îi dăduse în judecată pe Hareton Earnshaw și compania de medicamente care sponsorizase testul. El semnase o hârtie prin care asigura că nu va da în judecată Departamentul de Poliție din districtul Grant, în schimbul unei sume secrete.

Lena fusese operată de două ori și stătuse o săptămână în spital, iar rănile de pe mâna ei erau surprinzător de limitate având în vedere iadul prin care trecuse, luptându-se cu o infecție cu un stafilococ. Fizioterapia o ajuta să-și miște din nou degetele. Oricum era dreptace. Mâna ei stângă nu trebuia decât să arate insigna când aresta pe cineva. Și avea să facă multe arestări în curând. Gavin Wayne o sunase cu două zile înainte să o anunțe că postul de la Departamentul de Poliție

Macon era încă disponibil. Lena îl acceptă fără să se gândească de două ori.

Ea era polițistă. Avea meseria în sânge. Nervii îi fuseseră puși la încercare. Hotărârea ei se clătinase. Dar știa fără nicio îndoială că ea nu-și dorea să facă altceva pe lumea asta.

Se aplecă și puse florile pe mormântul lui Jeffrey. Și el fusese polițist. Nu același gen de polițist ca Lena, dar poteci diferite pot duce în același loc. Jeffrey ar fi înțeles asta. El îi acordase dintotdeauna prezumția de nevinovăție.

Lena se uită la rândurile de pietre care erau aliniate în cimitir. Pusese deja flori la mormântul surorii ei. Frank Wallace nu avea piatra gravată încă, dar ea îi adusese niște margarete pentru că știa că-i plăceau. El îi lăsase niște bani în testament. Nu mulți, dar destui cât Lena să-și vândă casa în pierdere și tot să-și plătească ipoteca. Donase restul unei fundații non-profit care ajuta polițiștii care aveau probleme cu legea. Ceva îi spunea că Frank ar fi fost de acord.

Nu că mai avea nevoie de acordul lui. Lena se săturase să-și facă griji despre ce credeau alții. O parte importantă a drumului către noua ei viață cerea să nu mai privească niciodată înapoi. Singurele lucruri pe care le lua cu ea din districtul Grant erau hainele și logodnicul ei, fără de care nu credea că putea să trăiască.

— Gata?

Jared o aștepta în mașina lui. Se întinse și-i deschise ușa.

Lena se așeză pe scaun astfel încât el să-și poată pune brațul în jurul ei.

— O să fie totul în regulă între tine și Sara?

Se văzuse cu ea la o cafea în dimineața aceea. Lena înțelese că lucrurile nu merseseră prea bine.

— Nu-ți face griji.

Jared își încleștă maxilarul în timp ce băgă mașina în viteză și ieși pe stradă.

— Mătușa Sara se va da pe brazdă.

— Eu nu mi-aș face iluzii.

El o pupă în creștetul capului.

— Doar că nu te cunoaște cu adevărat.

— Nu, nu mă cunoaște.

El se aplecă și porni radioul. Joan Jett începu să cânte despre reputația ei proastă. Lena se uita în oglinda retrovizoare. Vedea cum drumul dispărea în spatele ei, districtul Grant se micșora cu fiecare kilometru. Voia să simtă ceva pentru locul acela – un dor, o nostalgie. Nu simțea decât ușurare că îl lasă în sfârșit în urmă.

Oare Sara Linton o cunoștea pe Lena? Probabil mai bine decât oricine altcineva de pe pământ. Dar Jared nu trebuia să știe asta. Nu trebuie să știe despre greșelile pe care le făcuse Lena sau despre oamenii ale căror vieți le distrusese. Lucrurile aveau să fie diferite în Macon. Era noul ei început.

În plus, Lena nu spusese niciodată adevărul vreunui bărbat din viața ei. Nu avea să înceapă acum.

MULȚUMIRI

Aprecierile mele pentru suspecții obișnuiți: Victoria Sanders, Kate Elton și Kate Miciak. Aș vrea de asemenea să-i adaug pe Gail Rebuck, Susan Sandon, Richard Cable, Margie Seale, Robbert Ammerlaan, Pieter Swinkels, Silvie Kuttny-Walster, Berit Boehm, Per Nasholm, Alysha Farry, Chandler Crawford și Markus Dohle. Și bănuiesc că și pe Angela Cheng-Caplan, dacă se descurcă cu dragostea.

Isabel Glusman, mulțumesc pentru scrisori și Emily Bestler, mulțumesc că ai crescut un copil atât de grozav. Dr. David Harper m-a ajutat să-mi dau seama cum să omor oamenii. Dr. David Worth m-a ajutat să-mi dau seama cum funcționează globii oculari. Orice greșeli există, sunt ale mele. Trish Hawkins mi-a dat informații indispensabile despre complexitatea dislexiei. Debbie Teague, ești atât de amabilă că ți-ai împărtășit experiențele; de fiecare dată când scriu despre Will, mă gândesc la incredibila ta tărie de spirit. Mo Hayder: mulțumesc pentru toate cercetările gratuite despre scufundări. Lui Andrew Johnston îi ofer scuzele mele pentru știi tu ce, și nu, nu este nicio despăgubire. La fel și pentru tine, Domnișoară Kitty.

Mulțumesc, Beth Tindall de la Cincinnati Media, pentru toate rahaturile obișnuite de pe net. Jamey Locastro mă poate aresta oricând. Fiona Farrelly și Ollie Malcolm au fost foarte amabili că m-au ajutat să creionez intriga acestei

povești, pe care nu o voi menționa aici în caz că oamenii citesc această parte înainte să citească cartea în sine, ceea ce nu ar trebui să facă oricum. Le mulțumesc și oamenilor care au ajutat cu discuții pe tema subiectului dar care nu au vrut să fie menționați din motive evidente. Pentru Vorbitorul David Ralston: îți mulțumesc foarte mult pentru că m-ai prezentat acestor oameni grozavi. Directorului GBI, Vernon Keenan și lui John Bankhead le mulțumesc pentru timpul lor. Nu voi mai trage niciodată cu o armă de foc fără să mă gândesc la ziua minunată petrecută în fața închisorii de femei. Sper că am onorat munca pe care o faceți voi și toți agenții și personalul auxiliar de la GBI pentru mărețul stat Georgia.

Tăticul meu mi-a făcut supă și pâine din porumb în momentele critice, pe care e posibil să le fi trecut de la supă și pâine din porumb, de care – am menționat oare? – voi mai avea nevoie. D.A. a dat dovadă de o perseverență uimitoare în acest proces. Ca întotdeauna, tu ești sufletul meu.

Pentru cititori: sunteți cei mai tari. Pentru lecturi viitoare, încercați antologia *GPZ,* uitați-vă peste numărul 15.05 al revistei *Wired,* sau dacă vreți să vă supărați cu adevărat, căutați pe Google Jessie Gelsinger. Pentru aceia dintre voi cu o parte mai sălbatică, GPGP.net e o pagină de Internet interesantă, de asemenea. Oameni buni, dacă tot sunteți pe Internet, căutați-mă pe Facebook sau pe site-ul meu, karinslaughter.com. Îmi place să primesc

scrisori, dar nu uitați că asta e beletristică.

virtual-project.eu

[1] Personaje din filmele mute de comedie, vestite pentru incompetența lor. (n.red.).

Table of Contents

PROLOG
LUNI
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8

MARȚI
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15

MIERCURI
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19

DUPĂ TREI SĂPTĂMÂNI
- Epilog

Table of Contents

PROLOG 2
LUNI 12
Capitolul 1 12
Capitolul 2 18
Capitolul 3 38
Capitolul 4 69
Capitolul 5 84
Capitolul 6 106
Capitolul 7 124
Capitolul 8 154
MARȚI 164
Capitolul 9 164
Capitolul 10 213
Capitolul 11 237
Capitolul 12 270
Capitolul 13 313
Capitolul 14 344
Capitolul 15 360
MIERCURI 363
Capitolul 16 363
Capitolul 17 381
Capitolul 18 386
Capitolul 19 407
DUPĂ TREI SĂPTĂMÂNI 425
Epilog 425